

Khách Quan, Không Thể Được

Contents

Khách Quan, Không Thể Được	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	40
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	58
19. Chương 19	62
20. Chương 20	65
21. Chương 21	69
22. Chương 22	73
23. Chương 23: Chương 23	76
24. Chương 24	79
25. Chương 25	82
26. Chương 26: Chương 26	85
27. Chương 27	90
28. Chương 28	92
29. Chương 29	96
30. Chương 30	99
31. Chương 31: Chương 31	103
32. Chương 32	106
33. Chương 33	110
34. Chương 34	114
35. Chương 35: Chương 35	120
36. Chương 36: Chương 36	125
37. Chương 37	136
38. Chương 38: Chương 38	148
39. Chương 39	154
40. Chương 40	160
41. Chương 41	165

42. Chương 42	177
43. Chương 43	201
44. Chương 44	209
45. Chương 45	220
46. Chương 46: Ngoại Truyện 1	228
47. Chương 47: Ngoại Truyện 2	231

Khách Quan, Không Thể Được

Giới thiệu

Chánh thống mà nói, đây là tình yêu và khao khát của nam nữ hiện đại trên kinh doanh trên tình tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-quan-khong-the-duoc>

1. Chương 1

Trên thế giới khoảng cách xa xôi nhất, không phải chân trời góc biển, không phải sinh ly tử biệt, mà là bạn thật vất vả bon chen lên xe điện ngầm tuyến số 382, tôi lại không chen lên được ——!!

Hồ Nhất Hạ ở dưới sự tấn công của bốn phương tám phía trước sau, rốt cuộc bị dẹp thành nhân thịt trong bánh nướng, một khắc của xe điện ngầm khép, mới thật vất vả rút ra một cái tay, phất tay từ biệt Lãnh Tĩnh ngoài cửa.

Con người Lãnh Tĩnh, người cũng như tên, trên thực tế là một tiểu thư vô cùng dễ dàng xù lông, lúc này đang ở ngoài cửa, trông mong nhìn xe điện ngầm đang bắt đầu chạy chậm chậm, mếu máo làm vẻ muốn khóc.

Phía bên này, Hồ Nhất Hạ trước sau như một, cười như không tim không phổi.

Báo cứng vì thiếu hụt đồng tình đối với bạn tốt tới rất nhanh, xe điện ngầm chạy một mạch, mỗi lần Hồ Nhất Hạ đều bị người đoạt đi chỗ trống, thủy chung không có chỗ lớn đặt chân.

Mang giày cao gót ba tắc, giống như đập trên mũi dao, chân cũng sắp đứt, cô tự nhiên không rảnh bận tâm hình tượng, nương nhờ một góc, làm sao thoải mái được.

Tóc thẳng, xoa dài nửa tắc trên vai, áo màu sáng, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, quần ống nhỏ be phối với 1giày cao gót chồng, lộ ra một đoạn mắt cá chân mảnh khảnh, vừa đúng hấp dẫn, ăn mặc như con nhà dòng dõi, dáng dấp cũng vui tai vui mắt, nhưng tư thái bây giờ thì không dám khen tặng, tay chống trên cửa gửi tin nhắn, hận không thể dán mặt lên luôn, như người hoàn toàn không da có xương cốt. Các hành khách nam len lén nhìn, lặng lẽ than: nhưng đáng tiếc, đáng tiếc.

“Nếu lần này mình lại không đậu phồng vắn, cậu sẽ phải nuôi mình tiếp!”

Hồ Nhất Hạ ngưỡng khuôn mặt tươi cười nhìn chằm chằm điện thoại di động, ở loại địa phương này còn có thể không coi ai ra gì, đúng là có trình độ.

“Cút!” Đầu kia trả lời nhanh như tia chớp.

Cô cũng không tức, “Hắc hắc, mình lại cút trở về rồi.”

Lãnh cô cô này nổi danh miệng cứng lòng mềm, chỉ chốc lát sau đã gửi biểu tình than thở tới đây: “Hồ ly, vì sao cậu ở trong nhà an nhàn không chịu lại phải chạy tới đây? Ừ? Nghe chúng chị em gái một câu, đã đến lần phỏng vấn cuối cùng rồi, cậu phải dụng tâm, ngàn vạn đừng như lần trước, người phỏng vấn đẹp trai cỡ nào cũng không thể chảy nước dãi, nghe chưa?”

Trong nháy mắt Hồ Nhất Hạ hơi xụ mặt, nhanh chóng ấn nút: cậu còn không viết vì sao mình chạy tới đây? Nếu như không phải bị hổng chuyện với họ Hứa kia, mình làm gì phải ngàn dặm xa xôi trốn ra. . . .

Ngón tay lại dừng lại ở khắc này, cắn răng một cái, xóa toàn bộ 3 chữ đã ấn lúc nãy.

Đổi lại:

“Cậu không biết người nước ngoài lần trước” Hồ Nhất Hạ ép mình nhớ lại những chuyện tuyệt vời đó, “Cặp mắt kia. . Chặc chặc, so——blue a(rất xanh)!”

Lãnh Tĩnh đoán chừng là tức thật, tin nhắn sau đó, dấu chấm than dùng vô cùng mất hồn: “Đại biểu nhân dân cả nước e—— khi dễ cậu!a! ! ! !”

Hồ Nhất Hạ nào dám đắc tội nữa, cười hì hì cắt điện thoại di động, tiếp tục làm nhân bánh thịt nướng của cô.

Thật vất vả mới đến trạm, Hồ Nhất Hạ từ cửa xe điện ngăm đi ra, trang phục và đạo cụ cả người đã sớm thể phẩm không nở nhìn. Vội vàng xử lý tóc, tránh cho thật thành chuồng gà. Điều chỉnh hô hấp, sau đó thuận một hơi, ngẩng đầu, nhìn về văn phòng mục tiêu nơi xa.

Cao ốc cao vút trong mây, cửa thủy tinh khúc xạ ánh sáng gần như ương ngạnh, sáng nay lúc cô còn vui ở trong chăn, Lãnh cô cô đã ngàn cân vạn dặm: tổng bộ Á Thái (tức là vùng châu Á Thái Bình Dương) của 4S-ray sắp thành truyền thuyết rồi, đến lúc đó cậu giúp mình lưu ý, những cô gái nơi đó có phải đều thanh khiết, đều xinh đẹp, có khí chất hay không?

Đêm qua Hồ Nhất Hạ gọi điện về nhà, lời lẽ của ba bình thường, bảo cô cần phải về nhà, Hồ Nhất Hạ chỉ nghiêm mặt, mượn danh nghĩa công ty lớn này cự tuyệt: e“Ngày mai khuê nữ của ba phải đến Ngải Thế Thụy tham gia đợt ra mắt cuối cùng, chờ con cậu một con rể tinh anh về cho ba!”

Nhớ năm đó ba Hồ dựa vào buôn lậu cải trắng ở Hongkong để dựng nghiệp, nhưng kể từ sau khi bù cả đồng tiền lớn bán rau cải vào thị trường chứng khoán, ba liền vùng tuyệt bút lên, gia huấn của Hồ gia là: không có văn hóa, thật là đáng sợ.

Bất đắc dĩ khuê nữ này học chành lợi hại, nhưng không có một chút tế bào làm ăn, ba Hồ không thể làm gì khác hơn ký thác hy vọng mong manh đến trên người con rể tương lai. Hôm nay khuê nữ vừa nói như thế, lập tức nói đến lời trong lòng, ba vui vẻ, bên tai Hồ Nhất Hạ cũng tạm thanh tĩnh, nhưng vừa cúp điện thoại, trong nháy mắt ngã vào thế giới không tiếng động, cô đột nhiên cũng có chút phiền muộn.

Hứa Phương Chu, ngàn vạn đừng bởi vì anh ở công ty chi nhánh Hoa Nam, em tới tổng bộ Á Thái, liền hiểu lầm em muốn xây dựng quan hệ với anh. Em tới nơi này chỉ là vì chiếu sáng tỏa nhiệt thuận tiện tìm kiếm người tốt, anh ngàn vạn đừng hiểu lầm, ngàn vạn!

Khách qua đường vội vã, Hồ Nhất Hạ dùng chân chốc lát ở đường sắt, ngẩng đầu, ưỡn ngực, đi.

Tiến vào đại sảnh, hơi thở tinh anh đập vào mặt, dính vào phía sau cái mông Hứa Phương Chu làm cái đuôi nhiều năm như vậy, lợi ích duy nhất chính là Hồ Nhất Hạ lẫn lộn được một tấm bằng không thể khinh thường, nhưng tốt nghiệp hai năm rồi cô đều làm mưa làm gió trong vùng đất của ba, không có một chút kinh nghiệm làm việc nghiêm chỉnh, hôm nay xen lẫn trong chỗ một đồng tinh anh ra ra vào vào này, Hồ Nhất Hạ cảm thấy không khí không hợp, áp lực không nhỏ.

Mới vừa vào thang máy, bụng liền phát ra một tiếng ừng ực.

Ngay sau đó, lại ừng ực một tiếng.

Thật là khuất nhục.

Lãnh cô cô thường nói thể giới lớn hơn nữa, cũng không lớn hơn cái bụng của cô, nhưng trên thực tế, Hồ Nhất Hạ cảm thấy mình nên xấu chỗ kín kẽ mới là thanh niên tốt, trạng huống hôm nay, có chút mất mặt, cô còn biết yên lặng cúi đầu.

Trong thang máy đều là vài nhân vật im lặng không lên tiếng giả trang thâm trầm, cô nhớ lại buổi sáng còn chưa ăn xong lúc sáng, nhìn đồng hồ, thời gian vẫn còn rất sớm.

Vì vậy quyết định đi trước ăn một chút gì để thêm can đảm.

Sau đó mỗi lần hồi tưởng lại ngày này, cái ngày đáng lẽ ngày tốt này, Hồ Nhất Hạ chỉ có thể than: một bước sai, thành thiên cổ hận kia! Nói trở về, lúc này, Hồ Nhất Hạ chưa từng đoán được đi ăn sáng sẽ mang đến biến hóa thảm thiết cho tương lai mình cỡ nào, vừa sai bước đi ra khỏi thang máy, vừa tra bản đồ trong điện thoại di động, tìm tiệm dẫn lên căn.

Chỉ chốc lát sau, bữa ăn A đến tay, Hồ Nhất Hạ chỉ cảm thấy ánh mặt trời rực rỡ, cuộc sống tốt đẹp.

Đang cầm sữa đậu nành, ra khỏi tiệm căn, ăn bánh rán[1], còn ngâm nga bài hát, đột nhiên —— liền bị cướp.

Đừng hiểu lầm, bị đánh cướp cũng không phải là cô.

Nương theo một tiếng gọi của người đẹp cách đó không xa: “Cái túi xách của tôi!” Một bóng người cứ như vậy đụng vào vai Hồ Nhất Hạ chạy trốn.

Cô bị đụng đến nổi lui mấy bước, thật vất vả đứng vững, lại không ngừng quay đầu nhìn quanh.

Trước một giây bóng dáng của tên cướp biến mất ở trong đám người, bất hạnh bị ánh mắt của cô bắt được.

Lại cúi đầu xem bánh rán phơi thây trên đất, ngoài đau lòng, sức lực cũng “Vụt” một tiếng vọt thẳng lên đỉnh đầu. Hồ Nhất Hạ không nói hai lời, quay đầu liền đuổi theo.

Bánh rán, mới ăn một cái, tên giật túi, tội đáng —— giết!

Tên cướp kia chân dài, một cái nháy mắt, suýt nữa biến mất không thấy, Hồ Nhất Hạ hận nhất người ỷ vào ưu thế chiều cao bỏ rơi cô thật xa, người nọ đã từng là Hứa Phương Chu, cô không dám đắc tội, nhưng hôm nay là tên cướp, quả thực là thù mới thêm hận cũ, Hồ Nhất Hạ tự nhiên không khách khí, thắng 49 gấp một cái, còn chưa có đứng vững, đã cởi giày ra.

Trực tiếp ném đến cái ót tên cướp.

Chẳng bao lâu sau, đồng chí Hồ Nhất Hạ, trừ chạy bộ, những vận động khác đều không tốt, môn đẩy tạ cũng không vượt qua, phải có Hứa Phương Chu ra mặt cầu xin giáo viên thể dục cho hợp cách, lúc này, lại ném trúng xư nay chưa dethấy. (#Ami: Vâng... đã trúng =))

Cô xuống tay độc ác, tên cướp đau đến ôm đầu, Hồ Nhất Hạ nhân cơ hội nhào qua, vung vàng dc bắt lấy.

Tên cướp bất ngờ, trước mặt mọi người bị vùi dập giữa đường, nếu không phải thân hình thoăn thoắt, lập tức dùng bàn tay chống đất, mặt mũi này đoán chừng sẽ bị chửi. Anh muốn bò dậy, nhưng làm thế nào cũng không dậy được, lúc này khẽ nguyên rửa một tiếng, hung tợn nghiêng đầu nhìn, lúc này mới phát hiện cô gái đang cưỡi trên lưng.

Tầm mắt cả hai không có dấu hiệu va chạm nào, anh ta nhú mày, con ngươi đen như mực, cánh mắt Hồ Nhất Hạ suýt nữa rơi vào. Vùng này thật tốt đến nhân thần đều giận, tại sao có thể nuôi một tên cướp thành cao ường như vậy?

Tên cướp như muốn nói chuyện, lúc này Hồ Nhất Hạ mới tỉnh hồn lại, túm lấy túi trong tay anh.

“Đưa cho tôi đứng lên.” Giọng nói tên cướp bình thường, không hề thở gấp.

Mặc dù anh tựa hồ cũng không có giây giũa, Hồ Nhất Hạ vẫn dùng sức thủ sẵn hông của anh, thật vất vả thả ra: “Trước chờ người mất của tôi đã.”

Ánh mắt tên cướp hơi đổi, tựa như tỉnh ngộ cái gì, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Hồ Nhất Hạ, giọng nói lại vẫn nhàn nhạt: “Cô nghĩ sai rồi, tôi. . .”

Lời còn chưa dứt, lập tức bị tấn công. Hồ Nhất Hạ ột chưởng vào cái ót anh, “Gia đuổi theo mi con phở rồi, còn nói gì?”

Tư thế này thật lúng túng, chung quanh dần dần có một vòng vây náo nhiệt, tên cướp trầm ngâm một tiếng, “Cô nghe tôi nói trước. ”Câm miệng.” Lại một chưởng, “Chị không rảnh tán gẫu với mi.”

Hồ Nhất Hạ ngồi ở trên eo hắn, mang giày vào, giơ cổ tay xem đồng hồ, lấy gương ra trang điểm lại.

Anh ta cười lạnh một tiếng, Hồ Nhất Hạ cũng không để ý, mới vừa sờ điện thoại di động chuẩn bị báo cảnh sát, không ngờ tên cướp phía dưới đột nhiên không an phận, chọt lật người, Hồ Nhất Hạ không ngờ hơi sức anh lớn như vậy, cơ hồ bị anh ném lên mặt đất,tay vịn chân loạn đứng phóc, người mất của lại khoan thai tới chậm.

Người mất của và tên cướp nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ. Hồ Nhất Hạ đang muốn đưa túi qua, lại nghe bên tai có một tiếng kêu nhỏ: ”Bắt, bắt nhầm.

Hồ Nhất Hạ trang điểm lại vẫn vinh quang, người nọ lại nhếch nhác cực kỳ, mặt xám mảy tro ở trước mặt cô. Khí rất mạnh, mắt khê híp,xem ra có chút âm trầm, giọng nói cũng không mặn không nhạt: “Tôi mới vừa bắt được tên cướp kia, giày cao gót của cô liền bay tới.”

Anh ta nhìn chăm chú khiến cả người cô không thoải mái, Hồ Nhất Hạ thật muốn nói cho anh biết, anh đừng uống phí sức lực, cánh mắt của anh giết tôi không chết. Khổ nỗi lỗi tại chính mình nên không thể làm khó dễ, chỉ đành phải im miệng không nói.

Người mất của là lúng túng nhất, người nào muốn bị cướp túi, còn bị cô gái trẻ tuổi như vậy nhảy ra giải cứu, “Tiền y phục của ngài. . . Để tôi đền.”

Người đàn ông cũng không có khách khí, lúc này lấy tờ giấy, viết số lượng lên. Hồ Nhất Hạ còn chưa có nào hiểu anh nghĩ làm cái gì, đã bị anh chụp điện thoại di động. Anh cầm điện thoại di động của cô bấm số điện thoại, cô cũng không có kháng nghị, chỉ chú ý nhìn ngón tay anh. Trong lòng than thở: chắc chắn, đốt ngón tay thon dài.

Điện thoại trong túi người đàn ông vang lên, anh tựa hồ cười,đường cong không rõ ràng, đồng thời thu lại nụ cười, tờ giấy kể cả điện thoại di động, đều nhét vào trong tay Hồ Nhất Hạ.

Hồ Nhất Hạ lập tức phản nản nâng mặt: thì ra anh ta chuẩn bị bắt cô đền tiền.

Người đàn ông liếc cô một cái, mặt mày dần dần cong lên, cất giấu nụ cười chỉ tốt ở bề ngoài. Cũng không lên tiếng nữa, cứ như vậy quay đầu đi.

Người này thật là cổ quái, bắp thịt ở bộ mặt mắc chứng cứng ngắc?Toàn bộ vẻ mặt giấu ở trong đôi mắt sáng, có một chày không? Hồ Nhất Hạ thăm nghĩ, ánh mắt từ trên lưng canh rút về, mở tờ giấy, nhìn thấy chuỗi số lẻ kia, trong lòng liền bị kéo: người tốt!

Cho là mình nhìn lầm, lại đếm chuỗi số lẻ một lần nữa.

Trái tim Hồ Nhất Hạ lại bị kéo lần nữa, “Có thể mặc y phục mấy vạn đồng ra ngoài, thật không dễ dàng.”

Cô tự lẩm bẩm, tự nhận đã giảm âm lượng xuống đến thấp nhất, người đàn ông lại tựa như nghe thấy, chân bỗng nhiên dừng lại, hù dọa Hồ Nhất Hạ vội vàng im tiếng.

Cũng may anh ta chỉ ngừng nửa giây, Hồ Nhất Hạ đưa mắt nhìn bóng dáng anh biến mất ở trong tiếng than thở của đám người vây xem, cắn môi thật chặt, cũng không dám lên tiếng.

Thấy việc nghĩa hăng hái làm quả thật có thể mang đến may mắn? Hay hôm nay là ngày tốt, mọi chuyện đều tốt?

Lần phỏng vấn cuối cùng thuận lợi khiến Hồ Nhất Hạ cảm thấy tà môn, cô ngồi ngay ngắn ở đó, vị trí chính giữa bàn phỏng vấn trống không, trên bảng tên viết ba chữ “Chiêm Diệc Dương”: người phỏng vấn chính vắng mặt.

Hồ Nhất Hạ nghiêm túc ra hình ra dáng, hai người trợ thủ cũng đều rất hiền hoà, không khí rất tốt, dung hòa hơn nhiều so với những người gây khó khăn ở mấy vòng phỏng vấn trước. Cô cảm thấy có hy vọng, vừa ra phòng phỏng vấn liền vội vã gửi tin nhắn cho Lãnh Tĩnh.

Vào thang máy, soi rõ mặt mày hớn hở của cô trên vách tường thang máy.

Cửa thang máy bên này mới vừa đóng, khuôn mặt tươi cười của cô vừa biến mất ở khe cửa, vừa gặp lúc này, cửa thang máy xéo đối diện mở ra, gương mặt đàn ông lạnh lùng giận tái đi bước ra ngoài.

Đội ngũ phỏng vấn vẫn còn đang kéo dài, mặt anh không thay đổi đi qua từ một bên, trực tiếp vào phòng phỏng vấn.

Áp suất thấp vẫn kéo dài đến đây, hai người trợ thủ thấy anh, lập tức tới đón: “Ngài tới rồi.”

Bởi vì là vòng phỏng vấn cuối cùng, sắc mặt anh không tốt, người dự thi càng khẩn trương, hai phe cũng không lên tiếng nữa, chỉ có tiếng bước chân của anh, thật rõ ràng.

“Còn bao nhiêu?”

Trợ thủ nghe vậy, vội đưa lý lịch sơ lược đã sàng chọn tốt cho anh: “Chỉ mấy người này.”

Anh mới vừa qua loa lật thử lý lịch sơ lược đầu tiên, đã sững sốt.

Trong đầu nhất thời thoáng qua vô số hình ảnh xấu hổ. Tay mau hơn đầu óc một bước, lập tức lật trở về tờ thứ nhất, nhìn kỹ tấm hình.

Sau đó ánh mắt chuyển tới tên họ.

Hồ Nhất Hạ? Tại sao không phải Hồ Diệc Hạ?

Bởi vì tên quen thuộc, sắc mặt anh cứng đờ, vì hành vi làm người ta giận sôi của cô gái lúc sáng, sắc mặt của anh cứng đờ hơn nữa. Trong đầu liền toát ra một thanh âm tà ác:

Hồ Nhất Hạ, sau này chúng ta còn gặp lại. . .

2. Chương 2

Bận rộn một tuần.

Hồ Nhất Hạ quanh đi quẩn lại trong những công việc bị nhiều người tranh đoạt, ứng phó một mối, Lãnh Tĩnh cũng vì chủ quản mới vừa đi vào thời kỳ mãn kinh của cô mà bận rộn bể đầu sốt trán. Thật vất vả đến hai ngày nghỉ, hai cô gái liền hẹn đến karaoke ca giải stress.

Lúc đại học, người Hoa trong trường không ít, những người khác đều hăm chỉ khắc khổ, chỉ có hai cô gái này không làm việc đàn hoàng, chơi chung tạo nên cách mạng hữu nghị, ở chung chỗ liền luôn làm âm ỉ, cho tới điện thoại di động của Hồ Nhất Hạ vang lên thì cô sớm hát đến cổ họng khản rồi.

Nhớ năm đó cô ở Thâm Quyến lâu nên nói tiếng phổ thông còn chưa tốt, cứ thế bị Lãnh Tĩnh dạy lại cách phát âm chuẩn, nào ngờ uốn nắn quá tay, hôm nay Hồ Nhất Hạ hát bài ca Quảng Đông, nghe thật khó chịu.

Điện thoại di động vang lên mấy lần Hồ Nhất Hạ mới nghe, vội rút microphone cho Lãnh Tĩnh, từ trong túi móc điện thoại di động, lúc vội vàng không quên nhắc nhở: “Tôi còn chưa hát xong, chờ tôi ra khỏi phòng ca lại nói.”

Lãnh Tĩnh liên tục gật đầu, chờ sao chờ trăng sáng, cuối cùng chờ đến Mạch Bá Cấp (người luôn giành hát trong lúc karaoke) bỏ đi.

Hồ Nhất Hạ chạy ra khỏi phòng, che bên lỗ tai kia nghe điện thoại, “Alo?”

KTV này thật tiện nghi, hiệu quả cách âm dĩ nhiên kém đến không phụ sự mong đợi của mọi người, người đầu kia điện thoại đoán chừng bị ma âm chặn lỗ tai, dừng hồi lâu, Hồ Nhất Hạ nhớ kỹ lời trong bài hát nào đó, hăng giọng gọi: “Chị rất bận bịu, có chuyện mau nói có rắm mau thả.”

”Hồ tiểu thư sao? Nơi này là bộ phận nhân sự

Hồ Nhất Hạ trở lại phòng, giống như trái cà héo, Lãnh Tĩnh đang uống nước nhuần giọng nói, thấy cô cổ quái, không thể không để ly xuống, cánh mắt đoan chánh quan sát cô: “Táo bón à?”

Lắc đầu.

“Ba cậu lại thúc dục cậu đi về?”

Lắc đầu.

Lãnh Tĩnh vẫn đoán, một hồi lâu, liền nổi đóa “Mẹ nó! Đừng nói với mình là Hứa ——”

Trong cổ họng Hồ Nhất Hạ đang nén tin tức rất tốt, bị Lãnh Tĩnh náo loạn như vậy, so với bị người đụng tử huyệt còn khó chịu hơn, vội vàng phát tay bảo cô dừng lại: “Đừng đoán loạn, là Ngải Thế Thụy, ỉnh biết thứ hai đi làm.”

Lãnh Tĩnh nhanh chóng tiêu hóa lời cô, trong mừng rỡ, lập tức quật một chưởng tới, Hồ Nhất Hạ bị đánh sắp học máu, đang đau mếu máo, Lãnh Tĩnh đã gào to: “Người chị em, cậu phát đạt rồi, sao còn mặt ủ mày ê?”

“Mình cảm thấy như vậy không thành thật?”

Hồ Nhất Hạ có chuyện không nghĩ ra luôn thích nắm tóc, lập tức nắm phải càng thêm hăng say. Lãnh Tĩnh nhìn bộ dạng không có tiền đồ này lại vỗ tới một chưởng: “Thôi đi, lo làm ở phòng nhân sự của cậu cho tốt, cố gắng phát triển đến HR (Human Resource), đừng làm chị em mất thể diện.”

Lời này rất có lý, Hồ Nhất Hạ vung cánh tay lên, tiếp tục ca hát.

Hồ Nhất Hạ vẫn không cảm thấy mình có giác quan thứ sáu đặc biệt của 1phụ nữ, cảm giác xuống thấp không giải thích được này, thật sự là một loại dự báo.

Lần đầu tiên trong đời, giác quan thứ sáu ứng nghiệm vô cùng mau, đúng ở thứ hai tuần sau.

Ngày hôm đó đi làm, tiền bối ở bộ phận nhân sự đưa danh sách công việc, giấy thông hành và những túi công văn lẫn lộn vào trong tay cô, Hồ Nhất Hạ ôm ước mơ rất lớn mở ra túi công văn, đợi thấy rõ công việc trên giấy, liền rất khiếp sợ.

“Tiêu thụ, bộ 9?”

Tiền bối như việc không liên quan đến mình, tự nhiên không câu chấp, chụp vai của cô: “Làm thật tốt.” Tự nhiên rời đi.

Ngày đầu tiên đi làm liền từ nhân sự bị đá đến tiêu thụ, đây là chuyện gì? Người gọi là tiền bối đã sớm vứt bỏ cô đi, đùa bốn người sao?

Hồ Nhất Hạ không khỏi tức giận. Đứng ở tầng lầu nhìn nhìn đằng trước, tìm được tầng lầu bộ tiêu thụ, phân bộ 1-8 chiếm cứ phần giữa tốt của tầng lầu, Hồ Nhất Hạ đang suy nghĩ có thể vui mừng chút, nhưng cô trông frót con người cũng nhìn chưa ra bộ thứ 9 nằm ở nơi nào.

Bất đắc dĩ chỉ đành phải đi thang máy đến bộ tiêu thụ trước, người xui xẻo, uống nước lạnh cũng tê răng, thang máy chậm chạp không đến, Hồ Nhất Hạ quyết định đến chỗ ra vào ban toàn, cầu thang.

Gần đây Hồ đồng chí quá lười, không vận động gì cả, trên đường mệt mỏi vô cùng, giày cao gót vang “Lộc cộc lộc cộc”, mắt cá chân bị đau, không thể làm gì khác hơn là vẽ mặt đưa đám cỡi giày.

Chân trần đi không bao lâu, lầu dưới mơ hồ truyền đến tiếng bước chân, trong hành lang trống trải, một chút động tĩnh cũng nghe được đặc biệt rõ ràng, tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, rất nhanh chóng, tựa hồ là đang chạy.

Hồ Nhất Hạ chống lan can, xuyên thấu qua khe hở cầu thang nhìn xuống. Đáng tiếc chỉ thấy một cái đầu. Đang tò mò thần tiên nào xui xẻo phải leo lầu giống như cô, chỉ chốc lát sau, người nọ liền đi tới trước mặt cô.

Người đàn ông, đứng thấp hơn Hồ Nhất Hạ hai bậc thang, đầu lại vẫn cao hơn cô. Hồ Nhất Hạ ngẩng đầu nhìn mặt của anh, chỉ liếc mắt một cái, liền ngây ngẩn cả người.

Hắn nhìn thấy cô, cũng sững sờ.

Một vài trí nhớ hồng hồng nhất thời chạy ở trong đầu, ấn tượng sâu của Hồ Nhất Hạ, trừ người này tai dài chân dài và cười như không cười, cũng chỉ còn lại có đôi mắt đen như mực.

Ánh mắt của anh nói cho Hồ Nhất Hạ, anh rõ ràng đã nhận ra cô.

Nhưng anh ngoài sững sờ cái gì cũng không nói.

Cô thật xui xẻo? Mặc cà sa cũng có thể đụng quỷ. Huống chi sắc mặt người trước mặt quả thật còn âm trầm hơn quỷ.

Trong lòng Hồ Nhất Hạ đánh trống, người đàn ông này có cấu tạo gì, đi bộ cũng không thở gấp hay sao? Hại cô về mặt khí thế thua một mảng lớn. Lướt mắt nhìn anh, áo sơ mi phối quần tây, tay áo xắn tới cùi chỏ, cà vạt cũng không thắt chặt, cả người lão luyện, chỉ thiếu một áo khoác tây trang.

Cô quan sát anh, anh cũng nhìn cô, so với cô lén lút lút lút, ánh mắt của anh can rở hơn nhiều. Người phụ nữ này mỗi tay giơ một chiếc giày, hai chân lộ ra, còn tự cho là khí thế rất đủ. Thật sự làm cho người ta không nói được lời nào.

Hồ Nhất Hạ đang suy nghĩ có nên nói đôi câu, hoặc là chào hỏi hay không, dù sao cô còn thiếu anh tiền áo khoác tây trang. Do dự phải mở miệng thế nào, vừa mất hồn, đã nhìn thấy ánh mắt người đàn ông này ngấm bộ ngực mình.

Bởi vì cởi áo khoác, lại chảy mồ hôi, màu sắc áo lót mơ hồ lộ ra, Hồ Nhất Hạ lập tức ôm ngực làm vẻ hung ác: “Này! Nhìn chỗ nào?”

Khóe miệng anh giật giật, không nhìn ra cười hay không cười, chỉ nghe anh từ từ lẩm bẩm nói: “Màu hồng. . .”

Lông mày Hồ Nhất Hạ sắc rét. Chưa kịp phát tác, người này không ngờ đi trước lướt qua cô, tiếp tục đi lên.

Mặc dù trong lòng cô đang hùng hùng hổ hổ, lại không quay đầu lại nhìn anh, sợ người lạ làm ra chuyện gì, yên lặng cầu nguyện người này mau chóng biến mất.

Nhưng tiếng bước chân của anh mới vừa nâng không lâu liền bỗng dừng ngừng.

“Bộ tiêu thụ thứ 9 dưới mặt đất một tầng.”

Âm lượng của anh không lớn, nhưng mà toàn bộ đều truyền vào tai Hồ Nhất Hạ. Rõ ràng là giọng nói đậm đến không thể đậm hơn, Hồ Nhất Hạ lại nghe ra hả hê từ trong đó?

Lúc này cô không để ý tới dùng não, quay đầu lại: “Sao anh. . .”

Hắn đứng ở trên chỗ nối tiếp bậc thang, không nói một lời, mặt không chút thay đổi, chỉ khẽ giương cằm, nhắm vào tờ giấy công việc trước ngực cô.

Tiếng chạy bộ càng ngày càng xa, cho đến biến mất, Hồ Nhất Hạ một thân một mình, rốt cuộc bộc phát: “Mẹ nó! ! !”

Tiếng thét của cô vang cả tòa lầu, còn chưa kịp im, liền phát hiện cách đó không xa có cô gái trẻ tuổi thở hổn hển chạy lên.

Cô gái trẻ tuổi thật sợ hết hồn, mới vừa rồi đang vừa gọi điện thoại vừa đi lên lầu, hiện nay lại quên mất phải làm gì, cứ ngây người nguyên chỗ Một đồng tài liệu vốn ôm trong ngực, “Ào” một tiếng, toàn bộ rớt xuống đất.

Hồ Nhất Hạ cảm thấy mắt mắt, vội vàng mang giày xong, chỉ lo chạy xuống đất, cũng không giúp nhặt tài liệu đầy đất lên.

Sau một giây cô lắc mình vào lối thoát hiểm, cô gái trẻ tuổi bị dọa sợ khóc lóc kể lể ra với điện thoại di động: “Phó tổng này thích vừa đi cầu thang vừa xử lý công vụ, bộ phận nhân sự điều con tới làm phụ tá, không phải luyện tập! Mới vừa rồi, mới vừa rồi con còn đụng phải cô gái điên, mẹ! Con muốn từ chức!”

3. Chương 3

Rốt cuộc đến được chỗ của bộ tiêu thụ thứ 9, Hồ Nhất Hạ mới tỉnh ngộ, người đàn ông xa lạ kia nhìn có chút hả hê, thật sự rất có đạo lý. Ai có thể nghĩ tới Hồ Nhất Hạ cô, vừa vào, liền vào đến ngành gần biên giới công ty nhất?

Bộ tiêu thụ thứ này, quả thật chính là ngành dơi bỏ, so với khu vực làm việc thì nơi này thật đáng thương không thấy ánh mặt trời, bi thống hơn là nó sát bên địa bàn của đội làm vệ sinh.

Hồ Nhất Hạ rốt cuộc gặp được nhóm phụ nữ có tướng mạo và khí chất rất “vệ sinh” trong truyền thuyết.

Khu làm việc đóng cửa, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn vào trong, Hồ Nhất Hạ nhất thời im lặng nhìn trời.

Một lão già năm mươi đang đeo mắt kiếng còn dày hơn đáy chai bia xem báo chí, một người phụ nữ tuổi còn trẻ sung sướng trò chuyện QQ, một người đàn ông tuổi còn trẻ gối lên bản bia mặt bóng bẩy của tạp chí hoa hoa công tử, ngủ say — đây chính là đồng nghiệp mới của cô?

Ngải Thế Thụy đại danh đỉnh đỉnh, sao có thể có mấy cực phẩm này?

Hồ Nhất Hạ thật muốn quay đầu bước đi, không ngờ lúc này, bên ngoài lại có một người tới, thấy cô ở chỗ này ngó dáo dác, liền mở cửa: “7e“Tìm fai đây?”

Hồ Nhất Hạ giật mình, ba hồn mất bảy vía, có tật giật mình quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông trên dưới 30 tuổi, vây quanh khăn lụa in hoa, đôi tay xách đầy ly đồ uống.

Hồ Nhất Hạ vội vàng thu thập sắc mặt: “Tôi, đi ngang qua.”

Bàn chân bôi dầu đang chuẩn bị chạy ra, không ngờ nam đồ uống rất tinh mắt, nhìn một cái liền thấy thể công việc trước mặt cô: “Ai ôi, mới điều tới ngành chúng tôi cả nha? Đến đây, mau vào.”

Hồ Nhất Hạ thầm kêu không tốt, trên mặt chỉ còn dư nụ cười cương cứng. Nhưng anh ta đã đá văng cửa cho cô. Hồ Nhất Hạ trái lo phải nghĩ, cắn răng một cái, nhắm hai mắt cùng anh ta vào phòng làm việc.

Anh ta thật đúng là nhiệt tình, không kịp để ly đồ uống đầy tay xuống, đã la lên: “Mắt kiếng gia! Mau nhìn, ma mới của bộ 9 chúng ta!”

Lúc này mắt kiếng gia mới dời tầm mắt từ trên báo chí đi, nâng đỡ mắt kiếng dày cộm nặng nề, hí mắt nhìn Hồ Nhất Hạ.

“Cái đó” Hồ Nhất Hạ sớm thăm hỏi tám đời tổ tông Jesus một lần ở trong lòng, ngoài mặt ra vẻ đạo mạo giả bộ phải rất nghiêm cẩn, tỏ vẻ khéo léo trước mặt mấy cực phẩm, “Em là Hồ Nhất Hạ, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, fbhi vọng các vị tiền bối. . . .”

Lời còn chưa dứt đã bị nữ QQ cắt đứt: “Hồ — Diệc (từ Diệc và Nhất có phát âm giống nhau) Hạ đúng không? Cô đặc tội người nào bị đẩy đến bộ 9 của chúng tôi?”

Bình thường đầu óc Hồ Nhất Hạ chuyển rất mau, nhưng bây giờ cô lại ủ rũ chết sống không hiểu lời này. Nữ QQ đoán chừng cô không hiểu, bộ mặt tiếc hận chỉ điểm: “Tôi nè, là bởi vì có một đầu heo muốn theo tôi, sau khi bị tôi đá vào ”mệnh căn” thì muốn chơi chết tôi, lan truyền tôi ăn hiếp chấn khắp nơi, kết quả tôi liền bị Chiêm chấp hành điều đến nơi này.”

Hồ Nhất Hạ vẫn cảm thấy mình là người mạnh mẽ giả bộ nhả nhận, không ngờ nữ QQ này còn hơn một bậc, lúc không nói lời nào quả thật có thể khiến cho tất cả sinh vật giống đực có ý nghĩ kỳ quái, nhưng vừa mở miệng, người đàn ông nghĩ thế nào, tất cả hết muốn ăn cơm.

Hồ Nhất Hạ không nói lời nào, tất cả mọi người ở đây cảm thấy người mới này quá non, như vậy đã bị hù dọa rồi. Những người khác tự nhiên cũng không khách khí, mở ra máy hát, cái gì cũng đều nói vào trong tai Hồ Nhất Hạ: “Tôi đây, là bởi vì không cẩn thận xem hợp đồng của Chiêm chấp hành thành giấy vụn đưa vào máy cắt, kết quả là bị Chiêm chấp hành đưa vào nơi này.”

Nơi khác dứt lời, bên kia lại mở miệng nói: “Còn tôi, dùng máy vi tính trong công ty lên mạng kết quả bị h**k, số liệu marketing nửa năm bị h**k mất, Chiêm quản lý liền trực tiếp ném tôi tới bộ 9 này.”

Nhiều họ Chiêm như vậy hay sao? Hồ Nhất Hạ đều bị bọn họ nói hôn mê, cổ tình lúc này, mắt kiếng gia cũng chen vào một cước, thông thả ung dung cất tờ báo: “Tôi thì tự nguyện điều đến nơi này.”

Ông ta nói xong lời thề son sắt, không ngờ lúc này liền bị phơi bày: “Thôi đi, mắt kiếng gia, bông ở bộ rất tốt, nhưng bởi vì giành khách với người dẫn đầu bộ 6, mới bị Chiêm tổng giám đốc đá đến nơi này.”

Mắt kiếng gia bị người nói, lúc này la hét nguy hiểm, cả phòng ồn ào, thất là mất hồn, lỗi tai Hồ Nhất Hạ cũng bắt đầu ông ông tác hưởng, nổi giận, không giả bộ tiểu bạch thủ nữa, lúc này gầm nhẹ: “Ca ca tỷ tỷ các đại gia cho em hỏi một câu trước được không? !”

Rất cuộc an tĩnh.

Hồ Nhất Hạ lau mồ hôi, thanh thanh giọng nói: “Ngải Thế Thụy không phải công ty đa quốc gia sao, lúc nào thì thành công ty gia tộc? Đừng nói với em cao tăng đều họ Chiêm.”

Nữ QQ nghe vậy, lúc này bật cười nhìn về phía cô: “Xem ra tình huống của em không quá giống chúng tôi. Em không phải bị cách chức tới, không biết tình huống cũng bình thường, vừa rồi chúng tôi nói, đều là một người.”

Mặt Hồ Nhất Hạ u mê, người khác lại chỉ điểm: “Em lại không hiểu à? Bộ 9 của chúng ta, hình là vì chứng kiến lịch sử lên chức nhanh chóng đến biến thái của người khác mà tồn tại.”

Hồ Nhất Hạ đơn giản tiêu hóa lời bọn họ nói, ngoài sáng gật đầu, ngẫm thốn thức, “Vây. . . Chiêm biến thái này tên đầy đủ là di?” Nhất Hạ chuẩn bị lên mạng tìm tòi.

Mấy người mới vừa rồi còn ầm ĩ vào thời khắc máu chốt này, lại như đã thương lượng tốt lắm, tất cả đều im miệng không nói.

Người lên tiếng duy nhất là nam đồ uống, rất là tha thiết với muối muối xinh đẹp, nhưng cũng không nói cho cô đáp án, chỉ đưa một ly cà phê tới trước mặt cô: “Mấy đụn nước ở chỗ này của chúng ta hư mấy tháng cũng không có người đến sửa, những thức uống này đều là anh từ lâu 7 buồn lậu xuống, đồ tốt, nhân lúc còn nóng Uống....uồ...ng!”

Xử lý bàn qua loa, puter sớm đã hư, cộng thêm bốn cực phẩm đồng nghiệp, thân ở trong đó, Hồ Nhất Hạ trừ an ủi mình tùy theo cảnh ngộ, không còn cách nào.

Nhưng cho đến 1 giờ, bọn họ vẫn là xem báo xem báo, ngủ ngủ, lên net lên net, Hồ Nhất Hạ trời anh đồ lười biếng cũng không hịu nổi muốn hoạt động gân cốt: “Tiền bối, em cần làm gì?”

Mắt kiếng gia vừa nhìn liền biết là người đứng đầu hồ này, Hồ Nhất Hạ cẩn thận hỏi thăm, mắt kiếng gia đã xem báo từ sáng sớm, nhưng vẫn còn dừng ở trang cũ, nghe vậy mắt cũng không giương, nhưng lưỡi còn nhanh hơn tiếng, “Chưa từng nghe một câu nói, không làm không sai, làm nhiều sai nhiều sao? Tóm lại, chín giờ 5 xuất hiện, đúng năm giờ biến mất, cô không phải những người trên lầu.” Vừa nói không quên làm như có thật giơ lên một ngón tay, “Để bọn họ không quá cảm thấy sự tồn tại của cô, sẽ không tạo thành uy hiếp đối với bọn họ, bọn họ cũng sẽ không báo cáo gì về cô, lúc công ty cần người cũng không tới phiên cô. Như vậy mới có thể trường trường cửu cửu, làm đến bẻ bẻ!”

Logic cường đại.

Hồ Nhất Hạ chỉ kém chột máu, buồn bực gửi tin nhắn: “Lãnh Tĩnh, cứu mình.”

Lúc này Lãnh Tĩnh lại không tỉnh táo được, đơn giản một chữ: “Cút.”

Hồ Nhất Hạ đang muốn trả lời, bên Lãnh Tĩnh đã thần tốc gửi thêm một cái tới: “Đừng lẩn trở về nữa.”

Cứ như vậy an nhàn đến sắp mốc meo, thật vất vả đến thời gian cơm trưa, những người khác đi vội vã, dù sao đối với nhân viên bình thường mà nói, đồ tốt ở phòng ăn phải đến sớm mới có, chỉ có nam đồ uống còn biết hăm sóc cho cô: “Anh lấy cơm giúp em?”

Ủy khuất cũng y khuất no rồi, Hồ Nhất Hạ đâu còn có khẩu vị ăn cái gì? Cô buồn bực chôn đầu ở giữa hai tay, gục xuống bàn, thanh âm lười biếng: “Cám ơn. Không cần.”

Ba người cùng rời khỏi, giờ cơm qua, nối đuôi trở lại, nói: “Bên ngoài trời mưa.”

Hồ Nhất Hạ than: trong lòng ông trời coi như có mắt, biết rơi hai giọt lệ thay con.

Một người khác nói: “Món xoài trân châu[1] hôm nay thật khó ăn.”

Hồ Nhất Hạ âm thầm oán: khó ăn còn đem một phần trở lại?

So sánh, sự kiện mà nữ QQ trở về cuối cùng cao cấp hơn nhiều lắm, chỉ nghe thanh âm hưng phấn đến khê run của cô ấy vang dội khu làm việc: “Tin tức đặc biệt lớn! Anh ta bay lên Phó tổng! Hôm nay công bố điều lệnh!”

Lời này của cô là nhìn Hồ Nhất Hạ nói, Hồ Nhất Hạ theo lễ phép, không cam không nguyện tiếp lời: “Anh ta? Người nào?”

“Còn có thể là ai, Chiêm Phó tổng!”

Hồ Nhất Hạ cúi gằm đầu, nam đồ uống nhìn thấu hút đầu mối, thay cô nhận lấy đề tài của nữ QQ: “Tin tức ở tầng âm 11 (dưới tầng 1 là tầng trệt = tầng 0, dưới tất nhiên là -1 = âm 1) của chúng ta vẫn rất linh thông.”

“Cải chính, không phải chúng ta —— là tin tức linh thông của tôi” Nữ QQ cũng không chia sẻ công lao, cho dù là công lao nói ngoài miệng, cũng không phân, “Đây đều là lúc tôi ăn cơm nghe mấy cô gái bộ PR nói. Không có biện pháp, ai bảo anh là chủ đề vĩnh hằng không đổi cũ nữ đồng nghiệp?”

Hồ Nhất Hạ cũng không muốn trở thành một thành viên trong đề tài, 5h chiều vừa đến, quả nhiên theo như lời mất kiếng gia, những người này cơ hồ là trong nháy mắt trượt mắt không thấy, Hồ Nhất Hạ nói cả thời gian nói câu gặp lại cũng không có, trong nháy mắt trong phòng làm việc cũng chỉ còn lại có một mình cô.

Nam đồ uống lại ở lại: “Trời vẫn còn mưa, em có mang ô hay không?”

Hồ Nhất Hạ luôn luôn tự khoe là hội trưởng hiệp hội mỹ nam, rất không thích vẻ đẹp của nữ. Hiện nay lại cười nhạt xa cách với nam đồ uống.

“Cao ốc ở khu vực phía trước đang xây lại, khắp nơi đều là gạch đất, hay là, anh lái xe đưa em trở về?”

“Honey của em sẽ tới đón em, không phiền tiền bồi anh.”

Vừa nói liền vừa đứng dậy xách túi, nhắn tin cho Lãnh Tĩnh: “Honey, tới đón em.”

Trả lời của Lãnh Tĩnh có thể đoán được, nhưng không phải chủ đề quan trọng lúc này.

Cơn mưa này, thật đúng là hợp với tình hình. Trong số người ở dưới mái hiên đợi mưa tạnh, tự nhiên không thiếu bóng dáng Hồ Nhất Hạ. Lúc này mới biết chối hận trước khi rời nhà quá cao ngạo, không có mở miệng xin chiếc xe.

Phải, cần rằng một cái, Hồ Nhất Hạ trực tiếp đội túi lên trên đầu, cứ như vậy vọt vào trong mưa.

Mưa này rất nhỏ, nhưng Hồ Nhất Hạ đảo mắt liền ướt lạnh thấu tim, trong lúc chạy nhìn thấy biển quảng cáo dọc đường: “Lạnh thấu tim, tim tung bay!” Hồ Nhất Hạ hận không thể chửi đổng.

Đường chung quanh khu vực nhô lên ở giữa đường quả thật khó đi, giầy Hồ Nhất Hạ dính đầy bùn lầy, cô chịu đựng không có phát tác, chỉ muốn nhanh chóng ngồi lên xe.

Chân hính ép cô chửi đổng ra miệng, khi cô chạy lên lề đường kêu xe thì một chiếc xe đột nhiên chạy như bay tới, làm văng lên một đồng nước đục.

Thì ra người xui xẻo, uống nước cũng lạnh tê răng, áo cà sa đựng quỹ đều là việc nhỏ, vào giờ phút này, phía trước Hồ Nhất Hạ chính là cái hố, mà cô, cơ hồ là bị nước đục văng lên dội từ đầu đến chân.

“Mẹ nó!”

Chiếc SUV kia, sườn xe đen đến khiến người hận, tốc độ rời đi càng thêm nhanh đến làm cho người ta hận, Hồ Nhất Hạ ủy khuất đến phổi sắp nổ tung, không có chỗ phát tiết, chỉ có thể hung hăng vung túi, rống to về phía đuôi xe sắp biến mất ở trong màn mưa: “Khốn kiếp! ! Chúc người bế bánh! ! !”

Cơ hồ ở lúc cô mắng ra miệng, chiếc SUV kia ngừng lại như kỳ tích.

Thật bế bánh xe?

Hồ Nhất Hạ nghĩ như vậy, cơ hồ muốn vỗ tay bảo hay, nào có thể đoán được nó đột nhiên lại khởi động, hơn nữa còn là —— quẹo xe.

Chỉ chốc lát sau xe kia đã trở lại trước mặt Hồ Nhất Hạ.

Vừa đứng, phải tính toán sổ sách với chủ xe phách lối này Chạy Cayenne[2] rất giỏi à, nhà ta dùng xe này dắt chó đi dạo! Hồ Nhất Hạ đã suy nghĩ xong hết cetera để nói, đang tồn tại trong cổ họng, chuẩn bị chờ cửa sổ xe vừa hạ, liền cho đối phương một phát hạ uy phong.

Nhưng không ai có thể đoán được, cửa sổ xe hạ xuống, Hồ Nhất Hạ nhìn thấy, là một gương mặt đẹp mà xa lạ.

Có lẽ, cũng coi như không quá xa lạ.

“Lên xe.”

Người này vẫn dõ giọng không mặn không nhạt, vẫn là mặt của siêu nhân đen. Hồ Nhất Hạ sững sốt.

Người đàn ông trước chỉ gặp qua hai lần bảo mình lên xe, cô nên lên? Hay không lên?

4. Chương 4

Nếu như không phải bởi vì nhìn thấy người khác gương nanh múa vuốt trong kính chiếu hậu, Chiêm Diệc Dương rất khó liên tưởng cô gái nhếch nhác trong mưa này với cô gái dữ dằn kiêu ngạo ngày đó.

Quẹo xe, thẳng xe, hạ cửa sổ xe xuống, động tác làm liền một mạch, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của người phụ nữ này, Chiêm Diệc Dương cảm thấy thú vị.

Cô sững sờ xong, lúc này lộ ra sắc mặt hung ác, chợt mở cửa xe ngồi lên ghế trước, cả người đều ước, chân thì đầy bùn, không chút hách khí cọ cọ lên đệm ghế.

Nhìn dấu chân thảm không nở nhìn trên tấm thảm trắng, trong lòng Hồ Nhất Hạ sáng khoái hơn nhiều, đại công cáo thành, đang ngẩng đầu, đúng lúc đụng phải tầm mắt xuyên qua kính chiếu hậu canh chừng cô của người đàn ông kia.

Anh cứ trầm mặc nhìn những hành động mang tính trả thù của cô, cơ hồ 5 là ngầm cho phép. Bản năng nói cho Hồ Nhất Hạ biết, người đàn ông này không phải hiền lành, tại sao mình bị ma quỷ ám đánh lên xe của anh ta?

Lúc này ngồi nghiêm chỉnh: “Gần đây có xe điện ngầm, cảm ơn.”

Người đàn ông này chỉ nghe không nói, nghe vậy càng tăng tốc hơn, dáng vẻ giống một tài xế vô cùng tốt. Nhưng xe càng chạy, Hồ Nhất Hạ càng thấy có cái gì không đúng, đang đưa cô đến chỗ xe điện ngầm à?

Cô đang muốn mở miệng bảo anh dừng xe, xe cũng đã ngừng trước một bước.

Người đàn ông này có bản lãnh độc tâm phải không, sao trong lòng cô nghĩ cái gì, anh ta đã làm cái đó ngay? Hồ Nhất Hạ thấy hơi ngờ nghệch, nghiêng đầu nhìn, hử, anh ta không thả cô xuống xe? Anh ta dừng xe ở bên ngoài trung tâm thương mại.

Tài xế tiên sinh ném hai chữ qua: “Xuống xe.” Vừa nói vừa đưa áo khoác của anh cho cô.

Người tốt, thật đúng là tiếc chữ như vàng. Lúc này Hồ Nhất Hạ nâng cằm liếc anh: “Làm cơm, vị tiên sinh này, tôi không quen ngài, giữa hai ta không có ấn ý, chứ đừng nói gì có cảm ứng, ngài muốn làm cái gì nói thẳng ra được không? Tôi không đoán ra ý của ngài.”

Anh tựa hồ cười.

Ánh mắt liếc nhìn cô, lại có điều ngụ ý nhìn trước ngực cô nửa giây: “Y phục ướt đầm, giống như nửa thân trần, ảnh hưởng bộ mặt thành phố. Đi vào mua một bộ.”

Anh nói rất chân thành tha thiết, không giống như đang nhạo báng cô, trông mắt Hồ Nhất Hạ xoay chuyển, lời cô kè mặc cả lập tức nói ra khỏi miệng: “Tôi như bây giờ đều do anh ban tặng, quần áo chị đây mặc cũng rất đắt, không kém tây trang kia của anh bao nhiêu. Bây giờ chúng ta xem như huê nhau?”

Cười.

“Cười chính là đồng ý? Ngài đưa tôi đến nơi đây là được, tôi tự đi mua y phục, không phiền toái ngài, hẹn gặp lại. Không đúng, không gặp lại.” Hồ Nhất Hạ ném trả áo khoác cho anh ta, mở cửa xuống xe, lúc này căng chân chạy như điên, không cho anh thời cơ đổi ý.

Trung tâm thương mại này thật lớn, nhân hiệu nhiều, nhờ người đàn ông xa lạ ban tặng, Hồ Nhất Hạ ủy khuất cả ngày rốt cuộc tìm được chỗ ngồi 3d vui vẻ. Lúc 7h này gọi tin nhắn accho Lãnh Tĩnh.

Lãnh Tĩnh ngại cô cản trở lại nói nhiều, không nhận điện thoại của cô, cứ thế mãi Hồ Nhất Hạ đã được huấn luyện ra tốc độ gửi tin nhắn kinh khủng, vừa thử y phục trong phòng thử áo còn có thể vừa bấm chữ ở trên điện thoại di động: “Chị đang ở trung tâm thương mại XXX, buổi tối mời mình ăn cơm ở đây. Chờ cậu đến 7 giờ, chậm một giây, mình liền bạo cả thẻ của mình, một tháng sau đó cậu phải nuôi mình.”

Hồ Nhất Hạ sợ uy hiếp này không đủ nặng nề, lại bổ túc một câu: “Còn để cho Tiểu Cáp của cậu tùy tiện đại tiểu tiện.”

Con Husky Lãnh Tĩnh nuôi cho tới bây giờ chỉ nghe lời Hồ Nhất Hạ nói, Hồ Nhất Hạ bảo nó đi hôn mèo nó cũng chịu làm. Hồ Nhất Hạ nghĩ uy hiếp này đủ nặng nề rồi. Lúc này mới thanh thần ổn định thử y phục.

Một bộ đầm tối đầu gối, màu đen tuyền, nổi bật lên làn da trắng, vật liệu mịn màng dán vào da, thiết kế eo cao, thắt chặt eo ra eo, chân ra chân. Hồ Nhất Hạ cầm nó so sánh ở trước gương, rất thích.

Đáng tiếc, chỉ có số 2, mặc lên người, ngay cả áo lót cũng không thể chứa, Hồ Nhất Hạ thề phải nhét mình vào, áo lót ướt đến vắt ra nước, cô quyết định ra trận.

Nhưng cô hóp bụng đến dạ dày sắp co rút, khóa kéo sau lưng vẫn không kéo lên được.

Chỉ đành chịu gọi nhân viên trong tiệm vào giúp một tay.

“Tiểu thư có thể đi vào một chút hay không?”

Không có trả lời. Bây giờ cô đi dạo thật lâu, trong tiệm chỉ có một người khách là cô, nhưng hiện nay cô lỏa lồ cả phần lưng mở cửa gọi nửa ngày, lại không ai để ý tới cô.

Mọi chuyện không thuận a!

Hối hận tự trách thở dài lại thở dài, rốt cuộc nghe tiếng bước chân. Hồ Nhất Hạ mừng rỡ, vội vàng quay lưng đi: “Giúp tôi kéo khóa kéo.”

Hít khí, hóp bụng, ngừng lại, Hồ Nhất Hạ đã chuẩn bị xong, nhưng không thấy nhân viên có chút động tác.

“Động tác làm ơn nhanh lên một chút được không?” Hồ Nhất Hạ cố gắng nói chuyện, sắp ngất lịm rồi.

Lúc này nhân viên mới cử động, khóa kéo miễn cưỡng lên chút ít, Hồ Nhất Hạ rốt cuộc có thể thở phào một cái. Ngón tay nhân viên hơi không lưu ý liền đụng phải da cô, một nháy kia xúc cảm có chút khác thường,

lại thêm nhân viên này cũng quá không nhiệt tình rồi, tính lược cả việc hỏi cô có thoải mái hay không. Hồ Nhất Hạ cảm thấy không đúng lắm, nghiêng đầu nhìn ——

Quá gần.

Mặt của người khác, trở nên thật lớn trước mắt Hồ Nhất Hạ. Đối phương cao hơn cô một cái đầu, cô đứng ở trên đài thử đồ, hai người, chớp mũi đối diện chớp mũi; môi đối diện môi.

“Ôi mẹ nó!” lúc này Hồ Nhất Hạ ôm y phục ở ngực nhảy xuống đài thử đồ, thiếu chút nữa trật chân.

Người đàn ông này âm hồn bắt tán nha!

“Anh! Anh! Anh!” Trong lúc nhất thời, Hồ Nhất Hạ không biết nhìn chỗ nào, tay không muốn biết đặt ở nơi nào, “Tôi! Tôi! Tôi!”

Chiêm Diệc Dương định thần nhìn người phụ nữ trước mặt, gương mặt đường hoàng bình tĩnh.

Hồ Nhất Hạ rất muốn vung một quyền vào mặt của anh, nhưng cô sợ vừa buông tay thì y phục sẽ rớt, nghĩ lại, ngẩng mặt lên, nhắm chính xác độ cao lỗ mũi của anh ta.

Đáng đời lỗ mũi thẳng của mi! Hồ Nhất Hạ cong chân, dùng chân hung hăng đóng cửa.

Cửa “rầm” một tiếng đóng lại. Sao không nghe thấy tiếng hô đau? Theo lý mà nói người đàn ông này trăm phần trăm chạy không khỏi tiếp xúc thân mật với cánh cửa chứ? Hồ Nhất Hạ buồn bực.

Kế hoạch không thành, Hồ Nhất Hạ không khỏi có chút hậm hực. Nhưng sau đó một tiếng hô nhỏ truyền vào cửa, thiếu chút nữa làm cô bật cười.

Chỉ nghe cách đó không xa, nhân viên tiệm không khỏi lo lắng nói: “Tiên 0sinh, ngài Nài chảy máu mũi!”

“Tiên sinh, ngài ngài chảy máu mũi!”

Nghe một tiếng như vậy, tâm tình lúc này của Hồ Nhất Hạ, còn sung sướng hơn nhét được mình vào bộ đầm số 2, quá thoải mái, nhất thời quên hóp bụng, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng ——“Roẹt”.

Trong nháy mắt da đầu Hồ Nhất Hạ tê dại, không nhẫn tâm cúi đầu nhìn, chần chờ đưa tay sờ bên hông mình.

Quả nhiên là chỉ của bộ đầm.

Cái gì gọi là quá vui thành ra buồn? Hồ Nhất Hạ chính là ví dụ sống sờ sờ máu đầm dề.

Nhẹ chân nhẹ tay cởi nó xuống, chỉ sợ kéo mạnh lại rách, mặc lại quần áo ướt sũng của mình, Hồ Nhất Hạ luống cuống nửa ngày ở trong phòng thử áo, mua một bộ đầm rách rưới trở về? Không. Không phải bởi vì nó rách mà không mua, mà là cô đột nhiên phát hiện y phục này thật ra thì không đẹp chút nào.

Cô đang tìm cơ để lén trốn chạy khỏi nhân viên trong tiệm, đột nhiên có người gõ cửa. Hồ Nhất Hạ có tật giật mình, cắn móng tay. Nhân viên không nghe cô đáp lại, lúc này lên tiếng gọi: “Hồ tiểu thư?”

Sao đối phương biết họ của cô? Ôi, đoán chừng là không chạy được rồi, Hồ Nhất Hạ cắn răng mở cửa.

Lúc này nhân viên đưa cho cô một đồng hồ. Cẩn thận nhìn, có quần áo có giày, thậm chí còn có một bộ —— áo lót.

Màu hồng.

Nghiêng mắt nhìn kích cỡ. 34C. Nhìn lại đôi giày, cũng không lớn không nhỏ, vừa đúng số 37.

Hai chữ tổng kết: tà môn, tà môn đến mức cô không vội vàng đóng cửa lại cũng không được.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể quy thành thái độ phục vụ nhiệt tình của nhân viên, Hồ Nhất Hạ mới vừa rồi còn oán trách nhân viên không tốt, rốt cuộc cắn răng quyết định, mang cả bộ đầm rách về.

Thay cả bộ đồ, sạch sẽ nhẹ nhàng mà sung sướng, Hồ Nhất Hạ cô lại sống đến giờ. Trang phục đã rực rỡ hẳn lên, nhưng lúc cà thẻ thì vẫn nhúc nhối đến nỗi ngay cả dùng khăn liếc tổng giá tiền một cái cũng không có.

Ký tên qua loa, giấy tờ trực tiếp nhét vào trong túi xách, xem nó không tồn tại.

Lãnh Tinh đến, thấy cô mặc bộ đồ mới đắt giá, theo như lẽ thường, Lãnh Tinh không bỏ qua việc răn dạy cô, Hồ Nhất Hạ vội vàng lấy lòng thừa dịp trước khi cô mở miệng: “Mình quyết định dùng số tiền cuối cùng mời cậu ăn cơm.”

“Nữ bại gia. Nếu như cậu do mình sinh, mình liền bỏ cậu vào bồn cầu cho nước cuốn đi!”

Hồ Nhất Hạ da mặt dày cười cười, Lãnh Tinh tức vì tổn hơi thừa lời, nhưng vẫn giữ nguyên tắc không bỏ lỡ thức ăn ngon, mặt lạnh lùng Hồ Nhất Hạ đi lên nhà hàng trên lầu.

Đợi đến cơm nước no nê, Hồ Nhất Hạ đến trước quầy tính tiền, thừa dịp bấm mật mã, đôi tay nâng mặt làm dáng vẻ nụ hoa, mặt mày cong cong nhìn Lãnh Tinh: “Chị gái tốt, nửa tháng sau của em phải nhờ chị nuôi.”

Lãnh Tinh nhìn ở bữa ăn này, tạm thời không so đo với da mặt dày của cô.

Nào có thể đoán được lúc này, nhân viên trả lại thẻ: “Thật xin lỗi, thẻ của ngài đã dùng hết tiền rồi.”

Hồ Nhất Hạ còn chưa phản ứng kịp, cặp mắt của Lãnh Tinh đã neho lại nguy hiểm: “Ồ! Nhất! Hạ!”

“Không thể nào, vừa rồi mình còn dung nó mà.” Hồ Nhất Hạ vội vàng rút thẻ lại, xem xét trước sau, xác định mình không có lấy nhầm. Ngay sau đó Hồ Nhất Hạ liền mở ví tìm thẻ khác, Lãnh Tinh cũng liếc thấy tờ giấy trong bao đồ của cô, thuận tay cầm xem.

Lãnh Tinh nhìn chăm chú chi tiết trên tờ giấy, buồn bực: “Ồ ily, sao cậu mua một bộ quần áo nam?” nhìn giá tiền xong, lúc này liền hít khí lạnh.

Hồ Nhất Hạ nghe vậy, lập tức tiếp cận đến. Sững sờ xong, vội vàng đổi thẻ tính tiền, lôi Lãnh Tinh, trở về tiệm lúc này lý luận.

Hai người phụ nữ này không hiểu ra sao, nhân viên cũng khó hiểu: “Đây là ngài mua cho bạn trai mà.”

Lãnh Tinh đang hồ nghi chuyện “Bạn trai”, Hồ Nhất Hạ cơ hồ bật cười tại chỗ: “Sao tôi không biết tôi có bạn trai?”

Giọng nhân viên mang uất ức bắt đầu giải thích, theo từng câu trở lại hiện trường lúc này của cô ta, sắc mặt Hồ Nhất Hạ, càng ngày càng cương.

Người đàn ông được phép nhìn tấm lưng trần của cô, hết lòng kéo khóa lên giùm cô, không phải bạn trai cô thì là ai?

Người đàn ông biết số giày của cô, số quần áo của cô, vòng eo, ngực, không phải bạn trai cô thì là ai?

Người đàn ông chọn xong đồ rồi bảo nhân viên đưa vào phòng thử, sau đó mới đi chọn quần áo của mình, người đàn ông yên lặng ngồi ở đằng kia lật tạp chí đợi cô, cô mè neho ở trong phòng thử áo lâu như vậy, người đàn ông đó cũng không có một tiếng oán trách, người đàn ông lúc cô buồn bực đến mức quên lấy giày áo ướt, thì yên lặng cầm đồ của cô đi theo phía sau cô ra cửa, không phải bạn trai cô thì là ai?

Hồ Nhất Hạ bị từng đợt miêu tả đầy tình cảm của nhân viên làm kinh hãi, cả Lãnh Tinh cũng bị hù dọa sững sờ, ngược lại hỏi Hồ Nhất Hạ: “Thành thực khai báo, người đàn ông kia là ai?”

“Người đàn ông chỉ gặp ba lần.” Hồ Nhất Hạ từ từ than thở, trong lòng nghĩ, đàn ông biến thái, ngay cả cáo lột ướm của tôi cũng lấy đi?

5. Chương 5

Lãnh Tinh đi ra từ khu mua sắm, Hồ Nhất Hạ cắn răng nắm quyền đi sau.

Cho đến khi ngồi lên xe điện ngầm, Hồ Nhất Hạ còn chưa có trở lại bình thường.

Hồ đồng chí bình thường gào to quen, bây giờ mới đi làm ngày thứ nhất, nhất định có một vạc nước đắng muốn đổ về phía Lãnh Tinh, hiện tại cô buồn bực như vậy, Lãnh Tinh hơi khó có thể thích ứng, cũng không chọc cô.

Cứ đi như vậy, vẫn là Hồ Nhất Hạ không kèm chế được trước, co cùi chõ đụng đụng Lãnh Tinh: “Sao cậu không mắng mình?”

Lãnh Tinh tràn ngập đồng tình nhìn cô. Lúc này quả thật không thể trách cô, cô đã gặp gỡ cao thủ.

“Đó là do thủ đoạn của tên đó quá cao, mới gặp ba lần mà thôi, đã. . . Lãnh Tinh nói xong, tầm mắt quét qua tất cả bộ vị tư mật trên người Hồ Nhất Hạ, . . A, tự nghĩ thông suốt.”

Hồ Nhất Hạ nghe vậy, nóng nảy: “Vì sao phải nghĩ, vì sao phải nghĩ thông suốt? Cậu nói chuyện vậy sao?”

Lãnh Tinh đã quen sự cứng rắn của cô, nhưng không đại biểu những người khác chịu được, tiếng nói Hồ Nhất Hạ vừa dứt, những hành khách uể oải khác trong buồn xe, tất cả trong nháy mắt khôi phục thanh tĩnh.

Lãnh Tinh vội vàng kéo cô ngồi xuống: “Phải, là mình nói sai rồi, cậu đừng kích động. Ý của mình là, người đàn ông kia chỉ kém chưa biết rõ gia tài của cậu.”

Hồ Nhất Hạ nghĩ tới sắc mặt ngạo mạn của người đàn ông kia, trái tim cũng chỉ còn dư lại tức giận, chán nản ngồi trở lại, “Mình quyết định sau tháng này sẽ ăn chay, tích chút đức, xả cơn xui này.”

“Vậy thì thật là tốt, mình có thể tiết kiệm tiền mua thịt.”

Hồ Nhất Hạ cũng không có hơi sức tranh cãi với cô, làm ra một ánh mắt xem như cậu lợi hại xong, trực tiếp cúi đầu xuống. Nắm điện thoại di động ở trong tay, vuốt ve nửa ngày, đột nhiên hồi tưởng lại tên đàn ông biến thái kia đã từng dùng điện thoại cô gọi vào số của anh ta.

Bị nhìn lại bị lừa gạt, Hồ Nhất Hạ cảm thấy mình không thể tiền mất tật mang, cố gắng hồi tưởng một phen xong, điều tra ghi chép cuộc gọi, tìm kiếm từng cái.

Tối thiểu phải mắng cái tên lường gạt kia!

Hồ Nhất Hạ rốt cuộc tìm được số, thiếu chút nữa đã bấm nút gọi rồi, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, sợ sinh ra việc không may gì, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn, mưu tính kế sách trả đũa, xe điện ngầm vừa đến thì cô liền lục tục xuống xe, tìm trạm điện thoại công cộng.

Lãnh Tinh thấy cô buồn bực, vội vàng gọi cô lại: “Không trở về nhà à?”

“Cậu đi trước đi, mình còn có chuyện!”

“Cậu đang làm gì vậy?”

Hồ Nhất Hạ cũng không quay đầu, đầu còn lo lắng đáp lời, thật vất vả tìm được điện thoại công cộng, cầm ống nghe lên thì Hồ Nhất Hạ thấp thỏm đến tay cũng khẽ phát run.

Bấm số điện thoại, nghe thanh âm chờ đợi đơn điệu, ngay sau đó: “Alo?”

Đều do thanh âm này quá nặng, thật âm trầm, trầm đến cơ hồ lộ ra vài tia trêu chọc, Hồ Nhất Hạ nhất thời, sững sốt.

“Hồ Nhất Hạ?”

Hạ Lúc này Hồ Nhất “Cạch” một tiếng quảng điện thoại xuống.

Tà môn, quá tà môn.

Khi Hồ Nhất Hạ còn tự lẩm bẩm với bầu trời sao ở tại chỗ, trong một nhà trọ, Chiêm Diệc Dương nhìn văn kiện đầy bàn nghe thanh âm điện thoại di động, bật cười.

Hiện tại mới nhớ tới phải gọi đến trả thù? Thật là chậm lụt ghê gớm.

Hồ Nhất Hạ luôn bị Lãnh Tinh nói chậm lụt, vẫn cảm thấy mình ở trong mắt người khác là người khôn khéo lão luyện lại hài hước, tối thiểu lúc cô không giải thích được bị điều đến bộ tiêu thụ 9 - cái ngành không bao giờ thấy mặt trời này, cô còn biết không thể ngồi 7am mà đợi đánh chết, biết được vẫn nên cố gắng để rời đi bộ 9.

Chỉ số thanh nhân ở bộ 9 làm người ta giận sôi, nữ QQ luôn xem sự nhàn nhã này là cái nón sứ mạng, hơn nữa luôn cố gắng khiến Hồ Nhất Hạ có cùng ý nghĩ như mình: “Ngải Thế Thụy nguyện ý phát tiền lương nuôi người rồi rãnh, chúng ta chỉ là thành toàn nguyện vọng của đám cấp à thôi. Sự thành toàn này thần thánh cỡ nào, Tiểu Hồ Ly, sao cô lại không hiểu?”

Bị nữ QQ lây, Hồ Nhất Hạ cơ hồ sắp bị thuyết phục, kết quả là, trước khi chính mình trở thành một thành viên đúng với ý nghĩa của bộ 9, Hồ Nhất Hạ nhất định phải rời đi nơi này.

Cũng thật sự là nhờ thời gian thanh nhân ở bộ 9, Hồ Nhất Hạ có nhiều thời gian đi quyến rũ người có thể giúp cô thoát ly biến khổ hơn.

Thời gian nửa tháng, Hồ Nhất Hạ luôn “Không ngại cực khổ” từ bộ 9 lên đến lầu 37 để buôn lậu cà phê; uôn “Vì dùng giấy vệ sinh cao cấp hơn”, mỗi lần đều ngồi trên thang máy lên toilet lầu 37; luôn “Ngại nhân viên phòng ăn cung ứng quá không hợp khẩu vị”, mỗi lần đều gọi đồ ăn từ bên ngoài, cho nên cũng có thể chia sẻ tin tức với đám phụ nữ nhiều chuyện ở lầu 37.

Thời gian không phụ người có lòng, Hồ Nhất Hạ rốt cuộc lăn lộn làm quen được với các mỹ nữ nhiều chuyện, rốt cuộc có thể nói bóng nói gió hỏi hỏi, công ty gần đây có chỗ trống nào không.

Trong S-ray, bộ tiêu thụ 9 và bộ vệ sinh được xưng “Sinh vật cuối lầu”, có thể nói đại danh鼎鼎, Hồ Nhất Hạ còn thiếu dùng xưng hô chị em với đám nữ nhiều chuyện này thôi, chị em tốt luân lạc tới ngành sát biên giới công ty nhất, đám nữ nhân sự cũng quả thật muốn giúp.

Nhưng, không thể ra sức.

“Lần em dự thi, là lần cuối cùng công ty chúng ta tuyển người năm nay, cũng gần quý thứ tư rồi, căn bản không còn chỗ trống.”

Hồ Nhất Hạ dầm vẻ lã chã chực khóc: “Công ty lớn vậy, cũng không có một chỗ dung thân nhỏ nhoi cho Hồ Nhất Hạ? Tỷ tỷ tốt, thật không thể sao?”

Trư Bát Giới mở miệng một tiếng “tỷ tỷ tốt” cũng có thể xin thêm hai cái bánh bao bổ thì, hướng chỉ tư chất của Hồ Nhất Hạ cô cao hơn Trư Bát Giới.

Mấy ngày sau, tỷ tỷ tốt tiết lộ cho Hồ Nhất Hạ một tin tức thật tốt: “Phó tổng muốn thay đổi trợ lý đặc biệt, em có muốn đi thử không?”

Phó tổng?

Trợ lý?

Hồ Nhất Hạ gật đầu như bằm tỏi.

“Chẳng qua chị phải nhắc nhở em trước, đó không phải là công việc cho người làm.” Tỷ tỷ tốt hết sức giữ kín như bưng, đáng vẻ nói cho cô biết cơ hồ không khác phù thủy Gypsy (1 vùng ở châu Phi hồi thế kỷ 14) là mấy. Hồ Nhất Hạ nhìn liền cảm thấy kính nể, rửa tai lắng nghe.

Tỷ tỷ tốt chậm rãi kể lại: “Đây là theo như lệ thường, trợ lý cũng phải từ phòng thư ký điều đến, bằng không chính là không hợp quy củ, bởi vì thân phận đặc biệt, nếu như trực tiếp rút người ra từ trong bộ môn, dễ dàng dẫn đến cạnh tranh giữa các ngành. Nhưng hiện nay, Phó tổng nhậm chức mới bao lâu? Đã

có hai trợ lý chạy mất, hiện tại trong phòng thư ký không có một ai dám tự đề cử mình, em ngẫm lại xem, công việc trợ lý này, nước sôi lửa bỏng cỡ nào?”

Hồ Nhất Hạ nghe đến đổ mồ hôi, “Là bởi vì phó tổng có diện mạo quá dọa người sao?”

Tỷ tỷ tốt bụng cười: “Lần em thi vào chính là lần cuối Chiêm phó tổng làm chủ phỏng vấn trước khi vinh thăng, em không gặp sao?”

“Không có.”

“Diện mạo rất dọa người, anh tuần đến dọa người.”

Hồ Nhất Hạ bị lời nói của cô ta làm sặc, thiếu chút nữa phun cả nước trà ra.

Lúc nữ nhân sự nói giỡn luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc: “Có dám thử chút hay không?”

Hồ Nhất Hạ nuốt nước miếng, kéo chút dừng khí: “Chỉ cần có thể thoát khỏi bể khổ bộ 9, em bất cứ giá nào!”

Bộ tiêu thụ 9 bị bài trừ ra khỏi vòng đấu tranh trong ngành, trong danh sách cuối cùng quyết định trợ lý được tuyển chọn của bộ phận nhân sự, đột nhiên xuất hiện bộ tiêu thụ 9, tên Hồ Nhất Hạ, ai cũng không thấy quan trọng.

Nhưng không ngờ, Hồ Nhất Hạ qua hết cửa ải, thật sự chen vào được một phần trong 3 danh sách đến tay Phó tổng.

Một vòng phỏng vấn cuối cùng, dĩ nhiên là do Phó tổng mình trấn, nữ QQ hâm mộ việc này vô cùng, “Tại sao lúc đầu tôi bị phái đến làm phụ tá cho đầu heo đó? Haizzz, mạng của tôi khổ quá. Tiểu Hồ Ly, sao cô tốt số thế?”

“Không phải còn một vòng phỏng vấn sao? Tôi cũng không nhất định sẽ trúng.”

Gần đây Hồ Nhất Hạ luôn bất ngờ hồi tưởng lại lời khuyên “tỷ tỷ tốt” cho cô, trong đầu chứa ba phần e ngại, phía bên này còn phải lên tiếng an ủi nữ QQ, thật là mệt mỏi.

Địa điểm vòng phỏng vấn cuối cùng: phòng làm việc của Phó tổng.

Ngồi thang máy, đi thẳng lên lầu 5, Hồ Nhất Hạ cũng không lo lắng thưởng thức hành lang có lý niệm thiết kế hiện đại khác người khác, cứ thấp thỏm đi vào khu làm việc.

Khí phách ở khu làm việc này, tất nhiên bộ tiêu thụ 9 ở lầu âm 1 không thể so sánh, cả phòng họp cũng thuộc phòng ngoài, trước khi bắt đầu phỏng vấn, trong phòng họp mới vừa kết thúc một cuộc hội nghị, Phó tổng vẫn ở đó không ra.

Hồ Nhất Hạ tiến vào bên trong phòng họp, đầu tiên nhìn thấy, là một bóng lưng đứng kế cửa sổ.

Không biết sao, nhìn bóng lưng anh tuần này, lần đầu tiên trong hai mươi mấy năm sống trên đời, Hồ Nhất Hạ mất hết dũng khí.

“Phó tổng..”

Phó tổng nghe tiếng, mạn điều tư lý quay đầu lại.

Hồ Nhất Hạ ngẩn ra.

Một người đàn ông.

Một người đàn ông không có biểu tình gì.

Một người đàn ông không có biểu tình nhưng trong mắt lại có ranh mãnh.

Một người đàn ông không có biểu tình nhưng trong mắt lại có ranh mãnh cần nói ngạo mạn.

Một người đàn ông không có biểu tình nhưng trong mắt lại có ranh mãnh ăn nói ngạo mạn ra vẻ đạo mạo biến thái.

Xin đừng trách cứ Hồ Nhất Hạ thốt ra lời thô tục: “Ôi mẹ nó!”

6. Chương 6

Hồ Nhất Hạ tỏ vẻ như ăn phải con ruồi, tròng mắt, miệng mở rộng, thân thể theo bản năng ngửa ra sau, vì để cách anh mấy cm, eo cơ hồ sắp gãy.

Trước tình cảnh này, Chiêm Diệc Dương chỉ hơi nhíu mi tâm.

Anh không vui thì biểu hiện ra rất rõ, Hồ Nhất Hạ cũng chưa hiểu tại sao mình lại đột nhiên cảm thấy đuối lý, tay chân đã đi trước một bước, xử lý tóc, giặt nhẹ cổ áo, thuận thuận mép váy, một cái chớp mắt, đã sửa sang lại vẻ mặt, khôi phục đoạn chánh.

Mình vội vàng đến mức sắp đứt hơi, ngẩng đầu nhìn anh, lại vẫn là biểu tình không mặn không nhạt. Hồ Nhất Hạ lại lặng yên ca thán khí thế của người khác quá mạnh, lại cúi đầu xuôi tay, tiếp tục giữ vững vẻ cung kính.

Lại liếc trộm một cái, rõ ràng là tên biến thái, lại bày ra bộ dáng hoàn toàn không quen biết với cô. Tình huống thế nào?

Hồ Nhất Hạ lơ mơ phát giác ra, sau một tiếng “Ồi mẹ nó”, cũng không dám ra tiếng.

Anh ngược lại vẫn tự nhiên như thường, nói: “Hồ tiểu thư, mời ngồi.”

Tất cả diễn biến thế nào mà dẫn tới tình trạng bây giờ? Cô chưa kịp phản ứng, đã hồ đồ lơ mơ vào ngồi. Vấn đề thông lệ của phó tổng hết ức công thức hóa, đối với Hồ Nhất Hạ mà nói, trình độ hành hạ có thể so với khốc hình.

Phía bên kia, anh thật chuẩn bị tiến hành phỏng vấn đến cùng: “Hồ tiểu thư có hoạch định cụ thể gì đối với kiếp sống nghề nghiệp tương ai của mình?”

Cô xoay chuyển con người, không trả lời được.

“Có thể nói về kinh nghiệm cô đạt được khi ở bộ tiêu thụ 9 trước kia không?”

Cô nhìn loạn chung quanh, không trả lời được.

“Vậy có thể giới thiệu sơ lược công việc của cô trước khi vào Ngải hế Thụy?”

Cô trực tiếp tầm mắt.

Hồ Nhất Hạ có thể mạnh mẽ xuyên qua mấy vòng phỏng vấn trước, hoàn toàn nghỉ ngơi.

Nghe Phó tổng thở dài, Hồ Nhất Hạ buồn bực vùi đầu, tự nhiên bỏ lỡ nụ cười bí ẩn ở khóe miệng anh.

Theo một phần chợp đồng được đẩy đến trước mặt Hồ Nhất Hạ, thanh âm sóng nước chẳng xao kia vang lên lần nữa: “Hồ tiểu thư nên biết, quần thể khách hàng cao cấp của Ngải hế Thụy chủ yếu tập trung ở Đức Nhật Mỹ, phiên dịch phần hợp đồng này thành ba loại ngôn ngữ đó.”

Hồ Nhất Hạ vốn không ngờ, nếu như bộ tiêu thụ ở lầu âm là địa ngục, như vậy, xin đá cô về địa ngục đi, đang tự oán tự trách, trước mắt đột nhiên thoáng một cái, anh vốn đang ngồi ở đối diện, chẳng biết lúc nào đã đi tới bên cạnh cô.

Không chỉ có như thế, anh lại trực tiếp ngồi lên mặt bàn, dáng người tùy ý, cách cô không tới nửa thước.

Anh cúi người về phía cô.

Hồ Nhất Hạ vội vàng lại cúi đầu.

Chiêm Diệc Dương cứ khoanh tay trước ngực, tiến tới bên tai cô: “Điếc?”

Giọng nói trầm nhẹ của anh giống như sấm sét, lỗ tai Hồ Nhất Hạ bị nổ cơ hồ muốn điếc. Hồ Nhất Hạ nuốt nước miếng một cái, vội vàng cầm hợp đồng lên đứng ở một bên, bỏ bỏ phiên dịch một hồi.

Lúc này anh mới hơi hài lòng, lại vẫn không tha cô, tầm mắt thủy chung dính vào trên mặt Hồ Nhất Hạ, mắt cũng không nháy: “Tiếng Đức và tiếng Anh miễn cưỡng vượt qua kiểm tra. Tiếng Nhật thì sao?”

“Tiếng Nhật?” giọng nói của Hồ Nhất Hạ không chịu khổng chế, nói xong lấp ba lấp bắp, “Có thể ứng phó giao tế hằng ngày, từ ngữ chuyên nghiệp. . Vẫn còn đang học tập.”

“Vậy thì nói vài lời hằng ngày dùng.”

Đối mặt người đàn ông này, Hồ Nhất Hạ không bị gió thổi cũng xóc xếch, nếu không sao lại cảm thấy trong giọng nói bình tĩnh của anh rõ ràng mang theo dụ dỗ? Cô quyết định bất cứ giá nào, dựa vào bản năng, bật thốt lên: “Nhã, nhã, nhã diệt diệt.” (Nhã diệt diệt tiếng Nhật là YAMATEH, có nghĩa “không muốn đâu”)

Một thù trả một thù, hôm nay đến phiên Chiêm Diệc Dương có biểu tình ăn phải con ruồi.

Một màn đặc sắc như thế, Hồ Nhất Hạ lại đành bỏ qua, chỉ đồ thừa giờ phút này đầu óc của cô chỉ có một bộ phận ở lại hiện trường, một phần khác thủy chung bị một công thức chiếm đầy: Nam BT (biến thái) = Phó tổng? Tên trộm quần áo = Phó tổng?

Một phần cuối cùng, đang thành kính cầu nguyện: Thượng Đế, cứu con!

Thấy người phụ nữ này vẫn còn như đi vào cõi thần tiên, Chiêm Diệc Dương gõ gõ tay lên mặt bàn, ý bảo cô hồi hồn.

Lúc này Hồ Nhất Hạ mới cảnh tỉnh, vừa nhấc mắt, liền nhìn thấy anh mím chặt môi mỏng, khiến người không đoán ra anh đang nín giận, hay nín cười.

Nhưng Hồ Nhất Hạ đâu còn dư dung lượng não để tìm hiểu tâm tình phức tạp được bề ngoài lạnh nhạt của anh?

“Hồ tiểu thư, chờ phòng nhân sự thông báo.” Thanh âm của banh, không có sóng lan, không phập phồng, bình tĩnh đến làm người ta giận sôi.

Hồ Nhất Hạ không muốn dừng lại nhiều nữa giây, nghe vậy lập tức xoay người, chịu đựng dục vọng chạy như bay ra, đè nén bước chân rời đi.

Phút chốc vươn tay tới tay nắm cửa, trong lòng Hồ Nhất Hạ mới có chút cảm giác an toàn, không ngờ đang lúc đẩy thì, giọng nam sau lưng giương lên: “Đợi chút.”

Hồ Nhất Hạ nhất thời khóc không ra nước mắt, trong lòng cũng cố hồi lâu, mới treo lên khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, vô cùng không tình nguyện quay đầu lại. Anh vẫn là tư thái thích ý vô cùng, cơ hồ có chút lười biếng, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô.

“Một vấn đề cuối cùng ——”

Hồ Nhất Hạ bình sinh ghét nhất là kiểu nói nửa câu, muốn nói lại thôi, lần này anh đã đủ khiến cho cô sống không bằng chết, không ngờ anh dừng một chút, tiếp tục nói: “Chuẩn bị lúc nào lấy lại đồ lót của em?”

!!!

Hồ Nhất Hạ hoàn toàn khiếp sợ, lại hoàn toàn buồn bực.

Thật đoán không ra ý định của anh, sao không tiếp tục giả vờ như không biết cô?

Ngắn ngủn mấy giây, trong lòng Hồ Nhất Hạ đã suy nghĩ vô số chuyện có thể xảy ra kế tiếp, nện bước kiêu ngạo đi ngược lại, phóng khoáng cho anh một cái tát? Hoặc là, trực tiếp quay đầu lại ném một ánh mắt quuyền rũ nói cho anh biết: a yêu thì ra Phó tổng ngài có sở thích khác thường? Những y phục kia ngài giữ lại tự mặc đi, tôi sẽ giữ bí mật cho ngài!

Nếu như cô thật có thể mở mày mở mặt như vậy. Hồ Nhất Hạ đang tự đắc chí vì lấn hiếp người, nhưng suy đi nghĩ lại về đối thủ hôm nay cô đối mặt, lập tức toàn bộ khí thế tiêu tán.

Đối mặt cường quyền, có thể nào không cúi đầu?

Hồ Nhất Hạ chỉ tự trách chỉ số không có tiền đồ của mình luôn luôn cao hơn, lúc này, thật buồn bực, làm bộ như không nghe thấy, vội vàng mở cửa, chạy trốn ra.

Chạy quá nhanh, lại bỏ qua nụ cười ý vị sâu xa của người khác lần nữa.

Hồ Nhất Hạ trở lại bộ 9, đồng nghiệp đều lên trận, so với nghênh đón anh hùng khải hoàn chỉ có hơn chứ không kém, ngay cả đám phụ nữ hướng về phía hoa hoa công tử, và những tiểu tử không có pháp nhãn cũng tới tham gia náo nhiệt: “Một người đặc đạo, đến lúc đó chớ quên chúng ta.”

Hồ Nhất Hạ vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nhìn nhìn các vị đang ngồi: “Em đột nhiên phát hiện bộ 9 quá ấm áp quá có nhân tình.

Trái lo phải nghĩ, vẫn nghĩ không ra lời tán dương nào, vì vậy Hồ Nhất Hạ dừng lại, tiến vào chánh đề: “Em đột nhiên không muốn rời các vị. Tôi quyết định, dùng tấm lòng hết sức chân thành, trọng chỉnh bộ 9 của chúng ta.”

Lời này vừa nói ra, trong chớp mắt, toàn bộ các đồng nghiệp tán loạn như chim như thú, quanh mình Hồ Nhất Hạ lập tức trống không.

Hồ Nhất Hạ không cam lòng, vẻ mặt lấy lòng chuyển sang bên kia: “Mất kiếng gia, ngài là thủ lĩnh của chúng ta, Ngài nói đúng không?”

Mất kiếng gia đỡ đỡ mất kiếng, “Tiểu Hồ Ly, đừng cất nhắc tôi như vậy, tôi chỉ là nhân viên trung tầng. Chuyện nhỏ không cần tôi trông nom, chuyện lớn không tới lượt tôi trông nom, chuyện thường tôi càng không thể nào trông nom, chuyện khẩn cấp để lại cho chuyên gia đi trông nom.”

“Như vậy đi làm còn có ý nghĩa gì?” sự không cam lòng của Hồ Nhất Hạ hiện đầy khóe mắt.

“Ý nghĩa? Chờ phát tiền lương có tính ý nghĩa hay không?” Mất kiếng gia dứt lời, đắm chìm vào trong tờ báo lần nữa, khôi phục bộ dáng người lạ chớ tới gần.

Nữ QQ cũng khuyên cô: “Tiểu Hồ Ly em an phận đi, nếu như em thật có thể làm lên trợ lý, ngàn vạn đừng kích động vậy, để sống trong công ty cũng cần triết lý, có chuyện mau tránh, không chuyện ngồi yên, vô kinh vô hiểm, lại đến năm giờ. Chị là người từng trải, những thứ này đều là kinh nghiệm sống sờ sờ máu dầm dề.”

Cô làm sao không muốn vô kinh vô hiểm, lại đến năm giờ? Mấu chốt là có người nói rõ muốn hành hạ cô, sao lại không có ai hiểu được? Hiểu được điều này, cả người Hồ Nhất Hạ nhất thời mất sức.

Thật may là cô còn có lực lượng dự bị —— Lãnh Tinh đồng chí.

Lúc này vừa đến năm giờ, Hồ Nhất Hạ lần đầu tiên là người thứ nhất lao ra phòng làm việc .

Hồ Nhất Hạ nhớ Lãnh Tinh sốt ruột, trong đầu muốn trực tiếp lái xe đến công ty cô tìm kiếm trợ giúp. Trong lúc chạy trốn bất kể hình tượng bất kể khí chất, Hồ Nhất Hạ cũng rốt cuộc tìm được đầu sở gây nên vận xui của mình trong thời gian này.

Sáng nay cô vì chức trợ lý phó tổng kích động lòng người này, còn len lén lái chiếc xe sản xuất có giới hạn của Lãnh Tinh đến công ty, nhưng cai ngờ cô nghĩ được mở đầu, lại không ngờ được kết cục, còn bi tình hơn so với Tử Hà tiên tử[1] thê thảm tới chết.

Thang máy từ lầu âm đi thông đến bãi đỗ xe hư nửa năm không người nào sửa, cầu thang thì bị mấy bà dọn vệ sinh ở bên cạnh chiếm làm kho hàng tạm thời, không cách nào đi qua, Hồ Nhất Hạ chỉ cảm thấy chỉ số bi tình của mình càng lúc càng cao.

Một đường cắn răng chạy như bay lên lầu một đi thang máy, lúc này rốt cuộc không có xui xẻo, thang máy rất nhanh đã đến.

“Đinh” một tiếng, cửa mở ra, ánh mắt quét vào thang máy, bên trong không có mấy người, cũng không có người muốn ra khỏi thang máy, Hồ Nhất Hạ bớt đi thời gian chờ đợi, cảm thấy hơi vui mừng, cộm túi của mình, trực tiếp vọt vào bên trong.

Một khắc cửa thang máy khép lại, Hồ Nhất Hạ rốt cuộc có thể thở phào một cái.

Nhưng vẫn chưa thở ra, Hồ Nhất Hạ liền cảm thấy không thích hợp. Trong thang máy, quá yên tĩnh; mà cô ở trong sự an tĩnh này, giác quan thần kinh cực kỳ nhạy cảm, nhất là thần kinh ở phần lưng.

Thật giống như bị sinh vật nguy hiểm nào đó để mắt tới, lưng Hồ Nhất Hạ dâng lên trận trận lạnh lẽo.

Ôm lòng cảnh giác nào đó không biết tên, cô chậm rãi quay đầu lại.

Sau lưng có hai người. Người bên trái. . . Không biết, bên phải. Lúc này Hồ Nhất Hạ mới ý thức được, thang máy an tĩnh cũng không phải là chuyện may mắn gì.

Thời gian cao điểm lúc tan ca, thang máy này lại không có chật ních người? Càng rộng rãi như thế? Chỉ vì, đây là thang máy cao cấp.

Mà hiện nay, vị bên tay phải Hồ Nhất Hạ, không phải Chiêm Diệc Dương thì là ai?

Có người thứ ba ở đây, nam BT khôi phục giọng điệu trong trẻo lạnh lùng lúc mới vừa phỏng vấn sáng nay, nhưng Hồ Nhất Hạ vẫn cảm thấy cả người đều đang đổ mồ hôi, trong khoảng thời gian ngắn, giống như đi một vòng trong địa ngục.

Cho đến nhìn thấy Lãnh Tĩnh, sức lực của Hồ Nhất Hạ vẫn chưa trở lại bình thường. Lần đầu Lãnh Tĩnh thấy cô như vậy, ngoài kinh ngạc còn ngoan ngoãn nghe cô kể chuyện xưa.

Nguyên nhân hậu quả, chi tiết tỉ mỉ, trình bày một lượt, Hồ Nhất Hạ nói xong, trì hoãn mới hỏi: “Cậu, giúp mình phân tích, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Lãnh Tĩnh trịnh trọng vỗ vỗ vai Hồ Nhất Hạ, vô cùng đồng tình: “Rất rõ ràng ——”

Thói quen nói nửa câu giữ nửa câu của cô quả thật giống một người đàn ông nào đó như đúc, Hồ Nhất Hạ chịu đựng không xù lông, nghe Lãnh Tĩnh bổ sung:

“Anh ta muốn của cậu.”

!!!

[1] Tử Hà tiên tử: là 1 nhân vật trong bộ phim Đại Thoại Tây Du được sản xuất cuối thế kỷ 20. Tử Hà tiên tử nguyên là bắc đèn của Như Lai Phật tổ, bởi vì nàng chỉ muốn làm uyên ương không làm tiên, nên lén lút xuống phàm trần bất chấp tất cả tìm kiếm tình yêu, tự nói ai có thể rút ra bảo kiếm trong tay nàng thì chính là lang quân như ý của nàng. Sau đó, tuy tìm được lang quân nhưng đường tình trắc trở, cuối cùng bị Ngưu Ma Vương giết trong hỗn chiến

7. Chương 7

Lúc này đầu lưỡi Hồ Nhất Hạ thất lại: “Cua —— quý tắc?”

“Ề hèm.” Nàng Lãnh vô vị nhún vai.

Hồ Nhất Hạ cẩn thận hỏi tưởng mấy phen, ba hồi hồn thấy bộ mặt chắc chắn của Lãnh Tĩnh, nhất thời cảm thấy giải thích này quá hợp tình hợp lý, quá không chê vào đâu được, cô không tin cũng không được.

“Được rồi, mình thừa nhận xác thực đáng dấp của mình là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở. Đàn ông không ngăn cản được mị lực của mình đúng là bình thường.”

Hồ Nhất Hạ tỏ biểu tình lâm vào trong tự trách, nhưng mặc dù cau mày cũng không quên rắm thúì, Lãnh Tĩnh nghe vậy, suýt nữa bị cola sặc, cũng may Hồ đồng chí rất nhanh nhận rõ thực tế: “Nhưng canh ta.. Không giống cái loại người sẽ trông mặt mà bắt hình dong. Xác thực mà nói, anh ta căn bản cũng không phải là người.”

Thấy cô lặp lại giằng co lâu như vậy nhưng chỉ cho ra kết luận thế này, lúc này Lãnh Tĩnh liền hung dữ nhào qua: “Nghiêm chỉnh mà nói!”

Hồ Nhất Hạ bị đau kêu rên, nhưng thân ở nơi công chúng, không thể hô to gọi nhỏ, không thể làm gì khác hơn là trầm mặc xoa trán, mặt ủy khuất nhìn về phía Lãnh Tĩnh, trong ánh mắt tỏ ý lên án rõ ràng.

Nhưng khi đối diện bộ mặt gấp gáp của Lãnh Tĩnh, Hồ Nhất Hạ liền cúi xiu. Ý thức được bạn tốt lại vì mình mà lo lắng thành ra như vậy, cô lập tức ngồi thẳng, nghiêm nghị nói: “Được, nghiêm chỉnh mà nói.”

Mỗi lần Lãnh Tĩnh tỏ vẻ đoan chánh thì sẽ xuất hiện vẻ mặt đáng đánh đòn, thần thần bí bí làm người ta dựng đứng tóc gáy, giờ phút này, Hồ Nhất Hạ thật có cảm thụ này, không thể không chà xát cánh tay, nhìn gương mặt nghiêm túc của Lãnh Tĩnh đang lại gần: “Phó tổng này, có đẹp trai hay không, có cao hay không, eo nhỏ không, hông vênh không, cơ ngực có lớn hay không?”

Một câu cũng không dừng lại lấy hơi, thấy cô nói như vậy, Hồ Nhất Hạ cơ hồ muốn sặc khí.

Hai người ngồi ở góc KFC.

Hai người phụ nữ nhìn như thần kinh có vấn đề.

Một đoạn đối thoại mạch lạc không rõ.

Tháng này Hồ Nhất Hạ đã dùng phần tiền cuối cùng để mời ăn hai phần cánh gà, nhịn không được nữa cong tay búng vào ót Lãnh Tĩnh: “Đây chính là vấn đề nghiêm chỉnh cậu nói?”

Lãnh Tĩnh chậm rãi uống cola, sau đó bổ sung: “A đúng, còn lọt một cái, độc thân hay không?”

“Những thứ này đều không phải là vấn đề, mấu chốt là. . .” Hồ Nhất Hạ chỉ mua được một ly cola chỉ đành phải ho khan thanh thanh tiếng nói: “Mình không có cảm giác với anh ta.”

“Cảm giác gì?”

Biết Hồ Nhất Hạ, chỉ có Lãnh Tĩnh. Hồ Nhất Hạ chưa kịp mở miệng trả lời, đã bị đánh gãy, “Cảm giác nhịp tim? Hồ ly, còn tưởng mình là cô gái nhỏ 17 tuổi à, chơi nhịp tim?”

Hồ Nhất Hạ cúi đầu xuống.

Phản ứng này của cô, Lãnh Tĩnh đã sớm nhìn quen: “Đừng nói với mình cậu còn băn khoăn chuyện với Hứa Phương Chu.”

“Nào có?”

Hồ Nhất Hạ vốn còn suy yếu bỗng ngẩng đầu, không ngừng phủ nhận. Phản ứng này, Lãnh Tĩnh cũng đã biết không chỉ một hai lần, nhưng trước sau vẫn không biết khuyên cô như thế nào.

“Mình đi gọi phần cho cả nhà qua.” Lãnh Tĩnh vừa nói vừa đứng dậy.

“Vị mình đã rồi!”

“Chị mời.” Lãnh Tĩnh vung tay lên, thật rất tiêu sái.

Lãnh Tĩnh là cao thủ nói sang chuyện khác, Hồ Nhất Hạ yên tâm thoải mái đuổi những trí nhớ đó ra khỏi não, chuyên chú, gợn găng giải quyết xong phần cánh gà thật là ít ỏi.

Từ nhịp tim đến tim chết hành hạ, nhất gan như Hồ Nhất Hạ, cả đời tuyệt không muốn trải qua lần nữa, Hồ Nhất Hạ ngồi ghé cạnh tài xế, cứ ôm phần ăn cả nhà sinh ra giác ngộ.

Nhỏ giọng kêu Lãnh Tĩnh trầm mặc lái xe: “Lãnh..”

“Hử?”

“Anh ta, đủ cao, đủ đẹp trai, về phần ngực mông eo chân, mình xem xét rồi sẽ về nói cho cậu biết.”

Lãnh Tinh thật sướng sướng một chút.

Cẩn thận ngẫm nghĩ lời của cô xong, Lãnh Tinh nhất thời nâng khuôn mặt tươi cười lên, vỗ hờ một chưởng vào ót của cô: “Vậy mới đúng, quân anh ta khỉ gió là nghèo rớt mùng tơi hay là chỉ muốn làm loạn, cô nương ngốc mới bởi vì sợ bị đau mà không dám ném thử, thông minh, đều có thể cắn răng băng bó ỉnh, giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tiếp tục fra chiến trường.”

Hồ Nhất Hạ đang cố gắng cười đáp lại, Lãnh Tinh đã vui mừng la lên trước: “Oa, lời mình nói quá kinh điển rồi, mình cũng bội phục chính mình, nhanh nhanh nhanh, mau giúp mình truyền lên Microblogging.”

Hồ Nhất Hạ bật cười. Trong lòng có một thanh âm từ từ truyền ra: cuộc sống hạnh phúc của hai tỷ muội ba hoa, quả thật thiếu hai người đàn ông tới làm điệu.

Điều lệnh chính thức hạ xuống rất nhanh, Hồ Nhất Hạ mang theo giác ngộ đi nhậm chức trợ lý, mặc dù lần “Giác ngộ” này hơi thấp kém.

Nội tâm thấp thỏm không thể không tự an ủi: anh tìm đối tượng của anh chơi yêu đương, tôi tìm tình yêu cũ của tôi ra ngoài, mua bán này có lời

Ôm thùng giấy rời đi bộ 99 thì Hồ Nhất Hạ đặc biệt hào phóng nói lời từ biệt về phía các vị lưu luyến không rời: “Về sau tất cả mọi người có thể hưởng thụ được cà phê cao cấp hơn ở lầu 5 rồi, cũng vui vẻ lên chút chứ!”

Nữ QQ lại thực tế xưa nay chưa thấy: “Về sau em phải bận rộn rồi, ngàn vạn đừng lười biếng, tất cả mọi người xem thường bộ 9 mình, em phải tranh thủ giúp chúng ta.”

Không khí đứng đắn bây giờ thật đúng là làm cho người ta hơi thương cảm, đáng tiếc khi tâm tình Hồ Nhất Hạ vẫn phập phồng, nữ QQ cũng đã lộ ra nguyên hình, thay thế bằng nụ cười híp mắt, nói: “Dĩ nhiên, thỉnh thoảng lén đem ít đồ tốt trở lại hiếu kính chúng tôi cũng được.”

“Không thành vấn đề!” Hồ Nhất Hạ đồng ý ngay.

Lý tưởng rất đầy đặn, thực tế lại chỉ là da bọc xương, Hồ Nhất Hạ nhất định phải nuốt lời rồi. Muốn trách chỉ đổ thừa, công việc trợ lý này, không phải cho 1 người làm.

Không chỉ làm việc, còn cùng ăn cơm, cùng thức đêm, cùng rèn luyện, Hồ Nhất Hạ nghiêm nhiên thành ba cùng.

Giờ làm việc, tất cả công việc về sửa sang lại hành trình hôm đó, an bài hội nghị, chỉnh lý văn kiện đều không có phần Hồ Nhất Hạ, sai vặt, chọn món ăn, pha cà phê, thậm chí là quét dọn phòng làm việc, tưới nước cho thực vật, đều do cô phụ trách.

Hồ Nhất Hạ bận rộn đến cơ hồ học máu, Chiêm Phó tổng này cự tuyệt quan tâm quá nửa cầu; muốn làm người bay trên không, bốn ba khắp nơi thì lại hoàn toàn vắng Hồ Nhất Hạ cô ra sau đầu, vẫn để cho cô ở tổng bộ quét dọn phòng làm việc, cả một tháng, Hồ Nhất Hạ cả cơ hội du lịch từ thiện cũng không có.

Mỗi lần Hồ Nhất Hạ uể oải eo mỗi lưng đau, về đến nhà, tựa trên ghế sa lon không muốn động đậy.

Mỗi ngày cô đi sớm về trễ, hôm nay vừa đúng đụng phải Lãnh Tinh cũng làm thêm giờ, cô rốt cuộc có cơ hội kể khổ, nói bô bô một hồi, rốt cuộc không còn quá uất ức.

“Điều này cũng gọi quy tắc ngầm? Mình về nhà bán rau củ thôi.”

Lãnh Tinh ngồi ở bên cạnh bóp chân cho cô, mặt không hiểu: “Có làm hay không? Chức trách của cậu quản gia + nước trà + dọn dẹp + xe 3 = ngựa + mua + sai vặt GPS + 114 (tổng đài hỏi số điện thoại, giống 116 ở)?”

“Còn phải +10086 1(tổng đài cung cấp số di động).” Hồ Nhất Hạ cảm giận bổ sung.

Lãnh Tĩnh kiên quyết không tin phán đoán của mình bị sai, “Theo đầu mỗi tháng trước cậu ình, theo Logic của người bình thường để suy luận, anh ta quả thật có ý đối với cậu mà.”

“Anh ta không phải người bình thường” Hồ Nhất Hạ nói đến chỗ hận, vụt một tiếng vọt lên, “Không! Phải nói anh ta không phải là người!”

Là một con người, sẽ không giày vò cô một người mà người gặp người yêu, hoa thấy hoa nở, xe gặp xe chở.

Là một con người, sẽ không bắt cô thức đêm làm việc rồi sáng sớm ngày mai lại phải cùng anh ta leo cầu thang.

Là một con người, sẽ không éo cô sửa lại quá nhiều bảng báo, hợp đồng, tài liệu.

Là một con người, sẽ không để cô nhận lời người này lại đáp ứng người kia trong bữa tiệc, lại keo kiệt một ngụm rượu cũng không chịu cho cô uống.

Là một con người, sẽ không hỏi cô con gái thích hoa gì, lại tặng hoa cho đối tượng hẹn hò, mấu chốt là, anh hàng và hoa cũng đều do cô đặt.

Hồ Nhất Hạ hoàn toàn bỏ đi ý niệm “bị cua”.

Anh chị ở phòng thư ký rất sợ cô gánh không được, lo lắng chuyện khổ sai này sẽ rơi lên người mình, giống như vô ý, thay nhau tới an ủi cô: “Tiểu Hồ a, chịu đựng, chờ em hết khổ rồi, căn cơ của em ở Ngải Thế Thụy cũng vững chắc rồi, tiền đồ vô lượng a.”

—— Phó tổng tổng cộng có ba phụ tá, tại sao chỉ có tôi làm việc không phải của người làm?

Hồ Nhất Hạ oán thầm trong lòng, nhưng trên mặt ngoan ngoãn gật đầu, đối phương lại tựa hồ muốn xuyên thấu tâm tư của cô: “Cho em làm trợ lý kiểu mưu trí, sợ em không đủ thông minh. Cho em làm trợ lý kiểu giao tiếp, mạng lưới giao thiệp của em còn chưa có triển khai. Vẫn là kiểu bảo mẫu thích hợp em nhất.”

—— tôi cho rằng dầu gì tôi cũng là một quản gia, thì ra nhiều nhất chỉ xem là một bảo mẫu?

Hồ Nhất Hạ hoàn toàn không còn cách nào.

Phải, chịu đựng đi!

Nhưng tính tình tùy ý hơn, cũng không nhận được kiểu chịu đựng này, rốt cuộc, lại bị phái đến sửa sang tài liệu năm trước lại lần nữa, Hồ Nhất Hạ cả đêm không có nhắm mắt, biết hôm sau còn phải chuẩn bị cho hội nghị, liền núp ở phía dưới bàn hội nghị ngủ thiếp đi.

Hồ Nhất Hạ vốn chỉ muốn chớp mắt một chút, hội nghị thường mở lúc 10h, cô liền đặt điện thoại di động báo thức lúc 9h50, tự nhận là không có sơ sẩy, không ngờ cô lại ngủ luôn không tỉnh, tiếng vang gì cũng không nghe.

Thật là đen ngọt.

Cảm giác mình thật giống như đang nằm mơ, nằm mơ thấy mình về đến trên giường ấm áp trong nhà. Duỗi người một cái, giãn lưng ra, thật thoải mái hơn vùi ở dưới bàn hội nghị nhiều.

“Đã tỉnh rồi hả?” Trong mộng còn có thanh âm, hỏi cô như vậy.

Cô hít hít lỗ mũi, bởi vì trải qua mơ mơ hồ hồ nhiều lần lắm, cũng không quá tự nhiên trả lời: “Hứa Phương Chu, em khát.”

**

Hồ Nhất Hạ bị thanh âm thấp đến gần như thở dài của mình làm tỉnh lại.

Mở mắt ra, tầm mắt còn có chút kinh hoàng cứ như vậy đụng vào trong một đôi mắt khác.

Chiêm Diệc Dương đang nhìn cô, con ngươi sáng bóng hơi lóe lên ánh sáng khó hiểu.

**

Hồ Nhất Hạ nháy nháy lông mi, còn chưa phản ứng kịp.

Chiêm Diệc Dương vào lúc này, đột nhiên đứng dậy rời đi.

Động tác xoay người đụng phải một sợi dây thừng trong đầu cô.

Hồ Nhất Hạ bỗng dưng bị điểm tỉnh, vội vàng ngẩng nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện ra chỗ mình ở giờ phút này, là phòng làm việc cô quét dọn một tháng nay, mỗi góc đều hiểu rõ.

Nhìn lại đồng hồ.

12 giờ? ! !

Sững sờ xong, Hồ Nhất Hạ lập tức đẩy tây trang đàn ông trên người ra, nhảy xuống ghế sa lon.

Động tác quá mạnh, đầu gối đụng phải cái ghế mới vừa rồi Chiêm Diệc Dương ngồi, buồn bực đau đớn không nói, còn đứng ra động tĩnh không nhỏ.

Hồ Nhất Hạ vội vàng tìm giày khắp nơi, không rảnh chú ý đau đớn. Nhưng cũng đã trễ —— mới vừa mang giày xong, còn chưa kịp ngồi thẳng lên, ánh mắt đã liếc thấy có người trở lại trước mặt mình.

Giày da màu rậm nắng, ống quần màu tro thuốc lá. Hơi thở mát lạnh của đàn ông, rõ ràng rất gần.

Vẫn không thể nào tránh được số mạng bị giáo huấn, Hồ Nhất Hạ bĩu môi, chấp nhận ngẩng đầu.

Chiêm Diệc Dương đi mà quay lại chỉ nhìn nhìn cô, sau đó trầm mặc đưa tới một ly nước.

8. Chương 8

Hồ Nhất Hạ nhìn ly nước một cái, rồi nhìn anh.

Rồi lại nhìn ly nước, rồi lại nhìn anh.

Đang lo lắng không biết kết thúc như thế nào, đột nhiên thấy anh khẽ nheo cặp mắt lại, ánh sáng trong mắt, khiến người nhìn thật sợ, Hồ Nhất Hạ vội vàng cúi đầu, thức thời nhận lấy ly nước, giữa đầu buông.

Ừng cực ừng lực, uống xong ba ngụm, quăng cái ly xuống “pàng” một tiếng: “Cám ơn Phó tổng, tôi, đi ra ngoài trước.”

Trong lòng thấp thỏm, nói xong liền chạy ra ngoài, nào ngờ sau lưng lập tức truyền đến một tiếng nói lạnh lạnh: “Đứng lại.”

Hồ Nhất Hạ lập tức ngừng chân. Cũng không dám quay đầu lại.

Chỉ nghe tiếng bước chân tiến tới gần mình, không nhanh, cũng không do dự. Đến bên người cô, cũng không nói chuyện, cứ từ trên cao nhìn xuống cô.

Bộ dáng thong thả ung dung, nào chỉ là đáng đánh đòn? Hồ hấp ầm áp của anh phát bên tai cô, Hồ Nhất Hạ tuyệt không thừa nhận giờ phút này, trái tim mình nhột nhạt, khó nhịn.

Khi dễ tôi không dám quay đầu lại phải hay không? ——

Được rồi, tôi xác thực không dám quay đầu lại.

Thời khắc Hồ Nhất Hạ đang suy tính trong lòng, anh đột nhiên giơ tay lên, như muốn ôm vai cô.

Bởi vậy, lúc này Hồ Nhất Hạ chỉ nghe thấy tiếng tim đập ồn ào của mình. Mắt ự nhiên nghiêng đầu, vừa chống lại cảm cái cảm có vẻ kiêu căng của anh.

Quai hàm khẽ mở khẽ ngậm, lại một đoạn tần suất ám muội nhưng rất lạnh đậm đánh vào màng nhĩ: “Giờ làm việc lười biếng, tôi nên trừng phạt em thế nào?”

Mặt mày anh quyến rũ, khoe miệng ẩn cười, Hồ Nhất Hạ không cách nào đáp lại, trong lòng rỗng giận: yêu nghiệt!

Một yêu nghiệt tựa hồ không có ý định nghe đáp án của cô, cánh tay cơ hồ sắp ôm lấy cô bỗng dưng buông lỏng, một tay kia mò lấy áo khoác cô vút trên ghế sa lon, phủ lên vai cô: “Buổi tối có tiệc.”

Hồ Nhất Hạ cứ như vậy bị trục xuất ra khỏi phòng làm việc, trong lòng sợ hãi, da đầu tê dại, thật lâu không thể bình phục. Đang giờ cơm trưa, cô tự nhiên lựa chọn đến phòng ăn nhân viên để ăn cơm và nhiều chuyện.

Chân trước mới vừa bước vào cửa chính phòng ăn, Hồ Nhất Hạ liền cảm thấy là lạ.

Vô số đôi mắt từ trong bàn ăn nâng lên, đồng loạt nhìn chăm chăm cô. Trường hợp, thật hùng vĩ. Chân sau của Hồ Nhất Hạ, hoàn toàn không bước vào được rồi.

Trong những cái nhìn chăm chú, Hồ Nhất Hạ nhìn thấy nữ QQ cao hứng bừng bừng ngoắc mình, vội vàng, cúi đầu đi chậm qua.

Nữ QQ lập tức nói: “Tiểu Hồ Ly, chúng ta là chị em phải không?” Kết hợp với đôi mắt nhỏ buồn bã của cô, Hồ Nhất Hạ nhìn mà đầu óc hỗn loạn.

Hồ Nhất Hạ còn chưa ngồi ấp chỗ, đã vội vã đứng thẳng tỏ thái độ: “A, Yes Dĩ nhiên.”

Nữ QQ lập tức lắc cánh tay Hồ Nhất Hạ, “Vây em mau nói thật với chị, em và ——” nhú mày, “—— hả?”

Nữ QQ nói đến đó thì dừng, chỉ dùng sức lực nháy mắt với Hồ Nhất Hạ, cứ thế không chịu nói nữa, Hồ Nhất Hạ vừa cứu vớt cánh tay sắp bị lắc gãy của mình, vừa nhắm mắt đoán: “Em, và ai?”

Nữ QQ không nói, giả vờ cả giận nói: “Xem chị là người ngoài có phải không? Còn muốn gạt chị có phải không? Chuyện xảy ra ở hội nghị thường kỳ hôm nay, đã truyền khắp trên dưới công ty.”

“A!” Hồ Nhất Hạ nghĩ tới, “Em không cẩn thận ngủ quên,” ý nghĩ vừa chuyển, Hồ Nhất Hạ lại buồn bực, “Nhưng sao chị biết chuyện này?”

Không biết có phải ảo giác hay không, Hồ Nhất Hạ chỉ cảm thấy chung quanh tựa hồ d6lập tức an tĩnh rất nhiều, theo bản năng ngẩng nhìn bốn phía, chỉ thấy mọi người ở bàn bên cạnh đang để đĩa xuống, ngồi thẳng thân thể.

“Sau đó?” Nữ QQ kéo cô ngồi xuống, triệu hồi hồn cô từ bàn bên cạnh, không để ý tới nghi vấn của cô, ưỡn khuôn mặt nhỏ nhắn hướng dẫn từng bước.

“Không có sau đó. Em ngủ quên, không biết c6i hết.” Hồ Nhất Hạ thản nhiên.

Nữ QQ dùng hết kỹ thuật đeo bám dai dẳng, vẫn không moi ra được nửa chữ từ miệng cô. Hí mắt nhìn cô, ơ a! Bộ mặt thản nhiên? Giả bộ còn như vậy!

Hoàn toàn bó tay với cô rồi.

Chuyện bị giấu đi là thế này:

“Nói về lúc đó, hội nghị thường kỳ bắt đầu không bao lâu, giám đốc ở khu vận chuyển buôn bán đang lên tiếng, bên trong phòng họp không khí nghiêm túc, đột nhiên vang lên —— âm nhạc Trư Bát Giới công vợ.”

Lúc này Hồ Nhất Hạ không tâm can cười lên: “Vị cấp trên nào có thưởng thức khác người như thế lại dùng nhạc Trư Bát Giới công vợ.”

Hồ Nhất Hạ cứng đờ. Đó không phải là, âm nhạc đồng hồ báo thức của cô?

Hồi hồn chỉ thấy nữ QQ tỏ vẻ muốn cô tự cầu nhiều phúc: “Âm nhạc vừa vang lên, uy lực kia, chắc chắn, lên tới CEO, xuống đến CFO (Chief Financial Officer = Giám đốc tài chính), COO (Chief Operating Officer = Giám đốc tác nghiệp), CPO (Chief People Officer = Giám đốc nhân sự), CUO (Chief Underwriting Officer) . nhiều O, toàn bộ đều phát hiện em trốn dưới đáy bàn ngủ.”

Nữ QQ nói xong tình ái dào dạt, xem xét lại Hồ Nhất Hạ, sắc mặt vừa tái nhợt vừa đỏ, 03vừa đỏ lại xanh, xanh rồi trắng, cuối cùng gánh không được, “Chớ nói. . . .”

Cả đám bàn bên cạnh đang nghe hăng say, nữ QQ cũng đang cao hứng, làm sao bỏ qua?

“Tất cả trong phòng họp đều là nam, không ai dám sờ túi em tắt điện thoại di động, còn em, thì gọi thế nào cũng không tỉnh. Đang lúc này” mắt nữ QQ vụt sáng lên, “Phó tổng, anh ta đứng lên.”

—— cho tôi 09phút.

Nữ QQ giả dạng giống như đúc, trong ánh mắt đều là đùa giỡn, Hồ Nhất Hạ cơ hồ có thể bằng sự miêu tả này mà phác họa ra sắc mặt đạo mạo của ai đó.

“Anh ta trước mắt bao người ẵm em lên, chú ý, là ẵm kiểu cô dâu, ẵm kiểu cô dâu!”

Trong đầu ngừng vận chuyển của Hồ Nhất Hạ đột nhiên toát ra ý niệm. Anh ta ẵm cô, sao cô không gặp ác mộng?

Mới như vậy đã thất thần, nữ QQ không cam nguyện tiếp tục: “Theo thám tử hồi báo, mặc dù 5 phút sau Phó tổng quả thật trở lại, nhưng em thì cho tới trưa vẫn chưa thấy bóng người. Cho tới trưa a, thời gian dài như vậy, hai người làm cái gì?”

Nữ QQ nói xong kích tình mê mông, trình độ đặc sắc không thua bất kỳ một cuộc diễn giảng cấp Thế Giới nào, cả đám đồng nghiệp nghe hàm sướng lâm ly, Hồ Nhất Hạ thân ở trong đó, trăm ngàn cảm xúc, giống như đại nạn buông xuống.

Cho tới trưa mà thôi, sao cuộc đời của cô lại như thế sự xoay vần rồi hả ?

“Hai người thân nhau lúc nào? Mọi người đồn anh ta là gay, em có thử chức năng chưa?” Nữ QQ vẫn thở dài thở ngắn, mới hồi hồn: hả, người đâu?

Bàn chân bôi dầu của Hồ Nhất Hạ có công lực cái thế, chỉ chốc lát sau đã chạy về địa bàn của mình —— nhà vệ sinh nữ.

Nắp bồn cầu còn chưa có ngòi ắm đã vội vã liên lạc Lãnh Tĩnh, nhưng lục hết các túi, vẫn chưa tìm điện thoại di động. Lúc này mới ép mình nín thở ngưng thần, nghĩ lại lời của nữ QQ nói.

Hồ Nhất Hạ lựa chọn nhảy qua bộ phận thẩm không nữ nghĩ, chỉ chốc lát sau liền nhớ lại, nữ QQ tựa hồ nói là Phó tổng cầm đi điện thoại di động của cô.

Trời!

Hồ Nhất Hạ hận không thể nhét mình vào trong bồn cầu cuốn đi. Cẩn rằng nắm quyền, trong đầu buồn bực chạy trở về phòng làm việc, ngồi chỗ mình, thử dùng điện thoại gọi vào số điện thoại di động của mình?

Nhớ lại dạy dỗ thâm khi dùng điện thoại công lúc trước, cô có nên mạo hiểm hay không?

Hồ Nhất Hạ đang do dự, đột nhiên nghĩ lại, nghĩ đến ít thứ trong điện thoại di động mà bị người khác lật ra, cô sẽ không còn lo vấn đề bề mặt hay không nữa, mà là. Rất có thể chết thảm trong tay anh.

Bất cứ giá nào, hộp điện thoại lên, nhanh chóng bấm số điện thoại, không ình thời gian do dự.

Chờ âm hưởng chờ lâu, không người nào nghe. Hồ Nhất Hạ xem đồng hồ, nhớ lơ mơ về cuộc hẹn với giai nhân vào buổi trưa cầu Phó tổng, nhà chàng còn do cô đặt trước. Thời gian này, nên đi rồi chứ?

Hồ Nhất Hạ rón ra rón rén xông vào khu độc lập, xuyên thấu qua bình phong nghĩa vào trong một cái, quả nhiên không ei. Quan trọng hơn là, điện thoại di động của cô, đang công khai nằm ở trên bàn làm việc.

Hồ Nhất Hạ cơ hồ vì vậy mà cảm động đến rơi nước mắt, kích động nhảy vào phòng làm việc. Một khắc cầm được điện thoại di động vào trong tay, cô xác định mình kích động tới tay run.

Quá thuận lợi rồi !

Hồ Nhất Hạ vừa mới xoay đầu, đang chuẩn bị trở về đường cũ. Lúc này ——

“Tích tích tích!”

Thanh bấm này, rõ ràng là có người ở ngoài cửa bấm mật mã.

Lúc này đùi Hồ Nhất Hạ đã mềm, lập tức cúi người trốn vào dưới đáy bàn. Kéo cái ghế qua ehe phía trước, che miệng lại, cả hô hấp cũng cẩn thận.

Giày da màu rậm nắng đi tới trước mặt cô, sau đó lại rời đi, không có nửa điểm dừng lại.

A di đà Phật, Thánh mẫu Maria, Quan Thế Âm Bồ Tát, Phù hộ phù hộ. Hồ Nhất Hạ đang yên lặng tạ các lộ thần tiên, thì thần tiên nói chuyện: “Ra ngoài.”

? ? ?

!!!

Hồ Nhất Hạ cúi gằm đầu chui đi ra. Đối diện bàn làm việc, thần tiên đang cầm hộp điều khiển tv, lạnh lùng nhìn cô.

Trong phút chốc tức giận bất bình chiếm lấy cô, Hồ Nhất Hạ hít khí, dững khí 20 mấy năm đột nhiên xông lên cốt, cô bỗng ngẩng đầu: “Đừng nhìn lão nương như vậy, là người trộm điện thoại di động của lão nương trước!”

“Hử?” anh nhếch đuôi lông mày.

Trên mặt Hồ Nhất Hạ vẫn còn hung dữ, trong nháy mắt có quá nhiều suy nghĩ rối rắm bỏ trong đầu. Đối mặt một chữ đơn giản của anh, cô đột nhiên ý thức được, mình đã bại hoàn toàn, một giây kế tiếp liền sụp mặt: “Được rồi tôi sai lầm rồi, Phó tổng tôi nói..”

Lời chưa nói xong, anh đột nhiên đưa tay tới rút đi điện thoại di động của cô.

Ngón tay thon dài của anh nhanh chóng bấm trên màn hình cảm ứng, Hồ Nhất Hạ nhìn mà nhịp tim cấp tốc đập, dự cảm nào đó quanh quẩn ở trong lồng ngực cơ hồ muốn cô hít thở không thông.

Rất nhanh, động tác của anh ngừng. Ngẩng lên, khóe miệng có một nụ cười quỷ quyệt. Anh cứ cười như vậy, giờ màn ảnh lên trước mắt cô.

Hồ Nhất Hạ chỉ cảm thấy huyết Thái Dương của mình nhảy hết sức vui sướng, nửa mắt cũng không dám nhìn lên màn ảnh. Chiêm Diệc Dương đối diện, ngón tay xẹt qua trên màn hình, lần lượt biểu diễn một loạt hình cho cô, rất thân sĩ, rất tao nhã lễ độ: “Hồ tiểu thư, phiền toái giải thích, đây là ngực mộng eo chân của người đàn ông nào?”

9. Chương 9

Trong đầu trống rỗng của Hồ Nhất Hạ đột nhiên lóe lên ý tưởng: “Tôi Cha.”

“Vóc người của cha cô thật tốt.” Mỉm cười.

“Quá khen quá khen.” Đổ mồ hôi thẳng xuống dưới.

“Bối cảnh này... Là phòng tập thể thao tôi hay đi dsao?” Tiếp tục mỉm cười.

“Vậy sao?” tiếp tục đổ mồ hôi xuống.

“Tháng trước ngày, tôi bàn việc làm ăn ở đó, còn bảo cô đem hợp đồng đến, không nhớ rõ?”

Người nào quy định mỉm cười thì nhất định tựa như nụ hoa mới nở, nhất định phải mang theo chân thành và thiện lương, nhất định phải tràn đầy hương thơm cảm động lòng người? ! Hồ Nhất Hạ bị nụ cười của anh làm cho cả người ớn lạnh, trong miệng thấy đắng, đầu lưỡi thất lại: “Tôi, tôi, trí anhớ tôi không tốt”

“Nơi này có một cái tên, Mars—— tên tiếng Anh của cha cô cũng giống vậy?”

Anh không cho cô chút cơ hội thở dốc, ép cô không thể đáp, Hồ Nhất Hạ thật muốn khóc. Ban đầu xem hình với Lãnh Tĩnh, làm gì chú ý đến cái tên? Tất cả đều bận rộn cảm thán đường cong thon gầy nhưng bền chắc, và những bắp thịt sờ vào chắc chắn rất thích.

Anh vẫn còn tiếp tục mở hình, cuối cùng, thật khiến người bật cười: “Hồ tiểu thư, đừng nói với tôi, dáng dấp của cha cô giống tôi như đúc.”

Thậm chí có gương mặt y chang? ! Hồ Nhất Hạ đột nhiên rất muốn bóp chết mình.

Chiêm Diệc Dương nghiêng mắt nhìn cô một cái: “Cần xem nữa không?”

“Không cần không cần.” Hồ Nhất Hạ lắc đầu đến mức tóc cũng rối loạn, vội vã hít sâu điều chỉnh tâm tình.

Đối diện là nụ cười tủm tỉm không ngại, trong mắt là người đàn ông tràn đầy chế nhạo, toàn bộ lòng dạ giấu dưới lớp da nho nhã, Hồ Nhất Hạ dùng nửa giây thời gian suy tính phân lượng của mình, quả quyết buông tha phản đối.

Con người cô chuyển một cái, tự nhận là phong tình vạn chủng vung tóc lên: “Phó tổng, thật ra thì, tôi thăm mền ngài đã lâu rồi.”

Đầu ngón tay cầm điện thoại di động của Chiêm Diệc Dương, bí mật cứng đờ.

“Ngài chẳng lẽ không phát hiện ánh mắt tôi nhìn ngài luôn. Tràn đầy tình yêu sao?” Nói xong chính mình cũng muốn ói, cổ nén, còn không ngại quăng cho anh một vẻ mặt thẹn thùng.

Trên mặt anh không biến sắc, toàn bộ hồ nghi hiện ra trong con người, đi theo bên cạnh người này một tháng, Hồ Nhất Hạ đại khái học hiểu ánh mắt của anh, trong lòng hồi hộp.

Trên mặt cũng không dám có chút dao động, tiện tay đưa ra biểu tình bị tổn thương, “Cho dù biết ngài không có ý với tôi, tôi vẫn không khống chế được tim mình, tôi vẫn luôn cất giấu phần tình yêu này, chỉ là thỉnh thoảng, rất thỉnh thoảng cho phép mình hy vọng xa vời một chút. Phó tổng, tôi vi phạm đạo đức nghề nghiệp của tôi, ngài điều tôi về bộ 9 đi, tôi sẽ không có nửa câu oán hận. Mỗi ngày đối mặt ngài, tôi sắp chịu không nổi rồi.”

Hồ Nhất Hạ nói xong, dầm thắm lau mồ hôi, thật là đấu trí đấu dũng, buổi tối phải bảo Lãnh cô làm con cá hấp bồi bổ não.

Con người của Chiêm Diệc Dương sáng bắt chiếu 1 người, cứ thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, như muốn nhìn thấu cô, thấy cả linh hồn cô, Hồ Nhất Hạ cắn răng, kiên trì chính là thắng lợi, lá cờ nhỏ thắng lợi nhỏ đón gió tung bay trong lòng.

Anh bỗng chốc thu hồi ánh mắt, trả điện thoại di động lại cho cô, cất chìa khóa xe, liền xoay người đi ra ngoài. Lâm trận bỏ chạy? Hồ Nhất Hạ không thể tin được, còn chưa nói gì mà, đang muốn chạy tới đòi trả lời cụ thể, nhưng mới vừa mở ra bước chân, liền nghe thanh âm người 3 anh bình tĩnh ám muội của anh vang lên: “Tôi sẽ suy nghĩ một chút.”

Cái gì gọi là giải phóng? Chính là KO (knock out) kẻ bóc lột này giống như bây giờ!

Hồ Nhất Hạ lập tức vui mừng, hươ tay múa chân cũng không đủ để bày tỏ hưng phấn được giải phóng sau nhiều ngày chịu khổ của cô. Gào to với bóng lưng đã sắp đi đến cửa: “Suy tính đá tôi trở về bộ 9?”

Chẳng lẽ anh ta đột nhiên nhận thấy được cả gian phòng làm việc tràn đầy vui sướng của cô? Nếu không sao anh ta đột nhiên dừng bước lại, sau đó âm trầm quay đầu lại, cải chính:

“Suy tính có tiếp nhận tỏ tình của cô hay không.”

!!!

Ba dấu chấm than hung hăng nện ở trên ót trơn bóng của Hồ Nhất Hạ. Hồn cũng bị đập tan hết, không trách cô cả buổi chiều đều ngây ngơ đại độ.

Buổi tối còn có bữa tiệc, cô làm bảo mẫu phụ tá, vác gương mặt mất hồn mất vía thì cũng phải ra ngoài. Phải phục vụ con sói đuôi dài cũng không nói, còn phải có thần kinh chống lại rượu cồn, chỉ hai chữ: đau khổ.

Thấy sói đuôi dài ứng phó thích đáng, Hồ Nhất Hạ không phải uống ngụm rượu nào cả, rốt cuộc có thể mượn cơ hội biểu đạt tức giận: “Có gì đặc biệt hơn người, anh ta nói đến cùng, còn không phải là người làm công bán mạng cho giặc ngoại xâm nước Anh?”

Thông lệ của công ty đa quốc gia, S-ray khu Á Thái, tổng giám đốc và hai vị Phó tổng khác đều là người Anh, tất cả đều là nhân vật lãnh lương cao không làm nhiều, việc Hồ Nhất Hạ cố ý coi thường thành tựu

của người khác, khiến báo ứng tới rất nhanh —— tin 9h nhắn gửi cho Lãnh Tĩnh, lại chậm chạp không đến được hộp thư, tương đương với trả lại cho cô tất cả sự tức giận của mình.

Từ đó Hồ Nhất Hạ hoàn toàn nội thương.

Quán thứ hai họ đến là quán ăn đêm, tăng chót được bao hết, chỉ vì tiếp đón một người, thật là muôn màu muôn vẻ. Hồ Nhất Hạ chờ đúng thời cơ lấy đi một chai Black Label[1], ánh đèn chung quanh chớp tắt, rượu thì “thùng thùng”, mỹ nữ thì “giãy giụa”, thật là thiên đường nhân gian, người nào để ý một Hồ Nhất Hạ nhỏ nhỏ lén lén lút lút ôm chai rượu xuống lầu?

Xuống lầu dưới, chạy thẳng tới quầy rượu, cho chút ít tiền, bảo người bán rượu mở bình.

Trong sàn nhảy có người mờ mờ như mưa, âm nhạc lớn đến người khác choáng váng, nhịp tim rung động mạnh, còn sung sướng hơn trên lầu nhiều.

Hồ Nhất Hạ không nói hai lời, tự rót tự uống, đây mới là thiên đường nhân gian của cô! Đang than thở, ly rượu trong tay đột nhiên bị người phía sau giật đi.

Hồ Nhất Hạ giật mình, quay đầu lại nhìn.

Gương mặt lạnh lùng, bị ánh đèn xoay tròn chiếu sắc sỡ.

Rốt cuộc là người hay quý? Cô tránh ở đây cũng có thể bị anh ta moi ra?

Trong nháy mắt, rượu cô rót ỉnh đã bị Chiêm Diệc Dương uống một hơi cạn sạch. dc Chai Black Label còn dư lại ba phần tư 1cũng bị anh lấy đi.

Hồ Nhất Hạ ỷ vào say rượu, đưa tay liền chụp lấy sống mũi anh. Nhưng anh lại 1dễ dàng tránh đi Hồ Nhất Hạ hoàn toàn mất khống chế: “Tôi uống rượu của tôi, liên quan gì đến anh?”

Mặt của Chiêm Diệc Dương, mờ tối có vẻ đặc biệt không chân thật, thanh âm chung quanh huyền ảo, anh bỗng nhiên kéo tay của cô qua, dừng một chút, tiến tới bên lỗ tai anh, gần như thì thầm, rõ ràng là thanh âm nhỏ không thể nhỏ hơn, nhưng sao Hồ Nhất Hạ lại cảm thấy nghe được chút u oán từ trong đó?

Chỉ nghe anh nói: “Chẳng lẽ em thật quên lần đầu tiên theo em ra ngoài dự tiệc với tôi, em uống say, đã làm gì tôi sao?”

~~[1]Black Label: kết hợp một cách kỳ diệu hương vị của hơn 40 loại whisky hảo hạng khác nhau, mỗi loại đem đến một nét độc đáo cho Black Label. Một thức uống hoàn toàn xứng với những cuộc trò chuyện thú vị bên những người bạn tuyệt vời.

10. Chương 10

“Tôi, bói trên người anh rồi hả ?”

Anh lắc đầu.

“Tôi, đánh anh?”

Hồ Nhất Hạ không tự chủ suy đoán theo phương hướng mình mong muốn. Lúc thanh tỉnh thì không dám làm, uống say, đương nhiên là muốn mượn cơ hội, có oán báo oán, có thù bá thù.

Nhưng anh vẫn lắc đầu.

Cũng không biết là cố ý hay vô ý, anh hơi cử động, cầm liền cọ qua vành tai của cô, khiến cô rất nhột, cổ tay anh còn siết cánh tay cô, Hồ Nhất Hạ muốn lui về phía sau một bước cũng không thể, bị buộc tiếp nhận lời thì thầm bên tai của anh: “Nghĩ lại xem.”

Hồ Nhất Hạ tự nhận tửu lượng cực tốt, lại ngây ngẩn cả người dưới ánh mắt nhìn như lên án lại rõ ràng trên đùa này.

Toàn trách người đàn ông này, trong mắt mang theo men say, còn ở rất gần cô, trong hơi thở truyền ra mùi rượu Whisky cô thích nhất, khiến cho cảm xúc của cô phập phồng, cũng không có biện pháp suy tư kỹ càng.

Tiếp tục như vậy nữa, cô không thể không chết trên tay người đàn ông này, Hồ Nhất Hạ ép mình bài trừ tạp niệm, hung hăng nhớ lại chuyện gần một tháng trước.

Hồ Nhất Hạ còn nhớ rõ lúc ấy cũng uống Black Label.

Sau đó, cô tựa hồ say.

Sau đó tỉnh lại, phát hiện mình đang ngủ trên giường trong nhà, bên tay có tờ giấy Lãnh Tĩnh để lại: giúp cậu xin phép nghỉ rồi.

Cô say rượu không ngừng nhức đầu, cũng xương sống thắt lưng đau nhức, còn chưa kịp xoa xoa, bên tai đã truyền đến tiếng trẻ con thanh thúy dễ nghe: ông nội, cháu gọi điện thoại cho ngài!

Cô có lá gan cài đặt tiếng chuông di động thành thế này, lại không có lá gan từ chối không tiếp điện thoại. Huyền huyền nguyên rửa một chuỗi xong, vẫn rất 9 là vui vẻ bắt máy.

Bên kia điện thoại, nhà tư bản lệnh cô lập tức chạy tới sân đánh Golf ở hội sở, âm thanh kia giống như tiếng đàn vi-ô-lông tuyệt hảo, Hồ Nhất Hạ nghe lại chỉ muốn đánh người.

“Phó tổng, tôi đã xin phép nghỉ rồi.”

Cô lo lắng tranh thủ một chút nhân quyền cuối cùng ình, nhưng trong từ điển của nhà tư bản, không có hai chữ “nhân tính” này: “Nửa giờ sau cô không có xuất hiện, thì vĩnh viễn không cần xuất hiện nữa.”

Người đàn ông này luôn có thể hời hợt dùng một câu nói bức người phải á khẩu không trả lời được, Hồ Nhất Hạ rất khổ sở đồng thời cũng thật hâm mộ, lúc nào thì mình mới tu được đến cảnh giới như anh?

Dĩ nhiên, trước khi tu luyện thành tinh, cô chỉ có thể nhắm mắt ứng phó, vội vàng rửa mặt hóa trang, mang mặt quỷ say cũng vội chạy tới hội sở.

Sau đó cô đã hỏi Lãnh Tĩnh đêm hôm đó mình về đến nhà như thế nào, Lãnh Tĩnh tựa hồ trả lời là: lúc ấy có người nhấn chuông, vội mở cửa, liền phát hiện cô ngủ say như chết trên hành lang.

Hồ Nhất Hạ tiếp tục đào sâu ba thước trong trí nhớ của mình, chẳng lẽ, cô thật quên chuyện gì đặc biệt?

Đáng tiếc, hồi tưởng đến huyết Thái Dương cũng đau rồi, vẫn không thể nhớ ra được.

Người đàn ông này lại không chịu buông tha cô, kéo dài thanh âm ở trong những tiếng nhạc huyền ảo, bởi vì cúi đầu, càng lộ vẻ hấp dẫn: “Những chuyện cô đã làm với tôi, thật là làm cho người ta, trọn đời không quên.”

Ám hiệu hơi lộ này, khiến thần kinh căng thẳng của Hồ Nhất Hạ chợt được thả lỏng, trong đầu bỗng dưng thoáng hiện một hình ảnh bị bỏ sót. b5 Ngày đó ở hội sở, nhà tư bản khom người chơi bóng thì cô không cẩn thận liếc thấy mấy vết hôn hấp dẫn trên cổ anh. Ngay lúc đó cô vẫn còn đang cảm thán: nhà tư bản thật là làm việc vẫn không quên giải trí, lúc này cô lại nghĩ đến một khả năng nào đó, theo bản năng ngẩng đầu, nhìn thấy trong mắt đen tối mờ mờ của anh rõ ràng viết bốn chữ: ý nghĩ không tốt.

Chẳng lẽ ——

Hồ Nhất Hạ nhất thời hoảng sợ, thanh âm run run còn mất hồn hơn âm nhạc xung quanh: “Tôi tôi tôi! Anh anh anh ——”

Mi tâm hơi nhúu của anh lặng lẽ giãn ra, cặp mắt đào hoa chuyển một cái, rõ ràng đang nói: cô rút cuộc nhớ lại? Ngoài miệng lại không chịu trả lời cô, mà kéo qua ghế chân cao cạnh quầy rượu, nhàn nhã ngồi xuống, gõ gõ mặt bàn ra hiệu cho người bán rượu: “Three Friend.”

Hồ Nhất Hạ chờ đúng thời cơ chuẩn bị chạy ra ——

“Cô dám đi thử xem?”

Hồ Nhất Hạ sợ tới mức cứng đờ.

Sau lưng người đàn ông này mọc mắt hay sao?

Cô còn chưa kịp im lặng nhìn trời, cánh tay của anh đã giơ ra sau, đảo mắt liền xách cô lên một cái ghé chân cao khác.

Người bán rượu rất nhanh rót đầy 13 ly Long Thiết Lan[1], ly nhỏ, muối, đĩa chanh nhỏ cũng rất mau trượt đến trước mặt Chiêm Diệc Dương Hồ Nhất Hạ nhìn, không có uống, chấp nhận mà nhìn chăm chăm vào anh, chống cằm ngẩn người.

Chỉ trách người đàn ông có loại rất cổ quái khí chất, bị dáng vẻ không chút để ý của anh chiếm lấy ánh mắt, đâu chỉ có mình Hồ Nhất Hạ cô? Anh vừa rải chút muối lên miệng, còn chưa cúi đầu liếm sạch, thì đã có một cô gái dán tới đây.

Anh và người phụ nữ xa lạ chuyện trò vui vẻ, không câu nệ giống như cá trong nước, không trách người phụ nữ rất nhanh bạo gan hẹn anh đi bàn khác, Hồ Nhất Hạ vừa cảm thán người này sao lại dịu dàng với phụ nữ như thế, vừa yên lặng cảm kích người phụ nữ xa lạ cứu cô ở trong nước lửa, vậy mà lúc 0h này, anh lên tiếng: “Xin lỗi.”

Đừng xin lỗi, đi với cô ta đi, thả tôi đi! Hồ Nhất Hạ rống to trong lòng.

Cô hận không thể chấp tay trước ngực mà cầu nguyện, nhưng giờ phút này lại bị người khư khư giữ chặt lòng bàn tay, từ góc tối kéo lên quây rượu.

Người phụ nữ xa lạ thấy thế, trên mặt chỉ còn nụ cười gượng, cô ta thức thời bước đi thẳng, để lại mình Hồ Nhất Hạ, mặt nhăn nhó.

Tại sao người đàn ông này có thể lộ liễu dép buộc cô nắm chặt mười ngón tay anh? Hồ Nhất Hạ thề bảo vệ quyền lợi của mình, thử đẩy tay của anh ra, bắt đắc dĩ hơi sức thật sự không địch lại anh Lăn so tài này hoàn toàn chọc giận cô: “Không buông tay tôi kiện anh quấy rối...!”

Anh không thèm để ý chút nào, chỉ nhếch môi cười: “Hồ tiểu thư đang muốn làm ”kẻ gian cáo trạng trước” sao?”

Hồ Nhất Hạ khiếp sợ trừng thẳng mắt.

Anh thông thả ung dung ngậm một miếng chanh, uống cạn Long Thiết Lan, lúc này mới uể uải xoa người trong ánh đèn rực rỡ, chuyển sang cô: “Những chuyện cô làm với tôi lần trước, xét thấy cô ốm say, tôi vốn không muốn truy cứu, nhưng hành động việc làm cả tháng nay của cô, bao gồm chụp ảnh, bao gồm tố tình buổi trưa, khiến tôi hoàn toàn có lý do tin tưởng, đây là một kế hoạch có dự mưu —— quấy rối có tính toán.”

Hồ Nhất Hạ suýt nữa từ trên ghế chân cao té xuống.

May mà anh siết tay của cô, khiến cô miễn cưỡng ổn định trọng tâm, nhưng trong đầu lại có một tiếng keng, đảo mắt rơi nát bấy. Hồ Nhất Hạ không có lý trí đoạt lấy ly rượu của anh, chỉ vào mũi của anh: “Lão nương rót cuộc làm gì mà người phải kiện ta? ! Sờ người?”

“Đâu chỉ thế?”

Hồ Nhất Hạ đành sững sờ.

Trong mắt của anh, tràn đầy căm giận. Tức giận của Hồ Nhất Hạ bị một chương của anh làm biến mất vô ảnh vô hình, chỉ còn lại tâm thần thấp thỏm đờ lẩy cô: “Hôn anh rồi à?”

“Đâu chỉ thế?”

Lúc này sững sờ đã không thể giải cứu phản ứng thần kinh sắp thôi rữa của Hồ đồng chí, ngay người một hồi lâu, thanh âm cô càng ngày càng không yên: “Tôi. . . . Cái đó anh?”

Anh cười mà không nói.

Hồ Nhất Hạ hoàn toàn không có cách kiến, lý trí nhắc nhở cô, trấn định, trấn định!

“Chúng ta đếm đó. Mấy lần?”

“Em cứ nói đi?” anh lập lờ nước đôi hỏi ngược lại.

Anh rõ ràng không có đụng cô, nhưng sao Hồ Nhất Hạ cảm thấy đã bị ánh mắt của anh đùa giỡn một lần từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới? Từ bản năng tự bảo vệ mình, Hồ Nhất Hạ run giọng nói ép mình chất vấn: “Anh, anh, anh, có chứng cứ gì?”

Cho là anh lại muốn làm ra vẻ thần bí, không ngờ lần này anh sẵn khoái vô cùng đáp: “Kim Hoàn, Hằng Thịnh, Lệ thị, Đằng Thái quốc tế, quản lý bốn công ty đều là nhân chứng, đủ chưa?”

Hồ Nhất Hạ tốn thời gian thật dài mới tiêu hóa lời của anh, thật rất muốn khóc chết: “Tôi, trước mặt nhiều người như vậy?”

—— thì ra tôi có khẩu vị nặng như vậy?

Đả kích lớn này đã sớm ra ngoài phạm vi chịu đựng của Hồ Nhất Hạ, anh lại muốn tiếp tục: “Bọn họ chứng kiến một phần. Nếu cô cần nhân chứng phần sau? Tài xế của tôi có thể.”

Hồ Nhất Hạ như rơi vào mây mù nghe anh nhắc lại từng chút: “Có nhớ sau khi chấm dứt tiệc, cô đã dính vào mời quản lý Lệ thị đến hộp đêm tiếp tục hay không?”

Quản lý lai tây đó?

“Có nhớ là ai kéo cô từ trên người của người taxuống, sau đó nhét cô vào trong xe hay không?”

Là nhà tư bản vạn ác trước mặt này làm hư chuyện tốt của cô?

“Có nhớ xe còn chưa kịp ăn bánh, cô đã bỏ nhào về phía tôi hay không?”

Giàng chân ở trên người anh mềm nhũn cầu xin, anh trai tốt, miệng thơm thơm?

“Có nhớ là ai dính tôi như kẹo mè xừng, cứ liên tục nói: anh theo cùng em đi?”

Vừa nói còn vừa, giở trò?

Những lời anh nói với cô trong vòng một tháng này cộng lại cũng không nhiều bằng tối nay, đả kích đối với cô, cũng mạnh nhất từ trước đến giờ, Hồ Nhất Hạ im lặng nghẹn ngào, trí nhớ bị rượu cồn tách ra đêm đó, rồi cuộc dần dần bị khâu đầy đủ dưới sự hướng dẫn của ai đó.

Ngay lúc đó cô chỉ cảm thấy đệm người khác đang ngồi cực kỳ mềm mại, đầu gối quý phía trên cũng không hề đau; vãi vốc quần tây của người khác tốt vô cùng, da vừa trơn lại lạnh; nút cài áo sơ mi của người khác đặc biệt khó mở, ngón tay phải rất nhiều sức mới xông vào được; lồng ngực người khác cứng rắn như đá, nóng bỏng như lửa, ngón tay vuốt ve dọc theo hàng rào đường cong rõ ràng, cơ hồ mê muội; da người khác cực kỳ nhẵn nhụi, môi dính vào phía trên cơ hồ có thể cảm thấy huyết mạch chạy dưới da; còn có đôi môi người khác.

Tầm mắt Hồ Nhất Hạ bắt tri bắt giác ngấm lên môi người đàn ông đối diện. Đầu lưỡi từ từ xoắn xuýt, cảm giác chạm lên đường vành môi mỏng đó là thế nào? Sao cô lại quên?

Đang mất hồn, đột nhiên liếc thấy anh ngoác người bán rượu tới, như muốn tính tiền ời đi Trong nháy mắt nguyên thân của Hồ Nhất Hạ bị kích thích trở về thể, mắt thấy lúc anh đứng dậy không quên kéo cô, trong lòng cô bất ổn, cuối cùng hạ quyết tâm, đôi tay gắt gao kéo cổ tay anh, kéo anh không chịu đi.

Chiêm Diệc Dương dừng lại, ngoái đầu nhìn nhìn cô, chỉ thấy trong mắt người phụ nữ này lại chứa đầy lệ.

“Tôi đền phí tổn thất tinh thần cho ngài được chứ? Ngài ra cái giá, bao nhiêu tùy ý, được không? Một nhà già trẻ nhà tôi còn chờ tôi nuôi, lão Hồ nhà tôi còn chờ tôi quang tông diệu tổ, tôi còn chưa có kết hôn sanh con, tôi không thể đi tự thú!”

Chiêm Diệc Dương dừng lại, khoe miệng co quắp giựt giựt, cơ hồ muốn cong lên nụ cười, nhưng cố nén lại, khó khăn nghiêm mặt lần nữa, không nói một lời mạnh mẽ lôi cô rời đi.

Cô tự nhiên không chịu, cố tình gây sự, còn thiếu lần trên đất ôm bắt đùi anh không để cho anh đi thôi. “Cô còn như vậy, tôi trực tiếp báo cảnh sát để cho bọn họ dẫn cô vào cục.”

Chiêm Diệc Dương nhìn cô, vẫn là giọng nói rất lạnh nhạt, trong mắt cũng tràn đầy ánh sáng đe dọa.

Hồ Nhất Hạ bị anh làm sợ tới mức cứng lại.

Cô bầu bập đùi mình tê tê đau đau, mới nặn ra thật nhiều nước mắt, hai mắt đầm lệ cũng không tìm được một chút đồng tình của anh? Tim của người đàn ông này làm từ đá?

Các khách xem dù bận vẫn ung dung xem kịch hay, thật là mất chết cả mặt mũi rồi, người đàn ông này lại miễn dịch đối với khổ nhục kế, miệng Hồ Nhất Hạ mếu máo, kéo tay áo của anh, không khách khí lau nước mắt nước mũi lên: “Tôi sẽ mời luật sư đắt tiền nhất lên tòa cho tôi, hừ!”

Trùng mắt nhìn anh, đặc biệt hả giận, Hồ Nhất Hạ nện bước chân tự cho là kiêu ngạo vô cùng, bỏ rơi anh, dẫn đầu đi ra quán rượu.

Chiêm Diệc Dương nhìn bóng lưng cô, bật cười lắc đầu. Nhưng rất mau, liền nụ cười thu lại. Về lời nói khi say của cô, anh đã ẩn giấu một phần. Hoàn cảnh phải là: Hứa Phương Chu, anh theo cùng em đi. .

Hứa Phương Chu.

~[1]Long Thiệt Lan: tên tiếng Anh là Tequila (phát âm như tê-ki-la) là một thứ rượu chưng cất có độ cồn cao truyền thống của Mexico. Tên gọi của thứ rượu này nguyên là tên gọi của địa phương chủ yếu sản xuất ra nó - vùng Tequila, bang Jalisco trên cao nguyên phía Tây của Mexico. Tequila được chế từ lá cây Agave Azul Tequilana, một loài thực vật bản địa ở Mexico. Thường thì tequila có độ cồn từ 38–40%, song cá biệt có loại có độ cồn lên tới 43–46%.

11. Chương 11

Hậu quả của bước đi quá mức khí phách là, mắt cá chân của Hồ Nhất Hạ bị giày cao gót chấn đến đau thật vất vả xuống đến lầu một, đảo mắt nhìn: ơ a! Người khác đang dựa vách tường cửa thang máy, hai tay đút vào túi chờ cô.

Hồ Nhất Hạ hí mắt nhìn người đàn ông này, bộ tây trang này hết sức hợp với anh, lúc làm việc có thể cẩn thận tỉ mỉ, không giận tự uy, tan việc, không cần thay đổi quần áo, cởi tây trang, xắn tay áo, liền có thể đến quán bar.

Mẫu chốt là, tây trang này dùng tiền của cô mua!

Nếu cả hai đã vạch mặt, anh cũng chuẩn bị trực xuất cô đến đồn cảnh sát, Hồ Nhất Hạ quyết định không làm thì thôi đã làm thì làm đến cùng, bước nhanh về phía trước, đưa tay muốn cởi y phục anh.

Kết quả là, lúc này bị anh bóp chặt hai cổ tay, cảm giác luôn bị người quản chế thật không tốt, Hồ Nhất Hạ cảm thấy cần thiết trả lại tất cả uất ức của mình trong một tháng này cho anh, không chút do dự cong đầu gối đá tới giữa chân anh.

Người đàn ông này khó lòng phòng bị, cơ hồ sắp trúng chiêu, đang lúc này, “Đing” một tiếng —— một thang máy khác đến.

Hồ Nhất Hạ ngừng nửa giây, liền bị anh tìm khe hở né tránh không nói, còn bị anh ôm eo, đẩy đụng vào tường.

Theo trên lưng Hồ Nhất Hạ truyền đến đau đớn, cửa thang máy cũng mở ra vào lúc này.

Chiêm Diệc Dương vốn đang nhíu lông mày nhìn chằm chằm người phụ nữ không biết điều này, đúng lúc này, ánh mắt đột nhiên liếc thấy quan viên mời anh dự tiệc và cả đám trợ thủ từ trong thang máy ra ngoài.

Không suy nghĩ nhiều, trước một khắc bị phát hiện, anh bỗng đứng nhảy tới trước một bước, dán chặt người phụ nữ này, giấu vào chỗ tối.

Hồ Nhất Hạ đang xoa lưng kêu rên, bị anh lấn gần như vậy, phản lực lại hoa lệ lệ đụng vào mặt tường một lần nữa: “Tên này. . .”

Bị anh đưa tay che miệng lại.

Hồ Nhất Hạ không phát ra được thanh âm nào chỉ còn dư một chữ cuối cùng: trừng người trừng người trừng chết người! Đáng tiếc người nào đó ngoảnh mặt làm ngơ với việc này, chỉ nghe quan viên hỏi trợ thủ: “Chiêm tổng đâu?”

”Thật sự xin lỗi Hoàng bộ trưởng, công ty tạm thời có chuyện.

Hồ Nhất Hạ nghe được rất bất mãn. Phi! Người họ Chiêm “vô cùng bận việc” đang ôm người tội nghiệp là cô đùa bỡn!

Nhưng những lời này tràn ra miệng, toàn bộ đều thành tiếng “Ồ ô ô”, Hồ Nhất Hạ cảm thấy mình có trách nhiệm có nghĩa vụ vạch trần vẽ đạo mạo giả dối của người này trước mặt mọi người, cô có sứ mạng rất vinh quang, yên lặng nghiêng răng, ngay sau đó tự sức miệng, hung hăng cắn xuống tay anh.

Một tay của người họ Chiêm chộp lấy cổ tay cô, không chút thả lỏng, một tay kia bởi vì bị đau mà thả ra theo phản xạ. Lần đầu thấy anh hoảng hốt, Hồ Nhất Hạ rất là đắc ý.

—— xem anh còn lấy cái gì chặn miệng của tôi?

“Hoàng Bộ trưởng!” thanh âm của Hồ Nhất Hạ, vô cùng không thể chờ đợi.

Thấy quan viên nghe tiếng quay đầu lại, trong lòng Hồ Nhất Hạ vô cùng sục sôi.

—— lúc này đến phiên tôi đắc ý!

Nhưng Hồ Nhất Hạ còn không kịp dương dương tự đắc, người đàn ông trước mặt này tựa như một con báo vận sức chờ phát động, nuốt lấy lời kế tiếp của cô.

Bị nuốt trọn luôn, còn có môi của cô.

Hồ Nhất Hạ đồng chí, bối rối.

Một giây kế tiếp, lại tỉnh.

Không thể không thừa nhận, môi người đàn ông này vừa lạnh vừa nóng còn có hương rượu, một khắc chiếm lấy cô quả thật rất rung động, cũng rất tuyệt vời, nhưng vừa nghĩ tới anh sắp sửa nhốt vào ngục giam ngồi, khoảnh khắc tuyệt vời gì đều tan thành mây khói, cả chút cạm cũng không còn.

Hồ Nhất Hạ lặng lẽ tắt điện thoại di động ra.

Vừa chịu đựng hành hạ đẹp đẽ kích thích trên môi, vừa lực lợi chức năng máy chụp hình, còn phải vừa đề phòng bị canh phát hiện, thật sự là độ khó rất cao, cô cũng bội phục mình rồi.

Phía bên kia, quan viên quay đầu lại liền thấy đôi nam nữ đang ôm hôn, liền cảm thán người tuổi trẻ bây giờ càng ngày càng không đáng tin cậy, lại không quên ngắm thêm hai cái, rốt cuộc rời đi dưới sự vây chặt của mọi người.

Phía bên này, Chiêm Diệc Dương lập tức buông người trong ngực ra.

Tay Hồ Nhất Hạ run lên, điện thoại di động thiếu chút nữa rơi xuống trên mặt đất, vội vàng chấp tay sau lưng, nhưng vẫn bị anh phát hiện rồi. Thấy ánh mắt hồ nghi của anh bắn khoảnmột vònggiữa cô và điện thoại di động, Hồ Nhất Hạ quyết định không lên lên lút lút nữa, đưa màn hình đến trước mặt anh, đặc chí lắc lắc: “Anh có nhân chứng, tôi có vật chứng.”

Vừa nói không quên học bộ dáng nhú máy có thể tức chết người của anh.

Chiêm Diệc Dương sửng sốt.

Không phải là bởi vì thấy được hình cô chụp, mà bởi vì là thấy được mình trong tấm ảnh. .khoảnh khắc đó, ý loạn tình mê.

Chân mày càng nhíu càng sâu, Hồ Nhất Hạ không biết nội tình vội vàng đặc chí, anh ta lo lắng?

Vứt bỏ bộ mặt nhăn nhó, xử lý y phục, toàn bộ kiểu tóc, dẫn đầu đi ra, không quên lấy dùng kiểu cánh thường ngày của Lãnh Tĩnh,búng tay ra hiệu cho anh đang ở sau lưng: “Chớ kì kèo, tôi còn phải đến cục cảnh sát nhờ chú cảnh sát phân xử.”

Lúc đến thì Hồ Nhất Hạ chen chung một chiếc xe với người ở bộ quảng cáo, hiện nay, cô có vật chứng nơi tay nên cực kỳ hăng hái, trực tiếp nhìn trúng chiếc xe cao cấp có tài xế của người họ Chiêm, đoán chánh ngồi vào.

Tài xế vốn đang chán đến chết trong ghế lái lập tức ngẩn ra, độtthấy rõ người tới, càng thêm sợ hãi không ít. Vội vàng xem bên kia cửa xe có người nào đi lên hay không.

“Hồ Hồ Hồ, Hồ tiểu thư!” Tài xế giống như là thấy quỷ, bộ dáng hốt hoảng luống cuống chọc cho người mắc cười.

“Chúng ta từng gặp?” Người họ Chiêm còn chưa lên xe ô nhiễm tâm mắt của cô, Hồ Nhất Hạ cũng không ngại tán gẫu với cậu trai cà lăm anh tuần này một lát.

Lúc này tài xế vừa lắc đầu vừa khoát tay.

Hồ Nhất Hạ đang muốn hỏi tới làm sao anh ta biết họ của mình, tài xế đã nhanh chóng cãi lại: “Lúc ấy Phó tổng bảo tôi kéo tấm che lên, tôi, tôi, tôi, tôi không thấy gì cả!”

Hồ Nhất Hạ từ từ để hai chân gác lên xuống, ngồi thẳng người.

Bộ dáng sợ hãi của tài xế luôn thoáng qua trước mắt, thật sự lái đi không được, dèp cô chần chờ hỏi ra lời: “Ngày đó có phải tôi vô cùng”

“Không không không hôm đó cô không thể nào gọi là lẳng lơ!”

Anh ta lại vội vã phủ nhận, bộ dáng vừa lắc đầu vừa khoát tay hoàn toàn đánh bại Hồ Nhất Hạ. Cô nổi da gà rũ đầu xuống: “Thật ra thì tôi chỉ muốn hỏi, ngày đó có phải tôi khiến hai người rất lúng túng không.”

Tài xế không mở bình thì ai mà biết trong bình có công lực kinh người gì, không khí đêm đó như thế nào, Hồ Nhất Hạ vĩnh viễn không có biện pháp biết, nhưng trình huống hôm nay, nào chỉ hai chữ “lúng túng” là có thể bao quát hay sao?

Hai người trong xe đều có cảm xúc phức tạp, vừa gặp lúc này, cửa xe bên kia mở ra. Lần đầu tiên, sự xuất hiện của người khác khiến Hồ Nhất Hạ thở phào nhẹ nhõm.

Chiêm Diệc Dương khoan thai tới chậm, trầm mặt lên xe.

Cho dù đổi chiếc xe, nhưng chỉ lờm tài xế ngồi trước và người phụ nữ ngồi bên cạnh này, trí nhớ không chịu nổi của người khác sẽ lại tới dồn dập.

Người phụ nữ này mở miệng đều gọi người đàn ông khác, nhưng cời, vuốt, xoa, mút, cắn, tất cả lại đều là anh. Bị cô quán như gấu koala, không trách lúc anh nói chuyện với tài xế, giọng nói không thể kiềm chế mà hung hăng: “Kéo tấm che lên, lái đến chỗ trống, cậu xuống xe.”

Tấm che được kéo lên, chỗ ngồi phía sau đều mờ mờ, chỉ có con người của cô, rạng rỡ phát sáng, phản chiếu ngọn lửa nhỏ nhỏ. Tầm mắt của anh quay lại đến trên người người phụ nữ này, gương mặt vẫn lạnh lùng: “Tôi là ai?”

Cô liều mạng, tiếp tục vùi đầu muốn hôn, nhưng ngón trỏ của anh đặt ở môi cô, khó tách ra lẫn nhau, dạy cô đọc: “Chiêm, Diệc, Dương.”

Cô như em bé bị bắt tập nói, suy nghĩ mờ mịt đọc theo 0anh.

Anh rút cuộc hài lòng, ôm chặt cô vào người, thở nhẹ lần đến gần, nắm cầm cô, muốn cô đối diện mình: “Lần sau không cho phép kêu sai tên nữa.”

Cúi người, đang chuẩn bị cho cô một nụ hôn mơ ước đã lâu, nhưng lúc này cô không nhận được trời đất quay cuồng, lại đột nhiên nôn ọe. . Sau tất cả, Chiêm Diệc Dương cự tuyệt hồi tưởng lại, bộ phận trí nhớ kia, theo cái áo bị dính dơ đó, vĩnh viễn ném vào thùng rác.

“Chiêm tổng, tôi có cần xuống xe hay không?”

Tài xế sợ hãi hỏi thăm, Chiêm Diệc Dương chời hờn, lườm người phụ nữ ngồi bên cạnh một cái: “Đến trạm xe điện ngầm gần đây.”

Hồ Nhất Hạ nghe, không tiếng động cười một tiếng. Cảm giác có nhược điểm nơi tay thật là tốt, nghĩ như vậy, lúc này vênh mặt há hằm sai khiến: “Đã trễ thế này xe điện ngầm đã ngừng, đưa tôi về nhà.”

o(v)o

Xe tự cấp bậc tổng giám đốc đưa mình đến nhà, Hồ Nhất Hạ đặc biệt ngẩng đầu ưỡn ngực xuống xe, không quên dùng sức đóng cửa, cho người khác một cái rung động cuối cùng.

Đáng tiếc cửa xe sang trọng trang bị giảm xóc, Hồ Nhất Hạ đã tổn thất một cơ hội, cho đến lúc vào nhà trọ, vẫn còn nhớ kỹ.

Còn chưa mở cửa vào nhà đã nhìn thấy ánh đèn bên trong, Hồ Nhất Hạ hơi kinh ngạc. Lãnh Tinh đang ở nhà? Ngoài kinh ngạc, ham muốn bày tỏ của Hồ đồng chí đột nhiên thăng lên giá trị cao nhất.

Dép cũng chưa kịp mang đã chạy vào cửa, vừa đứng thấy Lãnh Tinh trong phòng khách. Bận tốt mặt mày bực tức ngồi dưới đất, đang cầm bát mì ăn liền buồn bực, Hồ Nhất Hạ thoáng chần chờ, quyết định quan tâm trước: “Không phải cậu nói cần làm thêm giờ sao?”

“Mình fire quản lý của mình rồi.”

“Cậu bị đuổi việc?”

“Là mình đuổi việc cô ta!”

Lãnh Tinh xù lông, Hồ Nhất Hạ vội vàng tiến tới xoa xuống: “Được được được, là cậu đuổi việc cô ta. Chớ khổ sở, để chị kể cho em nghe một chuyện cực tốt.”

Hồ Nhất Hạ vừa nói vừa đứng dậy, rất nhanh từ phòng bếp cầm một đôi đũa trở lại, vừa gấp mì ăn liền, vừa kể lại tất cả sự việc.

Ăn mì xong, chuyện của cô cũng gần tới hồi cuối, cuối cùng không quên đặc chỉ tổng kết lại mà nói: “Khó trách anh ta nghĩ tất cả biện pháp hành hạ mình, nguyên lai là bị mình cướp sắc nên ghi hận trong lòng!”

Tâm tình đưa đám của Lãnh Tinh bị mấy câu nói này đuổi đi không còn chút tung tích, vừa dọn dẹp khay trà, vừa đẩy bát đũa tới trước mặt Hồ Nhất Hạ: “Mình đã sớm nói với cậu, cậu uống say sẽ biến thành nữ sắc ma, cậu cứ không tin, luôn nói mình tiết kiệm chút tiền bỏ nên lựa cậu, chị keo kiệt thế sao?”

Hồ Nhất Hạ một là không muốn rửa chén, thứ hai còn chưa nói tận hứng, tự động coi thường bát đĩa trước mặt, ôm ôm gối, tìm tư thế thoải mái cuộn mình trên ghế sofa: “Phải nói anh ta ngồi trong lòng mà vẫn không loạn đầu rồi, hay là chức năng sinh dục rối loạn đây? Dù mình không có cưỡng ép anh ta đến một bước cuối cùng, nhưng đối mặt đại mỹ nhân như mình, sao trong lòng anh ta có thể không có chút nhấp nhô?”

“Thôi đi, cậu tự luyện thành tinh.” Lãnh Tĩnh ôm lấy mặt của cô, dịu dàng nói, “Mỹ nhân, mau đi rửa chén.”

“Anh ta có cho là mình mượn rượu giả điên, quyền rũ anh ta nhàn cơ hội lên chức không?”

“Bằng thù đoạn của anh ta, người phụ nữ dùng mỹ nhân kế, anh ta nhất định tương kế tựu kế. Trừ phi. . .”

Lỗi tai Hồ Nhất Hạ vụt một tiếng giơ lên, đợi nửa buổi, lại chỉ chờ được sự im lặng của Lãnh Tĩnh, Hồ đồng chí vốn cũng không phải là nhân vật có tính nhẫn nại, giờ phút này càng thêm gấp đến độ giọng nói: “Trừ phi cái gì? Cậu mau nói đi, gấp chết mình.”

“Cậu rửa bát đi, mình liền nói cho cậu biết.”

Cuối cùng không thể tránh được, Hồ Nhất Hạ lưu luyến rời ghế sofa, vào phòng bếp làm việc.

Lãnh Tĩnh quan sát cô rửa chén, hào phóng ném ra kết luận: “Hoặc anh ta là cái loại đàn ông truyền thống đó, thích kiểu phụ nữ như Lưu Tam Hảo (nữ chính trong Cung tâm kế), cậu không phải làm món ăn của anh ta; hoặc là, anh ta có bệnh không tiện nói ra.”

—— Lưu Tam Hảo? Diện mạo đẹp, vóc người đẹp, công phu trên giường tốt? (Ami: người ta là nghĩ điều tốt, nói lời đẹp, làm việc tốt mà T_____T)

“Dù mình không có ba cái tốt, tối thiểu cũng có hai cái tốt, cái thứ nhất nhất định không thành lập. Nói đến bệnh không tiện nói ra.” Hồ Nhất Hạ moi không ra chứng cứ, “Anh ta có hẹn hò với phụ nữ, mà mình đã quan sát mấy lần, đâu phải là hẹn hò. Giống xem mắt hơn.”

“Đại boss xem mắt?” Lãnh Tĩnh lắc đầu, trên mặt rõ ràng viết không tin, mắt thấy đề tài càng kéo càng xa, vội vàng kéo Hồ đồng chí về chính đề, “Chớ đoán mò vô dụng, cậu nên suy nghĩ làm sao thoát khỏi ma chướng của anh ta.”

Thoát khỏi ma chướng?

Hồ Nhất Hạ bị một câu đánh thức.

Công việc phụ tá rất mệt mỏi, cô rất nhớ thời gian lý tưởng bỏ bộ 9.

Hình trong điện thoại di động là dựa vào duy nhất của cô, Hồ Nhất Hạ yên lặng nắm quyền, một đêm nghĩ ra ra nhiều phương án, hôm sau, sớm ra cửa, chuẩn bị đến công ty tìm người khác đàm phán.

Đáng tiếc, ra cửa sớm hơn, cũng phải thua cho đại quân kẹt xe vô cùng mất hồn, lúc này Hồ Nhất Hạ không chỉ không đến trước, ngược lại đã muộn.

Thang máy đã tới, Hồ Nhất Hạ dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét xông ra, rồi sau đó trực tiếp tê liệt ngã xuống chỗ ngồi của mình thở.

Nhưng còn chưa thở xong, thì đã có công việc tìm tới cửa: “Hội nghị khẩn cấp không đủ người, tiểu Hồ à, mau giúp một tay đưa cả phê qua.”

—— một lần cuối cùng tạo điều kiện ấy người sai khiến, tôi nhịn!

Hồ Nhất Hạ tự an ủi, khôi phục đầu trí lần nữa, thần nhiên pha cà phê đi vào.

Đến bên ngoài cửa phòng họp, Hồ Nhất Hạ dùng chân chốc lát, hít sâu Vừa nghĩ tới sau khi chấm dứt hội nghị thì phải tìm cơ hội tìm người họ Chiêm đàm phán, cô liền nhức đầu.

Thật vất vả điều chỉnh tốt hô hấp, lúc này mới đẩy cửa đi vào.

Mặc dù không phải phòng họp cực lớn hội nghị cao tầng thường kỳ sử dụng, nhưng cái này vẫn là phòng họp xếp thứ ba, trận chiến quả không nhỏ, Hồ Nhất Hạ lườm qua một cái, đối diện cô, có ba trưởng bộ phận.

Dĩ nhiên, người họ Chiêm ở chủ vị vẫn không nói tiếng nào, cũng có cảm giác tồn tại cực mạnh.

Không thấy tôi không thấy tôi không thấy tôi! Hồ Nhất Hạ cúi đầu làm bốn phận, trong lòng yên lặng niệm chú.

Cũng may cả quá trình, tầm mắt người họ Chiêm không có quét cô: “Cậu tới nói hai câu đi, Hứa ——”

—— tên của người ta cũng không nhớ rõ, trí nhớ tồi tệ gì? Giọng nói còn kêu ngạo như vậy!

Hồ Nhất Hạ khó sửa đổi bản tính nhiều chuyện, thả chậm bước chân, muốn nghe thêm chút nội tình, đang lúc này, trong mấy chỗ ngồi đưa lưng về phía cô, có người đứng lên, nhận lấy lời nói của người họ Chiêm: “—— Phương Chu.”

12. Chương 12

“—— Phương Chu.”

Rõ ràng là giọng nói dịu dàng vô cùng, nhưng âm đuôi kia lại giống như vũ khí sắc bén, hung hăng xẹt qua màng nhĩ Hồ Nhất Hạ. Trong một khắc kia lòng bàn tay đột nhiên đổ mồ hôi, mắt thấy hay cả phê trong tay mình đang lắc lư, trong đầu Hồ Nhất Hạ cũng vẫn trống rỗng.

Ở trong sự trống rỗng này, Hồ Nhất Hạ đột nhiên bắt gặp một ánh mắt quét nhìn mang theo khí thế rất mạnh của ai đó.

Thật kỳ quái, trong khoảnh khắc này, Hồ Nhất Hạ chỉ cảm thấy ba hồn bảy phách “Vèo” một tiếng trở lại thân thể hết, cô đầu gối cũng phục hồi tinh thần lại, không nói hai lời, quay đầu chạy ra ngoài ngay.

Một phụ tá khác đi về phía cô, buồn bực nói: “Đi đâu đó, Hồ. . .”

Hồ Nhất Hạ vội vàng khoa tay múa chân bảo cô ấy đừng lên tiếng, chỉ chỉ bụng mình, làm ra bộ dạng vô cùng thống khổ, cũng không cho đối phương thời gian phản ứng, đưa khay trong tay ra, bàn chân như bôi dầu, lập tức biến mất không còn bóng dáng.

Trốn vào trong cầu tiêu rồi, Hồ Nhất Hạ mới dám lên tiếng thở phào.

Lập tức gửi ra một cái tin nhắn: “Mình gặp được Hứa Phương Chu rồi !”

Gửi ra không quá nửa phút thì có điện thoại gọi vào, thanh âm của Lãnh Tĩnh nghiêm túc hiểm thấy: “Thiệt hay giả? Cậu không bị ảo giác chứ?”

“Nếu như để anh ấy biết mình ở chỗ này bùng trà đưa nước kiêu làm bảo mẫu. . . Minh không sống được!”

“Cậu cũng không phải không biết họ Hứa cũng là người của Ngải Thế Thụy, chỉ khác khu của cậu thôi, cậu sớm nên ngờ tới sẽ có một ngày như thế mới đúng.”

Hồ Nhất Hạ kháng cự nói về vấn đề này, da mặt dày yêu cầu: “Cậu cậu cậu, cậu tới đón mình đi, mình muốn nghỉ phép về nhà.”

“Mình đang ở Đài Truyền Hình chờ phỏng vấn, hay là, buổi trưa mình đến tìm cậu? Đừng tự mất bình tĩnh, nói không chừng anh ta chỉ tới tổng bộ ——” Lãnh Tĩnh dừng một chút, tìm kiếm từ thích hợp, “—— giao lưu?”

Ngàn dặm xa xôi từ Hoa Nam tới tổng bộ, cũng chỉ vì giao lưu, thuận tiện mở một hội nghị khẩn cấp? Hồ Nhất Hạ lặp lại suy nghĩ, ép mình tin tưởng giải thích này thật ra có thể thành lập.

Hồ Nhất Hạ cắn răng nắm quyền, quyết định sau suốt ngày hôm nay sẽ không xuất hiện ở bất cứ góc nào ở cao ốc Ngải Thế Thụy nữa, cúp điện thoại, lén lút trở về phòng thư ký lấy túi, đang chuẩn bị tắt máy vi tính đi, nhưng rất không khéo phát hiện hệ thống máy vi tính làm việc vừa bật ra một cửa sổ.

Một khắc sai lầm, Hồ Nhất Hạ liền tiện tay mở ra email bộ phận nhân sự vừa gửi đến này.

“Hứa Phương Chu tiếp nhận chức vị Phó tổng chấp hành thay Smith. , nhậm chức từ giờ.”

Dòng chữ lớn cỡ cái đầu kích thích Hồ Nhất Hạ hận không thể chặt đứt tay của mình, máy vi tính này của cô, hoàn toàn không tắt được.

Cũng không biết ngây người bao lâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến động tĩnh, Hồ Nhất Hạ giật mình, kéo theo túi xách, không hề nghĩ ngợi chui xuống đáy bàn.

Hai người tiến vào nói nhỏ, trong thanh âm lộ ra sự bí mật, Hồ Nhất Hạ nghe xong, chỉ có một câu như vậy: “Điều đi một người không làm việc, quay đầu lại cất nhắc một người ngoài, nói rõ là tới phân quyền của Chiêm phó, không phải làm xáo trộn, chính là tìm chết.”

Hứa Phương Chu, tìm chết?

Hồ Nhất Hạ nghe mà tuôn mồ hôi lạnh, đang muốn giơ tay lên lau mồ hôi, lại có một thanh âm nhỏ truyền tới tai: “Tiểu Hồ, sao cậu trốn dưới đáy bàn?”

Mặt Hồ Nhất Hạ cứng đờ, cười khan chui ra Cô đã hiểu, không phải ánh mắt 1 người họ Chiêm sắc bén, mà là cô, luôn trốn không đủ kỹ.

“Không phải đau bụng sao? Sao còn có tinh lực ẩn nấp?”

Hồ Nhất Hạ chột dạ chỉ chỉ bàn: “Đây là biện pháp trị đau bụng độc đáo tôi sáng tạo, ha ha, ha ha, ha ha ha ha ha”

Một ngày cực kỳ bận rộn, đối phương cũng không có sức làm khó cô gái ngốc này, tự tán loạn như chim như thú, vội vàng đi mất.

Hôm nay nhà tư bản không có thời gian sai khiến cô, tâm tình Hồ Nhất Hạ lại càng thêm hồngбет, kế hoạch đàm phán bị hớ, kế hoạch chạy trốn cũng bị hớ, cả người Hồ Nhất Hạ đều ở trong trạng thái rối rắm, choáng váng.

Chóng mặt một hồi, điện thoại trên bàn làm việc vang lên.

Nhìn mã số, hẳn là từ nội tuyến trong phòng làm việc của người họ Chiêm gọi tới.

Hồ Nhất Hạ do dự mấy phen, vẫn nhấn hands-free Thanh âm ở đầu kia, vẫn không mẫn không nhạt, không lên không xuống: “Chuẩn bị xong hợp đồng, bảo tài xế chuẩn bị xe.”

Anh nói thật ngắn gọn, Hồ Nhất Hạ lại hồ đồ: “Phương diện hành trình không phải do tôi phụ trách.”

“Bắt đầu từ hôm nay, do cô phụ trách.” Nói xong liền đặt điện thoại xuống.

—— mẹ nó!

Chuyện riêng thì cô dám gây gổ, nhưng chuyện công việc, Hồ Nhất Hạ cho tới bây giờ luôn sợ anh muốn chết, tìm phụ tá hành chánh lấy bản sao hành trình hôm nay, lo lắng liên lạc quản lý đoàn xe.

Xe từ bãi đậu xe dưới đất lái ra, trực tiếp đợi phía dưới cao ốc, xa nhìn thấy người họ Chiêm đi ra từ trong cao ốc, từ đầu đến chân không hề có chút dấu hiệu đã trễ, Hồ Nhất Hạ cũng không muốn than thở mệnh đầy tớ của mình nữa, xuống xe mở cửa cho anh.

Ở lại công ty cũng đúng ý của cô, trong lòng Hồ Nhất Hạ cũng không còn nhiều oán trách, người họ Chiêm ngồi ở ghế sau vẫn ôm Laptop bận rộn, phụ tá chấp hành ngồi ở bên cạnh anh, đang sửa sang lại hợp đồng, mà Hồ Nhất Hạ, ngồi ở vị trí kế bên tài xế, không có việc gì bưng máy tính cầm tay, xem hành trình hôm nay.

Thấy “sân bay 9 giờ tối”, Hồ Nhất Hạ sửng sốt. Tối nay người họ Chiêm phải ra nước ngoài công tác? Hồ Nhất Hạ tiếp tục lật xem liên tục không ngừng.

Sáu ngày sau đó đều ở nước ngoài? Hồ Nhất Hạ còn băn khoăn cuộc đàm phán kia, không tự chủ nhìn anh bằng kính chiếu hậu trong xe.

Trong lòng Hồ Nhất Hạ như có trống đánh, cổ tình lúc này, anh bất ngờ ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của cô.

Ngày hôm qua người đàn ông này còn hôn cô, nhưng Hồ Nhất Hạ vẫn cảm thấy banh xa lạ, cô càng thêm không có can đảm mở miệng.

Cho đến buổi trưa, hành trình tạm thời chấm dứt, dũng khí của Hồ Nhất Hạ, còn chưa có nổi lên.

Trên đường về công ty, Chiêm Diệc Dương cúi đầu trầm mặc xử lý văn kiện, đột nhiên mở miệng: “Đặt bàn ở nhà hàng, ăn cơm lúc giờ tối, đó là cho phó tổng chấp hành.”

Con người Hồ Nhất Hạ sắp trườn ra ngoài, lúc này người họ Chiêm mới chậm rãi ngẩng đầu.

Ánh mắt của anh chỉ nhẹ nhàng lướt qua cô, nhìn phụ tá chấp hành bên cạnh, tiếp tục nói: “Còn phải an bài chỗ ở khách sạn cho anh ta.”

Cả đời Hồ Nhất Hạ sợ nhất, là mất mặt trước mặt Hứa Phương Chu. Làm nô tài của người họ Chiêm mất mặt hơn, hay là ngậm ngùi ở bộ mất mặt hơn? Trên đường trở về đủ cho cô ra kết luận rồi.

Trở lại công ty, mắt thấy người họ Chiêm xuống xe, sai bước đi vào thang máy, Hồ Nhất Hạ cắn răng một cái: “Đội đã nào...!”

Chết tiệt, dám làm như không nghe thấy, vẫn nhấn nút đóng cửa. Cũng may Hồ Nhất Hạ chạy nhanh, vọt vào ở một khúc cuối cùng của thang máy khép lại.

Không nói nhảm với anh, mà trực tiếp đề ra yêu cầu: “Tôi muốn trở về bộ tiêu thụ.”

“Nguyên nhân.”

Hồ Nhất Hạ chạy quá mau, chưa kịp thở, đã bị hai chữ đơn giản của anh ngăn chặn câu chuyện. Thò tay vào túi vuốt ve điện thoại di động, lúc này cô mới tìm về bản chất lễ thắng khí hùng: “Anh không đồng ý với tôi, tôi sẽ in hình anh hôn tôi ra, để mỗi đồng nghiệp đều có một tấm.”

Lời nói của cô thật suông. Chiêm Diệc Dương vốn không có vẻ mặt gì, đột nhiên cực kỳ quỷ dị nở nụ cười nhàn nhạt.

Hồ Nhất Hạ bị nụ cười của anh làm cho toàn thân tê dại, giống như bị điện giật.

Có ý tứ gì?

Còn chưa phản ứng kịp, đột nhiên eo bị ôm, tên đáng chết, lại ôm cô không thả!

“Này!”

“Cô chụp hình pixel không rõ, không bằng” anh lại ẩy ra điện thoại di động của mình, “Chụp lại?”

Vừa nói liền liến mạng hôn xuống

Hồ Nhất Hạ vội vàng che miệng lại.

Tầm mắt Chiêm Diệc Dương lưu luyến chốc lát cở trên mặt cô, khóe miệng nhếch lên, nụ cười này, cơ hồ có thể gọi là ánh nắng tươi sáng: “Về yêu cầu của cô. . . Lần này theo tôi ra nước ngoài công tác, xem biểu hiện của cô.”

13. Chương 13

Hồ Nhất Hạ che miệng, chết sống không buông tay, thanh âm mềm mại từ giữa kẽ tay truyền ra: “Tôi không đi.”

Trên mặt Chiêm Diệc Dương vẫn hiện nụ cười làm người ta sợ, nhưng không dán chặt vào người cô nữa, mà thông thả ung dung lui về phía sau một bước, dựa vào vách tường thang máy: “Phó tổng chấp hành đột nhiên chen ngang, phương diện nhân sự khẳng định không chăm sóc chu toàn, tôi không ngại đưa cô cho anh ta mượn dùng mấy ngày, đánh mấy, sai vặt. . .”

Hồ Nhất Hạ vội vàng đưa tay ra hiệu anh dừng lại: “Tôi đi!”

Người đàn ông này rõ ràng cái gì cũng không biết, nhưng tại sao mỗi câu của anh đều có thể nói trúng chỗ trí mạng của cô? Thang máy đã đến tầng lầu của nhà ăn, Hồ Nhất Hạ vẫn không nghĩ ra cá nguyên cớ, Chiêm Diệc Dương không chút để ý đi ra, lúc đi ngang qua bên cạnh cô thì ngừng chân, giơ tay về phía cô, như muốn xoa đầu cô.

Hồ Nhất Hạ sợ tới mức rục rốc, một giây kế tiếp ch nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng của anh, mắt thấy yêu nghiệt này rút cuộc rời đi, Hồ Nhất Hạ bi thống ý thức được, mình từ nô tài tiến hóa thành: sủng vật.

Cả buổi chiều Hồ Nhất Hạ đều ở trong mẫu đất ba mét vuông của mình, vội vàng học thuộc lòng tư liệu ra nước ngoài công tác, phụ tá hành chánh đem một chồng văn kiện để lên bàn cô, biết sức của cô gái nhỏ này cỡ nào, nên cũng không làm khó cô: “Những thứ này hiểu đại khái là được, không cần hiểu rõ toàn bộ.”

Nhưng một buổi chiều trôi qua, mắt thấy cô gái nhỏ này lại thuộc xong một chồng văn kiện, phụ tá hành chánh rất là kinh ngạc: “Đã nhớ hết?”

“Cái khác tôi không được, nhưng trí nhớ thì tốt.” Hồ đồng chí vẫn không đổi được tật xấu tự lụy

Nhớ năm đó bất ngờ nghe tin Hứa Phương Chu phải ra nước ngoài học tập, cô đã dùng thời gian một tháng điên cuồng gặm tài liệu Toefl, toàn dựa vào học bằng cách nhớ kết quả nhưng lại còn được điểm cao hơn Hứa Phương Chu.

Cô gái nhỏ khoe khoang lại mang theo sự khờ khạo, ngây ngô, người khác nghe ngược lại không thấy chói tai, phụ tá hành chánh chỉ cười với cô, quay đầu lại đưa tới một chồng tài liệu khác.

Hành chánh phụ tá còn có việc bận, thấy Hồ Nhất Hạ rất nhanh đã giải quyết hết, anh ta cũng coi như làm xong nhiệm vụ chỉ dẫn cô gái nhỏ này mà Phó tổng giao cho anh ta, xem đồng hồ: “Cô tan việc trước đi, trở về chuẩn bị giấy tờ và hành lý đơn giản chờ thông báo.”

Hồ Nhất Hạ tựa vào bàn làm việc, lườm lịch hành trình dày đặc, suy nghĩ tới suy nghĩ lui, vẫn quyết định nhiều chuyện: “Tiệc tẩy trần buổi tối, Chiêm phó tổng đi, hay là không đi?”

Phụ tá hành chánh đi tới cửa rồi, lại bị vấn đề của cô gái nhỏ này chọc cười, “Ồ trên không cho Chiêm tổng mặt mũi, Chiêm tổng lại cho những người khác mặt mũi sao?”

Cho dù che giấu, nhưng trong ánh mắt nhìn lại của anh ta, Hồ Nhất Hạ vẫn dễ dàng đọc được ba chữ: tay mơ.

—— chị tự hào chị là tay mơ! Chờ chị đi công tác trở lại, sẽ không cần ở chung chỗ với cái ngành lục đục đầu đá này của cậu!

Phụ tá hành chánh bị cô gái nhỏ vô tình xếp vào vai phản diện vẫn không biết, đảo mắt đã trở lại lầu 55, xuyên qua bình phong xanh biếc tiến vào phòng làm việc của Phó tổng.

Chiêm Diệc Dương đang phê duyệt văn kiện, cũng không ngẩng đầu: “Nói.”

”Hồ tiểu thư đã rời đi

Tay cầm viết ký tên dừng lại: “Không bảo cậu nói việc này.”

Phụ tá tính sai hơi lúng túng, nghiêm nghị lại, lúc này mới lấy ra mấy vi tính cầm tay: “Năm giờ có hội nghị quản lý, bảy giờ có tiệc rượu hàng năm của ngành ngân hàng, các giám đốc quản lý đều đến dự, đến lúc đó an bài ngài và anh ta cùng tiếp nhận phỏng vấn của tạp chí. Tám giờ 20 có hội nghị chat webcam với tổng bộ ở Luân Đôn.”

“Nếu như mà tôi nhớ không lầm, tám giờ rưỡi phải lên đường ra sân bay.”

“Đã an bài trang bị chat webcam trên xe.”

Chiêm Diệc Dương gật đầu một cái, “Hành trình ngày cuối cùng ở Singapore để trống.”

Trong sáu ngày tràn đầy việc làm phải trống đi một ngày? Đầu phụ tá đầy vạch đen: “Này. . .”

Phụ tá đang cần nhàn, bỗng dưng xuyên qua tường thủy tinh thấy đoàn người đang đi tới khu làm việc, cầm đầu chính là Phó tổng chấp hành vừa đến.

Phụ tá không khỏi im lặng, lui sang một bên.

Nói mấy lời khách sáo mừng nhậm chức, người họ Chiêm chuyện trò vui vẻ, người họ Hứa cũng cứng cỏi đối đáp, trên mặt hoà thuận vui vẻ cơ hồ muốn che giấu gió nổi mây phun mà lần điều động nhân sự này mang tới.

Cuối cùng Chiêm Diệc Dương thậm chí đưa anh ta đến cửa thang máy, còn không quên xin lỗi vì không thể đến dự tiệc đón gió. Phụ tá ở bên xem cuộc vui, trong lòng nghĩ đến thứ sáng nay Chiêm Phó tổng muốn anh ta điều tra.

—— lý lịch cận kề của Hứa Phương Chu,

Có thể khiến chuông báo động của Chiêm Diệc Dương vang lên, Phó tổng chấp hành này có năng lực gì sau mặt ngoài bình tĩnh, tự không cần phải nói.

Cả đám khách tiến vào thang máy, trước một khắc cửa khép lại, nghe Phó tổng chấp hành hỏi người bên cạnh: “Đúng rồi, bộ tiêu thụ 9 ở đâu?”

* * *

Phía bên này, Chiêm Diệc Dương vì lời nói đó mà nhất thời sửng sốt.

Phía bên kia, Hồ đồng chí vì lát đường an nhàn ỉn, phụ tá hành chánh mới vừa đi, cô đã trở về tầng âm một dưới đất.

Đứng ở cửa phòng làm việc bên ngoài làm cho người ta rất cảm thấy ẩm áp rách nát, Hồ Nhất Hạ đột nhiên phát hiện nơi này thật sự là một thế ngoại đào nguyên, thế giới bên ngoài long trời lở đất cỡ nào, bộ tiêu thụ 9 từ đầu đến cuối vẫn không tranh quyền thế.

Nữ QQ đang dán lông mi giả, xuyên thấu qua gương trang điểm thấy được cô: “Ồ, Tiểu Hồ Ly, ngọn gió nào thổi em trở lại?”

Hồ Nhất Hạ lập tức thay khuôn mặt tươi cười đi vào, không quên dâng lên cà phê cao cấp lên lấy tới. Cầm ly cà phê trong tay, nữ QQ cũng không để ý tới việc dán lông mi nữa, vừa uống vừa khen: “Vẫn là Tiểu Hồ Ly em có lương tâm.”

Hồ Nhất Hạ cúi đầu nghĩ ngợi chốc lát.

Lúc ngẩng đầu lại, cố gắng bĩu môi làm vẻ uất ức: “Em không làm ở đó nổi nữa, muốn trở về chỗ này. Mọi người còn muốn không?”

Hoa công tử hăng hái, để xuống tạp chí playboy, rất là vui vẻ tiếp cận tới: “Ồ, cô gái sao thế? Sao uất ức thế?”

Mắt kiếng gia vẫn ngàn năm không thay đổi đeo mắt kiếng dày cộm nặng nề xem báo chí, trông kính bị cà phê hun ra sương trắng cũng không trở ngại ông ta: “Đừng về, chỗ này của tôi không thể phát triển, không thích hợp với người trẻ tuổi.”

“Chúng ta cùng nhau cố gắng trọng chỉnh bộ 9 không được sao?”

Hồ Nhất Hạ cũng thấy ghét lời nhảm tai của mình, không trách những người khác uống cà phê uống cà phê, xem báo xem báo. Nghĩ lại, cô quyết định, sao đó mạnh mẽ nói: “Tôi đắc tội Chiêm tổng rồi !”

Vung cánh tay hô lên, quả nhiên hữu hiệu. Máu chốt là, tên của người họ Chiêm vừa ra, tự nhiên sẽ khiến tất cả mọi người vênh tai.

Hồ Nhất Hạ thấy làm được, vội vàng không ngừng cố gắng, nước mắt trong mắt nói đến là đến: “Không phải mọi người đều nghe thấy xì căng đan sai lầm kia sao? Hôm nay Chiêm tổng có ý không muốn em làm

việc bên cạnh anh ta nữa. Chỉ có bộ 9 chịu cho em trở lại, em mới có thể tiếp tục sống ở Ngái Thế Thụy. Bằng không, bằng không. . .”

Hồ Nhất Hạ nén nén, nước mắt cơ hồ sắp thành công rớt xuống, nhưng lúc này, nữ QQ đột nhiên chặn lại câu chuyện: “Không đúng, chị biết được tin tức buổi chiều hôm qua sau khi tan sở, hai nhân viên ở phòng nhân lực nghị luận em bị Chiêm tổng nghe được, kết quả ——”

—— chị ở ngành nào vậy?

”Chỉ hỏi ngành, cả tên cũng không hỏi, nhưng ngày hôm sau hai người vẫn bị xuống chức rồi. Chiêm tổng sạch sẽ lưu loát giúp em cản lời nói như thế, hôm nay cũng không ai dám nhắc lại chuyện này, em không thấy hiệu quả nhanh chóng hay sao? Sau đó anh ta lại muốn đá

Điều lệ quy định các nhân viên không được yêu nhau, lại không quy định không cho phép nhiều chuyện, người khác quả nhiên là nhà tư bản vạn ác, thật là chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn.

Người đàn ông này rất là nguy hiểm! Hồ Nhất Hạ càng có ý định cách xa anh.

14. Chương 14

Đi theo nhà tư bản, Hồ Nhất Hạ lo lắng mình sớm muộn cũng bị hành đến xương cốt không còn.

Đến lúc này, nước mắt hết ráo, Hồ Nhất Hạ chẳng thèm nâng lên tâm tình, trộm bầu bấp đùi mình: “Anh ta thật muốn đá em đi, vô cùng xác thực!”

Một phen khóc lóc, khiến cả dì làm vệ sinh bên cạnh cũng đến xem náo nhiệt, gậy tre trăm thước, Hồ Nhất Hạ càng thêm quyết tâm.

“Các anh các chị bác trai bác gái, không dối gạt mọi người, tôi là dựa vào ba tôi tân tân khổ khổ bán rau củ nuôi lớn, mọi người nhìn lại tên mà mẹ tôi đặt cho tôi này: Hồ Nhất Hạ Hồ Nhất Hạ. . . . Nói mẹ em không phải ma bài bạc cũng không ai tin! (#Ami: Thật ra mình cũng không rõ lắm, có vẻ là từ Nhất Hạ có nghĩa là hạ xuống, giống như người ta gọi đặt xuống, đặt đi chẳng?)”

Các đồng nghiệp không khỏi bị lần kích tình diễn thuyết này hấp dẫn, tất cả phụ họa gật đầu, Hồ Nhất Hạ cũng không ngờ tới lực ảnh hưởng của mình kinh người như vậy, vội vàng rên sắt khi còn nóng:

“Bởi vì cái tên xấu này, lúc tôi còn nhỏ bị người ta giễu cợt rất nhiều lần, mọi người có thể tưởng tượng không? Sống ở trong gia đình đó vô cùng bất hành, mọi người có thể tưởng tượng không? Làm việc ở Ngái Thế Thụy đối với tôi mà nói rất là may mắn, mọi người có thể tưởng tượng không? Hôm nay gánh nặng trong nhà đều ở trên người tôi, nếu như mất công việc này, tôi sẽ bị chết rất thảm, mọi người, có thể tưởng tượng không?”

Mọi người bị cảm động lây đồng loạt nhìn về phía cô, trong mắt tràn đầy đồng tình, chỉ có nữ QQ hiện đầy dấu chấm hỏi, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một vòng: “Nhà em bán rau củ mà em mặc toàn đồ Chanel?”

Hồ Nhất Hạ hơi chậm lại.

May mà thanh âm của nữ QQ rất nhỏ, tất cả mọi người đang đầy lòng cảm phần không nghe rõ, Hồ Nhất Hạ nhanh chóng nghĩ kỹ giải thích, mượn đường đi ngang qua bên cạnh nữ QQ thì đến gần kề tai nói nhỏ với cô: “Hàng nhái, hàng nhái.”

Nói xong liền nhảy đến bên cạnh bàn làm việc của mắt kiếng gia ngồi xổm xuống, nhìn lên một cách tội nghiệp: “Mắt kiếng gia, ông từng là nhân vật nổi tiếng ở bộ 1, ông có thể đến thương lượng với Chiêm phó tổng, điều tôi trở lại được không?”

Nước mắt rùng rùng rất có tác dụng, nhìn đáng đáp, cả mắt kiếng gia tâm địa sắt đá cũng động lòng trắc ẩn.

—— đau lòng đi đau lòng đi, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Hồ Nhất Hạ đang điên cuồng cười trong lòng, lúc này, trong phòng làm việc tràn đầy tâm tình xuống thấp, vang lên tiếng chuông vô cùng buồn cười: ông nội, cháu gọi điện thoại cho ngài!

Hồ Nhất Hạ lâm vào trạng thái hóa đá giây lát.

Kịch hay còn chưa có diễn xong, không khí cũng đã bị tiếng chuông này đảo loạn, điện thoại đang ở trong túi, cô nhận cũng không được, mà không nhận cũng không được.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa, thời khắc mấu chốt đắc tội người họ Chiêm thật sự không có lỗi, Hồ Nhất Hạ hạ quyết tâm, vừa ra vẻ khóc lóc vừa đi ra ngoài: “Điện thoại của chủ nợ.”

Trốn đến cầu thang nhanh như chớp, chủ nợ đại nhân ở bên kia, thanh âm căng thẳng: “Năm giờ, xuống lầu công ty.”

Hồ Nhất Hạ vội vàng nhìn đồng hồ, 4: 50. Dám phá hủy trí nhớ cô vẫn luôn kiêu ngạo: “Năm giờ không phải có hội nghị quản lý?”

Chủ nợ đại nhân cũng không lãng phí thời gian giải thích nguyên nhân, không mẫn không lạt lặp lại một câu “Năm giờ, xuống lầu công ty.” Sau đó, cách một tiếng cắt điện thoại.

Hồ Nhất Hạ hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhe răng trợn mắt về phía điện thoại di động, đáng tiếc người khác không thể nào thấy được. Minh phải đi rồi, khổ sở suy nghĩ lại vẫn không nghĩ ra làm sao giải thích với người bộ 9, sao lại khó khan vậy chứ?

Thật không dễ có dũng khí chạy về phòng làm việc, vắt hết óc viện một cớ tự nhận là đủ khiến người đồng tình, vừa mới chuẩn bị chạy ra, liền bị mắt kiếng gia cản lại.

“Tôi sẽ mau chóng phản ánh với phía trên, Tiểu Hồ Ly cô đừng quá lo lắng.”

Hồ Nhất Hạ nhất thời cảm thấy hình tượng mắt kiếng gia vô cùng chói lợi to lớn cao ngạo, thanh âm vô cùng đáng yêu cảm động, thiếu chút nhào tới ôm hôn.

Trong lòng hô to: Ai da! Trên mặt vẫn còn phải giữ vẻ bi thương, ở trong ánh mắt thương tiếc của mọi người, Hồ Nhất Hạ đang muốn chạy ra lần nữa, lại bị người ngăn lại.

Lúc này ngăn lại cô, đổi thành nữ QQ. Thấy mặt Hồ Nhất Hạ thâm kêu không tốt, sắp bị phơi bày!

Vốn là lòng mang thấp thỏm, nữ QQ còn cố ý thả chậm bước đi, thần thần bí bí lại gần nói nhỏ: “Hàng Chanel này mua ở đâu? Thật rất giống thật, chị cũng muốn mua vài bộ mặc.”

Cứ như vậy, Hồ Nhất Hạ đồng chí rút cuộc rời đi lầu âm một trước 5 giờ, chạy như điên về phía lầu một.

Đến đường lớn lầu một, Hồ Nhất Hạ thật sự chạy hết nổi rồi, võ ngực thở liên tục, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, 4 giờ 59 phút, 58 giây, 59 giây ——

5 giờ đúng, một chiếc xe đậu sát trước tòa nhà, một giây không kém, đúng lúc đến khiến Hồ Nhất Hạ có cảm giác gặp ma ban ngày.

Rất là vui vẻ chạy tới, cửa sổ xe quay xuống, Hồ Nhất Hạ liếc mắt nhìn người bên trong xe, lại không phải chủ nợ đại nhân.

Phụ tá hành chánh tự nhiên xuống xe trong ánh mắt knhi ngạc soi mói của cô, giao cái chìa khóa vào trong tay cô.

Hồ Nhất Hạ cúi đầu nhìn lòng bàn tay, trừ chìa khóa xe, còn có một chuỗi. . . . phụ tá hành chánh đứng lúc giải thích: “Đây là chìa khóa nhà Chiêm tổng.”

Hứa Phương Chu đến bộ tiêu thụ 9 trước thời gian tan ca.

Lối đi nhỏ đến tầng âm một rất hỗn loạn, bảng hiệu bộ tiêu thụ 9 đã rỉ sắt, Hứa Phương Chu ngẩng nhìn bốn phía, hơi nhíu

Vừa mới chuẩn bị gõ cửa, trước mắt Hứa Phương Chu thoáng một cái. Trong phòng làm việc đột nhiên có người phụ nữ một chỉ dính nửa bộ lông mi giả đi ra, đang cùng nhìn nhau với anh xuyên qua cánh cửa bằng thủy tinh.

Người phụ nữ sững sốt, khuôn mặt tươi cười mở cửa thay anh. Không có cửa thủy tinh kia, anh liền cảm thấy mình bị ánh mắt của cô nhanh chóng “Coi gian (gian trong cường gian)” một lần.

Người phụ nữ cố ý bày ra dáng người hình chữ S đẹp để ngăn lại nửa bên cửa, tầm mắt chiếu vào phòng làm việc của Hứa Phương Chu bị ngăn cản hơn phân nửa, không thể không háng giọng mở miệng nữa: “Xin hỏi, Hồ Nhất Hạ có đây không?”

Ánh sáng chớp lóe trong mắt người phụ nữ, trong veo như nước, nửa bên mắt không có mang lông mi giả càng lộ vẻ đột ngột: “Tìm Tiểu Hồ Ly à? Anh là ai của cô ấy? Anh tìm cô ấy làm chi? Anh ở ngành nào? Có muốn đi vào ngồi một lát hay không?”

“Tôi là bạn của cô ấy.” Dịu dàng cười.

“A cô ấy mới vừa đi, hay anh để lại điện thoại đi, tôi sẽ nhắn với cô ấy.” không đợi Hứa Phương Chu phản ứng, người phụ nữ đã lấy điện thoại di động ra làm bộ muốn lưu số của anh.

“Hay là, cô cho tôi biết số điện thoại của cô ấy đi.”

Sóng mắt của người phụ nữ chuyển một cái: “A tại sao tôi có thể dễ dàng cho anh số của một cô gái chứ? Ngộ nhớ anh là người xấu thì sao?”

Thanh âm này khiến cả đám người trong phòng làm việc nghe được nổi da gà cả người, lúc này có người bất mãn kêu la: “Nữ QQ cô chặn cửa làm gì vậy, có để chúng tôi tan việc hay không?”

Lúc này nữ QQ bảo tố trả lời một câu rõ ràng: “Chị của trai đẹp đấy, chớ quấy nhiễu nhã hứng của chị!” Tiếng nói vừa dứt, lập tức quay đầu trở lại, thiên kiều bá m nhìn Hứa Phương Chu.

Hứa Phương Chu vẫn cười ảm áp, tay cho vào túi lấy ra bóp da, giơ hình lên trước mặt cô: “Tôi thật sự là bạn Hồ Nhất Hạ, cho tôi số của cô ấy được không?”

Nữ QQ trừng to mắt mà nhìn một đôi nam nữ trong tấm ảnh, sững sốt một chút, lúc này mới không cam không nguyện tìm số của Hồ Nhất Hạ từ trong điện thoại, vẫn không quên nói điều kiện: “Tôi cho anh số của cô ấy, anh phải lấy phương thức liên lạc của anh để trao đổi.”

Hứa Phương Chu bật cười gật đầu. Lấy được số, lúc này bắt đầu đứng ở cửa phòng làm việc bấm số gọi đi.

* * *

Điện thoại di động của Hồ Nhất Hạ vang lên, cô lại căn bản không có ý định nghe điện thoại, cứ đứng bên cạnh cửa xe nhìn phụ tá hành chánh, trừng mắt lớn hơn con bò: “Anh anh anh, anh cho tôi chìa khóa nhà anh ta làm gì?”

Phụ tá hành chánh nhìn cô như nhìn tay mơ: “Chiêm tổng bảo cô đến nhà anh ấy giúp dọn dẹp hành lý.”

“Như vậy à. . .”

Hồ Nhất Hạ thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc có thời gian nghe điện thoại, tay sắp đề xuống nút trả lời rồi, lúc này, phụ tá hành chánh đột nhiên đi mà quay lại: “A thiếu chút nữa đã quên một chuyện.”

Nói xong liền lấy điện thoại di động của cô đi, lại nhét vào tay Hồ Nhất Hạ một cái điện thoại di động hoàn toàn mới. Hồ Nhất Hạ lập tức nhảy dựng lên muốn cướp về điện thoại di động, bất đắc dĩ vốc dáng phụ tá hành chánh như người họ Chiêm, cao đến khiến người thấy ghét.

“Làm gì tịch thu điện thoại di động của tôi?”

“Là ý của Chiêm tổng. Sợ cô không chuyên tâm làm việc.” phụ tá hành chánh nói xong, thẳng ấn phím tắt máy.

15. Chương 15

Điện thoại di động nhắc nhở, máy của đối phương đã tắt.

Giọng của Hứa Phương Chu rót cuộc hơi phập phồng: “Cô ấy đã đi bao lâu?”

“Vừa đi hai phút trước” Nữ QQ thấy vẻ mặt của người đàn ông này nhất thời căng thẳng, bắt đắ dĩ hơi giang hai tay, “Nếu anh là bạn của cô ấy, tận lực an ủi cô đi, cô gái nhỏ rất đáng thương, mặc dù tôi ở đẳng Chiêm gia, nhưng Phó tổng làm khó một viên chức nhỏ như vậy, quả thật hơi quá mức.”

Hứa Phương Chu cũng đã chuẩn bị quay đầu chạy như bay rồi, nhưng lại bị một câu nói của cô đóng đinh lại: “Chiêm, Phó tổng?”

Thấy thần sắc anh ta đột nhiên trở nên khẩn trương, nữ QQ cũng căng thẳng trong lòng: “Chẳng lẽ, anh là nhân viên mới ở đây?”

Vừa nghĩ tới hai đồng nghiệp bị giáng chức ở trung tâm nhân sự, nữ QQ vội vàng phủi sạch: “Tôi, tôi, tôi, tôi không có nói gì. . .” Đáng tiếc còn chưa nói hết lời, người đàn ông này đã bỏ chạy.

Nữ QQ nhìn bóng lưng người đàn ông này, chỉ than thở chân dài quả là chạy nhanh. Người đàn ông vui tai vui mắt như vậy, thật muốn nhìn anh lâu hơn. . .

Hứa Phương Chu quẹo qua hai ba lượt liền đến lầu một, lúc đi ở đường lớn đụng phải người cũng có thời gian để ý. Ngược lại, người nọ đột nhiên nhiệt tình chào hỏi anh.

Hứa Phương Chu không thể không lưu ý người này thêm một lát, lúc này mới nhận ra đối phương: phụ tá của Chiêm Diệc Dương. “Hứa Phó tổng ngài thể nào. . .”

Tầm mắt của anh vẫn nhìn chằm chằm vào cửa chính, mơ hồ trông thấy có một gương mặt quen thuộc đứng kế một chiếc xe đang đậu, “Xin lỗi đợi lát nữa lại nói.”

Hứa Phương Chu chỉ kịp bỏ lại một câu như vậy liền vòng qua phụ tá, căng chân chạy như điên về cửa chính. Xe kia khởi động trước anh một bước, anh chạy tới bậc thang thì nó đã lái ra 20m, Hứa Phương Chu không khỏi rống với đuôi xe: “Nhất Hạ!”

* * *

Tính năng của xe thật tốt, tốc độ và kính chắn gió ở buồng xe rất lợi hại, Hồ Nhất Hạ mới chỉ lái loại xe mô hình nhỏ thật yêu thích không buông tay, xe còn chưa lái ra đã liên tục chọn CD nghe nhạc.

Ồ, thậm chí có cả album của nhóm nhạc nữ Hàn Quốc, tưởng tượng cảnh người họ Chiêm chảy nước dãi với những gương mặt chính dung quá độ, Hồ Nhất Hạ quả thật rất thoải mái!

Nhà của nhà tư bản rất xa, trên đường lại gặp kẹt xe, lúc Hồ Nhất Hạ đến mục tiêu cũng đã qua giờ cơm tối, sau khi vào căn nhà xa lạ này cũng không có khách khí, chuyện thứ nhất chính là lật tủ lạnh tìm đồ ăn.

Nhìn phòng bếp sạch sẽ không nhiễm bụi, Hồ Nhất Hạ hoàn toàn dự liệu được tủ lạnh chắc là rỗng tuếch, không ngờ vừa mở cửa tủ lạnh, lại nhìn thấy hai tầngy. Hơn nữa đều là thức ăn phụ nữ thích, phân lượng nhỏ nhưng ăn ngon.

Tưởng tượng cảnh người họ Chiêm mang gương mặt ngàn năm băng giá cảm nĩa nhỏ tinh xảo ăn đồ ngọt, Hồ Nhất Hạ thật không thể tiếp nhận. Hậu quả của việc kinh ngạc là rất có khẩu vị, đảo mắt liền tiêu diệt hết toàn bộ đồ ngọt

Ăn no mới có hơi sức làm việc, phòng quần áo ở bên tay trái phòng khách, Hồ Nhất Hạ rất nhanh tìm được, tùy tiện lấy mấy bộ vest, thường phục và đồng hồ cùng với dây nịt phối hợp mà hành chánh phụ tá đặc biệt dọn dồ, dĩ nhiên, còn có quần lót của người khác.

Nhét một đồng quần áo vào túi hành lý, mọi việc xong xuôi!

Nghĩ lại còn có một món bánh ngọt chưa tiêu diệt hết, căn cứ nguyên tắc có phúc cùng hưởng, Hồ Nhất Hạ quyết định call Lãnh Tĩnh.

Thật may là nhớ được số của cô ấy, không có lầm bầm. Đáng tiếc, Lãnh cô cô đang bận tối mày tối mắt: “Mình còn ở Đài Truyền Hình phỏng vấn đây.”

“Công việc quý gì mà phỏng vấn cả ngày?”

“Trong đài chuẩn bị mở chuyên mục mới, ra hạn chúng tôi trước 0 giờ phải giao ra 5 tác phẩm, không thêm nghe cậu nói nữa, cúp đây!” Hồ Nhất Hạ cũng không kịp nói cho cô biết mình phải đi công tác 6 ngày, đầu điện thoại kia đã chỉ còn lại tút tút.

Hồ Nhất Hạ chỉ đành phải hậm hực cúp máy, chán đến chết nên muốn đi tham qua nhà. Mục tiêu đầu, đương nhiên là khuê phòng trong truyền thuyết của anh.

Phòng ngủ quả là không nhiễm trần thế, không có một chút nhân khí, cả trong tủ rượu cũng không thấy một chút bụi bậm, Hồ Nhất Hạ vừa mới chuẩn bị khen ngợi sự vệ sinh của người khác, mở gian phòng nhỏ bên cạnh phòng ngủ ra, cô lại sững sốt.

Gian phòng nhỏ thật là loạn ghê gớm, bố cục giống như là phòng tắm, nhưng rất tối, còn là một gian phòng tối bị hủy hoại lung tung, đồ đạc lộn xộn chất đống đầy đất.

Duy nhất hoàn hảo, có lẽ chỉ có bức hình trên tường. Trong hình, chỉ có bóng lưng một người phụ nữ, và lá phong đỏ đầy đất. Khung hình ước chừng chiếm cứ nửa mặt tường, lực đánh vào thị giác không nhỏ, Hồ Nhất Hạ sợ run chốc lát, vừa định cẩn thận nhìn lại, điện thoại di động đã vang lên.

Thật sự không trách Hồ Nhất Hạ nhất gan, chỉ có thể trách tiếng chuông này quá dọa người, là tiếng chuông âm u mà người họ Chiêm thu: “Nhận, điện, thoại, nhận, điện, thoại. . .”

Đầu Hồ Nhất Hạ đầy vạch đen, bắt máy.

“Tiểu Hồ?” Nghe được thanh âm của phụ tá hành chánh, cô rốt cuộc có thể thở ra một hơi.

Nói thật ra, thanh âm của phụ tá hành chánh cũng không ấm áp tới đâu, cơ hồ là vô cùng lạnh lẽo như của ai đó: “Cô mau tới khách sạn XX, mang theo hành lý của Chiêm tổng.”

“Thế nào?”

“Tiệc của ngân hàng xảy ra chút vấn đề, Chiêm tổng bị người ta. . .” Thế này mới ý thức được không cần thiết giải thích với cô, lời nói xoay chuyển, “Tóm lại cô mau chạy tới.”

Bị người không xem ra gì cúp điện thoại, Hồ Nhất Hạ lại không hề oán thăm như trước, chỉ đổ thừa đoạn đầu chấm của phụ tá hành chánh thật là làm cho người ta mơ tưởng viễn vông.

Chiêm tổng bị người ta. . . OOX, XXOO, OOOO, hay là XXXX?

Hồ Nhất Hạ ôm theo rất nhiều suy nghĩ vội vã chạy tới khách sạn, khi tới đại sảnh, mới vừa mở miệng hỏi tiệc rượu của ngành ngân hàng ở đâu, nhân viên phục vụ viên đã đưa thẻ phòng cho cô, đồng thời đến trong tay cô tờ giấy của phụ tá hành chánh: tôi ở hiện trường buổi tiệc xử lý mọi việc, cô trực tiếp đến phòng tìm Phó tổng.

Phòng? Chẳng lẽ người họ Chiêm thật bị người ta. . . Ôm dự cảm vô cùng ớn lạnh như thế, Hồ Nhất Hạ chạy thẳng tới phòng.

Đáng tiếc, sự thật nhất định phải khiến cho cô thất vọng, Hồ Nhất Hạ vào phòng tìm nửa ngày, rốt cuộc hiểu rõ nơi này không có hiện trường phạm tội để xem, tất cả ngay ngắn trật tự, chỉ trừ y phục dính đầy rượu và thức ăn đang khoác trên ghế sa lon.

Vật liệu may mặc đắt giá làm cho người ta quá dễ dàng phân biệt chủ nhân là ai. Hồ Nhất Hạ làm kế tiếp, dĩ nhiên là tìm kiếm vị chủ nhân này. Bất tri bất giác đi vào trong, nghĩa một cái qua cửa phòng ngủ khép hờ một cái, mơ hồ có thể nhìn thấy cảnh tượng trong phòng tắm.

Mặc dù góc độ ở vị trí của cô không tốt lắm, nhưng cũng may có mặt gương to xéo đối diện phòng tắm. Hồ Nhất Hạ chỉ trời thề thốt mình không phải cố ý muốn thấy lưng trần của người khác.

Thật ra thì giờ phút này Chiêm Diệc Dương cũng không coi là nửa lỏa, trên người anh tối thiểu còn có cái áo tắm, nhưng vạt áo trước của áo tắm mở rộng ra, bụng trở lên đều lộ.

Bị y phục bao lấy ngực hông eo chân làm sao có một màn đặc sắc này?

Chắc là anh mới vừa tắm xong, cứ nghiêng dựa bồn rửa tay, tựa hồ đang chờ người.

Chờ ai?

Đợi cô.

Đợi cô làm gì?

Đợi cô tới đưa y phục

Trong đầu Hồ Nhất Hạ vừa nghĩ thế, lập tức cho ra kết luận: cô tuyệt đối không thể đưa y phục vào nhanh như vậy!

Trong lòng chặc chặc than, cúi đầu lấy điện thoại di động ra, bấm chức năng chụp hình rồi ngẩng đầu: hả, người đâu?

Giờ phút này trong gương chiếu ra, là phòng tắm rộng tuếch, Hồ Nhất Hạ đang chuẩn bị chăm chú tìm kiếm

“Đẹp mắt không?” Thanh âm luôn luôn bình tĩnh của người khác truyền đến.

16. Chương 16

Hồ đồng chí đã quen bị hù dọa quyết định hăm hở phản kích, dùng nửa giây tiêu hóa hết kinh ngạc, sau đó tràn ngập tiếc nuối than thở: “Chân ngắn eo thô cả người đầy cơ bắp, tinh tinh trong vườn thú còn đẹp hơn.”

Trong cửa nháy mắt an tĩnh. Không biết từ chỗ nào đột nhiên bay tới một cỗ khí lạnh lẽo, Hồ Nhất Hạ không khỏi rung mình một cái, đang lúc này, cửa mở ra.

Chiêm Diệc Dương không nói tiếng nào trên cao nhìn xuống cô. Hồ Nhất Hạ anh dừng nghênh nhìn, yên lặng động viên ình: ánh mắt của anh không giết tôi chết được.

Hồ Nhất Hạ đang đấu với nhãn lực mạnh mẽ của ai đó, thì bên ngoài cửa phòng đột nhiên truyền đến động tĩnh, sau tiếng cửa mở chính là tiếng bước chân càng ngày càng gần, mỹ nhân nửa lỏa ở phía trước, không rõ bước chân nhân sĩ ở phía sau, Hồ Nhất Hạ cũng không biết làm sao, nhìn nhìn Chiêm Diệc Dương, thần sắc anh căng thẳng, không nói hai lời đã lôi cô vào phòng ngủ.

Hồ Nhất Hạ bị anh giấu ở phía sau cửa, cô không có cách nào nhìn lên trạng huống bên ngoài, chỉ nghe thanh âm phụ tá hành chánh vang lên: “Tôi thấy túi hành lý này ở trước cửa, hình như là của Hồ trợ

Cảm giác được tiền bối luôn ghi nhớ thật tốt, Hồ đồng chí vừa muốn thò đầu ra, liền bị Người họ Chiêm ấn về, phụ tá hành chánh vẫn chưa nói xong, Chiêm Diệc Dương đã nhô người ra nhận túi hành lý, phanh một tiếng đóng cửa lại.

Hồ đồng chí không chịu phối hợp, muốn kéo cửa đi ra, đảo mắt liền bị người khác xách cổ áo, ôm trở lại như xách con gà.

“Làm gì lên lút? Chúng ta không có làm chuyện gì không cho người biết.”

“Sớm muộn sẽ làm.”

Khiếp sợ lúc này, Hồ Nhất Hạ không thể tiêu hóa.

“Anh anh anh, anh có ý gì?”

Anh im lặng không lên tiếng, bỗng dưng đưa tay chống đỡ vách tường sau lưng Hồ Nhất Hạ, cúi đầu, chóp mũi thiếu chút nữa đụng vào trên chóp mũi Hồ Nhất Hạ: “Em cứ nói đi?”

Hồ Nhất Hạ vội vàng nghiêng đầu, hô hấp của anh càng ngày càng gần, phun vào lớp da bên gáy Hồ Nhất Hạ, nhắc nhở cô, người đàn ông này đang cúi người nhìn mình.

“Anh, anh đừng làm loạn, tôi, tôi sẽ la lên!”

Bình thường ác bá trong phim truyền hình trả lời thế nào? —— Hồ Nhất Hạ lại còn có tinh lực phân thân nghĩ điều này —— kêu rách cổ họng cũng không người đến cứu em?

Nhưng cô đợi nửa ngày, lại không đợi được gì cả, lúc này mới hậu tri hậu giác len lén hí mắt: Hử? Người này sao lại biến lần nữa?

Vừa lúc này bên tai vang lên tiếng kéo khóa túi hành lý, Hồ Nhất Hạ theo tiếng nhìn, rốt cuộc tìm được người xuất quỷ nhập thần nào đó. Anh đang đứng ở bên giường, đưa lưng về phía cô thay y phục.

Tốc độ thay quần áo của ai kia có phải quá thần tốc hay không? Mới một lát, quần dài cũng đã thay xong, đang mặc áo sơ mi.

Hồ Nhất Hạ vẫn biết phải che mắt giả vờ giả vệt, nhưng cô không chịu được sự hấp dẫn từ dáng người ma quỷ của anh, mới vừa lặng lẽ mở ra khe hở chuẩn bị nhìn một cái cuối cùng, nhưng, lại bị người họ Chiêm bắt tại chỗ.

Lúc này anh ngược lại không có nói gì trên chóc cô, không chút để ý thất cà vạt, liếc mắt nhìn đồng hồ để bàn ở góc tường: “Tôi về tiệc rượu xử lý ít việc, chờ chúng tôi đi hết cô hãy ra.”

Anh ta đã dám bế cô đi giữa hội nghị quản lý, sao hiện tại lo lắng bị phụ tá hành chánh nhìn thấy bọn họ ở chung một phòng? Hồ Nhất Hạ không nghĩ ra, anh cũng không đợi cô phản ứng, nắm áo khoác tây trang lên muốn đi mở cửa.

“Cứ làm như Kim Ốc Tàng Kiều (nhà vàng cất người đẹp).”

Cô cúi đầu tự lẩm bẩm, tiếng nói vừa dứt liền thấy anh dừng lại bước chân.

“Kim Ốc Tàng Kiều?”

Thanh âm đột nhiên vang lên của anh làm Hồ Nhất Hạ sợ tới mức không dám ra tiếng nữa, lời kế tiếp của anh, càng làm cô hoàn toàn hóa đá: “Vậy em có nguyện ý hay không?”

Có ý gì? Cho đến khi anh rời đi phòng ngủ, đầu óc Hồ Nhất Hạ còn chưa có queo qua ngõ rẽ.

Cái này chẳng lẽ chính là —— thổ —— lộ trong truyền thuyết

Hay là anh ta có kế hoạch nuôi dưỡng tình nhân? Hồ Nhất Hạ càng nghĩ đầu càng lớn, một loại dự cảm mãnh liệt bao phủ cô: sau 6 ngày, mình rất có thể sẽ khó bảo toàn mạng nhỏ.

Cho đến khi cô về nhà lấy hành lý của mình, rồi sau đó cô ngồi lên khoang sang trọng trên máy bay, loại cảm giác cổ quái này vẫn đi theo cô, cho tới khi lòng hiếu kỳ tràn khắp cô, nghe phụ tá hành chánh tán gẫu chuyện trong tiệc rượu, cô cũng không có hăng hái.

“Người khách đầu cơ đó trách quyết sách làm ăn của công ty chúng ta hại hấn táng gia bại sản, nhìn trúng Phó tổng liền tạt rượu. . . . Tiểu Hồ? Tiểu Hồ?”

“A a tôi đang nghe mà, tiếp tục, tiếp tục.” Hồ Nhất Hạ bóp huyết Thái Dương của mình, tránh ình mắt hờn.

“Nói cũng kỳ quái, Phó tổng lại dặn bảo vệ đừng làm khó dễ người điên kia, cũng không báo cảnh sát, đã thả hấn đi rồi.”

Hậu quả Đắc tội người họ Chiêm nên rất nghiêm trọng chứ? Thật là chuyện lạ! Vừa nghe vậy, Hồ Nhất Hạ rốt cuộc đã có hăng hái, “Tại sao có thể như vậy?”

“Nghe nói khi Phó tổng vẫn còn nhậm chức ở Wall Street bởi vì quyết sách quá gấp bị người ta trả thù, kết quả.”

“Kết quả cái gì?” Người mà cô quen biết sao luôn thích làm người khác hồi hộp?

“Kết quả làm hại bạn anh ấy. . . .”

Người họ Chiêm lại từ phòng vệ sinh trở về vào lúc mấy chót này. Kịch hay nghe được một nửa lại không có đoạn sau, trong lòng Hồ Nhất Hạ bị nhột như có kiến bò, chuyện mạng nhỏ có khó bảo toàn hay không đã sớm vụt ra chín tầng mây, cả hành trình đều cầu nguyện người họ Chiêm lại đi nhà vệ sinh nữa.

Đáng tiếc, người họ Chiêm lại ngồi lý không đi nữa, phụ tá hành chánh lại tiếp tục giúp đỡ xử lý công vụ, để lại mình Hồ đồng chí nhột nhạt khó nhịn trong lòng.

Thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến sân bay, nhân viên tiếp đãi đợi đã lâu, một đoàn người liền đi đến khách sạn ngủ lại.

Mắt thấy đã rạng sáng, những người khác không phải còn buồn ngủ thì chính là về mặt mệt mỏi, Hồ Nhất Hạ tuy thần thái sáng láng, nhưng cô lại không có cơ hội ở riêng với phụ tá hành chánh, đã bị người ta nhét vào phòng cô.

Hồ đồng chí lúc nào cũng nhớ đến lời phụ tá hành chánh nói, xuống máy bay ngay cả điện thoại cũng quên mở, một thân một mình đợi trong phòng, lúc này mới nhớ lại điện thoại di động còn đang tắt.

Vừa mở máy thì có tin nhắn điên cuồng công kích đến. Tất cả đều là Lãnh Tinh gửi:

Chị qua một ả rồi, ra ngoài ăn khuya mừng đi.

Chết ở đâu rồi? Còn chưa có về nhà?

Tờ giấy cậu dán ở cửa tủ lạnh viết chữ như gà bới, quỳ cũng không nhận rõ cậu viết cái gì.

Mau mở máy!

Hồ Nhất Hạ liên tục không ngừng dùng điện thoại riêng trong phòng gọi lại. Nghe cô nói đang ở nước ngoài, Lãnh Tinh cũng tuyệt không kinh ngạc: “Cậu còn biết dùng điện thoại riêng có thể tiết kiệm phí điện thoại quốc tế, đại tiểu thư, có tiến bộ a!”

Hồ Nhất Hạ không làm trễ nãi, kể hết chuyện xảy ra hôm nay cho Lãnh Tinh nghe. Lãnh Tinh nghe mà sững sốt, rốt cuộc mất đi tỉnh táo, liên tiếp thét chói tai: “Hứa Phương Chu? Trời!

“Đợi đã nào! Lời kia của Chiêm biến thái là có ý gì?”

Lãnh Tinh nhanh chóng thay cô chấn chỉnh suy nghĩ: “Không phải có tổ chức nước ngoài khai thác tuyển dụng họ Hứa và cô nàng Lâm Nặc Á kia sao, cậu có hỏi anh ta vì sao không ra nước ngoài không?”

Về Hứa Phương Chu, Hồ Nhất Hạ luôn ấp úng không có đáp án, cuối cùng mới nghiêm mặt cãi lại ình: “Mình vừa nhìn thấy anh ấy liền muốn tránh, nào dám nói chuyện với anh ấy?”

Lãnh Tinh hoàn toàn bại bởi Hồ đồng chí, bất đắc dĩ chỉ có thể nói sang chuyện khác: “Vậy còn Chiêm biến thái? Anh ta chuẩn bị ăn cậu rồi bỏ rơi, hay đang chuẩn bị đánh lâu dài?”

“Việc này. . . . Minh cũng vậy không rõ lắm.”

“Trời!” Hồ Nhất Hạ cơ hồ có thể đoán được bộ dạng Lãnh cô cô vô trăn than thở, “Sao Chiêm biến thái có thể coi trọng một con côn trùng trong cỏ?”

Gặp phải Hồ đồng chí khinh bỉ mím môi không lên tiếng, Lãnh Tinh bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là qua loa ném ra kết luận: “Hứa Phương Chu thì cậu đừng bận tâm, hai người ai cũng không thua thiệt ai, không cần trốn anh ta. Về phần cấp trên của cậu. . . . Cái mạng nhỏ của cậu thì vẫn có thể bảo vệ, nhưng lớp mô trên người cậu có giữ được không, vậy thì rất khó nói rồi.”

Kết luận của Lãnh Tinh làm Hồ đồng chí vô cùng kinh hãi, Lãnh Tinh lại trước sau như một sát phạt quyết đoán: “Chớ nghĩ lung tung, ngủ một giấc ngon đi, cúp đây. A đúng rồi, nhớ tùy thời báo cáo chiến huống với mình.”

Hồ Nhất Hạ còn chưa có phản ứng kịp, Lãnh Tinh đã cúp điện thoại. Chỉ còn dư lại cô, vừa nghe âm tút vừa lặp lại hai chữ: chiến huống?

Cúp điện thoại, xem thời gian, Hồ Nhất Hạ tính toán tối thiểu có thể ngủ 6, 7 tiếng. Đáng tiếc mùa thu của cô hoàn toàn không hợp với khí hậu nhiệt đới chỗ này, mặc dù từ suốt đường từ sân bay về khách sạn đều ở trong xe mở máy lạnh, nhưng vẫn chảy đầy mồ hôi.

Cả người nhơ nhớp khó ngủ, Hồ Nhất Hạ quyết định tắm rồi ngủ.

Nào ngờ vừa vào phòng tắm, cô nhất thời không còn buồn ngủ.

Bồn tắm đối diện cảnh biển vô địch ngoài cửa sổ, bên cạnh bồn tắm lớn còn có rượu đỏ và điểm tâm nhỏ tinh xảo mà người phục vụ tỉ mỉ bố trí. Hồ đồng chí rất lâu chưa từng xa xỉ bóp cổ tay quyết định, không ngủ! Tắm!

Vừa có cảnh đẹp vừa có bồn tắm xoa bóp, mấu chốt là lại có rượu. Cô uống rượu đỏ cũng không dễ say, nghĩ như thế, nào chỉ là thoải mái thôi? Hồ Nhất Hạ nằm ngửa tay chân ở trong bồn tắm thơm phức, cảm thấy thế giới quá tốt đẹp, dần dần mệt mỏi nhắm mắt.

Đáng tiếc thế giới trong mộng, không hề đẹp.

Có người nắm cầm cô không thả, vừa lạnh vừa đau: “Tiểu Hồ Ly.”

Không biết là nước hay là chất lỏng gì khác khuấy động tiếng vang, thân thể không chỉ đau, còn mơ hồ phát trướng, có tay ai đó nhanh chóng lướt qua bề vai của cô, nâng lưng của cô lên, hơn nữa còn là, tay của đàn ông! Hồ Nhất Hạ ngẩn ra.

Giấc mộng này quá kinh khủng, xúc cảm tay của người đàn ông kia chân thật dọa người. Cô giùng giàng muốn mở mắt, lại đột nhiên trải qua một hồi lắc lư, đột nhiên xuất hiện cảm giác áp bức đè nặng bộ ngực của cô, không chỉ có như thế, chân cũng đồng thời bị người nào nâng lên. . . .

Cô hoảng sợ vô cùng mở mắt, một đôi con ngươi màu đen cứ như vậy xuất hiện ở trong mắt hoảng sợ của cô. Cảm giác bị lạc mơ hồ làm cô nhất thời lên tiếng kinh hô: “Chiêm Diệc Dương? !”

17. Chương 17

Thần sắc người đàn ông này buông lỏng, tiếp đó lại là căng thẳng, Hồ Nhất Hạ cũng không để ý quan sát anh, cúi đầu nhìn thân thể mình, nửa bên ngực cơ hồ muốn lộ ra khỏi khăn tắm, mà chân của cô. . . . Sao không chạm đất?

Bất kể, Hồ Nhất Hạ cắn răng liều mạng vùng vẫy, “Anh buông ra. . . .”

Chữ cuối cùng còn mắc ở trong cổ họng, Hồ Nhất Hạ đột nhiên cảm thấy cả người chột nhẹ, hốt hoảng luống cuống vùng vẫy theo bản năng, ngay sau đó “ào” một tiếng, cả người rơi vào trong nước.

Xác thực mà nói, là rơi vào bồn tắm.

Bọt nước văng khắp nơi khiến cô vội vàng ngồi dậy, phía bên kia, Chiêm Diệc Dương nhìn nhìn cô gái bị mình thả xuống này, quay người kéo cửa phòng tắm ra.

Ngoài cửa rất huyên náo, có mấy người đứng đó, nếu không phải là Chiêm Diệc Dương chỉ kéo ra một cái khe cửa, không chừng những người này sẽ trực tiếp xông vào trong phòng tắm.

“Về hết đi.”

Một giây trước Hồ Nhất Hạ vẫn còn ngồi thẩn thờ trong nước, một giây kế tiếp quả thật ngẩn ra. Tình huống bên ngoài khiến cô không khỏi nhìn ra cửa, Chiêm Diệc Dương hạ lệnh trực khách xong thì quay người lại, Hồ Nhất Hạ bị ánh mắt hung ác của anh quét đến, vội vàng rụt đầu.

Từ cổ trở xuống đều ngâm vào trong nước, tối thiểu cảm thấy an toàn chút.

Trong phòng tắm quá yên tĩnh, cho tới Hồ Nhất Hạ cũng có thể nghe thanh âm phụ tá hành chánh ngoài cửa: “Không sao không sao, không có gì nóng nhiệt đẹp mắt, về hết đi.”

Hôm nay đối mặt trạng huống như vậy, mặc cho Hồ Nhất Hạ chậm tiêu nữa cũng hoàn toàn hiểu tám chín phần, sai là đã lầm tưởng mình bị xâm phạm, quan trọng hơn chính là —— cô lại ngộ nhận boss thành tội phạm XX, trên ót Hồ đồng chí bỗng nhiên in hai chữ to: xong đời!

“Có biết hiện tại mấy giờ hay không?” Quả nhiên, boss lạnh lùng lên tiếng.

Hồ Nhất Hạ hận không thể ngâm đầu mình vào trong nước luôn, âm lượng nhỏ đến tựa như muỗi chích: “Việc này. . . . Việc này. . . . Tôi, tôi hình như là ngủ quên lúc đang tắm.”

“Cô có tin người bị chết đuối lúc tắm đầu tiên trên thế giới là cô, Hồ Nhất Hạ!”

Hồ Nhất Hạ tự nhận không thể trách cô nhất gan sợ phiền phức, thật sự là uy lực tiếng quát chói tai uy lực của người đàn ông này quá lớn, cô sợ tới mức toàn thân cứng đờ, đầu ngón tay cũng không nghe sai bảo. Người họ Chiêm luôn luôn lấy hi nộ không lộ nổi tiếng, anh ta chỉ cần một câu nói nhẹ nhàng cũng khiến người ta không có ngày trở mình, có cần tức giận thế này không?

Thật là thấy những điều chưa hề thấy ——

“Ách —— xì ——!”

Lỗ mũi chọt ngứa, Hồ đồng chí rất không thích hợp hắt hơi một cái. Không ngừng che miệng lại liếc về phía người họ Chiêm, nhận sai trước khi anh hoàn toàn trở mặt: “Thật xin lỗi, Chiêm tổng, tôi. . . .”

“Cô muốn về bộ tiêu thụ 9? Sau khi trở về nước tôi lập tức điều cô trở về, trong hai tháng nghiệp tích của bộ tiêu thụ 9 phải tăng lên 200%, không làm được, tất cả cút về nhà mình.”

Lời này ngược lại khôi phục bộ dáng sóng nước chẳng xao của anh, nhưng. . . . Hồ Nhất Hạ nhất thời im lặng. Đây mới là mặt khó coi nhất của hà tư bản!

Thấy anh muốn quay đầu rời đi, Hồ Nhất Hạ nhất thời thức tỉnh, từ trong bồn tắm đứng lên kêu anh: “Đợi đã nào...!”

Chiêm Diệc Dương nhú lông mày, nhìn chăm chú lại, bất ngờ đành sửng sốt.

Khăn tắm trên thân người phụ nữ này ướt đầm, có vài chỗ đã sớm lộ ra không sót gì, nửa che nửa hở buộc vòng quanh vóc người, đầy đặn và mảnh khảnh vừa đúng dung hợp, da thịt trắng nõn, hết sức tinh xảo, ngón tay khảm vào trong đó là cảm giác gì, vừa rồi anh đã lãnh giáo ——

Chiêm Diệc Dương nhanh chóng xoay người, không cho cô thời cơ nói nữa: “Cho cô 5 phút, thay quần áo xong xuống lầu ăn brunch (bữa ăn giữa bữa sáng và trưa).”

Từ đó, công việc của Hồ Nhất Hạ hoàn toàn kết duyên với sự lạnh lùng bạo lực của người họ Chiêm.

Lãnh cô cô kia hiểu rõ nỗi khổ cho của cô, trong điện thoại luôn gọi Chiêm biến thái, Hồ Nhất Hạ nghe được muốn khóc cũng không nơi khóc: “Nào có chiến hướng gì? Việc giải trí duy nhất trong mấy ngày nay của mình là thưởng thức mặt lạnh của anh ta.”

“Có lẽ anh ta vốn là muốn bồi dưỡng cậu nhưng kết quả phát hiện bùn nhão không xây tường được, cho nên tức giận?”

Lãnh Tĩnh trầm ngâm đã lâu lại cho ra suy luận oái ăm thế, tâm tình Hồ Nhất Hạ trực tiếp tấn thăng thành dở khóc dở cười: “Bồi dưỡng mình? Stop!”

“Logic của cậu từ nhỏ đã không bình thường, theo như suy nghĩ của người bình thường, liên lạc vào giờ làm phiên cũng không đến phiên cậu, nhiều lắm là ghi lại cậu trốn việc hoặc trực tiếp đuổi cậu, người nào ăn no rồi việc không có gì làm lại t cậu khắp nơi?”

“Đường như anh ta nghĩ mình muốn tự sát.”

“Cùng ăn brunch với bạn làm ăn, người nào quản cậu khóa trái mình ở trong phòng là tắm hay tự sát? Quan tâm cậu mới mắng cậu đó, có hiểu hay không?”

“A đúng, lúc đó anh ta đang ăn brunch với lão tổng Hằng Thịnh mà, không chừng anh ta thật sự là ăn no rồi việc. . .”

-_-|||

“Nếu như không phải mình đã bị cậu tàn phá quen, mình cũng sẽ không nhịn được như anh ta. . . . Được rồi được rồi không nói, suy nghĩ của sinh vật ngu ngốc như cậu người thường chúng tôi không hiểu, tóm lại, tự cầu nhiều phúc đi Tiểu Hồ Ly.”

Tự cầu nhiều phúc?

Hồ Nhất Hạ chưa bao giờ cảm thấy mình là người có phúc, tắm xà phòng một đêm, trên người phồng suốt hai ngày mới hết sưng, muốn bị cảm mạo để lấy chút đồng tình, nhưng ông trời không giúp một tay, quay đầu lại cô chỉ có thể trách khí trời nơi này quá tốt.

Cho đến ngày thứ hai đếm ngược của hành trình, Hồ đồng chí vẫn không thể chạy trốn nmặt lạnh và công việc phức tạp của gười khác. Buổi chiều vừa về tới khách sạn liền bị người ta quên lãng trong phòng mình, biết ngày mai có thể được nghỉ, nhưng làm thế nào cũng không vui. Các đồng nghiệp có chịu mang cô đi chơi hay không? Đây là một vấn đề lớn.

Không khí ở nước nhỏ này rất tốt, cho dù buổi tối cũng có thể trông thấy mây trên trời, tòa nhà chọc trời san sát nối tiếp nhau và ánh đèn sắc sỡ, tạo nên cảnh đẹp ngoài cửa sổ, Hồ Nhất Hạ ngồi ở bên cửa sổ, nhưng ý nghĩ không có ở đây.

Lãnh Tinh đã qua vòng cuối, không ngừng tham dự tiết mục mới chuẩn bị, không có để ý cô, Hồ Nhất Hạ suy tính mấy phen, cuối cùng vẫn buông tha kế hoạch điện thoại quấy rầy.

Đêm dài đằng đẵng làm sao qua, đây là một vấn đề lớn, ngày mai nghỉ phép, xuống pub dưới lầu uống một ly? Suy nghĩ này trôi lên não liền bị Hồ Nhất Hạ phủ quyết, nếu như uống rượu say “cường” lão bên ngoài, cô thật là mất mặt vút vào thế giới.

Trong phòng bình thường vẫn có vài loại rượu, uống trong mắng trời nhỏ bé này, coi như rượu không mấy ngon, nhưng tối thiểu say cũng không sợ. Hồ đồng chí nói hành động liền hành động, nhảy xuống bệ cửa sổ chạy thẳng tới tủ rượu.

Đang lúc này, điện thoại trong tay bỗng dưng vang lên.

Hồ Nhất Hạ không yên lòng bắt máy.

“Hồ ly?”

Nghe được thanh âm của đối phương, Hồ đồng chí lập tức cong cong mặt mày, vui sướng: “Alo Lãnh cô cô, sao cậu đột nhiên chịu tốn phí quốc tế gọi điện thoại ỉnh?”

“Đây không phải là điện thoại mình, là. . .”

“Cậu đang dùng điện thoại nhà nước? A, vậy thật không tốt.”

Tâm tình Lãnh Tinh tựa hồ không tốt chút nào, thanh âm cực căng thẳng: “Hồ ly cậu nhất định phải bình tĩnh nghe mình. . .”

Lời của cô đột nhiên ngừng ở chỗ này, Hồ Nhất Hạ không hiểu ra sao đang muốn đặt câu hỏi, đầu kia mơ hồ truyền đến thanh âm của người đàn ông: “Để tôi nói đi.”

Sau đó, điện thoại tựa hồ bị giao vào tay một người khác.

“Nhất Hạ, là anh, Hứa. . .”

Hồ Nhất Hạ bỗng dưng cúp máy.

Nghe nhầm, tuyệt đối là nghe nhầm! Hồ Nhất Hạ lừa mình dối người lắc đầu, nhưng ngay sau đó điện thoại di động lại vang lên.

Làm sao cũng không bỏ được tiếng chuông tự thu từ người họ Chiêm, Hứa Phương Chu ở đầu kia không ngừng ép cô nghe, Hồ Nhất Hạ loạn càng thêm loạn, tất máy cũng không được, dứt khoát lấy pin ra ngoài.

Rốt cuộc an tĩnh.

Tìm đến tử rượu như tìm cây cỏ cứu mạng, nhưng vừa mở ra, bên trong không có gì cả.

Cái gì gọi là mọi chuyện không thuận? Là cái này.

Hồ Nhất Hạ cái gì cũng không muốn quản, thay bộ quần áo chạy thẳng tới pub lầu dưới.

Cần gì?

Rượu mạnh.

Long Thiệt Lan, Vodka, rượu Rum, rượu Gin, Whisky. . . . Bình thường cô rất dễ say, nhưng giờ uống thể nào cũng không ngã xuống được.

Vẫn muốn!

Thật xin lỗi nữ sĩ, đóng cửa rồi.

Chân không, trong tay cầm giày, Hồ Nhất Hạ lảo đảo đi ở hành lang tối tăm.

Sắp đến phòng, mình lại bị đẩy một phát. Thảm mềm hơn, cũng làm cho cô ngã đau, xoa xoa đầu gối bò dậy, cầm thẻ mở cửa phòng mở cửa.

Nhưng làm thế nào cũng mở không ra.

Cả mày cũng đối nghịch với tao phải hay không?

Quát tháo hung ác với một cái cửa, vừa đá vừa đấm, Hồ đồng chí cảm thấy đặc biệt sung sướng, tối thiểu nó sẽ không giống như những người khác, cho cô tất cả, nhưng không cho cô tình yêu.

Nhưng đột nhiên, cửa mở ra.

Người bên trong cửa đồng thời đầy mùi rượu, ánh mắt lại vẫn rõ ràng nhưng lạnh đậm, liếc nhìn cô, nhả mày: “Có chuyện gì sao?”

Hồ Nhất Hạ say lơ dờ ngẩng đầu, híp mắt cẩn thận nhìn một chút, chỉ ngây ngốc cười một tiếng: “Hello, nhà tư bản!”

* * *

Không để ý quanh thân người khác dâng lên hơi thở người lạ chớ tới gần, đôi tay Hồ Nhất Hạ khê chống đẩy anh ra, tùy tiện vào cửa.

Người tốt, khắp gian phòng đều tản ra mùi rượu, quây rượu mô hình nhỏ chứa đầy chai rượu, Hồ Nhất Hạ không khách khí cầm ly rượu lên, đảo mắt đã uống hết nửa ly còn lại.

Đẩy trả ly rượu lại cho anh, đặt ví tiền trên bàn, bày ra một bộ dáng khách: “Rót đầy vào!”

“Tôi không rãnh điên khùng với cô.”

Anh chống một tay trên quầy bar, một tay kia vuốt cái trán, không hề nhìn cô. Hồ Nhất Hạ chỉ cảm thấy tức giận, tiến tới túm cổ áo anh: “Tại sao tôi uống rượu thì nổi điên, anh uống rượu thì không sao? Thành thực khai báo, rượu trong phòng tôi có phải anh bảo bọn họ dẹp hết không?”

Chiêm Diệc Dương theo bản năng muốn ngăn tay làm ác ở cổ áo anh của cô, nhưng một khắc chạm vào, nhất thời quên ước nguyện ban đầu, cứ nắm quả đấm nhỏ của cô, không nói tiếng nào.

Ngược lại là Hồ Nhất Hạ đột nhiên tránh tay của anh, anh không để ý tới cô, cô tự phục vụ ỳnh.

Trong phòng an tĩnh, chỉ trừ cô lớn miệng lầm bầm lầu bầu: “Đừng nghĩ tôi ngu. Anh không hung dữ với tôi, nhưng mấy ngày nay anh chán ghét tôi phải không?”

Rượu nhẹ hơn cũng không chịu được cô uống một chai lại một chai, mắt thấy cô lại tiêu diệt hết một chai, Chiêm Diệc Dương muốn đoạt rượu của người phụ nữ này, “Đừng uống nữa.”

Kết quả bị cô xô ra, “bịch” một tiếng, hai người đều trượt chân trên mặt đất.

Một phát này Hồ Nhất Hạ không hề cảm thấy đau, đang buồn bực, cúi đầu mới phát hiện cô cũng trên người anh.

Cô cười hì hì, giống như là có chút hả hê, cũng giống như là thật vui vẻ: “Em trai đừng nóng giận, chị rót đầy cho em.”

Cô lắc ly rượu tay trái, lại lắc ly chai rượu tay phải, sung sướng, thậm chí thật rót một ly, cung cung kính kính đưa tới trước mặt anh.

Chiêm Diệc Dương như là cười dưới, chống lên nửa người trên, đang muốn nhận lấy ly rượu, người phụ nữ này lại giơ tay lên, nháy mắt cạn sạch ly rượu kia, sau đó điều vô dương oai cúi đầu nhìn anh.

Một giây kế tiếp, sự đắc ý của cô cứng ở trên mặt.

Chỉ vì anh đột nhiên lật người, đè lại trên người cô như long trời lở đất. Cúi đầu ngậm môi của cô, cũng không xâm nhập, mà là hung hăng hấp.

Trừ đi một hợp đoạt được trong miệng cô, phần rượu khác đều bị đổ. Hồ Nhất Hạ nhìn rượu thấm vào thảm, đặc biệt đau lòng, cộng thêm lưng đụng vào trên đất đau đến muốn chết, cô cười đến rơi nước mắt: “Một người tôi vừa yêu vừa hận gọi điện thoại cho tôi. . .”

Đột nhiên nói đề tài này, Chiêm Diệc Dương tựa hồ cũng không cảm thấy kinh ngạc, từ trên người cô lật xuống: “Thật là khéo. . .”

“Khéo cái gì khéo? Chẳng lẽ Hứa Phương Chu cũng gọi điện thoại cho anh hả?” Hồ Nhất Hạ bò dậy, cũng học anh, dựa vào ghế sa lon ngồi dưới đất.

“Đồ ngốc.”

Lúc này Hồ Nhất Hạ có thể xác định, anh cười thật, tiếng cười nghe vào đáng chết cảm động —— Hồ Nhất Hạ nghiêng đầu, hung hung dữ dữ nhìn anh: “Anh mới là đồ ngốc, cả nhà anh đều là đồ ngốc!”

Về mặt anh trong nháy mắt bình thường, không có nói lại, không hề chớp mắt nhìn cô. Hồ Nhất Hạ đang ngồi cảm thán người khác đổi sắc mặt so với trời còn nhanh hơn, anh bỗng đứng đưa tay, nắm chặt cầm cô.

Hồ Nhất Hạ giãy giụa, không có tránh ra, bị buộc nhìn mặt anh.

Theo anh đến gần từng chút, đầu óc Hồ Nhất Hạ càng ngày càng mông.

Chiêm Diệc Dương dời tầm mắt, liếc mắt nhìn áo đầm hở ngực mà cô cố ý thay, còn có bộ ngực lộ ra:

“Anh là ai?”

“. . . Anh? Biện thái, không phải là người, nhà tư bản, chủ nợ, mặt than.”

Đã đủ gần, anh đưa ra một ngón tay đặt ở môi cô: “Suyt ——!”

“Suyt cái đầu anh! Anh. Ừm.”

Anh chỉ nhẹ nhàng mổ vào môi cô, sau đó lập tức thăm dò vào, thứ tự giống lúc cô ăn kem khi còn bé như đúc, đầu lưỡi liếm, ngậm, sau đó sẽ mút, cảm thụ vị ngọt thấm vào vị giác từng chút.

Bị thương thức tử mĩ, Hồ Nhất Hạ đột nhiên cảm thấy mình say. Không kịp suy tư:

Cối, là xiêm áo của ai?

Kéo xuống, là ngực trắng của ai?

18. Chương 18

Hồ Nhất Hạ vẫn không có hiểu rõ mình tiến vào phòng ngủ như thế nào, nhưng cô rất nhanh đã hiểu: người khác mặc quần áo rất nhanh, cởi quần áo còn nhanh hơn.

Dĩ nhiên không phải cởi của chính anh.

“Đừng, đừng kéo. . . .”

Ch

Roẹt một tiếng.

Tế bào toàn thân Hồ Nhất Hạ không thể không thể nghiệm cái gì gọi là lạnh băng, nhìn lại dây áo ngực bị kéo đứt, quả thật khóc không ra nước mắt.

“Thế nào?”

Tội phạm dã man ngược mắt nhìn cô, mặt vô tội.

Mới mặc một lần. Anh, anh đền.

“Lạnh.”

Đến khoe miệng lại là một tiếng ưm không thể khống chế, Hồ Nhất Hạ đột nhiên rất muốn chết.

Đôi tay che kín mặt, một giây kế tiếp liền bị anh lấy tay ra: “Rất nhanh sẽ nóng.”

Nhà tư bản nói lời giữ lời, quả thật khiến cô nóng lên, chỉ là ——“Đừng, đừng xoa. . . .”

“Không thích?”

Trong lúc vô tình kéo dài vĩ âm làm cho người ta cực kỳ tê dại, đáng chết, không cho phép dùng giọng nói khêu gợi như vậy nói chuyện với tôi. . . .

“Tôi, không biết. Thật kỳ quái.”

Không để ý tới lẩm bẩm của cô, tiếp tục.

“Đừng, đừng có dùng tay.”

Anh dừng lại.

Hồ Nhất Hạ buông lỏng thần kinh.

Ngay sau đó lại căng thẳng ——

Anh không dùng tay nữa, đổi dùng miệng.

o(> <>

Nhột.

Sau đó là ngứa.

Cả người Hồ Nhất Hạ mềm nhũn, chóng mặt, nếu như không tìm cái gì phân tán lực chú ý, cô nhất định chết ở trong tay người khác, không, chết ở trong miệng người khác.

Nhìn gương hình tròn ở trên trần nhà, nhìn lại anh, đột nhiên có hứng thú:

“Ở góc độ này anh nhìn có vẻ giống. Ủ. A. Ngô Ngạn Tổ, nếu như thực là anh ta thì tốt. Ô!”

Chiêm Diệc Dương buông hàm răng ra, ngẩng đầu từ ngực cô, khẽ nheo mắt lại liếc nhìn cô, mặt tà ác.

“Không. . . . Không cho phép cắn tôi!” khuôn mặt cô đỏ bừng.

“Em đó, hiện tại há miệng không phải để nói chuyện. . . .”

Mấy phút sau.

Hồ Nhất Hạ đặt được không khí lần nữa vô lực xui lơ ở trong lòng anh, mặc cho tay của anh trượt trên môi mình, thật vất vả thở ra: “Ghét. . . Hình như đầu lưỡi tôi bị đơ!”

Chiêm Diệc Dương cười một tiếng.

Động tác quá nhanh, khi nụ cười thu lại, một cái tay đã đi tới cô bụng, một tay kia lại mò lên đầu gối cô, Hồ Nhất Hạ chợt lĩnh ngộ được anh muốn gì, vội vàng nắm lấy anh: “Cái này cũng chỉ mới mặc một lần, anh đừng. . .”

Sau vài giây.

Vải vóc mát mẻ bị ném ra từ trong tay anh, xẹt qua một đường vòng cung trên không trung, cuối cùng cũng rơi vào trên cái váy đen.

Mỗi một chỗ trên người đều cần che, nhưng chỗ được che thì đều không đúng, Hồ Nhất Hạ đột nhiên rất muốn khóc, vừa vuốt mắt vừa lật người đưa lưng về phía anh.

“Nghe lời, quay tới.”

“.”

“Anh đền cho em được chưa?”

“.”

“Thích màu hồng phải không?”

Anh khó được có tính khí tốt, nhưng cô, trừ lúc đầu vẫn là lúc đầu, ôm gối chết sống không buông tay.

Chiêm Diệc Dương dừng lại, tay phất qua xương sống của cô, khiến cô run rẩy theo bản năng.

Đáy mắt buồn bã, nhắm chặt lại.

Bắt đầu cẩn nhẹ từ vành tai của cô, thỉnh thoảng mút, mấy chỗ sợ nhột nhột của cô anh đều không bỏ qua, thay nhau công kích, đến eo cũng không chịu ngừng, còn muốn đi xuống, Hồ Nhất Hạ không thể khống chế

Lật người ngồi dậy như trút giận: “Tại sao chỉ cởi tôi mà không cởi anh! Không công bằng không công bằng không.”

Hồ Nhất Hạ còn chưa dứt lời, chuông phục vụ đột nhiên vang lên.

Cô bỗng đứng hóa đá.

Chiêm Diệc Dương im lặng cười, nắm chặt ót cô, thừa dịp cô sững sờ, ột nụ hôn thật sâu.

Thần chí không còn dư lại bao nhiêu của Hồ Nhất Hạ lại bị nụ hôn này hấp dẫn hơn phân nửa, suy nghĩ mờ mịt nhìn anh còn mặc đủ y phục đi mở cửa.

Trở lại, cũng không cúi đầu nhìn nữa mắt đã chính xác không lầm lấy ra cái mền cô vừa quần vào. Thuận tiện nắm cổ tay cô, nhét một vật vào lòng bàn tay cô.

Hồ Nhất Hạ thê lương mở lòng bàn tay ra, nhất thời đầu đầy vạch đen.

Anh gọi điện thoại cho phục vụ phòng lấy cái này lúc nào?

“Mang giúp anh.”

“. . . . Tôi, không biết.”

“Đưa tay cho anh.”

Cô liên tục không ngừng chấp tay sau lưng.

Mười mấy giây sau.

Chiêm Diệc Dương toàn thắng trong trận đánh nhẹ nhàng linh hoạt nắm tay của cô về phía chỗ nguy hiểm nhất. Hồ Nhất Hạ rút tay về mấy lần đều rất nhanh bị anh lại, cuối cùng chỉ đành phải nhắm mắt giúp anh mở khóa quần ra.

Lúc này cô ngược lại rút tay rất nhanh, đáng tiếc đã nhắm mắt chậm một bước, thấy được một. . . . Vật thể.

Nhất thời, không chỉ đỏ mặt, cổ và lỗ tai cũng bắt đầu mơ hồ nóng lên.

“Tôi. . . . Bây giờ còn có thể đổi ý hay không?”

Người khác mắt diếc tai ngơ đối với việc này, mặt bình tĩnh lẫn người tới đây.

Mắt thấy sắp bị anh nắm chặt mắt cá chân, Hồ Nhất Hạ hốt hoảng nắm cánh tay anh lại.

“Tiểu Hồ Ly, buông tay.”

“”

“Nơi này sắp bị em bóp chảy máu.”

“”

“Tiểu Hồ Ly, nghe lời.”

Trong đầu Hồ Nhất Hạ rõ ràng có một thanh âm đang nhắc nhở cô chớ bị vẻ mặt dịu dàng vô hại của người khác lừa, tay lại không nghe sai bảo, từ từ buông ra.

Quả nhiên, vừa buông tay, xong rồi.

Phía dưới đã bị tách ra, máu chốt là ——

Thì ra môi của anh, thật có khuynh hướng hôn đến cả nhà

“Ừm. . . . Bắn. . . .”

“Anh đã tẩm.”

“Tôi. . . . Tôi chưa có tẩm. . . . Đừng, đừng hôn chỗ. . . .”

“Vậy anh dùng tay.”

“”

“Ngoan, buông tay, đầu anh sắp bị em kéo xuống rồi.”

Không thể tin tưởng anh! Không thể rời tay!

Nhưng cô vẫn rời lỏng tay ——

Mười mấy giây của anh.

Như mấy năm của cô.

Đang lúc cô trải qua đau đớn chưa bao giờ thể nghiệm thì người gây đau đớn lại chợt dừng động tác, sắc mặt mơ hồ lộ ra kinh ngạc: “Anh . . .”

Mấy phút sau.

“Anh, anh làm gì thế? !” Hồ Nhất Hạ đột nhiên thét chói tai.

“”

“Ô ô, tôi không muốn như vậy, giống như con ếch.”

“”

“Anh! Anh, nó?”

“Lần đầu tiên mà anh mang cái này thì em sẽ đau hơn, yên tâm, anh sẽ không ra ở trong. . . .”

Hoặc là không mở miệng, vừa mở miệng đã nói lời tà ác như vậy, thật là ghét. Hồ Nhất Hạ che lỗ tai: “Tôi không nghe tôi không nghe!”

Cô đâu ngờ tới, chuyện tà ác hơn vẫn còn ở phía sau ——

“ Ách a!”

Đau nhói bén nhọn phủ xuống không báo trước, Hồ Nhất Hạ không ngừng thét chói tai, hốt hoảng luống cuống cúi đầu ——

Đáng chết! Không kêu một tiếng đã rút ngón tay đi, thay bằng một vật thể cô không dám nhìn.

Chiêm Diệc Dương không có cho cô thời gian phản ứng, nâng cô lên. . . .

Anh thẳng tiến từng lần, Hồ Nhất Hạ đau đến không dám hô hấp, lại không dám dùng sức đẩy anh, chỉ có thể cầu xin: “Đừng. . . Tôi sợ. . . Anh, anh mau đi ra.”

Anh làm sao nghe cô?

Mỗi lần Hồ Nhất Hạ muốn co mình lại thành một tôm tép nhỏ, lại có người, có thể không cần tốn nhiều sức đã khiến cô nở rộ ——

Bắt đầu giằng co lần nữa.

Kết quả cuộc chiến?

Nhà tư bản đại nhân toàn thắng lần nữa.

Chỉ chớp mắt, Hồ Nhất Hạ - con bất tử, dựa theo nguyên tắc ngoan cố chống lại đến cùng, cuộn thành một đoàn lần nữa.

Thấy cô chưa từ bỏ ý định làm những việc vô dụng này, gương mặt Chiêm Diệc Dương căng thẳng.

Người phụ nữ này thật sự là không nghe lời, anh không khỏi mỉm cười ôm lấy cô, thay cô vén ra tóc mái ướt mồ hôi, để cô gối lên bả vai mình: “Đau thì cắn anh”

Hồ Nhất Hạ đau vô cùng, không hề nghĩ ngợi liền hung hăng cắn xuống bả vai anh.

Nhưng không ngờ chỗ bắp thịt đó căng cứng đến cực hạn, khiến hàm răng cô đau xót.

Hồ đồng chí há hàm răng ra, tuyên lệ đau đến chết lặng, khóc cũng không khóc ra.

Xem xét lại anh, rõ ràng là đầu sỏ gây nên, lại còn an ủi cô: “Lập tức tốt, ngoan, chớ rúc, mở ra một chút. . . . Đúng, mở chút nữa. . . .”

Hồ Nhất Hạ cuối cùng hiểu, an ủi của đàn ông ở trên giường đều là gạt người, nghe nữa cũng không đáng tin tưởng.

Cổ tình anh còn được voi đòi tiên, Hồ Nhất Hạ bất chấp gì khác, khóc đẩy anh: “Anh. . . . Không cho phép anh cử động nữa.”

Chiêm Diệc Dương cúi người hôn lên mồ hôi ở khóe mắt cô, đè thấp đầu của cô: “Em xem, đã sắp rồi. . . . Tiểu Hồ Ly ngoan, buông lỏng, cho anh vào đi.”

(+ +)

Vừa cúi đầu, Hồ Nhất Hạ không chỉ không nhẹ nhõm, ngược lại cả người choáng váng hoa mắt.

”Đừng, tôi. . . . Tôi thấy máu là c

Chiêm Diệc Dương sửng sốt.

Sau đó?

Sau đó, Hồ đồng chí thật hôn mê bất tỉnh.

19. Chương 19

Hồ đồng chí thật hôn mê bất tỉnh.

Thật?

Đương nhiên là giả ——

Giả bộ bất tỉnh tuyệt đối là một kỹ thuật.

Hồ Nhất Hạ cố gắng hồi tưởng đủ loại phản ứng sau khi thấy máu của Lãnh Tĩnh, nhưng trừ Lãnh cô cô mỗi lần có đại di mục (kính nguyệt) đều phải đeo kính đen đối diện, những thứ khác, cô không có một chút ấn tượng nào.

Phải, nhắm hai mắt nằm ngay đơ thôi.

“Tiểu Hồ Ly?”

Cô làm sao trả lời?

Hồ Nhất Hạ không bình phục được nhịp tim nhanh kinh khủng của mình, không thể làm gì khác hơn là yên lặng cầu nguyện người khác nhanh chóng rút đi. Nhưng Chiêm Diệc Dương rõ ràng đã rút thân thể ra, lại tựa hồ như không có ý rời đi, thậm chí còn từ từ lần đến gần cô.

Đột nhiên, một đôi tay đẩy bấp bừa cô ra.

Trở lại? !

Thần kinh Hồ Nhất Hạ trong nháy mắt căng thẳng tới cực điểm, không có thị giác, cảm giác đột nhiên trở nên nhạy cảm, nhất cử nhất động của anh đều bị phóng đại vô hạn, Hồ Nhất Hạ sợ tới mức hàm răng run run, ngàn nhìn vạn nhìn mới chịu đựng không thét chói tai ra tiếng.

Chiêm Diệc Dương đang cúi đầu kiểm tra cô có bị thương hay không, bên tai mơ hồ vang lên thanh âm nghiêng rằng, nghi ngờ ngắc đầu, khoảng khắc chứng kiến môi cô hơi run run, anh không khỏi sửng sốt. . . .

Mấy giây sau.

Mặc cho người khác loay hoay mình thành nằm nghiêng, Hồ Nhất Hạ thật có lòng chết. Vậy còn không dừng lại.

Người khác nằm xuống ở sau lưng cô, ôm chặt hông của cô, nâng mông của cô lên, lần lượt đẩy chân cô ra, ngón tay liền trượt vào chỗ ướt át. . . .

Hồ Nhất Hạ nhất thời nhảy lên cao ba thước: “Biến thái a, J (gian) thì á!”

Mười mấy giây sau.

Hồ Nhất Hạ đã chạy đến cạnh cửa rồi, đột nhiên, sau lưng dâng lên sự lạnh lẽo.

Họ chiêm này là người hay quỷ, hay anh biết thuật thay hình dời bóng? Nếu không cô không nghe được tiếng bước chân đuổi theo của anh, sao anh đã ở phía sau cô?

Dấu chấm hỏi liên tiếp chiếm lấy Hồ Nhất Hạ, cô còn chưa kịp suy nghĩ rõ ——

“Em yêu, đi đâu đó?”

Anh dính vào sau lưng cô nỉ non một tiếng, cô nghe xong nhất thời xương cũng mềm ra.

Cảm nhận được hô hấp lưu luyến của người khác ở sau gáy cô, Hồ Nhất Hạ yên lặng cắn chặt hàm răng. Cô không chịu quay đầu lại, Chiêm Diệc Dương cũng không miễn cưỡng, ngón tay qua lại theo sống lưng của cô, chọc cho cô phát run không ngừng.

Chiêm Diệc Dương thấy thế, phì cười một tiếng, một đôi mắt sương mù mờ mịt trong bóng đêm:

“Xem ra em không chỉ là hồ ly giả hoạt biết giả bộ bất tỉnh, còn là một con hồ ly có khẩu vị nặng. Không thích giường? Muốn ở cạnh cửa? Anh không ngại.”

Hơn 10’ sau.

Hồ Nhất Hạ xụi lơ dán lưng vào cửa, mũi chân miễn cưỡng nhón lên, cả người choáng váng tựa như ngồi trên con thuyền đang lắc lư trong sóng gió.

Dần dần có dòng nước ấm chảy ra ngoài, hơn nữa càng chảy càng nhiều, Hồ Nhất Hạ sợ tới mức vội vàng đẩy tay của anh đang ở trên eo mình ra.

“Dừng, dừng lại. . . .”

“”

“Ô ô, hình như lại chảy máu.”

”

“Bảo anh dừng lại không phải bảo anh dùng tay. . . . Ô ô, khốn kiếp.”

Một lát sau, Chiêm Diệc Dương giơ tay lên trước mắt cô, “Yên tâm, không phải máu.”

Đầu ngón tay, cả bàn tay đều dính. . . . Nước, Hồ Nhất Hạ chỉ nhìn thoáng qua mặt liền thay đổi thành rắng đỏ. Qu mất mặt rồi, cô không thể không chống cùi chỏ trên cửa, chôn mặt ở trong đó, yên lặng cắn chặt hàm răng.

Thế nhưng anh lại không chịu, “Đừng chịu đựng, kêura.”

“”

“Ngoan, anh muốn nghe.”

Anh lại xoay mặt của cô qua. Hồ Nhất Hạ vừa thẹn vừa cáu, cúi đầu cắn tay của anh, lại bị môi của anh cắn tới.

Trong ẩm ướt quán quýt xen lẫn tiếng hừ hừ của cô: “Thấy. . . Ghét. . . .”

“Đồ ngốc, anh đang khiến em vui vẻ.”

“Vui vẻ cái đầu anh! Chỉ anh vui vẻ. A! ! !”

Hồ Nhất Hạ mãnh liệt căng cứng thân thể.

“”

“Dừng. . . . A. Dừng xoa chỗ.”

“Nơi đó? Nơi này?”

Anh không chỉ không ngừng, còn xấu xa thêm sức lực, hai chân cô không tự chủ phát run lên.

“Ô ô. . . .Ghét, không cho phép xoa nữa. . . .”

“Tiểu Hồ Ly, đừng che tay ở đó. . . . Anh không nắm, ngoan, đưa tay cho anh.”

”Anh. . . . Nói lời giữ

“Dĩ nhiên.”

Tay mới vừa chần chờ buông lỏng ra một chút xíu, xong rồi! Bị anh nhanh chóng dùng một tay giữ lại hai cổ tay.

“ Ô ô, tên lường gạt! Anh nói anh không bóp nữa mà!”

“Anh không có bóp nó, anh đang vê. . . .”

Bởi vì anh, cô không chịu nổi đòn nghiêm trọng mà cơ hồ ngã nhào, nhưng dần dần, trong sợ hãi sinh ra một loại khát vọng chưa bao giờ có, khiến thân thể cô không tự chủ run rẩy. Thê lương kêu rên, mắt thấy sắp bị đẩy tới cao điểm, đột nhiên ——

Anh dừng lại.

“Thích không?”

“Thấy. . . . Ghét.”

“Đứa bé nói láo sẽ bị trừng phạt. . . .”

Lời nói của anh chậm rãi rơi xuống, Hồ Nhất Hạ nhất thời như bị sét đánh.

Trải qua tối nay, Hồ Nhất Hạ quyết định hận chết người họ Chiêm.

Chính anh không phải là người thì thôi, còn ép cô cũng phải làm động vật. Kiểu ếch, kiểu chó, kiểu bướm bướm, kiểu gấu Koala, cô đều nhìn, nhưng anh còn muốn cô cưỡi ngựa!

Vừa nghĩ tới người khác đã từng gieo họa cho nữ đồng bào khác như vậy, nhất thời một cổ lạnh lẽo từ lòng bàn chân Hồ Nhất Hạ vọt thẳng lên óc, đáng tiếc còn chưa kịp rung mình, ý thức của cô đã bị người khác làm cho sụp đổ

Cuối cùng cuối cùng, Hồ Nhất Hạ hoàn toàn có thể xác định mình đã bất tỉnh. Bị người như vậy nghiền xương ăn vào bụng, cô rất may mắn mình còn có thể tỉnh lại lần nữa.

May mắn cỡ nào mình mới có thể tỉnh lại, thật rất cảm ơn tiếng rung của cái điện thoại gọi cô tỉnh. Thân thể vừa động liền đau đớn, Hồ Nhất Hạ chỉ có thể từ từ duỗi tay đến tủ đầu giường.

Vừa tiếp xúc, Hồ Nhất Hạ còn chưa kịp nói chuyện, mấu chốt là cô cũng không còn hơi sức nói chuyện ——
“Đại Dương Dương, chừng nào con trở về? Mẹ sẽ an bài mai mối cho con.”

Đại Dương Dương?

Cái gì?

“Đúng rồi mẹ nói cho con biết, con phải nắm chặt, Phương Chu đã mang bạn gái trở về, con còn như vậy. . . .”

Lúc này, Hồ Nhất Hạ hoàn toàn tỉnh.

“Rốt cuộc có đang nghe mẹ nói chuyện hay không hả Đại Dương Dương, con. . . .”

Hồ Nhất Hạ mạnh mẽ cắt đứt.

Điện thoại di động rớt xuống từ trong tay cô, rơi trên mặt thảm tạo ra một tiếng động nhỏ, nhưng rất nhanh liền bị tiếng nước chảy trong phòng tắm bao phủ. . . . Đợi đã nào! Phòng tắm? Tiếng nước chảy?

Hồ Nhất Hạ cứng đờ quay đầu nhìn bên kia giường.

Trống không.

Cô thở một hơi dài nhẹ nhõm, lăn một vòng đi tìm y phục của mình

“Rầm!”

Hồ đồng chí hoa lệ tề tề xuống giường.

(#)

Cô bị ngã đến xương cũng muốn gãy lại không dám rên tiếng nào, còn chưa kịp xoa xoa đã trở mình đứng lên.

Phóng tầm mắt nhìn, chiến trường đã sớm khôi phục chỉnh tề như trước, y phục tối qua của cô đã vào thùng rác, trang phục nữ hoàn toàn mới đã đặt ở trên ghế quý phi cách đó không xa.

Kỹ thuật thưởng thức dáng người của người khác thật tốt, nhưng thái độ phục vụ không tốt lắm, hơn nữa có bệnh xé quần áo — Hồ đồng chí không khỏi cúi đầu ngó ngó thân thể đã được tắm sạch — dịch vụ hỗ trợ xử lý sạch sẽ này làm việc rất tốt, tổng hợp cho điểm tuyệt đối có thể xem là hàng tốt.

Ngủ ở chỗ cao cấp như vậy, cô phải trả bao nhiêu? Hồ Nhất Hạ rất muốn nhờ Lãnh Tĩnh cố vấn, nhưng nghĩ lại, ngộ nhờ điện thoại gọi về vừa đúng đùng vào hòng súng của Hứa Phương Chu thì làm thế nào?

Hồ Nhất Hạ không ỉnh nghĩ nhiều nữa, tìm túi xách của mình, bỏ hết toàn bộ tiền mặt lên giường, không để ỉnh có thời cơ xót xa, nhặt lên tất cả quần áo, vừa đi vừa lung tung mặc vào người.

Vọt tới cửa mới bằng lòng thoáng ngừng chân, nâng giày cao gót lên, một khắc cuối cùng trước khi chạy ra cửa, nhìn thấy người phụ nữ mặc áo đầm màu hồng nổi bật lên bộ mặt trơn bóng trong gương to, khí sắc có vẻ rất tốt.

Rõ ràng cô đau đến thiếu chút hai mắt tỏa sao vàng, đặc biệt là chân và eo, nhức mỗi giống như không thuộc về của cô, nhưng sao mình nhìn thấy lại là. . . . Mặt thoải mãn?

Ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Hồ Nhất Hạ vừa đi đến phòng mình vừa lẩm bẩm, vừa đi vừa cúi đầu, đâm đầu đi tới, cả đám đồng nghiệp mà cô cũng không có nhìn thấy, cho đến khi bị người ta kêu lại: “Tiểu Hồ?”

Cô chợt ngăn ra.

Nhìn lên người trước mặt sững sốt mấy giây, lúc này mới phản ứng được, vội vàng thay đổi vẻ mặt, “Là mấy người à!”

“Chúng tôi đến phòng em gõ cửa hồi lâu cũng không có ai trả lời, điện thoại di động cũng tắt máy. Sáng sớm đi đâu?”

“Sáng sớm. . . . Chạy bộ sáng sớm.”

“Mặc như thế chạy bộ sáng sớm? !”

Bị giày vò cả đêm, không thể trách Hồ đồng chí phản ứng chậm nửa nhịp, nhìn lên hai nam hai nữ trước mặt, một hồi lâu mới vụng về mà nói sang chuyện khác: “A à? Có chuyện gì?”

Mặt Hồ cô nương ngu dần, đồng nghiệp cũng không hỏi tới: “Bây giờ không phải nghỉ sao, muốn tìm em đi đổ máu chung.”

Máu. . . . Hồ Nhất Hạ đột nhiên cảm thấy mình hơi choáng. Còn sinh ra ảo giác, cô thấy nười họ Chiêm? !

Hung hăng bóp mi tâm một cái để ỉnh tỉnh hồn lại, ngó ngó hai nam kia, cười đến ý vị sâu xa: “Hai anh kéo tôi làm kỳ đà cản mũi à?”

Hồ Nhất Hạ vừa dứt lời, một nam trong đó lập tức nói tiếp, nhưng không nhìn cô, mà là nhìn về phía người cách cô không xa: “Phó, Phó tổng?”

20. Chương 20

“Phó, Phó tổng?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người sững sốt.

Thì ra không phải là cảm giác sai. . . . đầu Hồ Nhất Hạ nhất thời đầy vạch đen, không hề nghĩ ngợi, lập tức nhảy ra sau lưng nữ đồng nghiệp làm đà điểu, đáng tiếc dù trốn thế nào, cũng không thể trốn qua ánh mắt như ra đa quét ngang của người khác.

Quả nhiên, một lát sau bên tai liền vang lên thanh âm tựa như tiếng đàn vi-ô-lông của người đàn ông kia: “Chào buổi sáng.”

Nữ đồng nghiệp bị Hồ Nhất Hạ kéo không có cách nào giữ vững dáng vẻ đẹp dễ, không nói hai lời tránh khỏi tay của cô, cười rục rờ như hoa với người nào đó: “Good morning, phó tổng.”

“Cùng nhau xuống lầu ăn điểm tâm?”

Nếu như muốn sắp xếp thứ tự những cấp trên khó trị ở Ngải Thế Thụy, Chiêm Diệc Dương xếp thứ hai, không ai dám xếp thứ nhất, cho nên lời này của anh vừa ra, tiếng chuông tiếng chuông! Bốn người tại chỗ đều hóa đá.

Tiếp đó lại cơ hồ là trong nháy mắt, mọi người đều tỉnh lại. Bởi vì quá mức kinh ngạc, cũng không a hoài nghi sao người ở ‘phòng cho tổng thống’ lại xuất hiện ở tầng này.

Chiêm Diệc Dương khó được ga lăng làm tư thế xin mời, bốn người trao đổi một ánh mắt, vừa mong đợi vừa thấp thỏm đi vào thang máy.

Hồ Nhất Hạ đi cuối cùng, cúi đầu cầu nguyện, anh nhìn không thấy tôi nhìn không thấy tôi nhìn không thấy tôi. Đột nhiên, ngang hông bị ôm.

Cô hơi chậm lại, cúi đầu liếc một i, quả nhiên móng vuốt của người khác đang ôm cô.

Cô không chịu ngẩng đầu, anh lại càng ôm chặt, nhẹ nhàng bao quát, Hồ Nhất Hạ thiếu chút bị anh ôm trong ngực, vội vàng nắm quyền đẩy ngực anh.

Vừa ngẩng đầu liền chính thấy gương mặt bình tĩnh của Chiêm Diệc Dương, gần như vậy, anh có bao nhiêu lông micô đều nhìn rõ, Hồ Nhất Hạ cơ hồ hộc máu, vội vàng đẩy anh.

Chiêm Diệc Dương lại lù lù bất động như cố ý trêu chọc cô, cố tình còn ân cần hỏi: “Thế nào? Không ăn sáng?”

Ánh mắt này của ngài, là ăn sáng hay là ăn tôi?

Hồ Nhất Hạ giận dữ trong lòng, quyết định sử dụng ánh mắt giết chết anh, đáng tiếc trợn hai mắt cũng thua tướng bô lại của anh, ngược lại, ánh mắt cô thoáng một cái đã nhìn thấy nữ đồng nghiệp đi ở đằng trước dừng lại.

Không ngừng dừng lại, ánh mắt còn tìm kiếm chung quanh: “A, Phó tổng đâu?”

Hồ Nhất Hạ thề một khắc kia tim của cô đã dừng đập, cũng may người khác thu tay lại mau, cơ hồ đã lui ra cách xa Hồ Nhất Hạ nửa thước trước khi các đồng nghiệp quay lại bắt gặp.

“Phó tổng. Hở, tiểu Hở?”

Lời nói này phải giống như lúc này mới nhớ lại Hồ Nhất Hạ cũng ở đây, Hồ Nhất Hạ nghe thật tức, thì ra có người họ Chiêm ở đây, Hồ Nhất Hạ cô liền dễ dàng bị lừa là? ——

Hồ Nhất Hạ nghĩ lại, cảm giác mình nên dùng lòng cảm ơn đối đãi tình huống hiện tại. Tối thiểu chỉ cần cô luôn không rời đồng nghiệp, cũng sẽ không bị con “Đại Dương Dương” này ăn sạch sành sanh lần nữa.

Không được tham ăn sáng, cô nhịn!

Cảm thấy ánh mắt của người khác tồn tại quá mạnh mẽ, Hồ Nhất Hạ chỉ có thể buồn bực chú ý ăn, cả đầu cũng không dám ngẩng lên, tự nhiên toàn bộ hành trình không có trao đổi gì với những người khác trên bàn ăn.

Nhìn cái trứng ốp la trong đĩa, tưởng tượng thành mặt của ai đó, dùng nĩa đâm, đâm đâm đâm đâm đâm, đâm chọt thê thảm không nỡ nhìn rồi mới ăn từng miếng, thoải mái!

Cây xúc xích chín, tưởng tượng thành một thứ gì đó khiến cô đau chết đi sống lại, tiếp tục đâm đâm đâm đâm đâm, sung sướng thoải mái!

Cho đến khi người khác ăn xong rồi, Hồ Nhất Hạ còn ngồi suy tư xem có thể tưởng tượng thịt chiên thành bộ phận nào, vừa hơi mất hồn, lại phát hiện người khác đã chuẩn bị rời bàn rồi.

Hồ Nhất Hạ không khỏi vỗn tai, nghe nữ đồng nghiệp nói tạm biệt với người họ Chiêm, cô thở phào nhẹ nhõm, mũi chân lặng lẽ đẩy cái ghế ra, chuẩn bị theo đuôi mọi người thân không biết quỷ không hay trốn đi, nhưng một giây kế tiếp, lại nghe người họ Chiêm hỏi: “Đi đâu?”

Mấy người chúng tôi hẹn hôm nay đi dạo một chút.

“Cùng nhau?”

Phó tổng anh. . . Anh muốn đi với chúng tôi, cùng nhau?

“Để ý?”

Đâu có đâu có? Dĩ nhiên không ngại.

Người họ Chiêm mặc dù vẫn bắn từng cụm hai chữ ra ngoài, nhưng mỗi lời đều như bom nguyên tử, Hồ Nhất Hạ bị nổ hồn bay phách tán.

Trong khoảnh khắc ba hồn bảy vía trở thể, Hồ Nhất Hạ bỏ lại dao nĩa, đá văng cái ghế ra đứng lên, nhấc chân liền chạy về hướng ngược lại: “Tôi bỏ quên đồ trong phòng, không đúng! Tôi không thoải mái không thể đi với mọi người. . .”

Bả vai bị người ta đè xuống.

Bởi vì mặc áo đầm một vai, tay của anh trực tiếp đặt trên da. Da lại có trí nhớ tốt không thể tưởng tượng nổi, vài hình ảnh thiếu nhi không nên xem nhất thời xông vào trong đầu Hồ Nhất Hạ, hại cô sững sốt.

“Không thoải mái? Không có em thì đi dạo không có ý nghĩa, anh dẫn em trở về phòng kiểm tra một chút?” Thanh âm của anh bị ép tới rất nhỏ, mang theo ác liệt.

Kiểm tra. . . Kiểm tra. . . Càng có hình ảnh thiếu nhi không nên xem tràn ngập vào đầu óc, Hồ Nhất Hạ vụt tỉnh: “Tôi đi dạo! Tôi đi dạo!”

Cuộc hành trình đau khổ của Hồ Nhất Hạ, chính thức bắt đầu.

Chỉ thật may là, đau khổ cũng không chỉ mình cô.

Có người họ Chiêm ở đây, lợi ích duy nhất cũng chỉ là ngồi xe tốt, ăn tốt hơn, những thứ khác, tất cả đều rất không xong, mọi người chụp hình đều giống như lúc đi làm giấy tờ, không có ai dám bộc lộ vui vẻ, chọn đường đi, chọn địa điểm cũng phải nhìn sắc mặt người khác, ai đó hơi cau mày, tìm những người khác lập tức đập thành thịch.

Hồ Nhất Hạ thật buồn bực, nếu đau khổ như vậy, các nữ sĩ ăn bữa trưa xong vào phòng rửa tay sửa sang lại trang phục, nhưng đề tài vẫn không ngoài người nào đó?

Trước bồn rửa tay.

Nữ một vội vàng gặm bánh bích quy: “Ngồi đối diện anh ấy tôi thật không dám ăn nhiều, lãng phí vô ích một miếng thịt bò bít tết. Cũng may buổi sáng ra ngoài mang theo cái này, bằng không tôi sẽ đói ngất lị

Nữ hai vội vàng trang điểm: “Buổi sáng ở khách sạn thấy anh ấy không mặc vest, tôi thiếu chút nữa không nhận ra được. Nhìn thật trẻ tuổi! Hôm nay tôi lại trang điểm kiểu thành thực, thật là thất sách, nhìn cứ như chị anh ấy. Cô xem tiểu Hồ, không trang điểm, không kem chống nắng cũng dám ra cửa, trẻ tuổi thật tốt. . .”

Hồ Nhất Hạ muốn ợ một cái trọn vẹn, nhưng làm thế nào cũng không ợ được, kìm nén đến sợ, còn có vài lời tồn tại trong cổ họng, lúc này thật sự là không nhin nổi: “Buổi chiều không phải chúng ta muốn đi shopping sao, y phục a mỹ phẩm a, Chiêm. . . Mấy người đàn ông sẽ không cùng đi với chúng ta chứ?”

“Đến lúc đó xem ý của Phó tổng” vừa trang điểm vừa than thở, “Thật vất vả mới có cơ hội này, không muốn tách khỏi bọn họ.”

-_-#

Hồ Nhất Hạ cũng biết ông trời sẽ không để cho cô như nguyện, người khác đi theo cô đến tiệm trang phục nữ cũng không phải là lần đầu tiên, Hồ Nhất Hạ an ủi mình phải cố làm quen.

Chỉ là, đối thoại của người họ Chiêm và cô bán hàng, sao Hồ Nhất Hạ nghe được lại đột nhiên cảm thấy tim đập rộn lên rồi?

“Cao khoảng 168cm, 50 kí lô, vòng eo khoảng 1 thước 9, ngực. . .”

Hồ Nhất Hạ đang nóng óc khờ tai nghe lén, đột nhiên nam đồng nghiệp bên cạnh lên tiếng: “Chắc chắc, thật. . . . Bốc lửa!”

Thì ra không phải chỉ mình cô nghe lén, Hồ Nhất Hạ xấu hổ.

Lại nghe nữ đồng nghiệp tiếc hận: “Không phải là mua cho bạn gái chứ?”

”Dù sao

Nam đồng nghiệp vừa nói, tầm mắt vừa nhanh chóng quét qua ba vòng của đối phương, lập tức đổi được một câu nũng nịu của đối phương: “Ghét. . . .”

--|||

Lúc này Hồ Nhất Hạ mới nghe rõ, thì ra hai người này đang liếc mắt đưa tình. Cô đứng lý ở đây ngược lại có vẻ chướng mắt. Trong tay không có tiền mặt, thẻ tín dụng trong xách tay lại có quá ít tiền, Hồ Nhất Hạ không mua được gì cả.

Phải, tránh vào toilet đi.

Trong toilet chỉ có một mình cô, dầu gì cũng nhẹ nhõm hơn nhiều rồi. Mặc dù suốt đường đều đi xe, Hồ Nhất Hạ nhìn mình trong gương, vẫn cảm thấy bị nặng ăn đen, Hồ Nhất Hạ nghĩ tới không bằng mượn đồ trang điểm của đồng nghiệp dùng một chút, mới vừa đẩy cửa toilet ra, đột nhiên trước mắt có một cái bóng thoáng qua, cô lại bị người ta ôm vào toilet lần nữa.

Hồ Nhất Hạ nhất thời sợ tới mức tim đập không yên, thiếu chút nữa hét lên, bên tai lại có người nhẹ nhàng nói một câu: “Là anh.”

Thấy rõ người trước mắt, Hồ Nhất Hạ liền giận: “Anh có bệnh à!”

Chiêm Diệc Dương lơ đãng, “Có chuyện hỏi em.”

“Số tiền trên giường anh là có ý gì.”

Lúc này Hồ đồng chí học thông minh, chống không lại hơi sức của anh, tránh không được tay của anh, chau chau mày, ngạo mạn dò xét anh “Anh buông tôi ra rồi tôi nói.”

Đáy mắt Chiêm Diệc Dương âm u, cười: “Tiểu Hồ Ly đã biết đàm phán? Có tiến bộ. Nhưng mà, anh có 1000 loại phương pháp khiến em mở miệng, có tin hay không?”

“Stop!”

Anh cười cười, đột nhiên hôn môi cô.

“Ừm. . . .” Hồ Nhất Hạ vội vàng khép chặt đôi môi, cắn chặt hàm răng.

Lúc này anh tựa hồ không còn cách nào, buông môi cô ra, cúi đầu nhìn cái bóng của mình trong mắt cô: “Không ngoan nha. . . .”

Nha cái đầu anh! Hồ Nhất Hạ đắc ý mắng trong lòng, đột nhiên ——

Người họ Chiêm nắm lỗ mũi cô.

Mười giây, hai mươi giây. . . .

Hồ Nhất Hạ rốt cuộc không chịu nổi, há mồm hô hấp liền bị anh chặn lại miệng lần nữa. Nụ hôn nóng bỏng đúng tiêu chuẩn, Hồ Nhất Hạ lại bắt đầu choáng đầu hoa mắt, dựa lưng vào cửa mới không lao đảo, cả bên ngoài có người đang đẩy cửa cũng không có phát giác.

Nghe động tĩnh ngoài cửa, ánh mắt Chiêm Diệc Dương sắc lại, ôm cô chen vào phòng kế.

Lúc này Hồ Nhất Hạ hoàn toàn thanh tĩnh, cho đến khi chung quanh an tĩnh lần nữa, vội vàng ra khỏi phòng rửa tay. Đáng tiếc đến lối đi nhỏ, vẫn bị anh cản lại.

Người khác thật là âm hồn không tan!

“Em còn chưa trả lời vấn đề với anh.”

Hồ Nhất Hạ rất mất mặt, người qua lại thấy hai người bọn họ, khẳng định cảm thấy cô giống con gà mặc cho anh bóp, ngừng lại một hơi: "Anh trả lời vấn đề của tôi trước

"Hử?"

"Anh và Hứa Phương Chu có quan hệ như thế nào."

Sắc mặt anh nhất thời trầm xuống.

Hồ Nhất Hạ thấy thế, vừa buồn bực chỉ thế mà có thể hù anh, vừa không ngừng cố gắng: "Anh đừng hòng gạt tôi, buổi sáng tôi nghe nhầm điện thoại, mẹ anh mở miệng nói Phương Chu . . ."

"."

Về mặt bình tĩnh của anh thật làm cho người ta đoán không ra, trong đầu Hồ Nhất Hạ đột nhiên toát ra vô số tình tiết rất hoang đường trong tiểu thuyết, năng lực ngôn ngữ của cô bị đánh tan: "Anh anh anh. . . . Không phải anh đã nghe Hứa Phương Chu. . . . Cho nên mới như vậy, đối với tôi như vậy. . . ."

Hồ Nhất Hạ cảm thấy mình đã xác định được đáp án trong sự trầm mặc của anh, đó cũng không phải là đáp án tốt gì, cô nhất thời sợ hãi: "Tôi thừa nhận tôi không nói, nhưng anh cũng suy nghĩ giùm tôi, người mình thăm mền mười năm lại dẫn theo cô gái khác nhào vào lồng ngực của nước Mỹ, nếu là anh, anh có thể nhất thời nóng óc chạy đi hay không. . . ."

Chiêm Diệc Dương bắt đầu dĩ vãng, anh không nói câu nào, cô lại nghĩ loạn một hồi, thật là làm cho người ta đau đầu, nghe đến đó rồi cuộc nghe không vô: "Dừng lại."

"Nếu như anh. . . ."

"Người anh quen biết họ Phương tên Chu."

(_)

"Bây giờ có thể tiếp tục anh?"

Hồ Nhất Hạ chậm chạp hồi hồn, 20 mấy năm trong đời chưa có lúc nào mất mặt như bây giờ, thấy gương mặt anh vẫn không sống không gió như cũ.

Đã mất mặt đến mức này, Hồ đồng chí quyết định không biết xấu hổ triệt để, gương khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Chị chơi trai đó. . . . Thế nào?"

21. Chương 21

Cả đời này Hồ Nhất Hạ chưa từng gặp ai trong khoảnh khắc có thể trở nên vô cùng lạnh như Chiêm Diệc Dương.

Cô nhất thời không có sức lực, nhưng vừa nghĩ tới mình khó có một lần tấn công, cơ hội này phải nắm chặt mới đúng. Cứ thế ngừng lại một hơi, tiếp tục ngừng đầu chiến đấu.

Cô thấp thỏm muốn chết, Chiêm Diệc Dương lại cẩn thận nhìn qua phía sau cô, bỗng dừng cười, ngón tay lạnh lẽo trượt trên cánh tay cô, trượt đến trên eo cô, bóp chặt: "Khách quan có thoải mái không? Tối nay tiếp tục?"

O__O"

Mỗi lần hồi tưởng lời này của anh, Hồ Nhất Hạ đều cảm thấy gió lạnh thổi vào gáy. May mắn lúc cô đang không biết nên ứng phó thế nào, ánh mắt đột nhiên liếc thấy các đồng nghiệp từ trong cửa hàng đi ra.

Hồ Nhất Hạ giống như tìm được cứu tinh, lập tức nhào qua bên kia.

Trốn ra sau lưng đồng nghiệp, thật cảm thấy an tâm. Nhưng tựa hồ trừ Hồ Nhất Hạ, những người khác đều quá mức vui vẻ, vui vẻ đến độ quên cái gì có thể nói cái gì không thể nói: "Y phục xinh đẹp như vậy, Phó tổng mua cho bạn gái?"

Nữ đồng nghiệp bật thốt lên, người bên cạnh tới mức vội vàng co cùi chỏ đụng đụng cô.

Mặc dù bọn họ đều là thành viên đoàn đội do một tay Chiêm Diệc Dương dẫn ra ngoài làm ăn, nhưng đối với Chiêm Diệc Dương luôn luôn là kính sợ chiếm đa số.

Bị người bên cạnh nhắc nhở như vậy, cô giống như mới ý thức tới mình hỏi cái gì, sắc mặt lập tức tái đi.

Chiêm Diệc Dương ngược lại rất là lơ đãng: “Mua cho bạn gái hiện nay của tôi —— xin lỗi có điện thoại.” Vừa nói vừa lấy ra điện thoại di động đi ra góc khác.

Nữ đồng nghiệp còn chưa có trở lại bình thường, có chút như đưa đám, Hồ Nhất Hạ đồng tình nhìn nhìn cô.

Đi dạo phố với người họ Chiêm còn mệt hơn vì phục xuất tuần với hoàng đế, cả quản lý của bách hóa này thiếu chút nữa cũng tới, nếu không phải là Chiêm Diệc Dương cự tuyệt, hiện tại giúp đỡ xách đồ không phải cô bán hàng này, mà là quản lý bách hóa rồi.

Đã đến tận đây rồi, Hồ Nhất Hạ thật sự không hiểu nữ đồng nghiệp làm sao còn có thể tò mò: “Tiểu Hồ, không phải em phục trách hành trình của Phó tổng sao? Hoạt động gì cần dẫn theo bạn gái?”

“Ặc. . . . Hình như là tiệc tối tư nhân của lão tổng Hằng Thịnh.”

“Tiệc cá nhân? Khó trách chúng ta không thu được tin tức. Thật hâm mộ em do01 tiểu Hồ, có thể đi theo một lúc.”

“Thủ lĩnh thư ký và phụ tá hành chánh đi theo, không có phần của em.”

Nữ đồng nghiệp tiếc hận “oh” một tiếng, lập tức quay đầu thảo luận với những người khác, Hồ đồng chí bị bỏ rơi lần nữa, trong lòng hết sức uất ức: sớm biết cũng không nói cho cô biết.

“Phó tổng và bên hợp tác hình như có quan hệ lén lút.”

“Dĩ nhiên khặc, Phó tổng và bà chủ Hằng Thịnh là bạn học.”

“A tôi nhớ, lúc trước hình như họ còn là cộng sự Wall Street đúng không?”

“Tôi đây chưa từng nghe nói. . . .”

“Vivi. Lin, Calvin. Fang, Mars. Z, ba người bọn họ lúc ấy được xưng người Hoa tam bảo ở Wall Street, mấy người chưa từng nghe nói?”

Vấn đề này vừa ném ra, những người khác đều vội vàng suy tư.

“Em từng nói Cát Tường tam bảo.”

Hồ Nhất Hạ thật vất vả chen vào một câu đặc biệt sung sướng.

Cô vẫn ung dung chờ tiếng cười của bọn họ, nào ngờ ——

“A, a.” Khóe miệng nhếch lên, muốn bao nhiêu miễn cưỡng có bao nhiêu miễn cưỡng.

Hồ Nhất Hạ vốn cảm thấy mình rất hài hước, lần này bị đả kích rồi, cũng may mọi người đối với hậu bối cũng còn không tệ, không chỉ có nể tình cười khan hai tiếng, còn để ý an ủi một câu: “Yên tâm, về sau công ty định kỳ sẽ cho nhân viên học bổ túc, có chuyên gia dạy em nói chuyện.”

Dạy cô nói chuyện —— ? Hồ Nhất Hạ hoàn toàn ỉu xiu.

Mới vừa cúi đầu, bên tai liền vang lên một thanh âm: “Xin lỗi, có chuyện đi trước.”

Ánh mắt Hồ Nhất Hạ vụt sáng lên.

Vui buồn chuyển đổi rất nhanh, trong nháy mắt cô khôi phục nguyên khí, vụt ngẩng đầu: “Phó tổng đi thông thả!”

Nụ cười lúm đồng tiền lơ lửng ở trên mặt, hai cái móng vuốt đặc biệt vui sướng vẫy vẫy, bỗng dưng, móng vuốt bị người ta nắm lấy.

Hồ Nhất Hạ chỉ vui hai giây liền giật mình, những người khác đang khiếp sợ cũng tự một giây này bắt đầu hoàn toàn nổ tung, trợn mắt há mồm nhìn Chiêm Diệc Dương kéo cô, rồi ôm: “Bạn gái tiểu thư, đi thôi.”

Hồ Nhất Hạ cảm thấy mình chính là một tảng đá bị anh kéo đi, đầu óc và thân thể đều cứng ngắc.

Người này trước giờ đều lén lút lút lút, mới vừa rồi lại đưa ra ma quỷ trước mặt nhiều người, chẳng lẽ ——

Là vì báo thù “Chơi trai” của cô sao?

Hồ Nhất Hạ bị anh dẫn vào thang máy mới bỗng nhiên tách tay của anh ra, không phải không phản ứng, mà là thật sự không muốn tin tưởng: “Cái... cái gì bạn gái?”

“Tiểu Hồ, không phải em phụ trách hành trình của anh sao? Hoạt động gì cần mang bạn gái, không cần anh nói cho em biết chứ.”

Anh rõ ràng là dùng giọng của nữ đồng nghiệp, Hồ Nhất Hạ ngẩn ra ——

“Anh!”

Vừa nghe điện thoại còn vừa nghe lén đối thoại của họ, năng lực làm hai việc cùng lúc thậtta giận sôi!

Chiêm Diệc Dương cười mà không nói, cô bán hàng bên cạnh lại bị tiếng gầm này của cô làm sợ hết hồn, bao lớn bao nhỏ trong nháy mắt rút đầy đất.

Rốt cuộc ai mới là hồ ly giao hoạt? Hồ Nhất Hạ có đáp án, cảm giận trừng mắt nhìn hồ ly khoác da dê này một cái, lúc này mới ngồi chồm hổm xuống giúp nhặt đồ.

Ngoài bách hóa có xe chờ đợi, Hồ Nhất Hạ bị anh đẩy vào trong xe, quay đầu liền từ cửa xe bên kia chạy ra ngoài, cách sườn xe nhìn anh ở đối diện: “Tôi không đi.”

Trước khi biết Chiêm Diệc Dương, Hồ Nhất Hạ vẫn cảm thấy công lực bàn chân bôi dầu của mình là độc nhất vô nhị, không người nào có thể địch, đáng tiếc hôm nay gặp đối thủ như vậy, chỉ có thể bị anh nhấn về trong xe lần nữa.

Chiêm Diệc Dương đứng ở ngoài cửa, cũng không có lên xe, rất nghiêm túc nhìn cô, “Anh đột nhiên hoài niệm thời gian em sợ anh muốn chết” lưu loát đóng cửa, “Một giờ sau gặp.”

Xe nhanh chóng khởi động, nhìn chỗ ngồi trống trơn phía sau, cảm giác cổ quái bao phủ Hồ Nhất Hạ. Vội đưa đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy Chiêm Diệc Dương quay đầu lên một chiếc xe, trong lòng không khỏi hơi mất mát.

Mình quả thật càng ngày càng không sợ anh ta, đây là chuyện gì xảy ra?

* * *

Một giờ sau, Hồ Nhất Hạ ngồi ở trước gương, cơ hồ ngủ gật

Ngủ gật nên càng ngày càng rũ đầu xuống thấp, đột nhiên da đầu bị kéo tới đau xót, cô cứ như vậy tỉnh. Dụi mắt: “Đã xong chưa?”

“Kiểu tóc nữ thần Hy Lạp thì phải hao chút thời gian, Hồ tiểu thư chờ.”

Không phải là uốn tóc dài, cuối cùng thất một cái bím tóc thôi sao, cần tốn thời gian dài như vậy? Hồ Nhất Hạ chán đến chết, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại lần nữa.

Thời điểm sắp ngủ, trên cổ chợt lạnh.

Có để cho người ta ngủ hay không? Tức giận ngẩng đầu lên, sau đó liền sững sờ.

Hồ Nhất Hạ lặng lẽ cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay: đúng một giờ, người khác thật đúng là đúng lúc không thể đúng lúc hơn.

Chiêm Diệc Dương đeo lên cho cô một sợi dây chuyền kim cương mỏng lạnh lạnh, ngón tay giống như vô ý xẹt qua da ở cổ cô, khiến trong lòng cô ngứa ngáy.

Hồ Nhất Hạ trăm phần trăm xác định anh cố ý, nhưng ngại vì chung quanh có người, không tiện trừng anh. Chiêm Diệc Dương lại không chút kiêng kỵ, vẫn xuyên thấu qua gương nhìn cô, Hồ Nhất Hạ bị anh nhìn chăm chú cả người không thoải mái, sắp không chịu nổi kéo tay anh ra thì trong mắt của anh tràn ra nụ cười: “Rất đẹp.”

Được người khen, trong lòng Hồ đồng chí đặc biệt vui. Người họ Chiêm có lúc cũng không phải quá đáng ghét.

Len lén liếc anh một cái, anh chỉ mặc y phục đơn giản, nhưng ánh mắt của cô thiếu chút nữa rơi vào trong mắt của anh lại không ra được.

Thật đúng là đừng nói, từ góc độ này nhìn người họ Chiêm, lỗ mũi là lỗ mũi mắt là mắt, quả thật rất đường mắt. Hồ đồng chí có ý không tốt nên không biết, bị cô nhìn chăm chăm như vậy, Chiêm Diệc Dương cũng có tâm tình thật tốt, chân mày khỏe mắt đều dần dần cong lên.

“Anh nói sợi dây chuyền.” anh nhàn nhạt bổ sung.

(#)

Hiện trường tiệc tối tư nhân, được từng người đàn ông có sự nghiệp thành công nhưng diện mạo lại xấu xí thô đậm, người khác thật là càng nhìn càng. . .

Nếu như tính cách của anh không phải làm cho người ta không dám khen tặng, có thể coi như là một cực phẩm! Hồ Nhất Hạ ngẫm thở dài, còn chưa thở xong, đã nhìn thấy ánh mắt người khác nhàn nhạt quét về phía cô.

Hồ Nhất Hạ vội vàng nghiêng đầu, chậm. Người họ Chiêm và người bên cạnh nói nhỏ mấy câu rồi trực tiếp đi tới phía cô.

“Đang nhìn cái gì?”

Chiêm Diệc Dương không quá tự nhiên đối ly rượu trong tay cô thành một ly nước trái cây, bị anh đụng như vậy, đầu Hồ Nhất Hạ nhất thời đầy vạch đen ——

Cô lại có phản ứng sinh lý? !

Mắc cỡ chết người, Hồ Nhất Hạ nghiêng đầu, không nhìn anh: “Còn có thể nhìn ai? Tổng giám đốc Hằng Thịnh! Chắc chắn, thật là đẹp trai!”

“Đáng tiếc anh ta đã có vợ.”

Nghe giọng nói của anh, như đang tiếc hận giùm cô. Bởi vì khoảng cách gần, lúc nói chuyện toàn bộ hơi thở đều phả bên tai Hồ Nhất Hạ, cảm thấy bụng đang nóng lên, cô thật rất muốn chết.

Hồ Nhất Hạ hận không thể ném anh vào trong đám đàn ông đang bàn bạc về cổ phiếu không những không đi, còn tiếp tục tiến tới bên tai cô hỏi: “Biết khiêu vũ không?”

Ở lại tiếp nữa, Hồ Nhất Hạ sợ mình thật sẽ đại phát thú tính, vội vàng nhìn bốn phía: “Nơi nào có trứng cá muối, buổi tối anh chưa ăn gì, có muốn ăn chút không?”

Buổi tối anh chưa ăn gì. . . . khỏe miệng Chiêm Diệc Dương giương nhẹ mà không biết.

Thấy anh gật nhẹ đầu, Hồ Nhất Hạ xoay người đi, nào ngờ —— chỉ là một giây sau người khác liền nói lời trái lời, duỗi cánh tay ra kéo cô.

“Này!”

Hồ Nhất Hạ đang muốn quay đầu lại giận trừng, ngón tay Chiêm Diệc Dương đã nhẹ nhàng linh hoạt chỉ vào bộ phận ấy ấy trên người cô, khiến cô cứng lại.

Chiêm Diệc Dương thông thả ung dung lại gần bên tai cô: “Dì cả.”

Phản ứng đầu tiên của Hồ Nhất Hạ: thì ra không phải cô đại phát thú tính, mà là đại di mụ. . . . Đợi chút, dì —— cả (kinh nguyệt)? !

-_-|||

Người họ Chiêm chọn cho cô chính là bộ áo đầm ôm hông, còn là màu trắng, Hồ Nhất Hạ hoàn toàn tưởng tượng ra được cảnh tượng thê thảm không nỡ nhìn phía sau mình.

“Tôi muốn đi về trước.”

Ngẩng lên trông mong nhìn anh, Chiêm Diệc Dương nhìn mà sửng sốt.

”Tính khí như vậy, thật là con nít

Hồ Nhất Hạ cảm thấy mình nhất định quá hoảng, nếu không làm sao cảm thấy anh đang khen cô?

Chiêm Diệc Dương thân hình cao lớn, áo khoác tây trang cột vào trên người cô vừa đúng giúp cô che kín bộ vị ấy ấy. Chiêm Diệc Dương đưa cô xuống dưới lầu khách sạn, cho đến khi cô ngồi vào xe: “Nói ngủ ngon trước đi.”

Bởi vì đây thật sự không giống lời người họ Chiêm bình thường hay nói, trong giọng nói tựa hồ còn mang theo chút —— đáng tiếc. Đầu óc Hồ Nhất Hạ nóng lên, bật thốt lên: “Buổi tối không còn gặp?”

Lời vừa ra khỏi miệng liền nhìn thấy vẻ mặt của anh đột nhiên trở nên ý vị không rõ, Hồ Nhất Hạ hối hận đến mức muốn vả miệng mình.

“Vội vã như vậy?” Giọng điệu của anh đột nhiên dề mê, “Chúng ta còn nhiều thời gian.”

Giờ khắc này, Hồ Nhất Hạ xác định mình thấy được ánh soi ở trong ánh mắt của anh.

22. Chương 22

Một đêm cuối cùng ở Singapore, Hồ Nhất Hạ lăn qua lộn lại ở trên giường ngủ.

Đau đến thật sự không chịu nổi, mới lục đục bò dậy gọi điện thoại.

Gọi đến số điện thoại của quầy, kết quả bị đá kích rồi.

“Thật xin lỗi nữ sĩ, phòng ăn đã đóng cửa rồi, sợ rằng. . . .”

Không công bằng a không công bằng, người họ Chiêm muốn tìm bọn họ phục vụ khách hàng thì được đưa đến Hồ Nhất Hạ cô chỉ muốn bọn họ lấy chút nước đường đỏ, lại bị bắn súng? !

Hồ Nhất Hạ đau đến nhe răng trợn mắt, mới vừa cúp điện thoại, điện thoại liền vang lên. Hồ Nhất Hạ từ trong mất mát phục hồi tinh thần lại, vội vàng bắt máy: “Thế nào có nước đường đỏ rồi à?”

“Nước đường đỏ?”

Thanh âm này ——

Ngày trước Hồ đồng chí vẫn luôn không có tật xấu đau bụng kinh, giờ phút này đoán chừng hại cô đau chết đi sống lại chính là chủ nhân của thanh âm này, tự nhiên tức giận: “Làm gì?”

Đầu sở mang đến “tai ương máu me” như thế cho cô lại vẫn không quan tâm hơn thua: “Nước đường đỏ à? Còn cần gì khác không?”

“ . . . Điều này, bằng. . . . vệ sinh.”

Hồ Nhất Hạ lúng túng cực kỳ, cô thật buồn bực mình vậy mà nói ra miệng được, nhưng nghĩ lại, một câu nói của người họ Chiêm, phục vụ khách hàng khăng định cái gì cũng có thể lấy được.

Quả nhiên, chỉ 10’ sau khi cúp điện thoại, chuông cửa liền vang lên. Hồ Nhất Hạ ôm bụng chạy đi mở cửa, sau đó, kinh hãi.

Hừ cô, không phải Chiêm Diệc Dương không có vẻ mặt gì đứng ngoài cửa, mà là thứ anh cầm trong tay.

Trừ ở siêu thị, Hồ Nhất Hạ còn chưa thấy nhiều băng vệ sinh như vậy.

“Anh hy vọng tôi gặp gì cả suốt năm sao?” Hồ Nhất Hạ tự nhủ lầm bầm, xem xét lại anh, trấn định cực kỳ, giao hai túi băng vệ sinh vào trong tay cô, rồi muốn vào cửa

Hồ Nhất Hạ vội vàng ngăn anh lại: “Phó tổng cảm ơn ngài! Phó tổng ngủ ngon!” Vừa nói liền đóng cửa lại.

Bởi vì muốn có tay trống đối phó người họ Chiêm - khách không mời mà đến, đóng cửa lại rồi Hồ Nhất Hạ mới kịp nhặt băng vệ sinh rơi loạn.

Thật là các loại kiểu dáng các loại nhãn hiệu thậm chí các loại mùi thơm đều có đủ, Hồ Nhất Hạ ôm chúng đứng lên, thấy mình trong gương to, lại kinh hãi lần nữa.

Hồ Nhất Hạ a Hồ Nhất Hạ, sao mặt cô đỏ như mông khỉ?

* * *

Sau khi đi công tác trở về Hồ Nhất Hạ có hai ngày nghỉ ngơi, là chính người họ Chiêm phê chuẩn ở phi trường, lúc ấy cả đám nghe, trên mặt đều hiện ra biểu tình giữ kín như bưng, nhưng trong ánh mắt nhìn cô rõ ràng viết: sủng phi của bạo quân. . .

Lúc ấy trong đầu Hồ Nhất Hạ chỉ có một ý niệm: xong rồi.

Thật là trước có sói sau có hổ, cô thoát đi phi trường thật nhanh, sau khi Lãnh Tĩnh xác định Hứa Phương Chu không có ở đây lần nữa mới dám nói ra địa chỉ với tài xế.

Có lẽ chuyện tốt duy nhất chỉ là hôm nay Lãnh Tĩnh có nửa ngày nghỉ, cô vừa đúng có thể bảo Lãnh cô cô làm vài món ăn ỷ lại mình.

Hồ Nhất Hạ tắm xong, cơm trưa cũng đã làm xong, Lãnh Tĩnh đúng lúc vào nhà gọi cô: “Hồ ly

Ánh mắt vô cùng bén nhọn hấp dẫn Hồ Nhất Hạ quay đầu lại, thấy rõ Lãnh Tĩnh đang nhìn chỗ nào, Hồ Nhất Hạ vội vàng kéo áo choàng tắm lên.

Vẫn chậm một bước, Lãnh Tĩnh cực kỳ kinh hãi: “Ngàn vạn đừng nói ình biết mấy dấu trên người cậu là vết hôn!”

Hồ Nhất Hạ khấn trương nên bụng càng đau, tròng mắt xoay động, hai tay hơi giương, nhất thời đẩy trách nhiệm sạch sẽ: “Mình. . . . Mình uống say ở quầy rượu, kết quả là. . . Cái gì mình cũng không nhớ, cậu cũng biết, mình vừa uống say liền làm chuyện xấu.”

Nói xong liền trượt ra bên ngoài.

“Đợi chút” Lãnh cô cô nghi ngờ nheo mắt lại, “Cậu đến quầy rượu uống rượu trắng hả?”

“Không có.”

“Cậu gạt mình.”

Hồ Nhất Hạ nhất thời lo sợ không yên. Lãnh cô cô thành trình thám lúc nào, có thể trực tiếp từ rượu trắng suy luận đến nói láo?

“Cậu đó, uống bia say sẽ thay đổi bạo lực, uống sâm banh say sẽ ngoan ngoãn, uống Long Thiết Lan và rượu đỏ sẽ bắt đầu giảng dạy, chỉ có rượu trắng thêm Whiskey mới có thể thành nữ sắc ma.”

“Sao lúc trước cậu chỉ nói ình biết sau khi uống sau mình sẽ thế nào, lại không nói ình biết những thứ này?”

“Ách. . . .” Lãnh Tĩnh bị hỏi khó, một hồi lâu mới thẳng thắn, “Được rồi, trước đó mình không có nói cho cậu những việc này, đúng là vì tiết kiệm một ít tiền tip.”

Thấy mặt Hồ đồng chí không dám tin, Lãnh cô cô vung cánh tay lên: “Trước đừng n những chuyện này, mình muốn biết đối tượng say rượu làm loạn của cậu là ai? Ông chủ cậu?”

Hồ Nhất Hạ tiêu điều lạnh lẽo gạt đầu.

“Sau đó thì sao?” Tha thứ cho sự nôn nóng của Lãnh cô cô nàng đi, dù sao phụ nữ trời sanh đều thích nhiều chuyện.

Hồ Nhất hạ liền bĩu bĩu môi với một đồng băng vệ sinh trong túi hành lý: “Anh ta ỉn thứ này.”

Lãnh Tĩnh không thể tưởng tượng nổi lắc đầu, thật sự cảm thấy tức giận vì người khác không có tiền đồ: “Nữ chính trong Sắc, giới [1] đầu gì còn có một chiếc nhẫn kim cương, cậu xem mình đi, một đồng băng vệ sinh đã có thể lừa được cậu.”

-_-|||

Lãnh Tĩnh có quá nhiều điều muốn hỏi, không để ý tới vẻ mặt xấu hổ của Hồ đồng chí, vội vã nhảy đến một đề tài khác: “Vậy hai người xác định quan hệ chưa? Cặp bồ, hay thuần túy là 419, thuần túy phát dục?”

Thấy Hồ Nhất Hạ u mê, Lãnh Tĩnh cũng biết cô căn bản chưa nghĩ đến quan hệ thế nào, không khỏi toát mồ hôi thay con hồ ly dần này: “Việc này, hiện tại mình muốn nói cho cậu biết một chuyện về Hứa Phương Chu, chính cậu suy nghĩ xem sau này nên làm gì.”

Vừa nhắc tới Hứa Phương Chu, Hồ Nhất Hạ nhất thời cảnh giác.

Lãnh Tĩnh rất ít thấy được ánh sáng sáng rõ trong mắt Hồ Nhất Hạ, Hứa Phương Chu thật đúng là tử huyệt của hồ ly dần này, Lãnh Tĩnh yên lặng than trong lòng, thanh âm không khỏi nhỏ lại: “Hứa Phương Chu cũng không nói ỉn biết quá nhiều, chỉ nói chuyện anh ta và Lâm Dạ Á chia tay, còn có. . . . anh ta đặc biệt vì cậu chuyển đi nơi khác mà đến chỗ này.”

Nhìn vẻ mặt Lãnh Tĩnh cảm thấy những lời phía sau cô không cần thiết nói.

“Sao không nói sớm.”

“Anh ta gọi điện thoại cho cậu chính là vì nói chuyện này, nhưng cậu cúp điện thoại rồi.”

Hồ Nhất Hạ gãi gãi đầu, rất phiền não, thật sự không nghĩ ra biện pháp, không thể làm gì khác hơn là trông mình nhìn Lãnh Tĩnh: “Cô, mình nên làm cái gì?”

“Hứa Phương Chu, tựa hồ đối với ai cũng rất tốt, ai ở chung với anh ta đều cảm thấy có khoảng cách, loại người đàn ông này sanh ra chính là vì gieo họa cho phụ nữ, tài nghệ này của mình sợ rằng không thể khổng chế rồi.”

Lãnh Tĩnh cũng không xác định cô có nghe được hay không, nhìn bộ dáng bây giờ của cô, đoán chừng ba hồn bảy phách đều không ở chỗ này. Hơi hối hận vì đã nói chuyện này với cô: “Buổi chiều mình còn phải đến đài truyền hình, mau thay quần áo ăn cơm đi.”

Qua loa kết thúc cái đề tài này, Lãnh Tĩnh dẫn đầu đi ra phòng ngủ.

— hay buổi chiều mình đến Đài Truyền Hình tìm cậu, cậu tan việc rồi thì đi tìm Hứa Phương Chu với mình?

Nhìn bóng lưng Lãnh Tĩnh, Hồ Nhất Hạ đành nuốt lời này xuống. Lúc xoay người mở tủ treo quần áo không cẩn thận liếc thấy túi hành lý kia.

Khoảng một giây đồng hồ, Hồ Nhất Hạ cảm thấy mình hơi thẹn với đồng băng vệ sinh kia.

Cảm thấy áy náy với đồng băng vệ sinh này? Hồ Nhất Hạ bị mình làm sợ.

Mặc dù có vài lời khó có thể nói ra khỏi miệng, Hồ đồng chí vẫn dựa vào trí nhớ mình luôn thấy kiêu ngạo để nhớ làm việc của Lãnh Tĩnh, định đúng giờ đến đài truyền hình trông chừng.

Đài Truyền Hình này thật là khó vào, Hồ Nhất Hạ hao nửa ngày ở chỗ người gác cổng mới chứng nhận làm khách xong, sợ muộn mấy phút đồng hồ sẽ không gặp được Lãnh Tĩnh, thật may là cô không để ý đi cả trong người cướp đường chạy như điên, vừa vặn gặp được Lãnh Tĩnh dưới lầu làm việc.

Lãnh Tĩnh vừa giúp cô nhuận khí vừa mang tiếu hận nói: “Cậu tới sớm nửa phút thì tốt, muốn giới thiệu một thiết kế sư với cậu.”

“Hiện tại mình đã bế đầu sứt trán như vậy cậu còn giới thiệu bạn trai ỉn à?”

“Nghĩ đi đâu? Là nữ thiết kế sư, lại là một ABC (American Born Chinese - người Hoa ra đời ở Mỹ), gần đây mới trở về nước, được chuyên mục chúng ta khai thác để làm người mới.”

“Oh.” Vừa nghe đối phương là nữ, Hồ Nhất Hạ lập tức không có hứng thú.

“Tên đặc biệt giống cậu, Hồ Diệc Hạ. Khéo chứ? Đáng tiếc người ta mới vừa được đón đi.”

Vừa nghe tên đối phương dễ nghe hơn mình, Hồ Nhất Hạ lại không dám hứng thú.

Lãnh Tĩnh lại có vẻ có ấn tượng rất tốt với thiết kế sư kia, chỉ chỉ chiếc xe cách đó không xa: “Thấy chiếc xe kia không? Không biết tài xế có phải bạn trai cô ấy hay không, thật là đẹp trai, nhìn đặc biệt quen mắt.”

“Thôi đi, chỉ cần là trai đẹp thì cậu đều cảm thấy quen mắt.” hiện tại trong lòng Hồ Nhất Hạ chỉ có ba chữ, Hứa Phương Chu Hứa Phương Chu Hứa Phương Chu. Đâu còn lo lắng ai khác?

“Cấp bậc đẹp trai này mình thật là chưa từng thấy, cũng vượt qua Ngô Ngạn Tổ lúc tuổi còn trẻ rồi. Nhưng nghe nói bạn trai của Hồ thiết kế sư là một người tàn tật thể nào thì người đàn ông kia cũng không giống tàn tật.”

Hồ Nhất Hạ không có rãnh trì hoãn nữa, lôi Lãnh Tĩnh đi ra ngoài, Lãnh Tĩnh nhìn thấy chiếc xe cũ của mình, lại sinh lòng cảm khái: “Người ta đi xe xin, bằng số xe cũng đẹp, 1413, một đời cả đời, chắc chắn. Lãng mạn a.”

Hồ Nhất Hạ vội nhét Lãnh Tĩnh vào trong chiếc xe cũ: “Lãng mạn con quỷ! 1413, một chết một thương!”

~[1] Sắc, giới (cảnh giác): là một cuốn truyện ngắn của Trương Ái Linh. Truyện lấy bối cảnh thời kỳ kháng chiến ở Thượng Hải, kể lại nữ sinh đại học Vương Giai Chi lợi dụng sắc đẹp đến gần Hán gian Dịch tiên sinh, ý đồ hành thích, kết quả chuyện bại lộ, hy sinh bi hùng.

23. Chương 23: Chương 23

Máy điều hòa không khí vừa mở ra, trong xe cũng đặc biệt ấm áp, Hồ Nhất Hạ cởi áo khoác ngoài ra, Lãnh Tĩnh liền hí hóp mắt lại, nghi ngờ quan sát quan sát cô: “Mặc bộ đồ đẹp để lại khiến người cảm thấy lạnh lẽo này, chuẩn bị làm gì hả?”

“Cậu nói. Hiện tại chúng ta làm sao đi tìm Hứa Phương Chu?”

Hồ Nhất Hạ vừa có chuyện muốn nhờ, thanh âm và vẻ mặt liền trở nên đặc biệt ngọt, đặc biệt ôn ẽn, Lãnh Tĩnh chà xát da gà nổi trên cánh tay, lái xe qua lối rẽ, không mấy vui lòng: “Muốn tìm anh ta thì trực tiếp gọi điện thoại không phải được rồi sao? Cứ chạy như vậy cũng không biết anh ta đang ở đâu. Huống chi mình căn bản không biết anh ta ở đâu.”

“Cậu không biết nhưng mình biết, mình đã hỏi thăm người trong công ty rồi, địa chỉ hành trình của anh ấy, mình đều nắm trong tay”

“Cậu xem cậu, lại tới. Mỗi lần Hứa Phương Chu chia tay cậu đều thế, mọi người đều nhìn ra ý đồ của cậu đối với anh ta, quái thai IQ cao như Hứa Phương Chu lại không nhìn ra? Làm bộ không biết mà thôi. Mình còn tưởng cậu rời nhà là bởi vì giác ngộ rồi, sao bây giờ cậu lại.”

Hồ đồng chí nhướng mày, mặc kệ: “Tiểu thư, cậu đừng đả kích mình!”

“Được rồi, những việc này đều không trách cậu, muốn trách thì trách ông trời cho cậu số đào hoa, cấp trên kia của cậu cũng thiệt là, đã ngủ với cậu rồi, sao còn chưa bày tỏ gì cả?”

“Cải chính chút, là mình ngủ với anh ta, không phải anh ta ngủ với mình.” Hồ Nhất Hạ vừa nói vừa nhét địa chỉ của khách sạn vào trong tay Lãnh Tĩnh, “Còn nữa, chuyện này đến đây chấm dứt rồi, cậu ngàn vạn, ngàn vạn đừng nhắc tới trước mặt Hứa Phương Chu.”

Lãnh Tĩnh nhìn tờ giấy một chút, tiếp tục than thở.

Hồ Nhất Hạ lại còn phối hợp nói: “Như thế này vậy, chúng ta đến phòng ăn trên lầu khách sạn ăn cơm trước, Hứa Phương Chu hẹn khách ở nơi đó vào 6 giờ, đến lúc đó chúng ta sẽ giả bộ vô tình gặp được anh ấy, có biết hay không?”

Lãnh Tĩnh trầm mặc, tiếp tục than thở.

“Đừng mãi than thở, may mắn cũng bị cậu than hết rồi.”

Hồ Nhất Hạ không ngờ tới lời này của mình nhanh như vậy đã thành một câu sấm. Chỉ còn cách khách sạn một con đường, họ lại bị kẹt xe.

Lãnh Tĩnh lơ đãng, nghe nhạc, thưởng thức phong cảnh, thậm chí lôi kéo Hồ Nhất Hạ đang nóng nảy: “Ai ai cậu xem! Chiếc xe phía trước nhất có phải 1413

Hồ Nhất Hạ nghe câu được câu không, cúi đầu xem đồng hồ, thật sự không chờ được, mặc áo khoác vào muốn xuống xe: “Mình chạy qua thôi, cậu chờ rồi trực tiếp đến phòng ăn khách sạn tìm mình.”

“Chờ một chút đi, trước mặt đã hơi thông, kẹt không được bao lâu.”

“Chờ đợi thêm nữa người ta sẽ ăn xong cơm tối luôn rồi.” Trực tiếp đóng cửa xe, nhanh chóng xuyên qua ở trong dòng xe cộ.

Hồ Nhất Hạ cũng không dám tin tưởng mình chạy nhanh như vậy, lúc đến vườn hoa lầu dưới khách sạn thì nhìn đồng hồ, thời gian lại còn hơi sớm.

Lấy cái gương nhỏ ra, thử vài hơi. Cũng may mang theo đồ trang điểm, cô chạy suốt cả đường, kiểu tóc cũng rối loạn.

Đang bận chỉnh trang, trong túi xách đột nhiên vang lên tiếng chuông làm cô rợn cả tóc gáy. Nếu như Hồ đồng chí có can đảm, nhất định hung hăng tắt máy. Nhưng cô không có can đảm, không thể làm gì khác hơn là vô cùng không tình nguyện tắt máy.

Giọng nói ngạo mạn trong dự liệu vang lên: “Ở đâu?”

Hồ Nhất Hạ kẹt di động ở giữa bả vai và lỗ tai, hai tay để trống tờ son môi, không chút để ý đáp: “Ở nhà.”

“Anh sắp đi ngang qua nhà em, cùng nhau ăn bữa tối.”

Hồ Nhất Hạ cả kinh thiếu chút nữa ăn hết một đoạn son môi, lúc này không dám chậm trễ: “Anh, anh biết tôi ở đâu?”

“ ”

“Tôi, đã ăn rồi.”

Anh vẫn không có trả lời.

Hồ đồng chí chuyển con người, lập tức nhú mào làm vẻ thống khổ: “Oa, bụng của tôi thật là đau, Phó tổng thân thể tôi không thoải mái, muốn ở nhà, không muốn ra khỏi cửa.”

Đi theo làm bảo mẫu mấy ngày này, Hồ Nhất Hạ hiểu trầm mặc là phương thức nói “Không” của anh, nhưng, lúc này anh không khỏi trầm mặc quá lâu ——

Da đầu Hồ Nhất Hạ cũng bắt đầu tê dại, thử dò xét hỏi: “Phó tổng?”

Tiếng nói vừa dứt, đầu vai Hồ Nhất Hạ trầm xuống.

Quay đầu lại, nhất thời ngẩn ra.

“Phó. Phó tổng. ” Thanh âm run giống như gió thu cuốn hết lá vàng.

Đáng tiếc mặt Chiêm Diệc Dương đối diện vẫn không chút thay đổi

Hồ Nhất Hạ còn ngu hê hê cầm điện thoại di động, cho đến lúc anh thu hồi điện thoại di động, mới hoàn toàn nhớ lại phải cúp máy.

Chiêm Diệc Dương lờ mờ cảnh xa hoa bên ngoài khách sạn một cái: “Người ở nơi này?”

-_-|||

Đôi mắt anh trước đó chưa từng ga lẳng như vậy, lòng vằn tay Hồ Nhất Hạ liên tục ra mồ hôi, “Tôi tới tìm người không được ah...”

Anh thậm chí cười một tiếng: “Đứa bé nói láo phải bị trừng phạt.”

L này sao nghe quen tai thế này?

Hồ Nhất Hạ mãnh liệt phản ứng kịp, nhất thời mặt đỏ tới mang tai. Đang lúc này, cách đó không xa bay tới một tiếng: “Mars!”

(_)?

Âm thanh này thật là thân mật, Hồ Nhất Hạ còn chưa kịp theo tiếng kêu nhìn lại, người khác không nói hai lời, cứ như vậy đột nhiên ôm chặt hông của cô.

Động tác của Chiêm Diệc Dương hết sức nhẹ nhàng linh hoạt, Hồ Nhất Hạ lại bị dọa không nhẹ. Đang muốn ngửa đầu trừng anh, ánh mắt lại không tự giác nhìn người phụ nữ đang ở đằng xa.

Người phụ nữ mới từ một chiếc xe RV xuống, chiếc xe có bảng số là ——1413.

Hồ Nhất Hạ sửng sốt.

Sững sờ xong, đột nhiên đắc chí cười lên, ngón tay đâm đâm ngực Chiêm Diệc Dương: “Vừa rồi còn bảo muốn ăn cơm tối với tôi, không phải anh cũng đầu gậy người sao?”

Chiêm Diệc Dương cúi đầu nhìn tay cô, ánh mắt nguy hiểm, Hồ đồng chí từ trước rất thức thời, cất đi sắc mặt đắc ý: “Không trở ngại hai người, tôi. . . .”

Hồ Nhất Hạ vắn vắn eo. Móng vuốt của người khác vẫn chiếm cứ ở nơi đó, không chút nào thư giãn. Còn người phụ nữ đối mặt, dùng một loại ánh mắt hết sức phức tạp nhìn hai người bọn họ, Hồ Nhất Hạ nhìn mà cả người khó chịu.

Chiêm Diệc Dương nâng cổ tay nhìn đồng hồ, cô cũng rướn cổ dài nhìn. Cửa chính khách sạn gần ngay trước mắt, nhưng trông mòn con mắt cũng không vào được, Hồ Nhất Hạ nhất thời phàn nàn nâng mặt: “Anh hẹn hò thì hẹn hò đi, kéo tôi tới chi?”

“Cùng nhau.” Chiêm Diệc Dương ném qua hai chữ, chỉ khổ Hồ Nhất Hạ, lại lộ ra bộ dáng mặc người chém giết trước mặt người phụ nữ xa lạ, thật sự là mất mặt.

Đợi đến ầm ỨC, Hồ Nhất Hạ không có biện pháp với cái móng vuốt ngang hông, không thể làm gì khác hơn là nhìn vào khách sạn đại sư tử tam trai đẹp giết thời gian.

Đáng tiếc ra vào đều là nhân sĩ xấu xí trang phục xa hoa, duy nhất có diện mạo xa hoa, lại ngồi trên xe lăn, do phục vụ đẩy ra đường.

Ai đáng tiếc! Hồ Nhất Hạ đang than, người phụ nữ bên cạnh đột nhiên phất tay ra hiệu cho người đàn ông xa hoa: “Calvin!”

-_-!

Người được chờ đã đến, không tìm được cơ hội trượt đi, lại thật sự đi không được, Hồ Nhất Hạ tính toán thật nhanh trong lòng, mắt trông mong nhìn đường rẽ, chiếc xe cũ của Lãnh Tĩnh còn chưa thấy bóng dáng.

Người đàn ông xa hoa rất nhanh được dời lên xe RV, mắt thấy người khác sắp xách cô lên xe, Hồ Nhất Hạ vội vàng khước từ: “Tôi còn có bạn!”

Kháng nghị không có hiệu quả.

Xe quay đầu, rất nhanh chạy gấp ra, Hồ Nhất Hạ khóc không ra nước mắt.

Thanh âm của người đàn ông xa hoa cũng xa hoa, Hồ Nhất Hạ lại hoàn toàn không có hăng hái, cho đến —— “Anh em cầu xin cậu chờ bày ra vẻ lạnh lùng, không chuẩn bị giới thiệu chúng tôi với vị hôn thê của cậu?”

Anh em trong miệng của anh ta là, Chiêm Diệc Dương?

Vậy vị hôn thê

Hồ Nhất Hạ nhất thời kinh hãi, liên tục nghiêng đầu nhìn về phía Chiêm Diệc Dương. Tay cầm tay lái của anh bất ngờ căng thẳng, lại vẫn iệng không nói.

“Nhất Hạ, tôi có thể gọi cô thế không?” Lời nói vòng vo này nghe vào thật không mặc cười, một là bởi vì nó xuất ra từ cái miệng hoàn mỹ của người dà ông xa hoa, mà, Hồ đồng chí lo đập Chiêm Diệc Dương, căn bản không cần thận nghe. Cho đến ——

“Tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Phương Chu, cô có thể gọi tôi Calvin. Đây là vợ tôi Hồ ——”

Tên Phương Chu này đã đủ làm cho người ta kinh ngạc, Hồ Nhất Hạ rất bội phục mình còn có thể tự nhiên nhận lấy lời của đối phương: “Hồ Diệc Hạ?”

“Mars nói với cô?”

Ba hôn bảy vía của Hồ đồng chí đã bay một nửa, cơ hồ quên nên nói như thế nào.

Chiêm Diệc Dương đặc biệt thông cảm cô, cứng chiều cười, trong mắt lại u ám, thẳng tắp nhìn chăm chăm con đường phía trước: “Sắp ăn cơm với ba mẹ chồng tương lai, cô có chút khấn trương, các cậu chó để ý.”

Tương?

Lai?

Công ((công trong công công (ba chồng)?

Bà ((bà trong bà bà (mẹ chồng)? ? ? ?

Một nửa hôn phách còn lại của Hồ Nhất Hạ cũng “vèo” một tiếng bay đi.

24. Chương 24

Hồ Nhất Hạ vốn đang cực kỳ mâu thuẫn ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhưng bây giờ vô cùng cảm kích có thể có một chỗ bí mật để trao đổi với người khác: “Lừa gạt. . . . Gạt tôi?”

Chiêm Diệc Dương vẫn nhìn về đường xá phía trước, không chút để ý hỏi: “Em nói phương diện nào?”

“Đương nhiên là. . . .” Hồ Nhất Hạ nhất thời quên khổng chế âm lượng.

Cô vội vàng xuyên thấu qua kính chiếu hậu trong xe để nhìn hai người ngồi ở phía sau, lúc này mới nghiêng tới bên lỗ tai anh nói nhỏ: “. . . . Đương nhiên là chuyện gặp cha mẹ chồng tương lai!”

“Em yêu, chỉ là ăn bữa cơm mà thôi, đừng khấn trương như vậy.” anh liếc cô một cái, âm lượng vừa vặn có thể để ọi người bên trong xe nghe.

Hồ Nhất Hạ chỉ cảm thấy kỳ quặc, mang theo nghi vấn quan sát vẻ mặt không có kẽ hở của anh. Lời nói của Chiêm Diệc Dương nhu hòa, nhưng ánh mắt lại lạnh muốn chết, quả nhiên, ngay sau đó anh liền hạ thấp giọng: “Tối nay Phó tổng chấp hành tạm thời thay tôi dự một hoạt động, em đi tìm anh ta, chỉ tay không mà thôi.”

! ! !

Xe chạy nhanh trên đường, dừng lại chờ đèn giao thông, Hồ Nhất Hạ khiếp sợ đến nay còn chưa có hồi hồn, trong đầu có một thanh âm luôn lặp lại: Sao anh lại biết? Sao anh lại biết?

Điện thoại di động vang lên nhiều lần nhưng Hồ Nhất Hạ cũng không nghe.

Tiếng chuông âm trầm do người khác thâu reo khắp buồng xe, hai người ngồi phía sau kéo dài kinh ngạc, Chiêm Diệc Dương ngoái đầu nhìn lại, lúc này cầm lấy túi của Hồ Nhất Hạ, lấy điện thoại di động của cô ra, sau khi bấm nghe thì trực tiếp thả vào bên tai cô.

“Hồ ly? Mình đã đến phòng ăn rồi, cậu ở đâu, sao mình không nhìn thấy cậu?”

Bên tai truyền đến giọng nói vội vàng của Lãnh Tĩnh, lúc này Hồ Nhất Hạ mới tỉnh hồn lại, nhưng không biết trả lời thế nào: “Mình. . . . Mình. . . .”

Cô đang nói quanh co, Chiêm Diệc Dương đột nhiên rút tay, thay đổi thành tự nghe: “Lãnh tiểu thư à? Bây giờ cô ấy đang ở chung với tôi. . . . Tôi là ai? Ở trong album hình trong điện thoại di động của cô ấy thì tôi tên là không phải là người, còn ở trong danh bạ của cô ấy thì tôi là nhà tư bản. . . . Tôi muốn mượn dùng cô ấy một đêm, Lãnh tiểu thư sẽ không để tâm chứ?”

Hồ Nhất Hạ nhào qua giành điện thoại, bị anh dễ dàng đẩy ra, anh nhìn cô, ánh mắt mang một chút đùa giỡn, không chút để ý tiếp tục: “Xin lỗi đã bắt cô dùng cơm một mình. Đó là khách sạn công ty dưới cơ chúng tôi, tôi sẽ nói với quản lý phòng ăn tính tiền cho tôi. Chúc cô dùng cơm vui vẻ.”

Trò chuyện kết thúc, đèn giao thông cũng chuyển thành màu xanh vào lúc này, Chiêm Diệc Dương trả điện thoại cho cô, tiếp tục lái xe. Hồ Nhất Hạ cúi đầu liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động đã tắt, nổi giận, nâng cánh tay anh cắn xuống.

Hai người ngồi phía sau cũng sửng sốt. Hồ Diệc Hạ bô bô ra một chuỗi tiếng Anh, Phương Chu trấn an mấy câu, ngược lại vỗ vỗ vai Chiêm Diệc Dương, cười giỡn nói: “Hai người giở trò quỷ gì? Chơi đùa à?”

Hồ Nhất Hạ liềm mạng buộc chặt hàm răng, anh mặc ít, cách áo sơ mi trực tiếp có thể cắn bắp thịt, chuyện này thật là hả giận, nhưng người khác cũng không hừ một tiếng, cuối cùng vẫn do cảm cô ề ảm, không thể không nhả ra.

Chiêm Diệc Dương giải thích với khách ngồi sau, giọng nói mang theo cương chiều: “Cô như đứa trẻ, rất thích náo loạn như vậy, tôi đã quen.”

Phương Chu phiên dịch lời nói của Chiêm Diệc Dương cho vợ nghekhí có vẻ rất tốt, vợ lại lo âu nhìn Chiêm Diệc Dương, tâm tình đều viết ở trên mặt. Chiêm Diệc Dương là người duy nhất không tỏ vẻ gì, trước sau như một khiến người đoán không ra ý định.

Hồ Nhất Hạ giận đến mài răng sèn soẹt, liếc mắt nhìn bọn họ, hung hăng nghiêng đầu, không có nói thêm chữ nào.

Chiêm Diệc Dương cũng trầm mặc lái xe, cho đến khi xe đến nơi. Lên tiếng lần nữa, nói với máy theo dõi ở ngoài cửa lớn: “Là tôi.”

Cửa chính theo tiếng mở ra.

Sắc trời đã tối, bên cạnh đường dốc mặc dù có đèn đường, nhưng vẫn âm trầm, lúc xe sắp lái vào nhà để xe giữa lại đột nhiên có một người phụ nữ trung niên nhô ra, Hồ Nhất Hạ càng bị sợ không nhẹ.

Chiêm Diệc Dương hạ cửa sổ xe xuống, nói với người phụ nữ kia: “Chu nữ sĩ, trước hết cho con dừng xe được không?”

Mặc dù mặt anh vẫn không chút thay đổi, nhưng giọng nói rất dễ dàng, Hồ Nhất Hạ không khỏi nhìn Chu nữ sĩ thêm hai lần.

Phương Chu cũng lộ ra cửa sổ xe: “Cô!”

Chu nữ sĩ làm bộ nhướn lông mày: “Phương Chu cháu quá lâu không về nước hay sao, lại quên quy củ của cô?”

“Chị Chu!” Phương Chu lập tức cải chính.

“Vậy mới đúng!” Chu nữ sĩ cực kỳ hài lòng, vừa kêu người mang xe lăn của Phương Chu xuống xe, vừa kéo ra cửa xe bên Chiêm Diệc Dương, kéo anh xuống xe: “Đội mấy đứa nửa ngày thức ăn cũng lạnh, mau vào nhà mau vào nhà.”

Hai người nam đều rất vui vẻ, hai nữ lại nhìn nhau, không hiểu ra sao.

Chiêm Diệc Dương xuống xe rồi Hồ Nhất Hạ liền trực tiếp bại lộ ở trước mặt Chu nữ sĩ. Bị người nhìn chằm chằm như vậy thật sự không dễ chịu, Hồ Nhất Hạ suy nghĩ hồi lâu, kêu một tiếng: “Chu nữ sĩ.”

Chu nữ sĩ tựa hồ không nghe thấy, trừng trừng mắt nhìn cô, trong nháy mắt thậm chí toát ra ánh mắt sói giống Chiêm Diệc Dương, Hồ Nhất Hạ không thể làm gì khác hơn là yên lặng xuống xe, yên lặng cọ đến sau lưng Chiêm Diệc Dương.

Chiêm Diệc Dương rõ ràng tiếp thu được ánh mắt cầu cứu của cô, không khách khí xách cô từ phía sau mình ra ngoài, giới thiệu với Chu nữ sĩ: “Người phụ nữ của con.”

Mắt Chu nữ sĩ vụt sáng, đảo mắt liền từ trong tay Chiêm Diệc Dương nhận lấy quyền không chế Hồ Nhất Hạ, kéo Hồ Nhất Hạ đi về phía nhà chính: “Nhất Hạ đứng không? Có thể gặp cháu rồi. Bác bảo Đại Dương Dương dẫn cháu về nhà ăn bữa cơm, nó lại nói không chịu, hiện tại len lén dẫn cháu, là vì cho bác vui mừng?”

Quá nhiệt tình đi! Hồ Nhất Hạ không khỏi nuốt ngụm nước bọt: “Bác. . . . gái!”

“Ai, cháu kêu bác là Chiêm phu nhân, Chu nữ sĩ, chị Chu. . . . đều được, nhưng ngàn vạn đừng gọi bác là bác gái.” Chu nữ sĩ cười híp mắt, “Lần trước bác gọi điện thoại đến Singapore là cháu nhận?”

Con trai cũng kể chuyện này với mẹ? Hồ Nhất Hạ không khỏi nuốt ngụm nước bọt nữa: “Bác. . . . Chu nữ sĩ hãy nghe cháu nói.”

Chu nữ sĩ thấy cô gái nhỏ khấn trương, lập tức an ủi: “Cháu không cần lo lắng, bác rất cởi mở, không ngại thanh niên trẻ tuổi ngủ với nhau trước hôn nhân. Chỉ là không ngại thì không ngại, nhưng bác vẫn rất hi vọng hai đứa sớm xác định. Lúc nào thì cho hai bác gặp ba mẹ của cháu? Cha mẹ hai bên mau chóng xác định hôn sự, sang năm hai đứa liền kết hôn, cuối năm bác sẽ mừng cháu, năm sau có một cháu gái, ba năm sau. . . . Ha ha ha, ha ha ha a!”

Chu nữ sĩ cười lên càng trẻ tuổi, khoe mắt có nếp nhăn, Hồ Nhất Hạ bị dung nhan xinh đẹp này làm sợ tới mức cơ hồ muốn khóc lên, quay đầu lại nhìn Chiêm Diệc Dương ở phía sau, dùng hình miệng im lặng nói: “Cứu! Tôi!”

Trong mắt Chu nữ sĩ chỉ còn lại con dâu tương lai, những người khác hoàn toàn thành bài biện, trên bàn cơm, hai khách cộng thêm một đứa con trai đều ngồi ở bên trái, Chu nữ sĩ và Hồ Nhất Hạ ngồi ở bên phải, gấp thức ăn: “Tiểu Hồ Hồ, ăn nhiều một chút, ăn xong rồi bác dẫn cháu lên lầu xem phòng cho trẻ con, cháu nhất định thích.”

Hơn phân nửa thức ăn đều nhét vào dạ dày Hồ Nhất Hạ, cô nhìn nước mắt ròng ròng, mím môi ngo ngo Chiêm Diệc Dương đối diện. Anh cúi đầu ăn cơm, động tác lịch sự.

Hồ Nhất Hạ không cam lòng, chân dài đuổi một cái, đá đá anh. Đáng chết anh vẫn không có phản ứng!

Cô không cam lòng nguyên rửa: chỉ có biết ăn thôi, ghen chết anh! Đang nghĩ như vậy, Chiêm Diệc Dương bỗng đứng buông chén đĩa xuống, nhìn qua.

Hồ Nhất Hạ sử dụng ánh mắt gửi tín hiệu cầu cứu đi, nhưng anh lại như không nhìn thấy chút nào, nhìn về phía Chu nữ sĩ: “Ba của con đâu?”

Mắt Chu nữ sĩ vẫn dính vào trên người Hồ Nhất Hạ: “Tối nay ba chồng con có tiệc, sẽ không gặp con được. Nếu biết con đến, mẹ nhất định không để cho ba chồng con đi. Tiểu Hồ hồ tối nay con ngủ ở nơi này, ngày mai mẹ dẫn con. . . .”

Chiêm Diệc Dương hoàn toàn thành không khí, Hồ Nhất Hạ lại vụn vụn không vui, chưa từ bỏ ý định nhìn anh một cái, lại cúi đầu nhìn trong chén anh, phát hiện chén anh trống không, lúc này mới bị thống ý thức được, thì ra là anh ăn xong rồi chuẩn bị tâm sự, mà không phải vì cứu cô.

Quả nhiên, Chiêm Diệc Dương nói một câu: “Con ăn no.” Sau đó liền đứng dậy chuẩn bị rời chỗ.

Hồ Nhất Hạ thấy mình hoàn toàn không thoát khỏi được Chu nữ sĩ và vấn đề sanh con Chu nữ sĩ cúi đầu, im lặng ghen ngào.

Đang lúc này, cổ tay cô chợt căng thẳng, bị người kéo đi. Vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy gương mặt kiên nghị của người họ Chiêm.

“Chu nữ sĩ, làm phiền mẹ tiếp khách.” Chiêm Diệc Dương xin lỗi cười cười với hai vị khách, nói xong, nắm chặt cổ tay Hồ Nhất Hạ, xoay người rời đi.

Chu nữ sĩ cực kỳ lưu luyến không rời: “Tiểu Hồ Hồ còn chưa có ăn xong mà con đã dẫn con bé đi đâu?”

“Theo yêu cầu của Chu nữ sĩ, vào phòng nghiên cứu vấn đề sinh con với vợ tương lai.” Chiêm Diệc Dương không quay đầu lại nói.

25. Chương 25

Hồ Nhất Hạ vẫn cảm thấy phong cách trong nhà có thể phản ánh tính tình của một người nhất, quả nhiên, lầu ba là địa bàn của người họ Chiêm, hoàn toàn khác trang hoàng ấm áp kiểu Châu Âu ở lầu dưới, trắng đen làm chủ — trắng chính là gương mặt anh, đen là tâm can của anh!

Nhưng mà anh có lúc tựa hồ cũng không xấu thế, Hồ Nhất Hạ cảm thấy cần thiết khen ngợi khen ngợi, lại sợ người khác đắc chí, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu dạo trái ngấm phải ở trong phòng, giống như lơ đãng nhắc tới: “Vừa rồi tôi còn tưởng anh không tính lấy tôi. Coi như anh còn có chút lương tâm.”

Người phụ nữ này ngó dáo dác như một tên trộm, Chiêm Diệc Dương cười mà không biết, rót ly nước cho cô, cô vừa chạm vào liền “Ừng ực ừng ực” đảo mắt uống xong, không có biện pháp, mới vừa rồi cứ dùng bữa, hiện tại miệng thật mặn.

Nghĩ đến Chu nữ sĩ dưới lầu, sự hoảng sợ của Hồ Nhất Hạ vẫn còn chưa giảm: “Hiện tại ta nhất định phải về nhà, cái cố sanh con này quá hư thối, đến lúc đó anh nghĩ cái cố khác đưa tôi đi

“Ai nói đây là lấy cố?”

Hồ Nhất Hạ sững sốt.

Quay đầu lại nhìn anh, chỉ thấy trong mắt anh hiện ra chân thành tha thiết, từ từ đến gần cô, vừa đi còn vừa cời nút áo.

“Anh anh anh. . . Anh. . .” Hồ đồng chí lại cà lăm rồi.

Anh lại dùng chiêu này, từng bước một tiến tới gần, đợi cả ý định của cô đều rối loạn, lại ném ra quả bom tấn: “Em thật là đối tượng tốt để kết hôn.”

Hồ Nhất Hạ cự tuyệt nhìn mắt anh, trong lòng niệm chú: tất cả phản động đều là con cọp giấy, đều là con cọp giấy. . . . Rốt cuộc không bị anh bức đến góc tường muốn làm gì thì làm giống lần trước —

Cô bị anh bức đến chân mềm nhũn, trực tiếp ngã trên sofa.

Một giây kế tiếp, Chiêm Diệc Dương sải bước đến ghế sofa, Hồ Nhất Hạ cười khan lui về phía sau: “Tôi thật không biết vì sao anh để ý tôi, nhưng mà thật không nhận được, lão nương nhìn không khá anh!”

Chiêm Diệc Dương dừng lại.

Hồ Nhất Hạ đang suy nghĩ làm sao trượt ra, anh đột nhiên nghiêng nửa người về phía cô. Hồ Nhất Hạ cả kinh, cố gắng nghiêng eo hết mức, mới không đụng vào lỗ mũi anh.

“Anh là người rất truyền thống, em ngủ với anh, sẽ phải phụ trách đối với anh.” Người họ Chiêm nói xong hết sức uất ức, động tác lại ngược lại với giọng nói, gần như bá đạo.

Hồ Nhất Hạ vừa đẩy lồng ngực của anh, vừa tận lực nghiêng về phía sau, lại không thể ngăn cản được, bộ dạng này của anh, rõ là muốn cúi người hôn cô, trong mắt đều là cái bóng của cô, Hồ Nhất Hạ giật mình vì mình sắp rơi vào trong con người của anh, rốt cuộc thất thanh hô to: “Tôi không thích loại đàn ông trong lòng có người phụ nữ khác như anh!”

Chiêm Diệc Dương dừng lại.

Một hồi lâu, anh từ từ rút người ra ngồi vào bên cạnh, chân mày lặng lẽ nhíu lại. Hồ Nhất Hạ thấy thế, trong lòng vui mừng hát vang bài hát nông nô nổi dậy.

Vuốt vuốt tóc, ý chí chiến đấu sục sôi đứng dậy, đứng ở trước sô pha nhìn xuống anh: “Bình thường anh đối với phụ nữ chỉ có hai loại thái độ, hoặc là lãnh đạm muốn chết, hoặc là tựa như mới vừa rồi, nhìn tôi chăm chọc như nhìn con khỉ. Chỉ là, người phụ nữ cả nói tiếng phổ thông cũng không rành ở dưới lầu rất rõ ràng không thuộc loại nào trong hai loại. Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết anh có gì đó với cô ta! Nhưng đáng tiếc, người ta có ông xã rồi...!”

Người phụ nữ này cố ý nói rất chậm câu nói sau cùng, mang một ít giả mù sa mưa đồng tình, Chiêm Diệc Dương cười khê. Hồ Nhất Hạ vốn tràn đầy sức mạnh bỗng chốc bị một tiếng cười của anh làm cho trái tim rơi lộp bộp xuống.

“Ngón chân của em còn thông minh hơn đầu em.” Chiêm Diệc Dương bắt chéo chân, dò xét cô, “Thế nào, bây giờ muốn đàm phán với anh?”

“Tôi nào dám cò kè mặc cả với anh,” Hồ Nhất Hạ thu hồi nụ cười giả dối, “Chẳng qua nếu như anh còn trêu chọc tôi như khỉ làm xiếc, tôi liền nói cho anh em của anh biết anh muốn cạy góc tường của anh ta (chắc là mượn câu hồng hạnh ra tường để ám chỉ).”

Chiêm Diệc Dương khê rừ mắt xuống, Hồ Nhất Hạ nhận ra đây là động tác quen thuộc lúc anh suy tư, chiều này lại thành! Chính cô cũng không thể tưởng tượng nổi, càng có lòng tham nói ra một câu: “Còn nữa, mặc dù tôi không rõ anh biết chuyện của tôi và Hứa Phương Chu bao nhiêu, nhưng anh phải đồng ý với tôi, về sau chuyện của tôi, không cho phép anh nhúng tay.”

“Hứa Phương Chu?” anh nhỏ giọng lặp lại cái tên này, thanh âm cực kỳ cảm động, giương mắt nhìn nhìn cô, ánh mắt cơ hồ có thể nói là ôn hòa, “Đúng rồi, anh thiếu chút nữa đã quên chuyện này.”

Hồ Nhất Hạ bị anh nhìn chăm chú cả người nổi da gà, không rõ chân tướng nhìn anh lấy ra một vật từ trong túi.

Là cái điện thoại di động bị anh tịch thu!

“Về mặt của tiểu hồ ly lúc hôn thật đẹp, tấm hình này Hứa Phương Chu nhất định thích.”

Trong óc Hồ Nhất Hạ oanh một tiếng, không hề nghĩ ngợi liền nhào qua chụp điện thoại, móng vuốt hàm răng đều đem ra hết, vẫn bị anh nhẹ nhõm giữ.

“Anh thật hèn hạ!”

“Cám ơn đã khen.”

Người có lòng dạ đen tối cũng không sao, lòng dạ đen tối còn không biết xấu hổ cũng không sao, quan trọng hơn chính là anh không chỉ lòng dạ đen tối không biết xấu hổ, còn đáng chết hơi sức lớn, một cái tay đè lưng của cô khiến cô không thể quát tháo.

Hồ Nhất Hạ nằm ở trên đùi anh, hô hấp không yên, ánh mắt cũng rối loạn, giương mắt nhìn thấy điện thoại di động cách đầu ngón tay chỉ có mấy cm, không để ý tới dáng cầu của mình, liều mạng cạy về trước, cánh tay duỗi dài, lại duỗi dài.

Đang lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, “Mars?”

Thanh âm của gái tây giả (vì cô ta sinh ở Mỹ nhưng không phải người Mỹ nên bị gọi thế)?

Hồ Nhất Hạ rõ ràng cảm thấy cái tay trên lưng cứng đờ, cô nhân cơ hội khê chống hai cánh tay, thoát khỏi sự kiềm chế của anh. Điện thoại di động lại bị anh nhanh nhẩu cất về trong túi, vẫn chưa đoạt lại được.

Chiêm Diệc Dương hí mắt quan sát người phụ nữ này. Cổ áo khoác ngoài đã sớm tản ra, xương quai xanh mảnh khảnh lộ bên ngoài, đủ để thấy bên trong ăn mặc mát mẻ cỡ nào.

Ánh mắt tối sầm lại, đứng dậy đi mở cửa, cũng không quay đầu lại nói: “Về sau đừng cạy trong ngực đàn ông như vậy, rất nguy hiểm.”

Hồ Nhất Hạ đang nổi nóng, không nói hai lời đá về phía cái mông của người khác, kém mấy cm thì đá trúng! Cô giận dữ cắn răng.

Đàn gái nói cái gì Hồ Nhất Hạ không nghe rõ, Chiêm Diệc Dương cũng chỉ nói đơn giản đợi lát nữa sẽ xuống ngay, đối thoại cứ như vậy kết thúc.

Hồ Nhất Hạ suy nghĩ người đàn ông này luôn có khẩu âm rất nặng kiểu Anh, thật chưa từng thấy anh vì nhân nhượng người khác cố ý cường thành khẩu âm kiểu Mỹ. Kết quả còn khuyến khích, ngượng ngùng nói: “Phương Chu thật đáng thương, bà xã và bạn liếc mắt đưa tình.”

Chiêm Diệc Dương mới vừa đi tới bên người cô, nghe vậy dừng lại, liếc cô một cái, trong đôi mắt có thể bay ra dao. Khí thế bắt nạt kẻ yếu, phách lối của Hồ Nhất Hạ mới vừa dấy lên liền bị dập tắt.

Chiêm Diệc Dương vòng qua cô đi vào, rót rượu ỳnh. Một ly vào bụng, thần sắc rốt cuộc không còn căng thẳng.

“Thứ nhất, anh biết Connie trước. Thứ hai, nói đúng ra bọn họ sang năm sau mới chính thức đăng ký kết hôn. Thứ ba, anh hi vọng bọn họ có thể ở cùng nhau hơn ai hết.”

Anh nói rất bình thản, nhưng đốt ngón tay nắm ly rượu cương trắng. Bằng kinh nghiệm xem vô số tiểu thuyết, phim truyền hình của Hồ Nhất Hạ, loáng thoáng ngửi ra một chút mùi vị ngược luyến tình thâm.

Tha thứ cô nhiều chuyện: “Anh. . . Anh bỏ những thứ yêu thích à?” Nhà tư bản có vĩ như vậy hay không?

Chiêm Diệc Dương để ly rượu xuống, nắm cánh tay của cô muốn dẫn cô ra cửa. Hồ Nhất Hạ không nghe thấy đoạn sau, trong lòng ngứa ngáy, ăn vạ không đi: “Sau đó thì sao? Sau đó như thế nào?”

“ ”

Mắt thấy sắp bị anh dẫn ra khỏi phòng, Hồ Nhất Hạ nắm tay cầm cái cửa chết không buông tay: “Nếu không tôi dùng chuyện của tôi và Hứa Phương Chu trao đổi với anh?”

Chiêm Diệc Dương ngừng chân, ánh mắt tỉ mỉ bắn khoả một vòng ở trên mặt cô, ngầm cho phép.

Hồ Nhất Hạ đứng thẳng, xử lý quần áo thanh thanh giọng nói, bắt đầu kể.

“Tôi và Hứa Phương Chu, kể ra rất dài dòng.” Bị anh trừng, Hồ Nhất Hạ lập tức đổi lời nói, “Được rồi mặc dù kể rất dài, nhưng tôi kể tóm tắt. . . ”

Bô bô một hồi, Hồ đồng chí lấy hơi thật sâu, cuối cùng hơi trải hai tay: “. . . Dù sao bây giờ tôi hoàn toàn không hiểu anh ta làm như vậy là có ý với tôi hay không.”

Chiêm Diệc Dương gạt đầu một cái, đẩy tay của cô ra, tiếp tục kéo cô đi ra ngoài. Hồ Nhất Hạ luống cuống: “Tôi kể xong của tôi rồi, sao anh không kể của anh?”

“Anh đồng ý trao đổi chuyện với em lúc nào? Lỡ tai nào của em nghe được?” Công lực trở mặt không nhận nợ của người khác thật cái thế.

“Kể tôi nghe cũng không làm cho chuyện của anh chết không nhắm mắt!” Hồ Nhất Hạ không tin anh cứng mềm đều không ăn, đôi tay hợp lại, vững vàng ôm lấy cánh tay của anh, liều mạng hoảng hốt, “Chiêm đại nhân anh kể tôi biết đi, nhé? Nhé? Nhé?”

Áo khoác da dài tay, giày quaaá chân, trang phục lão luyện như vậy lại phối với giọng hừ từ lỗ mũi và vẻ mặt như cún con của cô, Chiêm Diệc Dương bất đắc dĩ vỗ trán.

“Chân của Phương Chu là vì anh, chỉ như vậy.” Nhẹ nhàng ném ra một câu như vậy, không cho cô la lối om sòm, từ trong tay cô đoạt lại tay cầm cái cửa, mở cửa xách cô đi ra ngoài.

Nhưng anh đã coi thường tinh thần của người phụ nữ này, xuống cầu thang cũng không an phận, anh tiếp tục bước chân ngạo mạn của anh, cô rất là vui vẻ đi theo phía sau: “A tôi hiểu, anh thấy có lỗi với anh em cho nên anh muốn hai người họ sống tốt, nhưng cô gái kia lại tình cũ khó quên với anh, cho nên anh vội vã tìm đối tượng làm cô hoàn toàn chết tâm? Khó trách, người như anh lại chạy đi xem mắt. Kết quả tôi chết tử tế không xong đụng vào họng súng của anh, anh cảm thấy tôi thông minh xinh đẹp lại lợi hại, cho nên anh. . . ”

Anh đột nhiên dừng lại, Hồ Nhất Hạ nhất thời thu chân lại không được, thiếu chút nữa đụng vào trên lưng anh. Anh quay đầu lại nheo mắt nhìn cô, tín hiệu nguy hiểm: “Thật muốn làm cái khóa kéo ngoài miệng của em.”

Hồ đồng chí kích động, nhất thời không ngừng được: “Nếu không hai ta làm một vụ làm ăn, tôi giúp anh giải quyết Hồ Diệc Dương và Chu nữ sĩ, anh giúp tôi theo đuổi Hứa Phương Chu, như thế nào?”

“Làm ăn không thể pha tình cảm cá nhân, đây là quy củ của tôi.”

“Tôi không có chút tình cảm nào với anh, anh yên tâm đi!”

Trong nháy mắt sắc mặt Chiêm Diệc Dương lạnh lẽo. Nhanh chóng xoay người tiếp tục xuống lầu, không để ý tới.

Bất tri bất giác đã đến lầu một, Hồ Nhất Hạ liếc nhìn mấy người đang ăn đồ ngọt sau khi ăn cơm, người đàn ông xa hoa trên choker, Chu nữ sĩ trước sau như một cười thật trẻ tuổi lại hào phóng, gái tây giả nhìn thấy Chiêm Diệc Dương trước hết, lặng lẽ đứng dậy đi về phía cầu thang. Sắp đến gần thì cô phát hiện Hồ Nhất Hạ, sắc mặt thoáng trầm

Đang lúc này, Chiêm Diệc Dương khẽ nghiêng đầu, tiến tới bên tai Hồ Nhất Hạ: “Làm ăn có thể, nhưng em phải bảo đảm nghe lời.”

“Bảo đảm!” Hồ Nhất Hạ cũng nhỏ giọng trả lời.

“Tốt lắm, hiện tại, hôn anh.”

O___O”

Vì lấy được Hứa Phương Chu, bất cứ giá nào! Hung hăng cổ vũ mình trong lòng, Hồ Nhất Hạ nâng cằm Chiêm Diệc Dương lên, chu mỏ qua.

Chiêm Diệc Dương tò mò, trên thế giới tại sao có thể có nụ hôn cực vụng về như thế? Đôi môi đụng đôi môi, rất nhẹ, cô còn mở đôi mắt nhìn anh, thật là không có một chút tình thú.

1, 2, 3. . . Hồ Nhất Hạ thầm đếm trong lòng, ánh mắt liếc thấy gái tây giả xoay người, một giây kế tiếp cô liền lui ra, nhìn lại bóng lưng lộ ra tức giận đó, cô cười còn rực rỡ hơn hoa kia: “Cuộc trao đổi này tôi đã ký kết, anh không thể đổi ý!”

Nói xong liền vui mừng bước nhanh tới phòng trà, để lại Chiêm Diệc Dương đứng tại chỗ, mơ hồ có chút khó tin, giơ tay lên sờ ngực trái của mình. Nhịp tim đập từng phát từng phát dưới tay anh, nhanh nhất từ trước đến giờ.

26. Chương 26: Chương 26

Sáng sớm ánh nắng tươi sáng, Lãnh Tĩnh một thân một mình từ nhà trọ ra ngoài.

Hôm sau chính là đêm Giáng sinh, khắp nơi náo nhiệt muốn chết, Lãnh Tĩnh lại tập trung tinh thần nghĩ: Chiếc xe cũ đã hư, cô nên đi xe buýt hay là chen xe điện ngầm?

Đang suy nghĩ, một chiếc xe cứ như vậy chạy trước mắt cô, dừng ở bên trong chỗ dừng xe phía trước.

Trên xe có một cô gái đi xuống, nói tạm biệt với người trong xe rồi xoay người đi tới bên này, Lãnh Tĩnh vừa nhìn, ơ a! Không phải Hồ Nhất Hạ thì là ai?

Hồ Nhất Hạ nhìn thấy Lãnh cô cô, không bình tĩnh, Lãnh cô cô ngó nhìn bằng số xe kia, lại càng không bình tĩnh. Hồ Nhất Hạ nhanh miệng, giành nói trước: “Mình đi thay y phục đi làm trước, cậu chờ mình một chút.”

Lãnh cô cô nhanh tay, Hồ Nhất Hạ còn chưa kịp vào nhà trọ đã bị cô bắt được: “Chiếc xe vừa rồi. . . .”

Bệnh cũ làm người ta tò mò của cô lại tái phát, nói đến một nửa liền im miệng không nói, Hồ Nhất Hạ nhìn đồng hồ: “Xe của ba Chiêm biến thái thuận đường đưa mình về, sao?”

“Bảng số xe có KinhV0 ở đầu (là bảng số xe dành cho chủ công ty đầu tư nước ngoài hoặc các lãnh sự), chắc chắc.”

Lãnh Tinh phối hợp nói nhỏ, Hồ Nhất Hạ như tên hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì): “Rốt cuộc là sao?”

Lãnh Tinh vỗ vỗ vai cô, đuổi cô lên lầu: “Mau đi thay đổi y phục, trên đường mình sẽ nói.”

Hai người nói nhảm cả ngày không gặp mặt, vừa ngồi lên xe buýt liền trao đổi quá trời. Chỉ ngại hôm nay kẹt xe không đủ mất hồn, còn chưa tán gẫu tận hứng, đã phải chia nhau đổi xe rồi.

Một khắc đi chung cuối cùng, Lãnh Tinh không khỏi than tiếc: “Thế giới này thật là nhỏ, hiện tại mình đi làm không chừng có thể đụng phải Hồ Diệc Hạ, mình không biết làm sao đối mặt với cô ta.”

“Haizz, chuyện như vậy không liên quan đến cậu, cậu cần gì rồi rắm.” Hồ Nhất Hạ không thèm này chút nào, “Hôm nay mình phải gặp Hứa Phương Chu, đây mới là chuyện phiền nhất.”

Lãnh Tinh vừa nghe, nhất thời kinh hãi: “Nhà họ Chiêm đã nhận cậu là con dâu rồi, sao cậu còn bắn khoăn Hứa Phương Chu?”

Hồ Nhất Hạ nhìn cô chần chờ một hồi lâu, vẫn không tiết lộ cuộc làm ăn của mình và người họ Chiêm, chỉ nói: “Đã là thời đại nào rồi, bối cảnh nhà Chiêm biến thái mạnh hơn cũng không thể cướp mình về mà? Ai nha không nói chuyện này, ngày mai là sinh nhật mình, cậu chuẩn bị quà tặng chưa?”

Lãnh Tinh sờ sờ túi: “Vậy cậu chuẩn bị quà giáng sinh ỉn chưa?”

Hồ Nhất Hạ phóng khoáng hất đầu: “Chị đưa tiền của Chiêm biến thái cho cậu, được không?”

Mặt Lãnh Tinh nhất thời lộ vẻ sợ hãi, Hồ Nhất Hạ thấy thế, cười thật vui mừng.

Tuy nói phóng khoáng, nhưng đến công ty nhìn thấy người họ Chiêm, Hồ đồng chí vẫn còn có chút kiêng kỵ. Muốn lấy tin tức tình cảm từ một người đàn ông không biểu lộ bất kỳ tâm tình gì trên mặt, khó hơn lên trời.

Cách hội nghị thường kỳ còn mấy phút nữa, người họ Chiêm vừa sửa sang lại ống tay áo vừa bước nhanh tới phòng họp, các trưởng bộ phận trực thuộc còn đang kê tai nói nhỏ bên cạnh anh, Hồ đồng chí nhắm mắt đi theo phía sau làm cái đuôi, chờ quản lý hồi báo xong, vội vàng ra trận: “Hội nghị thường kỳ thì tôi nhất định sẽ chậm mặt anh ấy, tôi nên làm cái gì Chiêm đại nhân?”

Bộ dáng nịnh bợ của cô tựa hồ rất hữu dụng, người khác quăng ra một câu: “Xem anh ta là không khí.”

Hồ đồng chí sững sốt một chút: “Này. . . .”

Nghiêng mắt nhìn bộ dáng bị đùa bỡn của cô, Chiêm Diệc Dương nhàn nhạt bổ sung: “Muốn giữ lại mộtàn ông thì phải khiến anh ta cảm thấy cô tùy thời đều sẽ rời đi anh ta, hiểu chưa?”

Vờ tha để bắt thật?

Hồ đồng chí bừng tỉnh hiểu ra, gật đầu bầm tởi, vừa nhác mắt đã nhìn thấy đoàn người nối đuôi ra từ cửa thang máy bên kia.

Hứa Phương Chu cao lớn lại anh khí bức người, ở trong đó hết sức dễ nhận ra, Hồ Nhất Hạ nhìn suýt nữa sững sờ, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng ho khan của người họ Chiêm.

Hồ Nhất Hạ vội vàng thu hồi ánh mắt .

Hứa Phương Chu rõ ràng cũng nhìn thấy bọn họ, không nhanh không chậm tiến lên chào hỏi, mặc dù đang nói chuyện cùng người họ Chiêm, nhưng ánh mắt dừng lại ở trên người cô quá lâu. Hồ Nhất Hạ tự thôi miên mình, xem anh là không khí, xem anh là không khí, xem anh là không khí.

Hội nghị thường kỳ.

Hứa Phương Chu có một thói quen, lên tiếng trước rồi sẽ dừng lại mấy giây, ánh mắt quét nhìn toàn trường, một khắc kia trên mặt anh tựa hồ có mị lực tham lam, dường như muốn một tay che trời, độc chiếm thiên hạ, Hồ Nhất Hạ yên lặng si mê, đang lúc này, đột nhiên một ánh lạnh quét tới.

Không cần nhìn cũng biết ánh lạnh này đến từ đâu, nhưng Hồ Nhất Hạ cố tình quên dạy dỗ, quả nhiên, men theo ánh lạnh nhìn lại, gương mặt người họ Chiêm âm trầm đáng sợ.

Thật là đau khổ, Hồ Nhất Hạ cúi đầu âm thầm lau mồ hôi.

Chỉ là gần tới hồi cuối của hội nghị thường kỳ, Hồ đồng chí hoàn toàn đắc chí, mượn việc đưa văn kiện cò đến bên cạnh người họ Chiêm: “Hứa Phương Chu tổng cộng nhìn tôi 7 lần!”

Người họ Chiêm không có lHỒ Nhất Hạ cũng không nghĩ anh sẽ đáp lại cái gì, yên lặng lui về tự vui vẻ.

Hội nghị thường kỳ vừa kết thúc mọi người liền vội tản ra, trước khi đi Hứa Phương Chu nhìn cô muốn nói lại thôi, “8 lần” này xem như phá kỷ lục, từ đó Hồ Nhất Hạ càng sùng bái người họ Chiêm như nước sông chảy dài cuộn cuộn không dứt, cả buổi sáng làm không nghỉ, nhưng vẫn không khiến nhiệt tình của cô giảm đi, ngược lại, Hồ đồng chí vừa có thời gian liền dính lấy Chiêm giáo sư, muốn lãnh giáo thêm hai chiêu.

Trưa nay người họ Chiêm có một bữa cơm với bên hợp tác, nhàn rỗi đi nhà vệ sinh, Hồ Nhất Hạ liền bám đến bên ngoài nhà vệ sinh nam ngẩn đầu mong ngóng.

Chỉ chờ nửa phút Hồ Nhất Hạ đã kiềm chế không được, những nam sĩ nghĩ cô quay lén cô cũng không tiếc, cửa nhà vệ sinh mở ra một khe hở, liếc thấy người họ Chiêm đang rửa tay, bồn rửa tay chỉ có mình anh, Hồ Nhất Hạ lập tức xông vào, mềm giọng kêu: “Chiêm đại nhân ~”

Chiêm Diệc Dương cứng đờ. Từ từ ngẩng đầu, xuyên thấu qua gương nhìn cô.

“Chiêm đại nhân ngài nói tôi kế tiếp nên làm như thế nào?”

Chiêm Diệc Dương không có lên tiếng, giơ tay lên muốn rút khăn giấy, Hồ Nhất Hạ lập tức nịnh bợ rút ra hai tờ, cung cung kính kính đưa lên. Chiêm Diệc Dương rất hài lòng, hai tờ khăn giấy rút cuộc đổi lấy một chữ của anh: “Đợi.”

Hồ Nhất Hạ đang bận ngẫm nghĩ chữ này của anh, Chiêm Diệc Dương nhìn lên nhìn xuống cô một vòng: “Bình thường cô hay mặc quần áo kiểu nào?”

Mặc dù không biết tại sao anh hỏi như thế, nhưng căn cứ niềm tin tuyệt đối dành cho nhân sĩ, Hồ Nhất Hạ cũng cẩn thận hồi tưởng một lượt những bộ quần áo mình tích trữ trong tủ: “Hình như là kiểu Âu Mỹ.”

Chiêm Diệc Dương vẫn gật đầu một cái, “Đổi.” Nói xong liền đi ra nhà vệ sinh nam.

Hồ Nhất Hạ dĩ nhiên là đi theo một bước không rời, vênh tai nghe anh tiếp tục nói: “Về sau mặc những y phục tôn lên khí chất của cô, để cho anh ta từ trong ra ngoài phải lau mắt nhìn cô.”

“Vây. . .” Hồ Nhất Hạ nghe được kiến thức nửa vời, tiếp tục truy vấn: “Rốt cuộc y phục nào mới thật thích hợp tôi?”

Đúng lúc này có một quý phụ ẵm đứa bé đi ra từ một căn phòng, đứa bé khóc rống không ngừng, quý phụ dịu dàng an ủi, Chiêm Diệc Dương nhìn về phía hai mẹ con này, Hồ Nhất Hạ vốn cho rằng anh đang ra hiệu nhìn nhìn quý phụ, một lát sau mới ngộ ra, anh bảo cô nhìn đứa bé.

Đứa bé mặc áo choàng Noel màu đỏ, ở dưới mặc quần jean, mang giày tuyết, trên đầu còn đội nón ông già Noel, Hồ Nhất Hạ : “Anh đang châm chọc tôi ngay thơ?”

“Lúc Hứa Phương Chu tìm thêm bạn gái, cô đừng hối hận vì không có nghe lời của tôi.”

Anh nhìn cô, mơ hồ thất vọng, thật giống như cô là một học sinh không linh hoạt, nhìn đến Hồ Nhất Hạ chột dạ. Cô, tựa hồ, giống như, có lẽ, không nên chất vấn anh. . . .

Năm mới gần đến, phải báo cáo tài chánh tất cả khu Á Thái phủ khiến cả đám nhân viên và kế toán bận rộn, buổi chiều người họ Chiêm và tổng giám tài vụ còn có buổi họp, cũng bởi vì buổi trưa hơi nghỉ ngơi để nghị của anh, Hồ đồng chí bị người khác lạnh lùng đối đãi.

Hồ Nhất Hạ vừa oán thầm người khác tính toán chi li với phụ nữ, vừa nghĩ tới biện pháp lấy lòng, thậm chí tự móc tiền túi chuẩn bị buổi trưa trà.

Đáng tiếc, sắp hết buổi gặp với tổng giám tài vụ, Hồ Nhất Hạ đi vào bên trong liếc trộm, bắt giác thất vọng. Cô cố ý chọn loại đồ ngọt lần trước ăn trộm ở nhà trọ của người họ Chiêm, nhưng anh lại không động vào phần bánh ngọt nhỏ đó chút nào.

Tổng giám tài vụ rời đi, Hồ Nhất Hạ len lén chạy vào phòng họp mô hình nhỏ: “Phó tổng. . . Những thứ này. . .”

“Tôi không thích ăn đồ ngọt” anh xem văn kiện, “Thu lại chúng.”

Hồ Nhất Hạ giận dữ khó nén, thừa dịp anh cúi đầu, nhìn đỉnh đầu của anh phát âm không ra tiếng: Thôi đi, lừa gạt ai hả? Trong nhà giấu nhiều đồ ngọt như vậy còn nói không thích ăn đồ ngọt?

Người họ Chiêm đột nhiên ngẩng đầu lên: “Cô nói cái gì?”

Hồ Nhất Hạ sợ hết hồn, rõ ràng mình không có lên tiếng, anh làm sao. . . . “Không có gì không có gì!” Vừa nói vừa cầm bánh ngọt lên quay đầu ra khỏi phòng họp.

Bây giờ đã qua lúc tan việc, Hồ đồng chí suy nghĩ tối nay phải làm thêm giờ, ôm đồ ngọt trở về địa bàn mình thưởng thức. Vừa ăn còn vừa nhìn điện thoại di động, Hứa Phương Chu không có liên lạc cô. . . . Cầm nĩa nhỏ đâm bánh ngọt, cho đến khi pho mát phía trên thê thảm không nở nhìn.

Có người gõ cửa, cô mặc kệ.

“Nhất Hạ. . .”

Một tiếng hai tiếng, cô vẫn mặc kệ. Đợi đã nào! Hồ Nhất Hạ nhất thời hóa đá, từ từ từ từ nâng cổ cứng ngắc lên, đứng ở trước mặt cô, không phải Hứa Phương Chu thì là ai?

Bên ngoài tây trang anh còn mặc áo khoác ngoài, bộ dạng rõ ràng là mới vừa về công ty, Hồ Nhất Hạ phải đất đứng lên.

Hứa Phương Chu nhìn cô, cười khê: “Anh. . . .”

Hồ Nhất Hạ dựng lên lỗ tai, hồi hộp chờ anh nói tiếp, nhưng đột nhiên, điện thoại di động đáng chết của cô vang!

Nghe tiếng chuông riêng của người họ Chiêm, da đầu Hồ Nhất Hạ tê dại, đang muốn nhấn tắt điện thoại, Hứa Phương Chu lại tỏ tính khí tốt nhưng hơi xa cách: “Em nghe điện thoại trước đi.”

Đầu óc Hồ Nhất Hạ không quá nghe mình sai bảo, trái lại rất nghe lời Hứa Phương Chu nói, cứ như vậy nhận điện thoại trước mặt anh.

Cho là có chuyện quan trọng gì, không ngờ người họ Chiêm ở điện thoại đầu kia lại ra lệnh: “Mang bánh ngọt vào.”

“Cái gì?”

“Đột nhiên muốn ăn rồi, không được?”

Câu cuối cùng là hỏi ngược lại, thật là kiêu ngạo vô cùng, Hồ Nhất Hạ nghe được liền nghiêng răng, lại không có cách nào với người họ Chiêm, hậm hực cúp máy, nhìn Hứa Phương Chu, có chút xin lỗi: “Phó tổng tìm em.”

“Anh đợi em ở đây.”

Hồ Nhất Hạ vừa nghe, tâm liền mềm, thật vất vả tìm về chút lý trí, bưng lên bánh ngọt thắm không nở nhìn đi ra phòng thư ký. Thật đúng như lời người họ Chiêm, cô “chờ” được Hứa Phương Chu — Hồ Nhất Hạ lại trở nên sùng bái người họ Chiêm, tận lực san bằng mặt ngoài của bánh ngọt, lúc này mới tươi cười, gõ cửa vào phòng làm việc của Phó tổng.

Lườn phần bánh ngọt đã được cô sửa sang, Chiêm Diệc Dương nhất thời nhú chặt lông mày, Hồ Nhất Hạ vẫn cười toe toét, cơ hồ toát miệng đến mang tai, thanh âm run rẩy hồi báo tình huống chiến tranh: “Hứa Phương Chu ở dưới chờ tôi!”

Tay cầm bút của Chiêm Diệc Dương nắm lại, dừng một chút, giọng nói tầm thường hỏi: ”S

“Chưa kịp có ‘sau đó’” đều do điện thoại của người họ Chiêm tới không phải lúc, Hồ Nhất Hạ không khỏi hơi thất vọng, nhưng rất nhanh tỉnh lại lần nữa, “Chẳng qua tôi cảm thấy, anh ấy rất có thể hẹn tôi ăn cơm tối.”

Chiêm Diệc Dương hơi dân lông mày, “Bất luận hẹn cái gì, nói không rảnh, bảo anh ta hẹn lại sau.”

(_)?

“Quá dễ dàng đến tay, người đàn ông sẽ không quý trọng.”

“Ah.” Cô cúi gằm đầu lui ra ngoài, thối lui đến một nửa đột nhiên nghĩ đến cái gì ngắc đầu, “Phó tổng, tôi có thể tan việc chưa?”

Chiêm Diệc Dương gạt đầu một cái. Cuối năm quá bận, nhưng người phụ nữ này thật không giúp được cái gì.

Anh ăn tối ở công ty, ăn xong lại tiếp tục vui đầu làm việc, nhìn lại đồng hồ, đã là 8 giờ rưỡi. 15 phút sau vẫn còn có một hội nghị, phụ tá hành chánh đi theo bên cạnh anh nhiều năm, quen thuộc sở thích của anh, giúp anh pha một ly cà phê, Chiêm Diệc Dương siết chặt mi tâm hơi đau, còn chưa kịp uống một hớp, điện thoại di động đã vang lên.

Ngày kế chính là 24 tháng 12, Chu nữ sĩ muốn hẹn con dâu tương lai qua đêm Giáng sinh.

“Chu nữ sĩ không phải luôn khi dễ ngày tết sao?”

“Sao Đại Dương Dương lại không quan tâm cô dâu tương lai như vậy, con không biết ngày mai là sinh nhật của cô ấy?”

Máy hát của Chu nữ sĩ vừa mở liền khó tắt, Chiêm Diệc Dương không thể làm gì khác hơn là mượn lực ảnh hưởng của Hồ Nhất Hạ: “Chu nữ sĩ muốn tiếp tục quở trách con, hay để con gọi điện thoại cho cô ấy bây giờ

“Đương nhiên là gọi điện thoại cho con bé quan trọng hơn, mẹ cúp, con nhớ nhất định phải gọi!”

Chiêm Diệc Dương đồng ý.

Bấm số Hồ Nhất Hạ, hồi lâu cô mới nghe, đầu kia hết sức ồn ào, Hồ Nhất Hạ ấp úng không chịu trả lời ngay mặt, anh lạnh giọng quát: “Rốt cuộc ở đâu?”

Hồ Nhất Hạ ỉu xù: “Tôi, tôi ở quây rượu.”

“Cùng Hứa Phương Chu?”

Hồ Nhất Hạ rõ ràng phát điên: “A a à không cần luôn đoán trúng có được hay không?”

“Cô ăn cái gì lớn lên, sao không nghe lời như vậy? Không phải tôi dặn cô phải cự tuyệt trước. . .” Đột nhiên ý thức được mình chưa từng tức giận rống vào điện thoại như thế, Chiêm Diệc Dương chợt giữ chặt, thay đổi câu kính nói nhỏ, “Về nhà, lập tức.”

“Không được, ” Hồ Nhất Hạ quả quyết cự tuyệt, “Tôi muốn giải quyết Hứa Phương Chu trước sinh nhật tôi!”

“Nếu như cô uống say rồi, làm sao giải quyết anh ta?”

“Chờ tôi chuốc say anh ấy, sẽ đưa anh ấy đến khách sạn, sau đó. . .”

Lúc này, phụ tá hành chánh gõ cửa đi vào, nhắc nhở Chiêm Diệc Dương mọi người đã đến đủ, có thể đi họp. Hồ Nhất Hạ tựa hồ cũng vội cúp, Chiêm Diệc Dương bỗng đứng dừng dậy, cầm điện thoại di động đi ra ngoài: “Nói cho tôi biết cô ở quán rượu nào.”

“Tối thiểu cô cần một người mang Hứa Phương Chu từ quây rượu đến khách sạn đúng không?”

“ ”

27. Chương 27

Nhà vệ sinh nữ ở quán rượu thật sự náo nhiệt, Hồ Nhất Hạ núp trong góc vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt, vừa bị người nhìn giống như triển lãm, vừa chấp nhất điện thoại di động không phản bác được, cảm giác này tẻ hết biết rồi: “Tôi có tiền còn sợ không mời được người khuân vác? Không cần phiền đến ngài phó tổng đâu!”

Chiêm Diệc Dương trầm mặc, áp suất thấp xuyên thấu qua làn sóng điện truyền về phía Hồ Nhất Hạ. Mình lấy lòng giống như một nô tài, nhưng anh ta lại thủy chung không có chút lòng trắc ẩn, Hồ Nhất Hạ nghĩ đến việc này liền tức giận, quyết định hạ quyết tâm, sửa lời nói: “Bây giờ là lúc tan việc, anh quản quá rộng rồi!”

Không đợi người họ Chiêm tiếp lời, Hồ Nhất Hạ vội vàng cúp máy.

Điện thoại di động mà người họ Chiêm cho cô thật sự cường đại, không thể thiết đặt chức năng rung, lúc này Hồ Nhất Hạ học thông minh, trực tiếp tắt máy. Trái tim nhỏ đập thình thịch, thật vất vả mới đè nén xuống cảm giác phản bội không hiểu sao lại sinh ra, nhìn vào gương đối diện động viên mình: lấy được Hứa Phương Chu! Thoát khỏi nhà tư bản!

Thở ra, ra khỏi nhà vệ sinh, trở lại ghế dài, Hứa Phương Chu ngồi ở đối diện, ánh mắt dịu dàng nhìn anh, Hồ Nhất Hạ lại thấy nhẹ nhõm.

“Tại sao không nói chuyện?”

Thanh âm của anh vẫn rất mê người, Hồ Nhất Hạ nghe lại mơ hồ có khuynh hướng da đầu tê dại —— cô thật sự không tìm được đề tài, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là tự an ủi đây là “Cố làm thần bí” mà người họ Chiêm dạy cô.

Thật may là phục vụ kịp thời tới cứu, rượu mà Hứa Phương Chu chọn có độ cồn không thấp, nhưng thêm vào tiền boa thật nhiều của Hồ Nhất Hạ, người phục vụ liền đổi rượu có độ cồn cao hơn cho anh.

Thời gian qua thật nhanh ở dưới sự giúp đỡ của rượu cồn, Hồ Nhất Hạ gọi rượu trong từng ống nhỏ, cả một hàng đứng ở trước mắt, sắc màu đẹp đẽ, Hứa Phương Chu ra chỗ hẻo lánh tiếp điện thoại, lúc trở về ngồi vừa đúng nhìn thấy cô ngửa đầu rót cạn ống cuối. Mắt mê mang, môi đỏ tươi, cổ mảnh khảnh, xương quai xanh đường cong nhu hòa, không có thứ nào không phải là lợi khí hấp dẫn.

Phát hiện anh đưa mắt nhìn, Hồ Nhất Hạ thật cảm thấy sáng khoái hơn, ngẩng đầu liền cười với anh. Hứa Phương Chu sng sốt, từ từ thu lại về mặt trở lại chỗ ngồi.

Hồ Nhất Hạ uống rượu vào, miệng liền trở nên trôi chảy, hàn huyên một chút tình trạng gần đây, hàn huyên một chút về người cha nhớ con sốt ruột của cô, hàn huyên một chút về Lãnh Tĩnh, hàn huyên một chút về công việc, hàn huyên một chút về cấp trên nghiêm khắc đó. . . . Dĩ nhiên, có mấy lời cố kỵ, Hồ Nhất Hạ còn biết kiêng kị.

Hứa Phương Chu uống bao nhiêu cũng không thấy say, Hồ Nhất Hạ dần dần nóng nảy, cái xe mà bác Hứa tìm cho ba cô có mấy chục năm, thì cô và Hứa Phương Chu lẫn lộn với nhau bao nhiêu đó năm, nhưng đây là lần đầu anh lấy thân phận người đàn ông hẹn cô ăn cơm, uống rượu, cho nên thật ra Hồ Nhất Hạ không rõ tử lượng của anh lắm.

Đang bận nháy mắt ra dấu với người phục vụ, anh đột nhiên dịu dàng gọi: “Nhất Hạ.”

Hồ Nhất Hạ cả kinh, vội thu thập về mặt nhìn lại. Hứa Phương Chu tựa như đã uống say, nếu không sẽ không thể không cố kỵ mà nhìn mình như vậy. Hồ Nhất Hạ nhìn lại anh, bấp thịch quanh mắt dùng sức đến ế ẩm, trong lòng nghĩ: em phóng điện chết anh, phóng điện chết anh phóng điện chết anh.

của anh tiến vào túi, mắt lại không hề chớp nhìn chằm chằm vào cô: “Ngày mai anh có chuyện, không thể mừng sinh nhật với em. Có phần quà muốn. . . .”

Thần kinh thánh giác của Hồ Nhất Hạ đều thất ở trên miệng của anh, khẩn trương đến sắp đổ mồ hôi, lúc này, một phục vụ không chết tử tế xông ra: “Quấy rầy.”

Phục vụ này không phải người cô cho tiền boa, Hồ Nhất Hạ nhú lông mày liếc anh một cái, vì truyền lại tin tức “Chớ phá chuyện tốt của lão nương”, mắt của cô cũng sắp rút gân.

Phục vụ lại không hề thức thời, thả một chai rượu đỏ lên cái bàn phía trước cô: “Vị tiên sinh bên kia mời ngài uống rượu.” Nói xong đặt ly xuống kế Hồ Nhất Hạ.

Trên tấm lót ly viết: tới đây. Chữ ngắn gọn nhưng cứng cáp có lực khiến Hồ Nhất Hạ nhìn sững sốt, nhìn theo phương hướng phục vụ chỉ ——

Người họ Chiêm ngồi ở quầy rượu khác đang mỉm cười với cô, nhưng tại sao cô có cảm giác mây đen che đỉnh?

Chiêm Diệc Dương đột nhiên giơ tay lên làm kiểu thách thức với cô, hành động lần này hoàn toàn thức tỉnh Hồ Nhất Hạ. Giờ khắc này vô cùng may mắn là Hứa Phương Chu đưa lưng về phía bên ngoài, anh vừa mới chuẩn bị quay đầu lại, Hồ Nhất Hạ dưới tình thế cấp bách liền giơ tay lên, làm đổ ly rượu của Hứa Phương Chu.

Hứa Phương Chu tay mất lanh lẹ tránh ra hơn phân nửa rượu bran-đi, nhưng áo sơ mi vẫn ướt hơn phân nửa, Hồ Nhất Hạ vụt đứng lên: “Thật xin lỗi thật xin lỗi em đi lấy khăn giấy cho anh!”

“Gọi phục vụ lấy ——” Hứa Phương Chu vừa nói vừa ngẩng đầu, Hồ Nhất Hạ một giây trước vẫn còn ở trước mắt anh đã mất bóng dáng.

Nghiêng đầu chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của cô biến mất trong sàn nhảy, không khỏi ngẩn ra. Tay của anh còn đặt ở trong túi, đầu ngón tay vuốt ve cái hộp góc cạnh rõ ràng, trong nháy mắt lui bước.

Hồ Nhất Hạ xuyên qua sàn nhảy như tên rời dây cung, vọt đến quầy rượu, kéo Chiêm Diệc Dương trốn đến nơi vắng vẻ, mặt căng chặt: “Anh anh anh, sao anh tìm được nơi này?”

Anh không nói tiếng nào, vẻ mặt hồ hững có thể tức chết thần tiên, Hồ Nhất Hạ chỉ thiếu thở dài với anh: “Chiêm Phó tổng Chiêm đại nhân Chiêm giáo sư! Tôi đi về trước, ngài tạm thời tránh ở nơi này, ngàn vạn, ngàn vạn đừng để Hứa Phương Chu phát hiện được chứ?”

Cô còn chưa kịp ngàn căn vạn dặn, nói xong liền muốn đi, Chiêm Diệc Dương kéo cô, liếc về phía ghế dài bên kia: “Cô xác định một mình cô có thể hoàn thành?”

Hồ Nhất Hạ bị hỏi khó rồi.

Lúc chần chờ thì lỗ tai đã bị anh gắn một máy nghe nhỏ vào. Anh thậm chí giúp cô vuốt tóc, che giấu máy nghe: “Tôi nói thế nào, cô làm thế đó.”

Chiêm Diệc Dương nói xong, đẩy đẩy bả vai cô để cho cô đi về. Hồ Nhất Hạ ồm ồm mang máy nghe trở lại ghế dài. Không khí thật tốt đều bị người họ Chiêm phá hư, giờ phút này Hồ Nhất Hạ như đứng đồng lửa, từ trong túi của mình lấy ra khăn giấy đưa cho Hứa Phương Chu: “Em thiếu chút nữa đã quên mình có mang khăn giấy.”

Đang lúc này, trong tai nghe đột nhiên vang lên thanh âm của Chiêm Diệc Dương: đừng cách xa vậy, ngồi gần chút.

Cả người Hồ Nhất Hạ nhất thời cứng ngắc, chuyển đến bên cạnh Hứa Phương Chu như một người máy: “Lúc này. . . Anh mới vừa nói quà tặng gì?”

Kỷ xảo nói sang chuyện khác của cô tốt cực, Hứa Phương Chu vẫn không tức giận nhìn cô: “Ngày mai anh bay đến Nam Á công tác, em muốn quà gì, lúc anh trở về nước sẽ tặng em.”

Cô không khỏi mất mát, mới vừa suy nghĩ “uh” Một tiếng, tai nghe lại vaỉm cười, nói không sao.

Hồ Nhất Hạ giật nhẹ khóe miệng làm theo, mình cũng cảm thấy nụ cười thật giả, âm nhạc trong sàn nhảy chậm rãi lại, Hồ Nhất Hạ mới cảm thấy dễ chịu hơn, cổ tình lúc này giọng nói nguội lạnh của Chiêm Diệc Dương lại vang lên: cởi áo choàng của cô ra, chống cằm nhìn anh, nói cô muốn khiêu vũ, nhớ, động tác và giọng nói đều phải thả chậm.

Hồ Nhất Hạ nâng tai nghe, mặt như trái khế qua, nhìn Hứa Phương Chu không biết mở miệng như thế nào, ngược lại Hứa Phương Chu thấy thế không khỏi lo lắng: “Thế nào?”

Cô len lén nuốt nước miếng, vừa cởi áo choàng vừa miễn cưỡng nói: “Em muốn, khiêu vũ.”

Trong nháy mắt nói ra, Hồ Nhất Hạ phát hiện ánh mắt Hứa Phương Chu nhìn cô thay đổi, tầm mắt của anh trở nên mập mờ, hấp dẫn dưới những ánh sáng, không phải ảo giác. Hồ Nhất Hạ nhất thời hăng máu, thừa dịp Hứa Phương Chu dẫn cô đi ra sàn nhảy, len lén làm một thế tay ok về phía đối diện.

Sự tấn công tấn trách của Chiêm giáo sư khiến Hồ đồng chí hoàn toàn sùng bái, không dám chậm trễ với những chỉ thị truyền đến từ tai nghe, bảo cô ôm cổ Hứa Phương Chu, cô tuyệt không ôm hông của anh; bảo cô ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Hứa Phương Chu, cô tuyệt không nhìn đôi môi anh; bảo cô tiến tới bên ta Hứa Phương Chu hô hấp ba lần, cô tuyệt không thở ra bốn lần.

Hồ Nhất Hạ rõ ràng cảm thấy tay Hứa Phương Chu đặt ở trên eo cô chặt lại chặt. Một điệu nhảy kết thúc, Hứa Phương Chu lại thật giống như mới vừa kết thúc lặn lội đường xa, thanh âm cũng hơi khàn khàn: “Nhất Hạ.”

Chiêm đại nhân chỉ thị: đừng nói chuyện, mỉm cười với anh ta, tự mình về ghế dài trước.

Hồ Nhất Hạ tự nhiên làm theo, tự nhận là xoay người một cái tuyệt vời vô cùng. Đi trước trở lại ghế dài, lập tức lộ ra nguyên hình, “Chiêm đại nhân anh quá tuyệt, ánh mắt anh ấy nhìn tôi lúc này cứ như bóc lột!”

Giọng của Chiêm Diệc Dương vẫn là sóng nước chẳng xao: tôi bảo người pha rượu làm hai ly rượu cho hai người, ly màu đỏ là cho cô, ly màu lam có độ cồn rất cao, cho Hứa Phương Chu.

“Tuân lệnh!” Hồ Nhất Hạ mới vừa nói xong ánh mắt liền liếc thấy Hứa Phương Chu trở lại, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

Ly rượu của cô có mùi hết sức nồng, chỉ nếm chút mà miệng lưỡi đã tê rần, vừa mới bắt đầu Hồ Nhất Hạ còn tưởng rằng mình cầm nhầm, nhìn kỹ, đúng là màu đỏ, mới yên lòng uống xong từng chút, sau đó theo như người họ Chiêm phân phó, liếm liếm khóe miệng, lại khẽ cắn ngón trỏ nhìn về phía Hứa Phương Chu: “Sao anh không uống?”

Hồ Nhất Hạ cảm thấy hơn choáng váng, không khỏi lắc lư đầu, không lắc thì chưa sao, lắc nhẹ lại càng không được, định thần nhìn lại, trước mắt lại xuất hiện hai Hứa Phương Chu.

“Nhất Hạ, em làm sao vậy. . .”

Thanh âm Hứa Phương Chu càng ngày càng xa xôi, dần dần cũng nghe không rõ nữa, mặt của Hứa Phương Chu cũng càng ngày càng gần, trong nháy mắt, mặt của Hứa Phương Chu lại biến thành Chiêm Diệc Dương. . . .

Hồ Nhất Hạ nháy nháy mắt, xác định mình nhìn lầm rồi, lớn miệng muốn kêu tên Hứa Phương Chu, hô ra miệng lại là: “Nhà tư bản?”

Thật sự là trời đất quay cuồng, Hồ Nhất Hạ cũng không biết chuyện gì xảy ra, thân thể chột nhẹ, giống như là được người ôm lấy, lại qua một hồi trời đất quay cuồng, Chiêm Diệc Dương vốn ở phía trên cô đột nhiên bị cô đặt ở dưới người.

Một thanh âm vốn là rất xa xôi dính vào môi cô: “Anh là ai? Đừng động, đừng lắc đầu, nhìn rõ ràng, chớ nhận lầm. . .”

28. Chương 28

Cả đời Chiêm Diệc Dương chưa từng nếm thử việc bị người khác đánh gục thế này.

Người phụ nữ thần chí không rõ trong ngực này vừa đúng dùng anh làm đệm lưng, không chỉ không hề té, thậm chí còn nhẹ nhàng linh hoạt lật người, thay đổi nằm ở trên người anh, mắt say lơ dờ mông lung ngó anh, liếm đi máu ở khóe miệng anh.

Sau đó còn không biết chết sống bữu môi muốn hôn anh.

Lúc này hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy ánh sáng khổ sở trong mắt Phó tổng thi hành luân luân ôn tồn nho nhã, còn có quả đấm vừa rồi đánh anh còn chưa kịp buông ra, khóe miệng Chiêm Diệc Dương nhếch lên, không vội vã đứng dậy, mà là ôm lấy mặt người phụ nữ này, cách một khoảng cách hỏi cô: “Anh là ai?”

Cô liều mạng muốn hôn, bất đắc dĩ bị giam cầm cổ, cọ thế nào, lắc đầu thế nào cũng không thoát khỏi được, không thể làm gì khác hơn là nghe anh hướng dẫn từng bước: “Đừng động, chớ lắc đầu, nhìn rõ ràng, chớ nhận lầm.”

Cô giống như là vắt hết óc hồi tưởng, nóng nảy bất an đều viết ở trên mặt, thật lâu sau mới ngập ngừng nói: “Chiêm. . . . Diệc Dương.”

Chiêm Diệc Dương cười khê, vén toàn bộ tóc cô ra sau, nhìn vào mắt cô, còn có đôi môi: “Cô gái ngoan.” Tổ ý thưởng, hôn vào mí mắt, mi tâm, chóp mũi cô, cuối cùng là. . . .

“Đủ rồi!”

Con thú bị vây khốn trước đó vẫn ẩn nhẫn không phát rít cuộc động, chợt nâng lên Hồ Nhất Hạ, muốn ẩm cô đi.

Chiêm Diệc Dương nhanh chóng đứng dậy ngăn ở trước mặt anh ta.

Hồ Nhất Hạ bỏ lỡ một cái hôn, rõ ràng không vui, nhìn Chiêm Diệc Dương nhấp môi.

Hứa Phương Chu nhìn một màn này, hồi tưởng lại hình ảnh Chiêm Diệc Dương đột nhiên xuất hiện ôm lấy cô lúc nãy, trong mắt dần dần thoáng hiện lửa giận không cách nào ngăn chặn: “Anh đến cùng muốn làm cái gì?”

Chiêm Diệc Dương nhếch khóe miệng, hơi đau, anh nhíu mày, khóe miệng lại có nụ cười: “Muốn tôi làm cái gì, trước khi anh xuất hiện đều đã làm.”

“ ”

* * *

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên mí mắt, Hồ Nhất Hạ cực kỳ thỏa mãn đuổi người một cái. Nhưng lưng mới vươn đến một nửa, lại đụng phải lực cản, cẩn thận sờ sờ, tựa hồ là sợi tóc mượt.

Phản ứng đầu tiên chính là con Tiểu Hắc Lân Tinh nuôi lại tới giành chần của cô ngủ, Hồ Nhất Hạ nhất thời giận, nhắm mắt lại sờ tới chỗ vốn nên là lỗ tai chó, kéo ra: “Đáng chết, lại leo lên giường tao!”

“Hử?” Vang lên lại là một giọng nam mê mang, mà cái tay kéo lỗ tai của cô cũng đồng thời bị người ta để xuống. Đợi đã nào! Tay của đàn ông? !

Dùng mấy giây thời gian nhớ lại hình ảnh tối hôm qua, Hồ Nhất Hạ lặng lẽ hí mắt, vừa nhìn liền thấy lồng ngực rõ ràng của một người đàn ông, màu da khỏe mạnh. Nhìn lại mình một chút, trên người chỉ có một cái áo sơ mi nam, hai chân không có gì.

Sóng mắt Hồ Nhất Hạ chuyển một cái, thật là vui mừng, nuốt ngụm nước bọt để làm trơ cổ họng bị rượu làm nghẹn, chậm rãi ngẩng đầu lên: “Hứa Phương. . . .”

Chữ “Chu” cuối cùng đã bị mắc lại ở cổ họng, như một cây xương cứng, nghẹn đến cô không thốt nên lời. Chiêm Diệc Dương thì ngược lại, trên mặt tỏ vẻ hơi buồn ngủ, bộ dạng thư giãn thích ý: “Chào buổi sáng.”

Hồ Nhất Hạ vụt ngồi dậy. Chiêm Diệc Dương đang muốn chống lên nửa người trên, cô đột nhiên đưa tay qua nhéo mặt của anh, vừa nhéo còn vừa nói lảm bảm: “Không đúng, nhất định là nằm mơ, nhất định nhất định là nằm mơ!”

Chiêm Diệc Dương thật vất vả mới hất tay cô ra được, tóc bị cô xoa ngổ ngang. Hồ Nhất Hạ thật muốn chết, hai tay ôm đầu, mang theo tiếng khóc nức nở lảm bảm, Chiêm Diệc Dương nghe không rõ cô nói gì, đầu ngón tay mới vừa đụng phải cô, cô lại tránh ra nhanh như chạm điện, nhặt quần áo trên đất lên mặc vào người, động tác mặc bất giác ngừng —— y phục đã sớm rách nát không thể mặc nữa!

Về mặt Hồ Nhất Hạ như đưa đám, không thể tưởng tượng nổi nhìn người khác, trong ánh mắt tràn đầy lên án. Chiêm Diệc Dương nhún vai một cái: “Làm em tự xé rách.”

Hồ Nhất Hạ hoàn toàn bị anh xoay chóng mặt, quỳ gối trên mặt thảm làm như tượng đá hồi lâu, mới không cam không nguyện hỏi: “Anh anh anh, anh kéo tôi luyện Bích Huyết kiếm rồi hả?”

Nghĩ lại, nhờ người họ Chiêm ban tặng, kỳ sinh lý của mình mới lộn xộn, lúc này đi cả mới tới hai ngày đã đi, nhưng vừa nghĩ lại, cho dù không phải “Bích Huyết kiếm”, tội của anh cũng không thể xá.

Anh còn tỏ vẻ đương nhiên: “Thứ nhất, anh chưa bao giờ luyện Bích Huyết kiếm gì, thứ hai, muốn luyện cũng do em mạnh mẽ kéo anh luyện.”

“Không thể nào!” Hồ Nhất Hạ gắt gao nhìn chằm chằm tên lừng gạt, “Chỉ cần không phải rượu trắng và Whisky, tôi uống nửa bình cũng không loạn tí

Trong nháy mắt, trên mặt Chiêm Diệc Dương tràn ra biểu tình “Trời cũng giúp ta”, Hồ Nhất Hạ nhìn mà ngẩn ra, nhưng một giây kế tiếp anh lại khôi phục vẻ mặt không có biểu tình, thật giống như trước đó đều là ảo giác của cô.

Hồ Nhất Hạ nghĩ tới nghĩ lui không ra được kết luận, không ngừng nhức đầu, cả người đều đau, liền trở mình nhảy lên giường, “Anh nói, quây rượu làm sao có thể có rượu trắng tại sao có thể có rượu trắng tại sao có thể có rượu trắng? ? ?”

Cô cứ lặp lại như một cuộn băng bị mắc kẹt, Chiêm Diệc Dương xoa xoa lỗ tai, giọng nói bình tĩnh không ngại: “Ly màu đỏ tôi đặc biệt bảo người ta thêm rượu trắng.”

Hồ Nhất Hạ mộng mị, “Đợi chút, không phải ly màu lam?”

“Em nghe lầm.”

Lúc này Hồ đồng chí hoàn toàn lạng lạng: “Vây. . . . Hứa Phương Chu đâu?”

Cô cúi đầu, bỏ lỡ sắc mặt âm trầm lúc xoay người của anh, giọng nói lạnh nhạt của anh ngược lại truyền vào trong tai không sót: “Em cảm thấy đối mặt một người phụ nữ chơi ONS (One Night Sex) đến nghiện, anh ta còn có ý tưởng gì?”

Còn chưa hiểu ra sao, Chiêm Diệc Dương đã khôi phục quần áo chỉnh tề đi tới trước mặt cô. Áo sơ mi phối quần, giản dị không giống anh, nhưng há miệng, vẫn là ngữ điệu thần tiên có thể tức chết người: “Nói đúng ra lần này chúng ta không phải ONS.”

Hồ Nhất Hạ bỗng dưng nín thở, ngẩng đầu trông mong nhìn anh, trong con ngươi thoáng hiện một tia ánh rạng đông, hi vọng cuối cùng.

“Nói đúng ra lần này chúng ta không phải ONS” anh không nhanh không chậm lặp lại, tiếp theo nói, “Mà là em có ý QJ (QIANG JIAN = cưỡng gian

Lúc này Hồ Nhất Hạ còn cảm thấy mình đang ngồi xe cáp treo, tim đập phồng phồng theo lời của anh, hiện tại mới chợt lĩnh ngộ mình đang chơi nhảy Bungee, còn là nhảy Bungee không có dây cột, lời của anh chính là lực lượng vô hình, cô được nâng lên, rồi rơi xuống nát bấy.

Như muốn chứng minh mình nói không phải giả, Chiêm Diệc Dương vén một góc sơ mi lên, để tùy tầm mắt mờ mịt quét qua vài vết cào trên người anh.

“Trên lưng anh, trên đùi nữa, có muốn xem hay không?”

Hồ Nhất Hạ liều mạng lắc đầu, phần nước đọng mắc cổ trên giường cứ như vậy chạm vào tầm mắt cô.

Cô còn chưa bao giờ thể nghiệm cảm giác bị quan sát đời mãnh liệt như vậy, ngã sấp, kéo chăn qua che kín mình, thanh âm buồn buồn vang lên: “Anh nên liều chết kháng cự mới đúng! Tại sao có thể tùy tôi. . .”

Chiêm Diệc Dương ngồi thẳng bên giường, vỗ vỗ cô.

Hồ Nhất Hạ lười phản ứng lại, hận không thể càng lui càng nhỏ, cho đến biến mất. Chiêm Diệc Dương nhét điện thoại của cô vào trong chăn, ít khi khách khí: “Lát nữa còn phải đi làm, bảo bạn em đưa y phục đến đây đi.”

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền bị giật mình, hơn bảy mươi cuộc gọi nhỡ đều là điện thoại ở nhà trọ của Lãnh Tĩnh, Hồ Nhất Hạ nhìn mà da đầu tê dại đến hết tê, vội vàng gọi về.

Vẫn còn sáng sớm, thanh âm Lãnh Tĩnh lại không hề buồn ngủ, căng thẳng cực kỳ: “A lô?”

“Cô, cứu mạng! Mau đem một bộ y phục nghiêm chỉnh và áo lót của mình đến. . . .”

Chiêm Diệc Dương không cần vén chăn liền chính xác không có lầm từ trong tay cô rút đi điện thoại di động, bình tĩnh bỏ túi địa chỉ. Sau khi anh tắt máy tựa hồ rời khỏi phòng, Hồ Nhất Hạ không quá để tâm, tiếp tục làm con rùa đen rút đầu.

Không biết qua bao lâu, người khác lại đi trở về, thấy cô vẫn như vậy, không vui: “Tiểu Hồ Ly, đứng lên rửa mặt, ăn điểm tâm.”

Hồ Nhất Hạ ôm chăn giả bộ không nghe thấy, y theo tính tình người khác nhất định sẽ đã man tháo chăn của cô ra xách cô xuống giường, cô đã làm tốt chuẩn bị đấu tranh, đôi tay gắt gao siết góc chăn.

Chờ chờ, người khác lại không động đây, ngược lại, trực tiếp đặt đồ ăn sáng bên giường.

Thơm quá! Hồ Nhất Hạ hít hít lỗ mũi, nhịn xuống khó chịu, người khác bắt đầu tiến hành ngôn ngữ hấp dẫn ở bên tai cô: “Mua ở tiệm thức ăn dưới lầu, tay nghề rất đủ tiêu chuẩn, không ném thử?”

“Không!”

Hồ Nhất Hạ mạnh miệng, bụng lại không chịu nổi hấp dẫn bắt đầu thâm thì gọi, chỉ tự trách khừu giác mình đặc biệt linh, cách chăn cũng có thể ngủ thấy những thứ đó, quả nhiên, đồ ăn người họ Chiêm báo tên giống y chang cô đoán: “Có bánh trứng, sủi cảo tôm, thịt xiêng nước, ruột giòn, bánh khoai lang, cá xắt lát. . . .”

Lời còn chưa dứt, Hồ Nhất Hạ đã vén chăn lên, cầm sủi cảo tôm lên nhét hết vào trong miệng. Chiêm Diệc Dương bật cười, nhẹ nhàng trách cứ: “Bẩn quá.” Lại không thúc giục cô đi đánh răng, chỉ ngồi ở một bên nhìn cô ăn.

Chút thức ăn tối hôm qua đã tiêu sạch bách, cô ăn như hổ đói một hồi mới miễn cưỡng no bụng, nhận lấy khăn giấy anh đưa tới, quệt quệt mồm, tinh thần đều trở về: “Tôi xác thực không nên không nghe lời của anh, chẳng qua lần này tôi thất thủ anh cũng có một phần trách nhiệm, cho nên, về sau anh phải tiếp tục giúp tôi theo đuổi Hứa Phương Chu.”

Chiêm Diệc Dương mơ hồ có chút kinh ngạc, vết nhăn giữa trán giống như lưỡi lê, khắc sâu mà nguy hiểm: “Em l lại lần nữa?”

Cổ tình Hồ Nhất Hạ lại tràn đầy dũng khí sau khi ăn no, thật sự không biết sống chết lặp lại một lần nữa, cuối cùng còn tự cho là sẵn sàng bổ sung: “Lần này tôi bảo đảm theo như phương án của anh.”

“Tối hôm qua đã như vậy, em còn muốn như thế nào nữa?”

Hồ Nhất Hạ mặt không đỏ tim không đập, liều chết phải làm tên vô lại: “Tối hôm qua thế nào, anh nói đi! Dù sao tôi không nhớ rõ.”

Ánh mắt anh bỗng dừng tối sầm lại, cái mền bỗng dưng rớt xuống, tất cả đồ lộn xộn đều rớt xuống đất, cả cái giường đều trống không, một giây kế tiếp anh liền lần người lên: “Vậy chúng ta làm lại lần nữa, xem em có nhớ hay không .”

Vịn mặt của cô muốn hôn xuống, Hồ Nhất Hạ lại hung hăng đẩy anh ra.

“Lúc ấy anh cũng đẩy em ra thế này.” Chiêm Diệc Dương cười thật tà ác.

Anh giống như hạt muốn diễn lại hết tất cả việc ngày hôm qua lên người cô, vừa động còn vừa nói: “Lúc ấy chân của em cũng đạp loạn thế này. Quá muốn chết, nhảy lên nhảy lên, anh thiếu chút nữa đã không khống chế được.”

Hồ Nhất Hạ nghe được đổ mặt tới mang tai, co chân đạp anh, đáng tiếc bị anh tránh khỏi, cô men theo nhảy xuống giường chạy ra ngoài, lực hành động kinh người khiến người khác chẳng biết tại sao lại chậm một bước, cô đã chạy ra cửa nhà trọ mới chặn lại cô.

Chiêm Diệc Dương ôm chặt hông của cô, tiện tay choàng áo khoác đã mang ra ngoài lên vai cô: “Trở về với anh.”

“Không!”

Cô uốn éo vặn vẹo chết sống không hướng vào trong, thậm chí gạt áo khoác ném trả cho anh.

Tầng này tuy chỉ có nhà anh, nhưng trong hành lang lại có máy thu hình, người phụ nữ này quả không biết sợ, lại không nghe lời, Chiêm Diệc Dương ẩn nhẫn nhìn cô một cái, chợt nhốt chặt cô, một tay cầm khuỷu chân của cô, một tay ôm hông của cô, đảo mắt đã ôm eo khiêng lên.

Hồ Nhất Hạ cảm thấy mình như bị tên thổ phỉ cướp đi áp trại, lập tức đá đập lung tung: “Thả tôi xuống!”

Chiêm Diệc Dương mắt diếc tai ngơ, khiêng cô đi trở về, đang chuẩn bị vào cửa, đột nhiên, bên tai vang lên thanh âm kinh ngạc: “Đại Dương Dương?”

Chiêm Diệc Dương sửng sốt.

Hồ Nhất Hạ cũng sửng sốt, kia rõ ràng là thanh âm Chu nữ sĩ. Nhưng cô cũng sờ xong lập tức nhảy khỏi không chế của Chiêm Diệc Dương, cũng không để ý Chu nữ sĩ, không nói hai lời liền quay đầu chạy.

Đáng tiếc chạy nửa bước cô liền ngừng, hoàn toàn ngây người. Thật lâu sau mới tìm về thanh âm của mình, “Bác Chiêm?” Còn nữa “Ba? Mẹ?”

Thanh âm Chiêm Diệc Dương cũng cơ hồ vang lên đồng thời: “Chu nữ sĩ, ba. . .” Tự nhiên còn có hai phụ huynh khác, “. . . . Bác trai, bác gái.”

29. Chương 29

Chiêm Diệc Dương thuận tay kéo cô ra sau lưng, lúc này Hồ Nhất Hạ rốt cuộc đã tỉnh hồn lại, hậu tri hậu giác kéo áo khoác choàng lên, cúi gằm đầu làm đà điểu.

Chiêm Diệc Dương quen xử lý những chuyện khó giải quyết nên sắc mặt cũng không đổi, bảo mấy vị trưởng bối: “Mời và

Ba Hồ không vui, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Chiêm Diệc Dương: “Cậu chính là người đàn ông trong điện thoại lúc sáng ư?”

Ba Hồ nhìn như vô cùng phú quyền uy mới vừa nói xong cũng bị mẹ Hồ cướp lời: “Ông không phải nói nhầm sao? Chẳng lẽ trong nhà còn có người đàn ông khác?”

Quả nhiên khác phái hấp dẫn nhau, mẹ Hồ nhìn thế nào cũng cảm thấy người trẻ tuổi này thuận mắt, cười tủm tỉm đưa cho Chiêm Diệc Dương một túi y phục: “Con gái của cô.”

Chiêm Diệc Dương thân cao, tầm mắt Hồ Nhất Hạ đều bị cản, nghe được ba mẹ một người đóng vai phản diện một người đóng vai chính diện, chỉ muốn che lỗ tai, Chiêm Diệc Dương vẫn che chở cô: “Cảm ơn cô.” Thanh âm khiêm tốn, không hề tựa như bộ dáng khi dễ cô bình thường, Hồ Nhất Hạ càng cảm thấy tức giận, các trưởng bối vừa vào nhà liền đoạt lấy túi y phục, trong đầu buồn bực vọt vào phòng.

Hồ Nhất Hạ trốn vào phòng ngủ khóa trái cửa, rất nhanh thay xong quần áo nhưng chết sống không chịu đi ra ngoài, Chiêm Diệc Dương gõ cửa hồi lâu, cũng không ép cô nữa, một thân một mình trở lại phòng khách đối mặt “Thẩm Phán”.

“Chú Hồ. . .” Chiêm Diệc Dương mới vừa mở miệng đã bị đánh gãy.

“Ai! Gọi tôi Golden.” Ba Hồ ngạo mạn vừa nói vừa giơ cánh tay lên, khoan thai giơ lên hai ngón tay, tất cả mọi người không rõ chân tướng, chỉ có mẹ Hồ ghét bỏ lấy xì gà ra từ trong túi nhét vào giữa hai ngón tay ba Hồ -

—|||

Hiển nhiên cảm thấy hành động lần này đã trấn áp toàn bộ mọi người, ba Hồ lộ ra mỉm cười ý vị sâu xa, liếc xéo Chiêm Diệc Dương một cái: "Tên họ của cậu, quê quán gia đình, tình trạng công việc, số tuổi chiều cao thể trọng, ở chung với con gái tôi bao lâu rồi

Vừa chờ Chiêm Diệc Dương trả lời, vừa sử dụng ánh mắt ra hiệu mẹ Hồ châm thuốc ỉnh.

Mẹ Hồ đã tán gẫu cùng Chu nữ sĩ rồi, sao còn để ý ông? Quay đầu lại vẫn là Chiêm Diệc Dương đưa lên hộp quẹt chuyên dụng: "Chiêm Diệc Dương, người ở đây, hai vị này là ba mẹ cháu. . ."

Ba Chiêm không xem nổi trò hề này nữa, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, trực tiếp đứng dậy, rời đi không một tiếng động, Chiêm Diệc Dương am hiểu sâu cá tính của ba, mơ hồ có chút không hiểu, ai ngờ ba Hồ nhìn bóng dáng biến mất trước cửa, cười đắc ý: "Cho rằng xe sang hơn xe tôi thì tôi không dám giành chỗ để xe với ông? Hừ hừ. . . ."

Chiêm Diệc Dương nghe vậy, yên lặng thở dài.

Phía bên kia, hai vị nữ sĩ ngược lại nói chuyện rất vui mừng: "Lại nói thật đúng là khéo, mới vừa rồi tôi còn buồn bức tầng này chỉ có mình nhà con trai tôi, sao hai người cũng đến tầng này!"

"Thật xin lỗi bà thông gia, đều tại ông già nhà tôi có lòng háo thắng mạnh, vừa giành chỗ để xe vừa giành thang máy với hai vị. Ông thông gia sẽ không tức giận chứ?"

"Đâu có đâu có? Ông ấy có công sự mới vội vã rời đi, chị đừng để trong lòng. Nói như thế, ba của Đại Dương Dương ở chỗ này thật ra thì cũng không giúp được cái gì, hôn sự của hai đứa trẻ, cứ để người mẹ như tôi quan tâm."

Mẹ Hồ có chút kinh ngạc: "A? Nói như vậy con rể tương lai đã có ý định kết hôn?"

"Đó là đương nhiên, một cô gái ngoan vậy hiện tại rất khó tìm. Nếu không như vậy, năm nay chúng ta hãy định đoạt ngày kết hôn trước, bọn nhỏ đều bận rộn, năm sau hãy tổ chức, hôn lễ trắng mặt thì chúng ta cứ giao cho công ty tổ chức hôn lễ làm."

Ba Hồ nghe vậy mắt vụt sáng lên. Hồ Nhất hạ mới từ phòng ngủ ra ngoài ngẩn ra, phản ứng đầu tiên là: bị cha mẹ mình bán! Phản ứng thứ hai là: chuẩn!

Thay đổi bước chân đi tới cửa trước, nhưng ba đôi mắt đồng loạt nhìn chằm chằm cô, làm sao trốn? Quả nhiên, còn chưa có đi ra nửa bước đã bị Chiêm Diệc Dương ôm.

Người ra vẻ đạo mạo này, ở trước mặt trưởng bối thì cười rất ưu nhã với cô, nhưng lời nói thì đủ ác liệt, cũng đủ nhỏ, chỉ có một mình cô tiếp thu được: "Em dám đi thử xem."

Hồ Nhất Hạ nhìn lại anh, học vẽ bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười của anh: "Tôi cứ phải đi, anh có thể làm gì tôi? Anh chỉ biết lợi dụng tôi, chứ không hề giúp tôi."

"Ngoan, về phòng trước, chờ bọn họ đi rồi thì chúng ta bàn bạc tiếp."

"Buông tay, tôi muốn đi làm."

"Anh là cấp trên của em, hiện tại anh cho em nghỉ nửa ngày."

"Vậy tôi trở về nhà mình."

"Em không sợ em vừa đi anh liền đặt sính lễ với ba mẹ em, đến lúc đó dù em có 100 cái miệng cũng không nói rõ?"

"Anh!" Hồ Nhất Hạ hung hăng trừng anh.

Ba trưởng bối vô luận vĩnh tai như thế nào cũng không nghe lén được chút nào, Chu nữ sĩ không kèm chế được trước: "Hai đứa đang nói nhỏ chuyện gì?"

Ba Hồ thật vất vả mới gặp được con gái, toàn bộ kích động viết ở trong mắt, ngại vì phải bày ra vẻ người lớn, gượng chống cho thái độ trở nên mạnh mẽ, nói với Hồ Nhất Hạ: "Hôm qua ba và mẹ đến không tìm được con nên đành phải làm phiền Lãnh Tinh, bây giờ con nên gọi điện thoại nói cảm ơn với con bé

Hồ Nhất Hạ bĩu môi, hắt ra Chiêm Diệc Dương tay, thói quen tránh về phòng ngủ.

Phút chốc đóng cửa phòng ngủ cô liền hối hận.

Ở chỗ này càng lâu, thì càng có nhiều hình ảnh từ trong đầu toát ra, mới vừa rồi cô cũng bởi vì như vậy mới không chịu nổi chạy đi, cố tình cô giờ phút này không thể đi ra nhanh, không thể làm gì khác hơn là từ cửa chảy xuống, ngồi dưới đất.

Là thanh âm của ai?

“Ngoan, sờ sờ nó.”

“Đôi môi bao chặt hàm răng, đúng, cứ như vậy, từ từ ăn vào.”

“Mở ra, cho anh xem.”

“Một ngón đủ rồi? Không muốn anh vào trong thêm sao?”

“Em xem, cũng ướt đầm.”

“Tự ngồi lên.”

“Bảo bối, động động.”

“Ngoan, nâng chân lên.”

“Đến, chống vững.”

“Thích không?”

“Còn phải?”

.

“Lạch cạch ——” tiếng chìa khóa mở cửa, thanh âm lạch cạch lạch cạch, Hồ Nhất Hạ đã tỉnh hồn lại, vội vàng đứng lên. Chiêm Diệc Dương vừa mở cửa ra đã nhìn thấy thần sắc khẩn trương của cô.

Cô hốt hoảng dị thường: “Sao anh không gọi đã đi vào?”

“Anh gõ cửa thật lâu, em không nghe thấy?”

Chỉ liếc anh một cái, lại giống như có một sự rung động từ đáy mắt thẳng vào đáy lòng, khiến trái tim không thể ức chế rung động.

“À, ba mẹ em, còn có Chu nữ sĩ đều đi rồi hả?”

Anh gật đầu, có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Hồ Nhất Hạ ho khan hai tiếng, muốn tìm vài thứ dời đi lực chú ý, cố tình giờ phút này cũng chỉ nghĩ đến một đề tài, nên liều mạng hỏi ra lời: “À. . . Anh, thật tính toán lấy tôi?”

Không biết có phải cô hỏi có chút đột ngột hay không, hay vì cái gì, tóm lại anh không có trả lời ngay.

“Không phải anh xem tôi là thể thân của Hồ Diệc Hạ đó chứ?”

Hồ Nhất Hạ cũng cảm thấy mình có chút không lựa lời rồi, nhưng hỏi ra xong lại cảm thấy sung sướng, tối thiểu đầu óc sẽ không nghĩ đến vài thứ không thể xem.

Chiêm Diệc Dương nghe vậy sững sốt, bật cười: “Cô gái nhỏ xem phim thần tượng nhiều quá phải không? Thể thân? Em thấy em giống cô ấy

Nói cũng phải, nếu quả thật coi cô như thể thân, nên che chở cô đầy đủ mới phải, mới sẽ không nỡ khi dễ cô.

“Vậy anh xem tôi là gì? Hoặc là nói, tôi ở trong lòng anh là cái gì.”

Chiêm Diệc Dương giống như thật cẩn thận suy tư vấn đề này, vẻ mặt nghiêm túc chỉ xuất hiện khi làm ăn, một hồi lâu: “Món đồ chơi thôi.”

“Đồ? Chơi? !”

Lúc này Hồ Nhất Hạ hoàn toàn quăng những hình ảnh hưởng diễm kia ra sau đầu. Ngón tay run run nâng lên, chỉ vào người đàn ông làm người khác giật sột, “Có người sẽ lấy một món đồ chơi về nhà sao?”

Mới vừa hỏi ra, không đợi trả lời, Hồ Nhất Hạ cũng đã có đáp án: anh không phải là người.

Tối thiểu không phải người có suy nghĩ bình thường.

Chiêm Diệc Dương lại đột nhiên bắt lấy ngón tay của cô, “Em làm sao vậy?” Một tay kia sờ sờ mặt của cô, “Rất nóng.”

Một khắc kia giống như có dòng điện từ chỗ bị anh đụng vào khuếch tán ra, Hồ Nhất Hạ vội vàng lui về phía sau một bước.

Chiêm Diệc Dương tỉ mỉ nhìn cô, nhất thời cười khẽ, có chút không tin lắc đầu: “Cảm giác nhớ lại thế nào?”

“Ai, ai nhớ lại?” Hồ Nhất Hạ nghiêm mặt, “Anh không phải là Hứa Phương Chu.”

“Em cảm thấy em và anh ta còn có thể sao?”

Tốc độ đổi sắc mặt của anh rất nhanh, Hồ Nhất Hạ có chút không ịu nổi, vòng qua anh liền đi ra ngoài, Chiêm Diệc Dương không giữ cô lại như trước, chỉ đứng ở sau lưng cô lãnh đạm nói: “Có muốn làm khoản giao dịch với tôi hay không?”

Hồ Nhất Hạ đứng lại.

“Trước Tết âm lịch, tôi sẽ toàn lực phối hợp em theo đuổi Hứa Phương Chu, em có hai tháng, nếu như em thất bại, buông tha anh ta, kết hôn với tôi.”

“ ”

“Có dám hay không?”

30. Chương 30

“Trước Tết âm lịch, tôi sẽ toàn lực phối hợp em theo đuổi Hứa Phương Chu, em có hai tháng, nếu như em thất bại, buông tha anh ta, kết hôn với tôi.”

“ ”

“Có dám hay không?”

Sinh nhật êm đẹp, vốn nên có tâm tình tốt nhưng lại bị đám người này phá hủy, Hồ đồng chí rất buồn bực.

Người họ Chiêm bí mật huyên náo mạnh mẽ với cô, trên công việc lại luôn dẫn cô theo vào chỗ chết, Hồ đồng chí thật buồn bực.

Buổi tối vốn muốn làm thêm giờ, hoặc là cùng một đám bạn yêu nữ qua đêm Giáng sinh, tóm lại không phải bận chết chính là chơi chết, nhưng trên thực tế vừa tan ca đã bị người họ Chiêm cho xe đón đi, Hồ đồng chí thật rất buồn bực.

Hai người mẹ đặt một bàn tiệc đẹp là mừng sinh nhật cho cô, tụ tập cùng một chỗ lại chỉ chú ý thương thảo chuyện lớn hôn nhân của con cái. Người họ Chiêm nói có chuyện, ném cô ở nơi này xong liền đi, Hồ đồng chí buồn bực tột đỉnh.

Đều nói ba người phụ nữ một sân khấu, nhưng Hồ Nhất Hạ nhìn khác hai vị trò chuyện vui mừng, tựa như đang xem một vở tuồng, không hề chân thật.

Chu nữ sĩ đã hẹn nhà thiết kế, sau bữa cơm chiều liền đi xem áo cưới, hiệu suất xử lý chuyện kinh khủng làm Hồ Nhất Hạ không khỏi liên tưởng đến một người khác, trong lòng yên lặng lắm lắm, rốt cuộc phát hiện chỗ giống nhau giữa mẹ và con trai.

Cô đoán tiếp tục như vậy nữa thì tết Nguyên Đán là mình kết hôn rồi, cực kỳ kinh hãi. Mượn ký do trốn vào phòng rửa tay, muốn tìm người tiếp ứng lại không tìm được, quý thần xui khiến lại điện thoại đến chỗ người họ Chiêm.

Thời gian này người khác nên loay hoay chân không chạm đất mới phải, nhưng điện thoại cá nhân của anh lại không bị chuyển vào hộp thư.

Hồ Nhất Hạ nhất thời không biết nên dùng loại giọng nói nào chất vấn anh tại sao có thể để một mình mình đối mặt sự công kích oanh tạc của hai người lớn, đang chần chờ, anh đã vượt lên mở miệng trước: “Suy nghĩ kỹ?”

“Hả?”

“Khoản giao dịch đó.”

Trong nháy mắt, Hồ Nhất Hạ lại có kích động nhét mình vào bồn cầu cuốn đi, nhưng suy đi nghĩ lại, sóng mắt chuyển một cái, chân mày đang nhíu giãn ra: “Ăn cơm tối xong thì tôi sẽ bị buộc đi xem áo cưới, để tỏ thành ý hợp tác, anh không cảm thấy nên giúp đỡ tôi thoát thân sao?”

Thanh âm của anh thật như thuyền di chuyển trên nước, thủy chung không có một chút gợn sóng: “Không thành vấn đề, sau 5 phút em hãy ra khỏi

Hồ Nhất Hạ sững sốt, anh đã cúp điện thoại.

Được rồi, Hồ Nhất Hạ không thể không thừa nhận người khác có thiên lý nhãn, thật sự ngoan ngoãn nghe lời, 5 phút sau trở lại phòng ăn, hai người mẹ chỉ nói chuyện phiếm mà không động vào thức ăn, lúc này đã nhanh chóng giải quyết hết bữa ăn tối, thấy Hồ Nhất Hạ trở lại, cười tủm tỉm tạm biệt.

Được rồi, Hồ Nhất Hạ không thể không thừa nhận thủ đoạn của người khác tốt, đáy lòng mặc dù hưng phấn dị thường, trên mặt lại muốn giả vờ giả vịt: “Sao hai ngài đi gấp vậy?”

“Tối nay con chơi với Đại Dương Dương thật vui, mẹ không quấy rầy hai con.”

Cho đến khi rời đi hai người mẹ vẫn mặt mày hớn hở, Hồ Nhất Hạ đưa họ ra khỏi quán cơm, đưa mắt nhìn họ lên xe, xe mới vừa khởi động cô liền móc điện thoại di động liên lạc Lãnh Tĩnh: “Chị rốt cuộc được giải phóng, giúp mình gọi A Oánh Tiểu Lục Văn Tử Tây Qua Phạt Gia tắt ra điểm hẹn, chúng ta gặp ở chỗ cũ.”

Cái gì gọi là giải phóng?

Liều mạng điên khùng. Nhảy disco đến không phân rõ phương hướng, thật vất vả mới tìm được chỗ ngồi, vội vàng uống nước giải khát.

“Ồ a, Hồ Ly của chúng ta đổi tính, không đòi uống rượu nữa à?”

Hồ Nhất Hạ cắn ống hút cười mà không nói.

Trong quán bar thật náo nhiệt, đêm Giáng sinh của người nước ngoài lại thành một đêm không say không về của đám người trẻ tuổi, phục vụ mặc y phục ông già Noel mát mẻ đi qua đi lại cung ứng rượu, Hồ đồng chí cảm thấy đây chính là bài ca nông thôn của cô (#Ami: ý chỉ thỏa mãn với cuộc sống).

Cả Hứa Phương Chu cũng có thể tạm thời quên lãng.

Lãnh Tĩnh - người đầu tiên được gọi lại là người đến trễ nhất, lúc đó không khí đã đủ high, tất cả mọi người biến mất trong sân nhảy, chỉ có Hồ đồng chí còn có chút lương tâm, vùi ở trên sofa chờ Lãnh Tĩnh.

Hồ Nhất Hạ đứng dậy muốn túm Lãnh Tĩnh vào sân nhảy, lại bị Lãnh Tĩnh nắm chặt lấy bả vai xoay một vòng, quan sát trên dưới trước sau đối phương một lần, Lãnh Tĩnh mới thả lỏng ra: “Mình còn tưởng rằng sáng nay cậu đã bị cha mẹ cậu lột một lớp da.”

Nghĩ tới cả ngày đau khổ, Hồ đồng chí không bình tĩnh: “Lúc ấy ba mẹ mình ở cạnh điện thoại mà cậu lại không nói ình biết một tiếng, hai người nhìn thấy mình áo rách quần manh. . . . A a a a a ngưỡng chết đi!”

“Sao có thể trách mình? Cậu không phải không biết lúc cậu lên đại học, mỗi lần sinh nhật ba mẹ cậu đều vạn dặm xa xôi chạy tới Yale[1] mừng với cậu, thủ đô gần hơn New Heaven[2] nhiều, bọn họ không xuất hiện mới là lạ!”

Lãnh Tĩnh uất ức đặt mông ngồi xuống uống nước, hoãn một chút mới tiếp tục: “Huống chi buổi sáng mình đang chuẩn bị nói cho cậu biết, cậu đã đưa điện thoại cho Chiêm biến thái rồi. Mình nói với anh ta ba mẹ cậu ở bên cạnh, anh ta thật hay, cứ như không nghe thấy, chỉ nói ra địa chỉ nhà anh ta. Anh ta làm như vậy nhất định là cố ý, ba mẹ cậu chạy tới thấy hai người như vậy, không bức hôn mới là lạ!”

Hậu tri hậu giác phát hiện mình lại bị người khác bán lần nữa, Hồ đồng chí há mồm, khóc không ra nước mắt. Lúc này cô hoàn toàn không còn tâm tư chơi đùa rồi, cả buổi tối đều vắt hết óc nghĩ tới thù này làm sao báo được.

Bước đầu tiên đương nhiên là xin Lãnh cô cô - vị quân sư sẵn có này chỉ giáo. Nghe Hồ đồng chí trần thuật xong, Lãnh Tĩnh nắm rõ được tình huống hôm nay liền kêu sợ hãi: “Cậu điên rồi sao?”

Đồng ý khoản giao dịch mà bảo điên? Hồ Nhất Hạ gơ một ngón tay lên lắc lắc. NONONO

“Anh ta thật cho rằng mình ngốc. Mình đồng ý với anh ta, dù anh ta không giúp mình, tối thiểu cũng không thể phá hư rõ rệt đúng không? Trong vòng hai tháng theo đuổi được Hứa Phương Chu tự nhiên là tốt, nếu như không theo đuổi được, mình cũng đâu có ký hợp đồng với anh ta, mình muốn trở mặt không nhận nợ, anh ta còn dám đi kiện mình hay sao?”

Lãnh Tĩnh nghe chỉ lắc đầu: “Cậu xác định tâm cơ của cậu qua nỗi Chiêm biến thái sao? Cậu không sợ sợ ý một chút thì mình sẽ bị nhốt à?”

Hai vấn đề liền khiến Hồ đồng chí ý chí tràn đầy bị hỏi khó rồi. Vừa gặp bọn chị em nhảy hết một khúc trở lại nghỉ ngơi một chút, liền chia sẻ tin đồn thú vị với các cô, cắt đứt đối thoại đang giằng co: “Ai các cậu có biết không? Mới vừa rồi mình nhìn thấy một đám người đẩy một người ngồi xe lăn đến quán chơi. Thật ly kỳ!”

Bao nhiêu người thân tàn tật ra đó, Hồ đồng chí cảm thấy mình thật không nên buồn lo vô cớ, cởi áo khoác nhỏ ra, đập giày cao gót sắc bén, lôi Lãnh Tĩnh vào sàn nhảy.

Trong sàn nhảy người người chen nhau, chỉ chốc lát sau Hồ đồng chí và Lãnh cô cô đã bị tách ra rồi, vì chờ một câu “Sinh nhật vui vẻ” mà cô vẫn cận thận mang theo điện thoại di động, thật ra cột bao điện thoại vào trên đùi thì cũng không ảnh hưởng đến hiệu quả của chiếc váy ngắn trên người, nhưng khi nghe điện thoại thì có chút phiền toái.

Bốn phía đều là người, cùng với hỗn hợp hormone và nước hoa không tiêu tán hết, Hồ đồng chí khó khăn vén mép váy lên lấy ra điện thoại di động, vừa nhìn màn hình, thấy không phải là ba chữ “Hứa Phương Chu”, không vui. Nhưng cúp điện thoại thì có vẻ mình không phóng khoáng, nên hào phóng nghe.

“Chơi vui vẻ sao?” DJ xoay đĩa đình tai nhức óc, thanh âm người họ Chiêm được nghe vào cũng có chút sai lệch.

Hồ đồng chí cơ hồ là rống về phía điện thoại di động: “Vui vẻ! Vui vẻ

“Cẩn thận người đàn ông phía sau em.”

“Cái gì?!” Tín hiệu không tốt, Hồ đồng chí nghe không rõ lắm, cũng không rõ người họ Chiêm có phải đã cúp máy hay không, cứ cầm điện thoại di động quay đầu lại nhìn.

Quả nhiên người đàn ông đứng phía sau, nhảy nhảy lại cộ về phía cô, cô tránh cũng không nơi tránh, đối phương dán càng ngày càng gần, Hồ đồng chí nổi giận, nhắc chân liền đạp lên mu bàn chân của hắn ta.

Một cước này cũng không phải là đùa giỡn, người đàn ông nhất thời đau đến dậm chân, tiếng hô đau mặc dù rất nhanh bị âm nhạc bao phủ, nhưng chung quanh rõ ràng có bạn bè của người này, thấy tình thế không đúng liền tiến tới gần Hồ đồng chí đang tỏ vẻ hung ác, cô buồn bực vọt đến nơi khác, kinh tâm động phách, vọt vọt lại choáng váng rồi, không chỉ có như thế, còn trực tiếp xông vào trong ngực người khác.

“Đừng cản đường!” Hồ Nhất Hạ lo lắng ngăn đầu, sưng sốt.

Chiêm Diệc Dương cũng không sợ không vội vàng, kéo cô quẹo qua quẹo lại ra sàn nhảy, chung quanh lập tức thanh tịnh, lúc này Hồ đồng chí hất tay của anh ra: “Anh theo dõi tôi à?”

Chiêm Diệc Dương khoan thai giơ tay lên chỉ, khiến cô nhìn về phía lầu hai, bên cạnh thủy tinh lan can có một người phụ nữ đứng, Hồ Nhất Hạ định thần nhìn lại: Ơ a! Gái tây giả!

Thanh âm nhẹ nhàng linh hoạt của Chiêm Diệc Dương vang lên: “Phương Chu ở phòng trên lầu hai.”

Hồ Nhất Hạ bĩu môi, không ở chung với vị hôn phu, chạy ra ngoài tránh mắt với cô làm gì? Hồ đồng chí liếc mắt trợn to mắt nhìn cô ta, cho đến khi cô ta đen mặt lại, mới xoa khóe mắt chua xót thu hồi tầm mắt, “Được rồi, tôi không thể không thừa nhận đây chính là duyên phận trong truyện thuyết.”

Chiêm Diệc Dương không tranh cãi với cô, kéo tay lần nữa.

Lúc này cô giãy giụa thế nào cũng không được, mắt thấy bị anh kéo tới bên ngoài, Hồ đồng chí tức giận: “Làm gì?”

“Ba em bảo anh đưa em về nhà trước 12 giờ.”

“Vậy tôi trở lại chào hỏi đám chị em trước!” Kháng nghị không có hiệu quả.

“Tôi chưa lấy áo khoác!” anh trực tiếp khoác Tây phục của mình lên vai cô.

Hồ đồng chí bị anh ôm lấy ra khỏi quán bar tới bãi đậu xe, nhét vào trong xe. Chỗ ngồi phía sau có một bó hoa hồng lớn, đỏ đến vừa tưng bừng chói, Hồ Nhất Hạ uất ức, tự nhiên không thể không cười: “Đừng nói với tôi là mua cho tôi.”

“Người lớn đều cho rằng tối nay em ở chung với anh, em cầm bó hoa về mới dễ giao phó.”

“Stop!” Hồ Nhất Hạ hung hăng nghiêng đầu đi.

“Mới vừa rồi anh ở lầu hai thấy người uốn éo xấu nhất trong sàn nhảy chính là em. Về sau đừng như vậy, mất mặt.”

Hồ Nhất Hạ chỉ cảm thấy lửa giận nổi lên, còn đỏ rực hơn hoa hồng kia: “Bọn họ đều nói tôi nhảy đẹp, là phẩm vị của anh kém!” Chiêm Diệc Dương nhếch nhếch khóe miệng, không giải thích.

Đưa thẳng cô đến khách sạn ba Hồ và mẹ Hồ ở, hai người không nói chuyện nữa, Hồ Nhất Hạ không chậm trễ chút nào mở cửa xuống xe, anh hạ cửa sổ xe xuống gọi cô lại: “Đợi chút.”

Cô Không đợi.

Đáng tiếc vẫn bị anh tay dài chân dài bước nhanh đuổi theo

Gió lạnh thổi, Hồ Nhất Hạ hơi hối hận vừa rồi quá kiên quyết, nhét áo khoác của anh vào ghế lái phụ. Chiêm Diệc Dương giao hoa hồng giao vào trong tay cô, Hồ Nhất Hạ hung hăng gãi gãi đầu, miễn cưỡng nhận lấy, ngẩng đầu cũng sững sốt.

Một khắc kia anh đang cười, cô nhìn mà con ngươi co lại.

“Có biết xác suất hay không?”

Âm lượng như đầu độc của anh rót xuống, vững vàng đóng đinh cô tại nguyên chỗ, không thể di động, không cách nào suy tư.

“Hồ Nhất Hạ, Hứa Phương Chu, Hồ Diệc Hạ, Phương Chu, còn có lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, kế tiếp lại cùng ở một công ty, ở Singapore đêm đó em gõ nhầm cửa, tối nay chúng ta gặp phải. . . . Anh đã tính xác suất, chỉ có 0. 0000034%.”

“ ”

“Anh là tín đồ cơ đốc thành kính, anh tin tưởng sắp xếp của ông ấy.” Vừa nói vừa giơ ngón tay lên chỉ bầu trời.

Thừa dịp cô sững sốt, Chiêm Diệc Dương duỗi tay về phía cô. Ngón tay theo gương mặt của cô lưu luyến xuống, nhẹ nhàng linh hoạt đến cảm cô cô, bỏ qua ý niệm hôn, chỉ nói: “Ngủ ngon.”

Vừa nói liền xoay người trở lại trong xe, lái xe ngênh ngang rời đi, Hồ đồng chí khoan thai tỉnh hồn lại, cúi đầu xem xem âu phục trên người, cũng không biết anh phủ lên cho cô lúc nào.

Sững sờ đi tới cửa chính khách sạn, đi tới đi lui, Hồ Nhất Hạ lại nghĩ đến cái gì, lúc này hoàn toàn tỉnh, liền quay đầu kêu la với chiếc xe sắp sửa biến mất kia: "Lừa gạt ai vậy! Tín đồ cơ đốc thành kính lại cho phép mình có hành động đó trước hôn nhân?"

~[1] Yale: là viện đại học tư thục tọa lạc tại New Haven, Connecticut. Thành lập năm 1701 ở Khu định cư Connecticut, Đại học Yale là một trong những viện đại học lâu đời nhất ở Hoa Kỳ, chỉ sau Đại học Harvard (1636), và Đại học William & Mary (1693).

[2] New Heaven: là một quận nằm ở phía nam trung tâm của tiểu bang Connecticut, Hoa Kỳ. Năm 2000, dân số quận là 824.008 người. Hai trong số các thành phố lớn nhất của tiểu bang, New Haven và Waterbury đều thuộc quận New Haven.

31. Chương 31: Chương 31

Chiêm Diệc Dương xuyên thấu qua sau gương nhìn bóng dáng xù lông phía sau, khước miệng gương nhẹ, cũng không tự biết.

Hồ Nhất Hạ thật không hiểu sao người họ Chiêm chỉ chọc ỉnh cô thấy ghét, tính tình ác liệt thế, chẳng lẽ không phải người người gặp được đều ghét?

Cô vừa nhấn chuông vừa chấn chỉnh tâm tình, đợi đến khi ba Hồ mở cửa, đã sớm lộ ra vẻ mặt đau khổ, tràn đầy sầu muộn. Vì kéo ba Hồ vào trận doanh của “phái chống Chiêm”, cô chỉ thiếu rơi nước mắt, đáng tiếc ba Hồ không biết nhìn mặt đoán việc không phát giác chút nào, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, trong nháy mắt vui mừng nở hoa.

“Tiểu tử thú vị thật là nói được làm được, vừa đúng 12 giờ. Mau vào, mẹ con ngủ rồi, ba sẽ ăn bánh kem với con.” Vừa nói vừa nhìn quanh ngoài cửa, xác định người khác không có đi theo, còn biểu dương một phen, “Biết không thể quấy rầy cha con ta gặp nhau, ừ, coi như thức thời.”

Hồ Nhất Hạ suýt nữa học máu, lúc này tâm tình thật sự xuống thấccúi gằm đầu vào cửa, thuận tiện kéo ba trở lại.

Thật may là có Tiramisù mà cô luôn yêu thích, Hồ Nhất Hạ ăn ăn, vũ trụ nhỏ lại bộc phát, con người lòng vòng, lại nảy ra kếp: “Ba, sao ba lại gọi người ta là tiểu tử thú vị, có phải không thích hay không. . .”

Cô cẩn thận thử dò xét ý tứ, ba Hồ thì tốt, chưa nghe hết lời đã giang hai tay ra: “Con cũng biết từ trước đến giờ ba không có địa vị ở nhà, chỉ cần mẹ con trúng ý, ba có thể nói chữ ‘không’ sao?”

Không đợi Hồ Nhất Hạ nói tiếp, ba Hồ đã tự chia ra diễn hai vai thuật lại đối thoại với mẹ Hồ lúc sáng sớm.

Ba Hồ: tiểu tử thú vị kia nhìn thấy trưởng bối cũng không có được một khuôn mặt tươi cười, vừa nhìn liền biết người không có tình thương, con gái lờ mà như vậy mà gả đi, về sau sẽ thua thiệt.

Mẹ Hồ: ông biết cái gì, con gái bị ông làm hư rồi, thì phải tìm người trấn an được nó. Huống chi người ta là cấp trên của con gái bảo bối của ông! Quyền uy! Quyền uy có hiểu hay không?

Ba Hồ - __! : coi như nó miễn cưỡng hợp cách, nhưng cha nó vừa nhìn cũng biết là loại không dễ ăn được, không phải chỉ chiếm thang máy nhà họ thôi sao, không đánh lại liền chạy lấy người? Cha mẹ chồng khó đối phó, con gái về sau rất mệt mỏi!

Mẹ Hồ: ông còn dám nói? Thang máy riêng của người ta bị ông chiếm đã không nói, ông còn bày ra bộ mặt thối với người ta! Ngộ nhỡ sau này con gái không được nhà chồng thích, sẽ hối tội ông!

Ba Hồ (__):

.

Nghe tiếp nữa thì phổi Hồ Nhất Hạ sẽ nổ mất, thật may là điện thoại di động vang lên, là Lãnh Tĩnh, lập tức vọt vào trong phòng: "C

Lãnh Tĩnh nhanh chóng la lên như bão tố: "Sao cậu đang high high mà đã không thấy tắm hơi, chạy đi đâu rồi?"

"Trở về chỗ ba mình. . ."

Lại bị nhắc đến chuyện thương tâm, Hồ Nhất Hạ đột nhiên trở nên thê thê thảm thảm, Lãnh Tĩnh đầu bên kia lại thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, mình thật sợ cậu uống say chạy đi đùa giỡn sinh vật giống đực."

"Bây giờ ba mình luôn nhắc đến Chiêm biến thái, mình sắp điên rồi!" Hồ Nhất Hạ xem đồng hồ, rồi lại nghiêng đầu nhìn ba Hồ ngồi trên ghế sa lon bên ngoài, không khéo lại gặp phải ánh mắt như sao sáng, cô vội vàng rút đầu, "Mấy cậu đừng có về, mình nghĩ biện pháp chạy ra ngoài, chúng ta tiếp tục đến quán thứ hai."

"Thôi đi, ban ngày chúng mình còn phải đi làm, tối nay cậu chơi đủ điên rồi, tĩnh tâm lại ở với ba cậu đi, cả đêm ngày hôm qua cậu không về khiến ông rất lo lắng. Lạ cậu!" Nói xong liền cúp điện thoại.

Hồ Nhất Hạ nghe tiếng tút thật lâu mới mè nheo đi ra ngoài, ghế sa lon còn chưa có người ấm, ba Hồ lại bắt đầu: "Ba vốn còn muốn con rể tương lai ở rể giúp ba xử lý việc buôn bán, ai. . . Thôi, chỉ cần nó với con, ba cũng không có gì để nói."

Một giây trước ba Hồ còn than thở, một giây kế tiếp lại cười ha hả nghĩ đến tương lai tốt đẹp: "Thời gian qua mẹ con vẫn không cho ba trợ giúp con về kinh tế, con cũng thế, rời nhà trốn đi, cái gì cũng không lấy, chỉ lấy quần áo xinh đẹp. Hiện tại thì tốt rồi, muốn đồ cưới gì cứ nói với ba. Một căn nhà không đủ, nhà mẹ quá xa con không dễ trở về, vợ chồng cãi nhau thì con phải có chỗ khác để đến, không thể luôn làm phiền Lãnh Tĩnh. . . . Dĩ nhiên, đừng chỉ cố trốn, còn phải nhớ gọi điện thoại cho ba, để ba chạy tới chém nó."

Hồ Nhất Hạ khoa trương ngáp: "Con buồn ngủ quá thật là muốn ngủ ba cũng đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon!" Một câu nói nhanh chóng như bão tố vừa xong, cô cũng nhanh chóng vào phòng ngủ nhỏ

Cửa đóng lại, cũng ngăn cách câu "Nghe nói A Chu cũng tới đây, mấy đứa chơi đùa từ nhỏ đến lớn, tại sao có thể nói không liên lạc liền không liên lạc? Có rãnh rồi hãy gọi điện thoại cho bác Hứa, hỏi tình huống A Chu, con chịu uất ức mà ba không đến kịp, còn có thể tìm A Chu ra mặt." của ba Hồ ở bên ngoài.

Hồ Nhất Hạ từ trước đến giờ vừa dính gối đầu là có thể ngủ, hơn nữa thường thường một giấc ngủ đến trời sáng, tục xưng thể chất của heo, nhưng đêm nay cô không thể nào ngủ sâu được, cả Hồ Nhất Hạ cũng thấy khó hiểu.

Lần đầu tiên tỉnh lại bỏ dậy nhìn điện thoại di động, 1 giờ rưỡi. Lần thứ hai tỉnh lại, điện thoại di động đã nằm ở trong tay, liếc mắt nhìn, 2:19. Gần 3 giờ lại tỉnh lại lần thứ ba, Hồ Nhất Hạ rất cuộc hiểu rõ mình đã không đợi được lời chúc mừng sinh nhật của Hứa Phương Chu nữa rồi.

Xoa mặt ngồi dậy, ngây ngô nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, đột nhiên cũng hơi sợ hãi, cho đến khi rời khách sạn ngồi lên taxi mới thoáng dễ chịu hơn chút, gọi vào số Chiêm Diệc Dương, chỉ chốc lát sau đã được nhận, vang lên lại là giọng nữ: "Hello?"

Hồ Nhất Hạ sửng sốt.

"Tiểu Hồ Ly?" Một giây kế tiếp lại đổi thành thanh âm của Chiêm Diệc Dương, đến lúc này Hồ Nhất Hạ sớm quên mất lời nói đã tính kỹ không còn một mống, Chiêm Diệc Dương chờ một chút, không đợi được cô đáp lại, "Tới nhà của anh một chuyến."

"Hả?"

"Hiện tại." Nói xong liền cúp.

Sau đó tiếng tút vang lên, nghe càng chói tai, Hồ Nhất Hạ càng nghĩ càng giận, tất cả sợ hãi đều bị quẳng ra sau đầu: "Hiện tại lão nương đến chỗ của mi không phải bởi vì sợ mi, mà bởi vì lão nương vốn chuẩn bị đi tìm mi!"

Cô thét chói tai và làm tài xế sợ tới mức suýt nữa đụng vào hàng rào ở cửa quẹo, không còn dám bắt cần, lên tinh thần chạy thật nhanh, bằng tốc độ nhanh nhất đưa người phụ nữ này xuống xe.

Tối nay gió thật là lớn, thổi trúng Hồ Nhất Hạ thanh tỉnh đến không thể thanh tỉnh hơn, lúc cô đi thang máy lên lầu lúc vẫn còn khoa tay múa chân với cái gương trong thang máy, yên lặng nhắc nhở mình nhìn thấy người họ Chiêm rồi nhất định phải giáo huấn anh một chút, nhưng đến khi cô chân chính gõ cửa nhà trọ, cũng chỉ sững sờ ở ngoài cửa.

Làm cô sững sờ không chỉ vì gái tây giả mở cửa cho cô, mà còn có băng cá nhân trên mặt trên cánh tay gái tây giả. Hồ Nhất Hạ vội vàng ngó dáo dác vào cửa, nhưng lại không thể tìm thấy bóng dáng của Chiêm Diệc Dương.

Thay dép vào nhà, toàn bộ hành trình đều tránh ánh mắt của gái tây giả, thật vất vả mới đến phòng khách, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy người họ Chiêm ngồi trên ghế sa lon như đại gia, chỉ im lặng không lên tiếng nhìn cô, trong mắt mang theo cảm giác say và. . . .

Hồ Nhất Hạ cũng không có sức quản trong mắt anh mang theo bi thương hay đau đớn, nhìn thấy anh giống như nhìn thấy cứu tinh, lập tức chui lên ghế sa lon, tiến tới bên lỗ tai anh: “Kiếm một chỗ nói chuyện.”

Thấy Chiêm Diệc Dương không nhúc nhích, Hồ Nhất Hạ nóng nảy: “Nói chuyện Hứa Phương Chu!”

Lúc này Chiêm Diệc Dương động, chợt vòng tay ôm vai của cô, thuận thế kéo, liền khiến cô đối diện tầm mắt của gái tây giả lần nữa.

Hồ Nhất Hạ không thể không cảm thán mắt của gái tây giả thật rất lớn, nhất là lúc lập lòe nước mắt, cô bị gái tây giả nhìn chăm chú mà chợt dạ, không thể làm gì khác hơn là cười gượng.

“Bạn gái của anh tới, không phiền em chăm sóc, anh tìm người đưa em về nhà hay là. . . .”

* * *

Gái tây giả đi rồi, Hồ Nhất Hạ hết sức xác định lúc gái tây giả xoay người, mình nhìn thấy nước mắt của cô ta.

Hồ Nhất Hạ cũng hoàn toàn không hiểu vẻ mặt của Chiêm Diệc Dương giờ phút này, vừa mới chuẩn bị mở miệng anh liền đứng lên, không nói tiếng nào, trực tiếp vào phòng ngủ. Hồ Nhất Hạ tự nhiên muốn theo, đi đi một hồi liền vào căn phòng tối.

Khung hình lớn treo trên tường lúc trước, bây giờ lại “Phơi thây” trên mặt đất, lá phong đỏ trong hình vẫn rất đẹp, đáng tiếc khung hình đã hư.

“Có phải anh không nên ném nó?”

“.” một hồi lâu Hồ Nhất Hạ mới chỉ lỗ mũi mình hỏi, “Anh hỏi tôi?”

Chiêm Diệc Dương tựa hồ cười, cúi người nhặt lên khung hình, Hồ Nhất Hạ sợ run, hơi không xác định có phải mình đã thấy vết máu trên đầu anh không, theo bản năng đưa tay chạm vào, Chiêm Diệc Dương lập tức hít khí lạnh. Ngẩng đầu tránh tay của cô.

Người họ Chiêm luôn luôn cao cao tại thượng hôm nay giữa đầu nhìn cô, xem ra lại có chút đáng thương, Hồ Nhất Hạ nhìn vết thương trên đầu anh, không khỏi liên tưởng đến hai miếng băng cá nhân của gái tây giả, nhìn lại mặt đất bừa bãi: “Anh đánh nhau với cô ấy à?”

Anh chỉ liếc nhìn cô một cái, im lặng không lên tiếng mở khung hình ra, rút tấm hình ra, nhìn anh cẩn thận vậy, Hồ Nhất Hạ nguyên tưởng rằng anh sẽ cất hình, nào ngờ anh trực tiếp ném nó vào giỏ rác.

“Đừng nói với tôi hình cô gái này cô ấy!”

“.”

“Vậy anh muốn hủy diệt hình hay là hủy diệt cô ta?”

“.”

Phải, cô lại bị làm thành {người trong suốt} rồi.

Nhìn bóng lưng anh biến mất ở ngoài cửa phòng, Hồ Nhất Hạ có kích động vỗ lên vết thương trên đầu anh: anh cứ kiêu ngạo đi, đau chết đi! Nhưng nhìn thấy anh tự bôi thuốc ỉnh, Hồ Nhất Hạ không khỏi động lòng trắc ẩn.

Không thể không thừa nhận, người luôn mạnh mẽ một khi yếu ớt thì lực sát thương vẫn rất đủ, Hồ Nhất Hạ từ từ đến bên cạnh anh, ho khan hai tiếng.

Người khác lại không hề có chút phản ứng.

Hồ Nhất Hạ cắn răng, đặt mông ngồi bên cạnh anh: “Nếu như anh nhờ tôi bôi thuốc cho anh, tôi sẽ không đứng nhìn bàng quan.”

Chiêm Diệc Dương thật dừng lại động tác, liếc cô một cái, nói ra khỏi miệng cũng là: “Chọc anh cười đi.”

“Hả?” Hồ Nhất Hạ bị yêu cầu của anh trấn áp, nhờ người giúp mà còn có thể lộ ra vẻ mặt ngạo mạn thế nào? Có chút không tình nguyện, “Tôi cũng không phải là Quách Đức Cường[1].”

“Vậy em đừng đụng vào đầu anh.”

Hồ Nhất Hạ giận, rốt cuộc là ai nhờ ai? ? Nhưng cô nghĩ lại, mình rộng lượng nên sẽ không tính toán chi li với người bị thương.

“Vậy tôi k cười” Hồ Nhất Hạ thanh thanh tiếng nói, “Một con chó nhỏ nhảy lên bàn ăn của chủ nhân, bò về phía con gà quay,

Chủ nhân giận dữ: mi dám làm gì con gà này, ta liền dám làm như vậy với mi! Kết quả con chó nhỏ —— liếm phao câu gà một cái. Buồn cười đi buồn cười đi ha ha ha ha. . . .”

Khóe miệng Chiêm Diệc Dương giật giật.

Trong nháy mắt Hồ Nhất Hạ bật lên từ trên ghế salon, chỉ vào khóe miệng của anh: “Gào khóc ngao anh cười!”

Hết sức đắc ý ngồi trở lại trên ghế sa lon, còn ngạo mạn hơn lúc nãy, vừa kéo hòm thuốc nhỏ qua vừa nói: “Anh xem, tôi giúp anh làm cô ta tức giận bỏ đi, còn giúp anh bôi thuốc, còn chọc anh cười, anh nói xem anh báo đáp tôi thế nào?”

Chiêm Diệc Dương thoáng cúi đầu, để cô dễ thoa thuốc nước, không chút để ý đáp: “Anh không ngại lấy thân báo đáp.”

Hồ Nhất Hạ làm biểu tình nôn mửa, tử tử nhìn anh. Men say và chân thành tha thiết trong ánh mắt của anh từ từ hợp thành dòng xoáy, thiếu chút nữa hút đi ánh mắt của cô, vội vàng hi hai tiếng: “Nếu như anh thật muốn báo đáp tôi, chờ Hứa Phương Chu trở lại, anh hãy nói với anh ấy. . . .”

Anh khẽ nheo mắt lại, lại tỏa ra hơi thở nguy hiểm, Hồ Nhất Hạ dừng một chút liền trực tiếp tiếp tục: “Anh hãy nói với anh ấy, lần trước tôi uống say anh mang tôi đi, là cố ý khiến anh ấy hiểu lầm, bởi vì anh ——”

Nói ra những lời này thật sự quá hao tổn dũng khí, xin cho phép Hồ đồng chí ngừng một chút: “—— thăm mền tôi.”

~[1] Quách Đức Cường: nghệ sĩ Trung Quốc, người chủ trì tiết mục đấu võ mồm, hay làm những động tác hài hước

32. Chương 32

Kiếp sống người yêu giả tưởng của Hồ Nhất Hạ cứ như vậy lặng lẽ kéo ra màn che.

Mới đầu thật đúng là không có quen, lúc đi làm thì người khác trưng ra bộ mặt thối, tan việc chở cô đi ăn cơm với hai người Phương Chu, ngay trước hai người này thì mặt lại cẩn thận chăm sóc, cử động gấp thức ăn bình thường, đặt trên người người khác thì Hồ Nhất Hạ không hề cảm thấy ly kỳ, đặt trên người người họ Chiêm, lại làm cho Hồ Nhất Hạ sững sờ ba giây.

Cảm giác được người cưng chiều thật khá tốt, cho dù chỉ là hư tình giả ý — Hồ Nhất Hạ bị ý tưởng của mình làm sợ, nhanh chóng khiến đầu óc suy nghĩ những thứ khác, tỷ như: Người họ Chiêm có kỹ thuật diễn thế này, không làm diễn viên thật đáng tiếc.

Cơm nước xong xách cô về công ty làm thêm giờ, lại giao phó cho cô một đồng việc, so với hình tượng thân sĩ của anh lúc dùng cơm tối, liền nhìn thấy mà ghê. Hồ Nhất Hạ xác định nhất định cùng với khẳng định, anh tuyệt đối là đang nhân cơ hội trả thù “ngôn luận yêu thầm” lần trước cô nói.

Cảm giác giận mà không dám nói gì thật khó chịu, cứ nhịn đến một ngày trước khi Hứa Phương Chu trở về nước. Còn có một ngày là có thể giải phóng, Hồ Nhất Hạ vẫn tuyệt không dám thư giãn, quả nhiên, buổi trưa cô đến phòng ăn của nhân viên, cùng đã lâu không gặp nữ QQ nên vừa trò chuyện vừa ăn, đang vui mừng thì người khác lại gọi một cú điện thoại tối, lại muốn phái cô đi.

“Anh chờ tôi chút, tôi sắp ăn xong rồi.”

“Tôi bãi đậu xe, lập tức.” trong tự điển củangười khác không có cái chữ “Chờ” này, nói xong liền treo máy. Hồ Nhất Hạ nhìn thịt bò trên bàn ăn, đành nuốt xuống một ngụm nước miếng, cắn răng đứng dậy tạm biệt nữ QQ.

N buồn bực: “Ai xấu xa ép buộc như vậy, cơm cũng không cho em ăn xong?”

“Tổ tông của em. . . .”

Im hơi lặng tiếng đến nước này, Hồ Nhất Hạ cũng khi dễ mình, chờ người họ Chiêm giải thích tất cả với Hứa Phương Chu xong, xem cô qua sông rút cầu thế nào!

Nhìn thấy Chiêm Diệc Dương, cô bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, quỵn rũ kêu: “Đại gia, tiểu nhân có thể giúp ngài làm gì?”

“” anh trầm mặc ra hiệucô lên xe.

Trầm mặc đáng chết! Chiêm Diệc Dương đáng chết! Chiêm Diệc Dương trầm mặc đáng chết chờ cô đến dùng xong bữa cơm trưa đáng chết với hai người Phương Chu, rồi bốn người lại đến tiệm châu báu đáng chết.

Hồ Nhất Hạ ăn no bụng, dũng khí cũng tràn lan, lúc này liền chất vấn Chiêm đại nhân anh mình quả quyết: “Có làm hay không? Hai người bọn họ chọn nhẫn kết hôn, anh kéo tôi tới xem nào nhiệt gì?”

Chiêm Diệc Dương không nói, tầm mắt lướt qua trên vai cô, nhìn về phía sau cô, Hồ Nhất Hạ ý thức quay đầu lại, liền nhìn thấy gái tây giả đang nhìn bọn họ chăm chăm, mặc dù Hồ Nhất Hạ giận không kềm được, nhưng vẫn rất có hành vi nghề nghiệp thường ngày, lập tức hết giận mỉm cười, thân mật kéo Chiêm Diệc Dương ngay trước mặt gái tây giả: “Hai ta cùng đi chọn nhẫn!”

Vốn chỉ là làm bộ đi tới đi lui biểu diễn trước quây, nào ngờ dạo qua dạo lại lại lọt vào pháp nhãn của gái tây giả, ân cần lấy ra vài chiếc cho đeo thử.

Dưới ánh mắt ngẩng đầu chờ đợi của nhân viên, Hồ Nhất Hạ nhất thời có cảm giác cõi hồ khó xuống, cả Phương Chu cũng đề nghị: “Hồ ly tiểu thư, chiếc này không tệ nha.”

Hồ Nhất Hạ thật đúng là không biết người họ Chiêm, thật đeo chiếc nhẫn mà Phương Chu chỉ vào ngón tay cô, còn nói năng hùng hồn: “Đã đeo nhẫn, em bị bỏ tù rồi.”

Cho dù tất cả những việc làm này là muốn khiến gái tây giả chết tâm, nhưng thần thái cử chỉ của anh lúc này, làm Hồ Nhất Hạ sợ tới mức vội vàng rút tay về, lại bị anh nắm lấy đầu ngón tay, tránh né không được.

Thật may là hai người Phương Chu rất nhanh vào phòng VIP chọn tiếp, sau một khắc Chiêm Diệc Dương liền buông lỏng cô ra, thậm chí cũng lấy chiếc nhẫn đi. Lúc này Hồ Nhất Hạ mới tỉnh ngộ thì ra những việc vừa rồi đều là giả, dầu gì cũng thở phào nhẹ nhõm, ngược lại nhìn về phía gái tây giả đẩy xe lăn giả: “Chiếc này của Phương Chu, không quá hợp với phụ nữ diêm lệ như cô ấy, anh nên tìm giống như tôi, kiểu cô gái dịu dàng.”

“Dịu dàng?”

Chiêm Diệc Dương cười, hơn nữa rất rõ ràng, là cười nhạo. Hồ Nhất Hạ ác hình ác trạng trừng mắt nhìn anh, vung tóc, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới khu nghỉ ngơi.

Đợi nửa ngày cũng không đợi được người họ Chiêm tới đây, lúc này Hồ Nhất Hạ mới không tình nguyện nhìn về phía tủ hàng, chỉ thấy người họ Chiêm đang nói chuyện với nhân viên.

Có lẽ ở trong mắt nhân viên Chiêm Diệc Dương chính là nhà giàu mới nổi dễ lừa gạt, không, không phải có lẽ, là khẳng định! —— Hồ Nhất Hạ đang âm thầm oán thầm, nhân viên đột nhiên đi về phía cô, Chiêm Diệc Dương cũng nhìn về phía cô. Hồ Nhất Hạ cuống quýt cúi đầu, làm bộ tâm không để ý.

“Xin hỏi tên tiếng Anh của Hồ tiểu thư là?”

“Cô hỏi điều này làm gì?”

Nhân viên lại chỉ mỉm cười. Hồ Nhất Hạ luôn luôn không chịu nổi người khác sạch sẽ đáng yêu mỉm cười với mình như vậy, sự dễ phòng cũng bị mất: “Hu.”

“Là hỏi tên tiếng Anh của ngài, không phải họ!” Nhân viên vẫn cười tươi sáng như ánh nắng.

Hồ đồng chí lười biếng thành tánh nên cũng không đặt tên tiếng Anh vô dụng ỉn, hiện tại cũng không nguyện giải thích vô vị, nhớ mang máng Hứa Phương Chu từng lấy cho cô một cái tên, nhưng cô ngại lâu, vẫn để qua một bên không dùng, “Shmily.”

“Shmily? Tốt, chúng ta sẽ khắc nó vào trong chiếc nhẫn. . . .”

“Đợi chút, đợi chút” Hồ Nhất Hạ vụt đứng lên, “Cô nói cái gì?”

Nụ cười của nhân viên càng thêm đẹp mắt, mơ hồ còn lộ ra hàm mộ: “Là chồng của ngài giúp ngài đặt.”

“Tiên sinh” của Hồ Nhất Hạ rất nhanh đi tới trước mặt cô, rõ ràng là gương mặt của Chiêm Diệc Dương! “Tên tiếng Anh rất kỳ quái.”

Cô ngược lại không thấy tức giận, mà là có chút. . . . Khủng hoảng? Hồ Nhất Hạ nằm ở trên thành ghế sa lon: “Hứa Phương Chu đặt cho tôi, kỳ quái hơn tôi cũng thích.”

Đoán chừng là khó chịu vì bị nói lại, giọng nói của người họ Chiêm trở nên âm trầm: “Em có biết nó có ý gì không?”

“.” Cô cũng không tính toán nói chuyện với nhau nữa, càng không tính toán nhìn sắc mặt anh.

“.” seehowmuchIloveyou —— Chiêm Diệc Dương yên lặng bổ sung ở trong lòng.

* * *

Ngày 31, đồng nghiệp công ty đều đang chờ đợi ngày có tiệc rượu cưới năm thì Hồ Nhất Hạ đang yên lặng lăm lăm ngày này là ngày Hứa Phương Chu trở về.

Đáng tiếc, buổi sáng N bữa tiệc, buổi chiều N bữa tiệc, Hồ Nhất Hạ cả nước miếng cũng không muốn phí, chỉ có thể trách mình đi theo một cấp trên bận nhất công ty, người họ Chiêm phải tham gia tiệc phát triển của nhân viên quý mới, hội nghị tuyên dương, hội nghị tài vụ, và hội nghị qua điện thoại với tổng bộ. . . . Lộn xộn lung tung anh đều phải trông nom, da mặt của cô dày cỡ nào, mới dám hỏi anh chuyện của Hứa Phương Chu vào lúc này?

Lại một hội nghị sắp kết thúc, Hồ Nhất Hạ đang cầm Ipad tuần tra hành trình, đau khổ không chỉ một chút, dù sao người tham dự hội nghị có Hứa Phương Chu —— chỉ việc này cũng đủ khiến cô đau khổ.

Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của người họ Chiêm: “Tan họp.”

Hồ Nhất Hạ giật mình, đã tỉnh hồn lại vội vàng nhìn đồng hồ —— hội nghị kết thúc trước 5 phút. Trong lòng không khỏi nói thầm, nên nhắc nhở người họ Chiêm giúp cô trước, hay là mình tự nói rõ tình huống với Hứa Phương Chu trước?

Tất cả mọi người đang đợi Chiêm Diệc Dương đi trước, lại nghe anh nói: “Phó tổng chấp hành có thể cho tôi 5 phút hay không?” Lúc này những người khác mới biết rõ tình huống, ríu rít nhanh chóng rời sân, Hồ Nhất Hạ vốn còn tựa vào ghế ngồi không động, lập tức bị thư ký ghi chép xốc lên mang đi.

Hồ Nhất Hạ nhắm mắt theo đuôi sau lưng thư ký ghi chép, đi tới nửa đường mới nhớ lại mình muốn làm cái gì, lại nghĩ không ra lấy cớ gì, không thể làm gì khác hơn là dùng chiêu cũ: “Tôi đau bụng, tôi vào nhà vệ sinh!”

Căn cứ vào thời gian chính xác đáng sợ của người họ Chiêm, Hồ Nhất Hạ núp ở trong cầu tiêu coi thời gian, chuẩn bị vừa đến 5 phút liền chạy như bay trở về phòng họp, thời gian đi qua từng giây từng giây trong lòng cô, cô cảm đồng hồ cũng bắt đầu đổ mồ hôi, vừa thấy đến lúc, liền kéo cửa nhà vệ sinh muốn đi ra.

Sau một khắc lại sững sốt.

Đang đâm đầu đi về phía cô, không phải Chiêm Diệc Dương thì là ai?

“Lần sau có thể đổi chỗ trốn mới hay không?”

Giọng nói Chiêm Diệc Dương luôn cũng rất nhẹ nhõm, Hồ Nhất Hạ lại bị anh nhìn chăm chú, cực kỳ hận, thò đầu về phía sau anh dò xét, không nhìn thấy bóng dáng Hứa Phương Chu, cô nhất thời thầm kêu một tiếng không tốt! Vòng qua người họ Chiêm muốn chạy như điên vào phòng hội nghị.

Bất đắc dĩ bị người họ Chiêm tay mắt lạnh lẽo nắm cổ áo.

Anh kéo cô đi về phía khác, Hồ Nhất Hạ thà chết không theo: “Anh làm gì thế? ? ?”

“Tôi giải thích với anh ta giống như em cầu xin rồi. Người phụ nữ nên tự cao chút, không được ngã vào, chờ anh ta chủ động tới nhận lỗi với em.”

Giải thích với cô nhiều như vậy làm gì? Cô phối hợp hay không phối hợp, cũng không trở ngại việc người đàn ông này xách cô vào thang máy như xách con gà. Cho đến khi vào thang máy Hồ Nhất Hạ vẫn tràn ngập tố cáo nhìn chăm chăm vào anh, anh cũng nheo mắt nhìn lại cô, dụ dỗ: “Tiệc rượu của công ty tối nay, tôi sẽ an bài em bị rút trúng khiêu vũ với anh ta.”

Cô cũng không trả lời, vẫn tỏ vẻ mặt phẫn hận, ánh mắt lại lặng lẽ híp lại, rõ ràng là vụng trộm mừng, Chiêm Diệc Dương cũng không phơi bày cô, chỉ hỏi: “Biết nhảy waltz không?”

“Anh đừng lo, lúc đại học tôi là vũ hậu!”

Trước mặt anh, Hồ Nhất Hạ như đã tính trước, vô cùng đắc chí, trong âm thầm, cô lại chỉ có thể bí thối len lén lên nét vệt video học waltz.

Ghê tởm là xem chưa tới mười mấy giây, đã bị sai khiến đi làm việc. Thật vất vả mới trở lại bàn làm việc, những vũ bộ lúc này nhớ được đã sớm quên sạch bách, nhìn các vị bận rộn khắp phòng, Hồ Nhất Hạ cảm thấy mình hoàn toàn cần oán trách một câu vì các nữ đồng bào: “Nếu muốn khao thưởng chúng ta, tại sao không thả chúng ta nghỉ nửa ngày, cho chúng ta sửa soạn đảng hoàng? Ngày cuối năm vất vả lắm mới có tiệc rượu, chúng ta đầu đầy bụi đất tham gia, không phải tự khiến công ty mất thể diện sao?”

Tuy nói không chờ mong tiếng vỗ tay như sấm của những nữ đồng nghiệp, nhưng tối thiểu nên cho ánh mắt tán đồng chứ? Nhưng Hồ Nhất Hạ nhìn về chư vị đồng nghiệp, lại chỉ thu hoạch được những gương mặt khần trương.

Ở trong căn phòng an tĩnh này, đột nhiên vang lên tiếng bước chân, cổ Hồ Nhất Hạ nhất thời xơ cứng, ý thức tự vệ bản năng cơ hồ vọt lên tới đỉnh khi thanh âm này vang lên: “Đây chính tiêu chuẩn vũ hậu mà em nói?”

Hồ Nhất Hạ vụt đá văng cái ghế vọt lên, thẳng tắp thối lui ra ngoài một mét: “Phó tổng!”

Chiêm Diệc Dương rà con chuột, lật xem giáo trình vũ điệu sơ cấp, trầm mặc không nói, nhưng người chung quanh nhùng nhịu vì sự xuất hiện của anh, mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh, khần trương hề hề, đứng mũi chịu sào dĩ nhiên là Hồ Nhất Hạ đồng chí, người họ Chiêm xem video, tâm tình xem ra càng tốt, còn cô thì càng rụt rè, “Phó, Phó tổng, một khắc đồng hồ au ngài, ngài phải đến phòng làm việc của tổng giám đốc. . .”

Chiêm Diệc Dương tựa như không nghe thấy, chấp nhất con chuột, đảo cái cổ, sau một lúc mới khoan thai ngồi dậy, tay đút vào túi quần dẫn đầu dạo bước ra ngoài, để lại mình Hồ Nhất Hạ, đối mặt ánh mắt nghi ngờ lại mang theo tò mò của các đồng nghiệp.

“Phó tổng lại tới chỗ này tìm cô?”

Hồ Nhất Hạ vừa nghe, lời nói theo phản xạ khẩn cấp nhảy ra miệng: “A! Tôi phải đi chuẩn bị tài liệu, bái bai các vị!” Nói xong tránh đi không còn bóng dáng.

Đáng tiếc công phu lách người mà cô tự cho là vô cùng lợi hại, nếu đối tượng đối thành người họ Chiêm, thì cô không thể tránh khỏi, tỷ như hiện tại, cô mới vừa chạy ra phòng thư ký, liền bị Chiêm Diệc Dương chờ ở trên hành lang vừa vịn bắt lấy, kéo cô đến sân thượng cuối lầu.

Sân thượng không có ai, dễ dàng mưu sát, vẻ mặt của người họ Chiêm âm lãnh như chuẩn bị giết người diệt khẩu, Hồ Nhất Hạ luống cuống: “Phó, Phó tổng, tôi chỉ là oán trách công ty không có nhân tính, không phải oán trách anh cho tôi quá nhiều công việc, thật không phải!”

Anh cũng không để ý tới cô, đến gần từng bước một, đến cuối cùng Hồ Nhất Hạ không thể lui được nữa, ngó ngó rào chắn sau lưng, và bầu trời bao la không thấy đáy bên ngoài rào chắn: “Việc này. . .”

Người họ Chiêm đột nhiên vươn một tay ôm hông cô, một tay kia lấy điện thoại di động ra, không hề báo trước lấy ra đoạn video dạy nhảy. Hồ Nhất Hạ đổ mồ hôi: “Vừa rồi anh down nửa ngày ở máy tôi, là down đoạn video này sao?”

Anh không nói hai lời tự mình ra trận dạy cô nhảy, Hồ Nhất Hạ không vui: “Không phải anh nên làm động tác trước đó sao?”

Chiêm Diệc Dương dừng lại, biểu lộ rối rắm: “Trước —— động tác?”

Thế này Hồ Nhất Hạ mới ý thức được có chút mập mờ, làm bộ ho một tiếng: “Tôi nói, anh nên mời tôi khiêu vũ trước chứ? Diễn trò đương nhiên phải diễn toàn bộ.”

Chiêm Diệc Dương xem đồng hồ, thời gian không quá đủ, chuyển mắt nhìn gương mặt mong ngóng của cô, từ từ buông cô ra, lui về phía sau một bước, khom người, đưa tay phải ra: “May I?”

Nhiều năm sau Hồ Nhất Hạ nhớ lại điệu Waltz ngay lúc đó, mới chợt hiểu một số chuyện, tỷ như, mình nhảy thật hồng hồng, lại tỷ như, người khác luôn luôn làm việc nhanh chóng lại kiên nhẫn dạy cô như thế, thực không dễ.

Lại tỷ như, đêm đó cô làm “học sinh đặc ý” của người khác, sự áy náy sinh ra trong lòng khi đối diện Hứa Phương Chu - người đàn ông mà mình yêu thích nhiều năm, rốt cuộc từ đâu mà đến. . .

33. Chương 33

Tiệc rượu hàng năm để làm gì?

Tất nhiên không nói đến gió nổi mây phun giữa các lãnh đạo, nhiều người tới đây, chỉ vì so vai đẹp hơn ai, cộng sự của ai đẹp trai hơn, kỹ thuật quyến rũ của người nào mạnh hơn.

Phóng mắt nhìn đi, ở trong rất nhiều bóng dáng đẹp dễ, người chú ý trang điểm nhất, không phải là Hồ Nhất Hạ thì không ai có thể hơn. Cơ hồ cách mấy phút Hồ đồng chí liền soi gương một lần, chia sẻ hết chuyện thuộc bốn phần của cô cho phụ tá hành chánh khiến hắn không vui: “Cô rốt cuộc tới thi hoa hậu hay làm việc? Làm ơn, chuyên tâm chút được không?”

Nói là tiệc rượu, nhưng những người khác có phúc vui đùa, còn phụ tá của phó tổng thì cứ phải làm việc giúp đỡ, còn phải phụ trách mời những khách quý tự cao tự đại, khoan thai tới chậm. Hồ Nhất Hạ cực kỳ không vui, bắt đắc dĩ tiền bối đã bắt đầu bày sắc mặt, không thể làm gì khác hơn là hậm hực đi chiêu đãi.

Nhưng khi cô chuyên tâm thì những người khác lại không thể không phân tâm. Thử nghĩ xem, được một cô gái nhỏ lễ phục đẹp dễ vây quanh như bướm vây hoa, còn là một cô gái đi giày thật cao, những khách

quý có chiều cao tỉ lệ nghịch với sự thông minh, những phụ nhân phải dùng phấn lót thật dày để che nấp nhan, ai có thể có sắc mặt tốt?

Hồ đồng chí nghiêm nhiên thành người lớn giữa các chú lùn, trong lòng đang mơ hồ đắc chí, đột nhiên bị Chiêm Diệc Dương cao hơn cô, vừa lách người ra được từ một đồng khách quý dẫn đi

Từ trong phòng di giá ra sân thượng, nhiệt độ hạ xuống gay gắt, nhưng gió lạnh cũng không thổi được sự đắc chí của cô, tâm tình Hồ đồng chí tốt đến dám trêu ghẹo anh: “Này! Không cần tôi chiều đãi khách quý nữa hả?”

Chiêm Diệc Dương dựa lưng vào ban công, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô: “Đám bà lớn bị em chọc giận đến mặt cũng xanh biếc.”

Có mấy người phụ nữ quả thật không thể khen, quả nhiên anh vừa dứt lời, cô đã không thể chờ đợi xoay người, xoay cơ thể 360 độ: “Chiến y của tôi thế nào? Có phải bắt được Hứa Phương Chu dễ dàng như ăn thức ăn không?”

Chiêm Diệc Dương nhếch nhếch khóe môi, muốn cười nhưng không cười, đột nhiên nhẹ nhàng linh hoạt ôm chặt cô: “Còn nhớ vũ bộ anh dạy em trên sân thượng hôm trước không?”

Đáng chết lại tới, Hồ Nhất Hạ bỗng cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, phần hông bị anh ôm lại nóng bỏng người, “Chuyện mới mấy giờ trước thôi sao tôi quên được? Phở tổng, anh đang vũ nhục trí nhớ của tôi!”

Chiêm Diệc Dương không có tranh cãi với cô, trong miệng lẩm nhẩm, ôm lấy cô nhanh nhẹn nhảy múa. Cảm giác đầu tiên của Hồ Nhất Hạ là gió thật mạnh. Cảm giác thứ hai là anh thật ấm.

Đợi cô phản ứng kịp, thân thể mình đã tự dựa chặt lồng ngực anh, Chiêm Diệc Dương chấn động, dừng lại vũ bộ, nhú nhú mày, cũng không phải tức giận, ngược lại rất vui vẻ: “Nhịp tim hơi nhanh.”

“Hả?”

Cách đó không xa là những cao ốc san sát nối nhau, các loại đèn và hộp quảng cáo chiếu vào nhau tạo thành những ánh sáng lẫn lộn, chiếu sáng gương mặt anh, khiến ánh mắt anh càng thâm thúy hơn.

Hồ Nhất Hạ yên lặng lui ra: “Tôi, tôi đi xem Hứa Phương Chu có

Quay đầu đi, sờ ngực. Nhịp tim thật sự nhanh đến làm người ta giận sôi.

Cô lắc đầu một cái, đẩy cửa trở lại trong phòng, trong lòng nóng nảy: “Tôi động lòng với anh ta? Trừ phi Địa Cầu không tự quay, mặt trời mọc ở hướng tây, nước chảy ngược lên cao, Dương Quá chối bỏ Tiểu Long Nữ, bạo cú Đoán Chí Bình!”

* * *

Biện pháp tốt nhất để quên một việc phiền lòng? Ăn!

Nếu muốn quên hai việc thì sao? Ăn mạnh!

Trước tiên là bị người họ Chiêm làm rối suy nghĩ, sau đó thì chờ mãi không thấy Hứa Phương Chu, Hồ Nhất Hạ buồn bực hận không thể khiến mình hóa thành thùng đựng thức ăn. Chỗ tốt của buffet là ăn bao nhiêu cũng sẽ không bị xem thường. Đáng tiếc, sợ là Hồ đồng chí sắp trở thành ngoại lệ —— dám can đảm can quét sạch sẽ trứng cá muối, gan ngỗng, còn rất lộ liễu, không sợ bị người xem thường.

Mất thấy đường chỉ ở vòng eo đang bị cản ra, Hồ Nhất Hạ vội vàng hít hơi hóp bụng, phóng mắt nhìn đi, thì ra thừa dịp cô ăn uống mạnh mẽ, phần lớn nhóm nam nữ độc thân đã có đôi có cặp. Vì nhân viên công ty bị cấm yêu đương, nên chỉ có tiệc rượu cuối năm mọi người mới có thể phóng pheromone[1], hiệu suất thật nhanh chóng, còn kinh người hơn bị hồ dử dề bẹp.

Hồ đồng chí thấy mình thành kẻ goá bụa cô đơn rồi, trong đầu buồn bực uống nước giải khát. Kế tiếp là trò chơi của những nam sĩ, nhưng chỉ có đôi mắt của những cô gái từ từ sáng lên, nhìn chăm chăm người điều khiển chương trình trên đài.

Hai mắt Hồ Nhất Hạ cũng không thể ngoại lệ, sáng lên rồi.

Nhóm nam sĩ được phát cho tờ giấy, viết lên tên bạn gái muốn nhảy chung, tự nhiên còn có quyền tiền. Hồ đồng chí thật mâu thuẫn lại ngập ngừng: ta mới không lạ gì việc bị làm vật phẩm, lại lo lắng bấm đồng hồ xem thời gian, trong lòng thét chói tai: lập tức tuân lệnh! Hứa Phương Chu mau mau xuất hiện!

Cầu nguyện của cô lại ứng nghiệm? ! Hồ Nhất Hạ không dám tin, sững sờ nhìn ra cửa, Hứa Phương Chu nhanh chóng đi vào trong phòng, bên cạnh còn có người nước ngoài thân hình cao lớn.

Định thần nhìn lại, sao càng nhìn càng thấy mặt của người nước ngoài kia quen mắt? Không phải là ông chủ lớn lớn lớn lớn lớn lớn trong công ty sao?

Hồ đồng chí lập tức phân nản nâng mặt. Cô và ông chủ lớn lớn lớn, ai quan trọng? Không cần nghĩ đã biết cao thấp.

Quả nhiên, Hứa Phương Chu chỉ hơi quét mắt qua mọi người, mà không hề vào trong, tiến vào phòng hội nghị của khách sạn với ông chủ lớn.

Hồ Nhất Hạ mới vừa thở dài, bên cạnh liền có một người dán tới, xúc cảm của áo sơ mi hết sức quen thuộc, Hồ Nhất Hạ lười phải ngửa đầu: “Phó tổng đại nhân kính đáng hận của tôi, tôi nhớ ông chủ lớn vốn là do ngài đi đón mà? Ngàn vạn đừng nói cho tôi biết, buổi chiều trong phòng họp, anh căn bản không nói với anh ấy chuyện của chúng ta, mà là giao việc mình nhận được cho anh ấy làm!”

“Hồ phụ tá đáng yêu của anh, sao em cứ thích giả bộ ngu, hoặc là tự cho rằng thông minh đây?” giọng của Chiêm Diệc Dương lộ ra đùa giỡn.

Hồ Nhất Hạ hung hăng cắn răng, quay đầu đi. Lúc này anh không cho cô trượt đi, hai cánh tay vòng chắc trên vai cô, liền giữ cô lại chỗ cũ.

“Hứa Phương Chu của em rất có dã tâm, chức vị Phó tổng chấp hành không thỏa mãn được anh ta. Anh vốn nể mặt của em, tạm thời không chuẩn bị đùa chơi chết anh ta, nhưng bây giờ anh đổi rồi.”

Thanh âm của anh nhẹ nhàng hơn bao giờ hết, cơ hồ bị người điều khiển chương trình áp đảo, nhưng biểu tình âm lãnh kia, thật làm vừa Hồ Nhất Hạ mới xoay đầu nhìn về phía anh sợ hãi.

“Anh anh anh, anh muốn làm gì?”

Chiêm Diệc Dương cười với cô, rồi anh tiêu sái xoay người đi. Lần này Hồ đồng chí thật sự thành người cô đơn, mắt thấy người họ Chiêm đã vào phòng hội nghị, cô lo lắng đến mức dạ dày cũng bắt đầu cảm thấy đau đớn mờ mờ ảo ảo rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn Hồ Nhất Hạ đã suy nghĩ đến vô số khả năng. Đánh một trận ngay trước mặt ông chủ lớn? Trực tiếp ngã bài với ông chủ lớn, có Hứa không Chiêm, có Chiêm không Hứa? Các loại khả năng đều bị cô phủ quyết hết, Hồ Nhất Hạ dùng sức lắc lư đầu.

Cứ lắc lắc như vậy, lại thấy Hứa Phương Chu đi ra khỏi phòng hội nghị, Hồ đồng chí lập tức ngưng đầu, tầm mắt nghênh đón Hứa Phương Chu đi về phía cô.

Hồ Nhất Hạ nháy nháy mắt, lúc này mới duỗi thẳng đầu, moi hết ruột gan đến cuối cùng cũng không nghĩ ra được lời giải thích, chỉ phát tay một cái: “Hi!”

Thời gian vừa lúc, người hầu bàn phát tờ giấy đang đi tới trước mặt Hứa Phương Chu, Hứa Phương Chu luôn viết chữ rất nhanh, ánh mắt Hồ Nhất Hạ mới vừa nghiêng nhìn thấy một góc tờ giấy, anh đã nhét tờ giấy vào thùng rút thuốc.

Hồ Nhất Hạ loạn chuyển con người, ánh mắt chuyển chuyển liền dính vào trên cửa chính phòng hội nghị, người họ Chiêm a người họ Chiêm, không trông cậy anh giúp một tay, chỉ cầu anh chớ quấy rối.

“Nhất Hạ?”

Hồ bỗng chốc bị một tiếng này nhu nhu kêu gọi đổi về, vội vàng duỗi thẳng ra vẻ mặt: “Sao

“Buổi tối có rảnh không? Anh muốn.”

Hứa Phương Chu chưa nói xong đã bị cô cắt đứt: “Có! Lúc nào cũng có!”

Anh lại nhú mồm cười khê, Hồ Nhất Hạ tựa như trúng cổ, chỉ ngây ngốc theo dõi anh cười. Trong lòng suy nghĩ, coi như không thể khiêu vũ cùng anh, yên lặng nhìn như vậy, tựa hồ cũng không tồi.

Đang lúc này, thanh âm cả kinh sợ hãi của người điều khiển chương trình vang dội toàn trường: “Chúc mừng, phòng thư ký! Hồ! Nhất! Hạ!”

Hồ Nhất Hạ thề, một khắc kia, cô lại bắt giác hưng phấn, nhưng cũng có cảm giác mây đen che đỉnh. Người họ Chiêm lại muốn giở trò gì?

Thấp thỏm bất an không chỉ có mình Hồ đồng chí, tất cả nữ sĩ tại chỗ đều bị mất mác bao phủ, chỉ nghe người điều khiển chương trình tiếp tục nói: “Mà vị nam sĩ may mắn chính là Phó tổng. . .”

Thật cảm ơn nghệ thuật ngôn ngữ của tổ quốc, “A, cái gì, không thể nào” những tiếng chờ chút rồi rít vang lên, chỉ vì biểu đạt cùng chủ đề: hâm mộ.

Phó tổng? Chiêm Diệc Dương? Hồ Nhất Hạ tự mơ mộng, mặt cũng đỏ lên vì tức, thanh âm kia vẫn cần nhằn trong lòng: quả nhiên, quả nhiên. . .

Người điều khiển chương trình tựa hồ hết sức hài lòng đối với thành quả thừa nước đục thả câu của mình, tươi cười rạng rỡ sửa lại: “A, là Phó tổng chấp hành! Hứa Phương Chu!”

Giữa sân.

Không phải đã dự đoán được khi tự mình đi về phía Hứa Phương Chu sao? Dù sao cô càng lúc càng gần người đàn ông đối diện này.

Thật đáng trách, năm chữ lớn “Trách lầm Chiêm Diệc Dương” rơi ở trên ót Hồ Nhất Hạ, đẩy tất cả mừng rỡ đi không còn một mống.

“Chớ khẩn trương.” Hứa Phương Chu nắm thật chặt cánh tay, nhẹ nói ở bên tai cô.

Hứa Phương Chu, Waltz, y phục đẹp, toàn trường chú ý. . . Những từ này xoay chuyển quanh đầu cô, xoay chuyển đến Hồ Nhất Hạ cũng sắp loạn rồi, hết sức tẩy trừ tạp niệm, trong lòng đếm nhịp.

Hứa Phương Chu là một bạn nhảy tuyệt diệu, Hồ Nhất Hạ rất muốn ngược mắt cho anh một nụ cười cả đời khó quên, Giữa đám tìm người trăm ngàn độ, Bỗng quay đầu lại, Người ngay trước mắt, Dưới lửa tàn đứng đó[2] —— câu thơ mỹ diệu như vậy có phải làm ra vì hẹn họ hay không? Nhưng trong lòng Hồ Nhất Hạ trừ những nhịp diệu đáng chết kia, không còn nhét được tình thơ ý họa gì khác.

1, 2, 3, 2, 2, 3. . . Rõ ràng là chính thanh âm đếm thầm của cô, sao đếm đếm, thanh âm kia lại biến thành Chiêm Diệc Dương?

Trước mặt cô rõ ràng là Hứa Phương Chu, nhưng vì cái gì, vũ bộ dưới chân cô càng giống như là người họ Chiêm dẫn cô nhảy ra?

“Nhất Hạ? Nhất Hạ?”

Hồ Nhất Hạ đành kéo về thần trí, vũ bộ lại không kịp thu, trực tiếp đạp Hứa Phương Chu một cước. Hồ Nhất Hạ hiện đầy vạch đen: “A! Thật xin lỗi!”

Giọng nói dịu dàng của Hứa Phương Chu hợp với điệu Waltz chậm rãi lại càng tăng thêm sức mạnh: “Không sao.”

Trên sân thượng mấy tiếng trước, thanh âm không hết sức dịu dàng nhưng lại làm kẻ khác khắc sâu ấn tượng bất ngờ chui vào cô lỗ tai, thậm chí lấn át thanh âm Hứa Phương Chu: “Còn giẫm anh nữa, sẽ ném em xuống dưới.”

Sao cô lại nhớ câu này? Trong đầu Hồ Nhất Hạ cứ như chiếu phim, gương mặt hơi giận vì bị giẫm nhiều lần của ai đó, người nào đó rõ ràng kiên nhẫn dạy rồi lại luôn nói mấy lời hù dọa cô, trong mắt cất giấu nụ

cười lại cố ý nghiêm mặt, người nào đó vừa nói về sau chỉ nhận học trò “Gân mở eo mềm biết xoay tròn”, lại ôm cô thật chặt, không chút nào buông tay. . . .

Một khúc còn chưa kết thúc, cả người Hồ đồng chí đã lâm vào hỗn độn, dạ dày như bị đảo ngược, gương mặt như khố qua nhìn Hứa Phương Chu.

Hứa Phương Chu chỉ kịp sững sốt, cô đã đẩy anh ra, quay đầu chạy đi, may mà lúc này nhạc Waltz cũng dần chấm hết, trường hợp không đến nỗi quá lúng túng.

Ngược lại là mọi người, sau một hồi trầm mặc, nể tình thì vỗ tay, không nể mặt thì liền nhìn về phái bóng dáng bỏ chạy kia chế nhạo: “Ồ a, còn giả bộ cô bé lọ lem ! Lúc này đã tới 12 giờ rồi sao?”

Hứa Phương Chu ở trong đó, hơi luống cuống.

Hồ Nhất Hạ vừa chạy vào phòng rửa tay liền nằm trên bồn rửa tay nôn ọe, nôn nôn, bên cạnh có 1 bàn tay chặn chờ đưa qua. Hồ Nhất Hạ vừa nhìn, thiếu chút nữa sợ tới mức nhảy ngồi vào trên bồn rửa tay.

Thấy rõ là một phụ nữ, nhìn lại lọ ô mai cô ấy đưa tới, Hồ Nhất Hạ thở một hơi dài nhẹ nhõm. Quen bị người họ Chiêm hù dọa, cô thật sợ lúc này người họ Chiêm trực tiếp vào nhà vệ sinh nữ “dạy dỗ rung động” cho cô lần nữa.

“Lúc tôi nôn nghén ăn cái này rất có tác dụng, cô hãy thử xem.”

“A cảm ơn!” Hồ Nhất Hạ không hề nghĩ ngợi liền đưa tay, bàn tay vừa đưa ra, cô bỗng đứng

Trong nháy mắt đó, như có dòng điện từ đỉnh đầu chạy đến lòng bàn chân, bên tai cô cũng chỉ còn lại có thanh âm “xoẹt xoẹt xoẹt” của dòng điện. Khi cô hiểu ra, thật vô cùng hoảng sợ: “Nôn nghén? ? ?”

Âm lượng này, ném đi nóc nhà cũng dư dả, nữ sĩ có thai tốt bụng giúp cô lại bị cô làm sợ đỡ bụng chạy ra ngoài, để lại lọ ô mai.

Hồ Nhất Hạ lại bị chính mình làm sợ hãi, mặt trắng bệch, sững sờ nhìn ô mai, chặn chờ ăn một viên.

Sự khó chịu trong dạ dày lại giảm đi!

Hiện tại mặt của cô nào chỉ là trắng bệch? Quả thực là trắng bệch, mắt hồn mất vía đi ra phòng rửa tay, cúi đầu đụng vào người khác cũng không để ý.

“Thế nào?”

Giọng nói ân cần vang lên, lồng ngực bị cô đụng phải cũng hơi run sau đó, nhưng cô căn bản không muốn phân biệt thanh âm này quen tai cỡ nào, chỉ lo lầm bầm lẫu lẫu: “Tôi mang thai?”

Chiêm Diệc Dương nghe vậy, mặt liền cứng đờ.

~[1] Pheromone là vật chất được thải ra ngoài cơ thể, truyền đạt một thông điệp để hấp dẫn đối phương cùng loài.

[2] Đây là bài Thanh ngọc án của Tân Khí Tật. Được dịch bởi Điệp luyện hoa. Bốn câu gốc là:

Chúng lý tâm thahiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đặng hoả lan san xứ.

34. Chương 34

Lúc Hồ Nhất Hạ ngẩng đầu lên, anh đã khôi phục biểu tình sống nước chẳng xao thường ngày, đẩy cô đi ra ngoài: “Cái gì cũng đừng nói, cái gì cũng đừng nghĩ, tiệc rượu kết thúc anh sẽ tới tìm em.”

Bộ dạng không mặn không lạt này, cực kỳ giống những người đàn ông xấu gây ra mạng người lại không chịu phụ trách trong tin tức xã hội, tìm Hồ Nhất Hạ thấy nhất thời lạnh nửa phần, ngay sau đó cô lại bị phản ứng của mình làm sợ —— thật sự là mâu thuẫn.

Đầu đầy dầu chấm hỏi và chấm than trở lại trong phòng, nhìn sang mọi nơi, Hứa Phương Chu cũng đi mất rồi. Chỉ đành phải than một câu: đàn ông a! Khi cô cần bọn họ, bọn họ chết ở đâu cả rồi?

Cắn răng nghiêng lợi đều không giải hận, đành ôm ô mai buồn bực cuồn ăn, trong dạ dày khó chịu hơn nữa cũng không ngừng miệng, cho đến khi tiệc rượu sắp kết thúc, Hứa Phương Chu xuất hiện lần nữa ——

Luôn khoan thai tới chậm, Hồ Nhất Hạ trừ vẻ mặt đưa đám, không còn phương pháp ứng đối.

Thấy anh đến gần, trong lòng cô vội vàng tính toán, làm như thế nào cự tuyệt anh? Nhưng Hồ Nhất Hạ còn chưa kịp mở miệng, anh đã áy náy cực kỳ nói: “Lát nữa Ngải Thế Thụy tiên sinh muốn họp, cấp bậc phó tổng cũng phải tham gia, anh không có biện pháp. . .”

Hồ Nhất Hạ sững sốt, lập tức liên tưởng tới bóng dáng vội vàng rời đi vừa rồi của người họ Chiêm, thật không biết nên khóc hay nên cười: “Như v

“Vây, hẹn lại lần sau?”

Không biết từ khi nào bắt đầu, Hứa Phương Chu luôn đặt cô ở vị trí cuối. Trường học có chuyện, xã đoàn có chuyện, giáo sư có chuyện, trong nhà có việc. . . . Hồ Nhất Hạ đã sớm thấy nhưng không thể trách, miễn cưỡng cười cười: “Anh bận cứ đi, em sẽ tự về nhà.”

Lúc này cô cũng không cần chờ đến tiệc rượu kết thúc, trực tiếp giở xách đi.

Thang máy sắp đến lầu một thì điện thoại di động của cô vang lên, tiếng chuông quái dị này luôn có thể khiến người khác ghê mắt, Hồ Nhất Hạ cũng đã quen rồi, không để ý về mặt rối rắm của người chung quanh, chậm rãi lấy ra điện thoại di động, trực tiếp tháo cục pin phía sau ra.

Ngồi lên taxi liền không nói tiếng nào, vẫn suy nghĩ muốn đến bệnh viện hay là về nhà, mặc cho tài xế thường thức mặt thối của mình.

Song song trên đường có cỗ xe chạy siêu tốc độ dần dần lái tới gần, rất nhanh liền chạy ngay với xe taxi, cửa sổ bên tài xế của đối phương vừa đúng đối diện Hồ Nhất Hạ, cô lại hồn nhiên không biết, cho đến khi đối phương tăng tốc vượt qua, tiếp theo quẹo vào, trực tiếp ép dừng xe taxi.

Tiếng thắng xe chói tai vang lên, trong khoảnh khắc Hồ Nhất Hạ cả kinh mất hồn, đợi hồn phách cô trở về vị trí cũ, cửa xe phía bên cô đã bị người kéo ra: “Xuống xe.”

Nhìn người cạnh cửa, Hồ Nhất Hạ nhất thời im lặng, tại sao anh có thể nghĩ ra tầng tầng lớp lớp phương pháp hù dọa cô?

Thấy cô bất động, Chiêm Diệc Dương dò vào nửa người kéo cô, dẫn cô lên xe của mình.

Hồ Nhất Hạ thật muốn mắng đôi câu, lời đến khóe miệng liền bị mặt lạnh của anh ép nuốt xuống

“Anh không đi họp?” Hồ đồng chí hậm hực sửa lời nói.

Em quan trọng hơn.”

Anh vẫn là mặt lạnh, cả người Hồ Nhất Hạ lại nhất thời tê dại như bị điện giật, lời ngon tiếng ngọt đáng chết, hại khóe miệng cô giứt giứt, nhin thật khổ sở mọi không cười.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không cười được, chỉ vì anh đột nhiên xoay chuyển lời nói: “Dùng que thử thai chưa?”

Thân thể vừa bị điện giật một lần, hiện tại lại bị vấn đề của anh đánh sét, nếu như trong miệng Hồ Nhất Hạ có nước, nhất định phải phun vào mặt anh. Nhưng cô có sao? Không có —— không thể làm gì khác hơn là bĩu môi, không cam không nguyện: “Chưa!”

Trong nháy mắt đó, Hồ Nhất Hạ rõ ràng nhìn thấy anh đang cười, cười gian. Nhưng thoáng qua anh liền khôi phục mặt nghiêm túc, bởi vì dù cô cần thận nhìn thế nào, cũng nhìn không ra nửa điểm dị thường.

Hồ Nhất Hạ thật muốn xoa xoa mắt, đáng tiếc cúi đầu lại nhìn thấy anh đang nhìn hai bên đường tìm kiếm quầy thuốc gần đây. Cô chỉ ho khan hai tiếng, ngồi nghiêm chỉnh.

Mua thứ thẹn thùng như vậy, chỉ suy nghĩ thôi mà da đầu cô cũng tê dại, may mà anh chỉ bảo cô chờ trong xe, không kéo cô vào tiệm thuốc.

Chiêm Diệc Dương đi ra từ quầy thuốc, trực tiếp trở lại trong xe, Hồ Nhất Hạ vội vàng nhận lấy túi ny lon. Mở cái hộp ra, sững sốt: “Sao không có hướng dẫn?”

“Vậy sao?” Chiêm Diệc Dương nhận lấy hộp thuốc, tùy ý tìm tìm rồi trả cho cô, “Không sao, anh dạy cách dùng cho em.”

”Anh, anh biết dùng

Sự kinh ngạc của Hồ Nhất Hạ không được bất kỳ đáp lại nào của anh, không thể làm gì khác hơn là tập trung tinh thần nghe anh nói rõ, biết điều gạt đầu: “Chỉ cần có vạch là mang thai?”

Chiêm Diệc Dương gạt đầu.

Hồ Nhất Hạ lại nhìn que thử thai, nhìn thế nào cũng cảm thấy không đáng tin, nghiêng đầu ngó ngó, nhưng anh lại tỏ vẻ mặt chắc chắn, “Bụng của em vẫn hơi không thoải mái, hay là đi bệnh viện cho chắc. . . . Hở?”

“Đến bệnh viện?” anh tựa hồ nhú nhú mày, “Em rãnh sao?”

Anh vừa nói đã nói trúng yếu điểm, Hồ Nhất Hạ lập tức cúi đầu, trầm mặc không nói.

“Chuyện như vậy, tạm thời đừng cho người khác biết.”

Hồ Nhất Hạ nghe vậy, đầu quả tim như bị đâm, bủn môi, tức giận: “Biết rồi!”

Sáng sớm hôm sau, Hồ đồng chí dậy sớm xưa nay chưa thấy, trốn vào nhà vệ sinh bắt đầu tiếp xúc thân mật với que thử thai lần đầu tiên, đang nóng nảy khó nhịn ngồi trên bồn cầu chờ kết quả, đột nhiên, cửa nhà cầu vang động.

Thế này Hồ Nhất Hạ mới ý thức được mình quên khóa cửa, vội vàng nhảy qua đẩy lưng cửa, Lãnh Tĩnh bên ngoài la lên: “Làm gì hả?”

“Mình. . . . Mình vừa đại tiện xong, cậu ngàn vạn đừng đi vào, sẽ xông chết cậu!”

“Ai nha bất kể, mình mắc quá!”

Bắt đầu đánh giăng co. Đối với King Kong Barbie Lãnh Tĩnh gánh mười mấy cân vải vóc cũng không thở gấp mà nói, phó Hồ Nhất Hạ cũng như đối phó con gà, chỉ cần chốc lát đã thành công xông vào.

Hồ Nhất Hạ bị cánh cửa chắn liền lùi lại mấy bước mới đứng vững, nhặt que thử thai lên giấu ra sau lưng, đáng tiếc vẫn chậm một bước, Lãnh Tĩnh mất tinh, lập tức hiểu kỳ: “Trên tay cậu cầm cái gì?”

Giăng co mấy cái, Lãnh Tĩnh chiến thắng lần nữa, Hồ Nhất Hạ vô cùng không cam lòng bị cô nắm tay, giao ra que thử thai. Đợi thấy rõ phía trên hiện lên một vạch đỏ, trong nháy mắt Hồ Nhất Hạ như bị sét đánh, đầu ong ong.

Thấy vẻ mặt cô như thế, Lãnh Tĩnh cười đến không có tim không có phổi: “Cậu nhìn rõ ràng, một vạch mà thôi. Cậu lại không nghi ngờ, còn khẩn trương như vậy sao?”

Lúc này Hồ Nhất Hạ không hề như bị sét đánh nữa —— đổi thành cả năm tia sét đều giáng. Xem que thử thai một chút, nhìn lại Lãnh Tĩnh một chút, hình ảnh cuối cùng trong đầu ngừng ở nụ cười gian trôi qua tức thì của người họ Chiêm.

Lại bị lừa.

Lãnh Tĩnh đại khái nắm giữ tình huống, trong phòng vệ sinh rất nhanh tràn đầy sự hả hê của cô: “Hồ ly, cậu nhất định không đầu lại rồi, dứt khoát nghe theo anh ta đi.”

Hồ Nhất Hạ dựa bồn rửa tay, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm que thử thai trong tay, thủy chung cau mày, Lãnh Tĩnh đi tới đánh răng, thuận tiện đoạt lấy que thử thai quăng vào thùng rác.

“Hôn sự của hai người đã được cha mẹ hai bên nghiêm túc đóng dinh rồi, không chạy khỏi. Hơn nữa ba mẹ cậu khẳng định rất hài lòng về anh ta, nếu không sao bọn họ không khảo sát thêm một thời gian, lại thanh thần ổn định trở về Thâm Quyển?”

Lãnh Tĩnh không để ý miệng đầy bọt kem đánh răng, vẫn hướng dẫn từng bước, Hồ Nhất Hạ nghe không nổi nữa, thê thê thăm thẳm cắt đứt cô: “Cô

“Hử?”

“Mình không tin anh ấy thật yêu mình đến muốn gạt mình có con mới cưới.”

“Mình cũng không tin.”

Hồ Nhất Hạ ngã xuống đất.

Bò dậy, “Nếu không yêu, sao anh ta đối với mình. . . .” Quan hệ của cả hai thật không rõ ràng, Hồ Nhất Hạ không thể không cẩn thận châm chọc tìm từ, “. . . . Chấp nhất như vậy?”

“Rất nhiều khả năng, có lẽ anh ta muốn kết hôn, mà cậu là đối tượng thật tốt. Hoặc giảHứa. . . .” Nói đến chỗ này, Lãnh Tĩnh tựa hồ có chút kẹt, không thể làm gì khác hơn là cứng rắn nói sang chuyện khác, Cậu chưa từng nghe câu nói này sao? Đối tượng kết hôn phải ngốc chút, ngốc đến thật lòng tin tưởng cam kết của đối phương, dĩ nhiên, cũng không thể quá đần, ít nhất phải biết không truy cứu cam kết của đối phương. Mình rất hiểu rõ cậu, cậu vô cùng phù hợp hai điểm này.”

Xuyên qua tấm gương trước bồn rửa tay, Hồ Nhất Hạ đánh giá mình từ trên xuống dưới một lần, nhìn thế nào đều không cảm thấy mình đần, ngược lại rõ ràng nhìn thấy ngọn lửa bốc lên trong mắt mình trong kính

Tiểu vũ trụ (năng lượng tiềm năng) của cô, bộc phát!

Ngày 1 tháng 1, trời sáng thật tốt, ngày hoàng đạo, mọi chuyện đều tốt —— tốt nhất là trùng trị kẻ ác.

Dưới ánh mắt như đang nói “Cậu nhất định phải làm như vậy?” của Lãnh Tĩnh, Hồ Nhất Hạ bấm điện thoại của người khác.

Máu chốt thứ nhất, giành mở miệng trước anh, nếu không sẽ bị giọng nói như tiếng đàn violin của anh KO (knock out) trong nháy mắt —— điện thoại vừa được nhất Hồ Nhất Hạ liền bóp cổ họng làm về suy yếu: “Là em

“Tiểu Hồ Ly?” Chiêm Diệc Dương như có một giây kinh ngạc, “Chào buổi sáng!”

“Anh có thể tới đón em đi làm hay không?” Ánh mắt Lãnh Tĩnh nhìn cô, thật giống như cô đang chơi với lửa có ngày chết cháy, Hồ Nhất Hạ lại chỉ làm dấu “ok” với Lãnh Tĩnh, tiếp theo cắn răng nắm quyền, “Em muốn nói chuyện với anh.”

Đầu kia dừng một chút: “Không thành vấn đề, chờ anh.”

Hồ Nhất Hạ hoàn toàn có thể từ ngữ ra một chút đùa giỡn trong thanh âm tràn đầy sức dân và khuynh hướng cảm xúc của anh, thật muốn buột miệng hung ác mắng tên lường gạt này một trận. Nhưng lại nhịn xuống, yên lặng cúp điện thoại.

Máu chốt thứ hai, không thể ra vẻ may mắn hốt hoảng ở trước mặt anh, nếu không nhất định sẽ bị phơi bày —— Chiêm Diệc Dương chờ khoảng mười phút dưới nhà trọ cấp thấp, cô mới khoan thai tới chậm.

Chiêm Diệc Dương đang dựa sườn xe nhìn đồng hồ, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy cô từ trong hành lang ra ngoài, mở miệng lại bị cô vượt lên trước: “Không biết làm sao, em vừa vào thang máy liền choáng váng đầu muốn ói. Cho nên vừa rồi đi cầu thang xuống.”

Trong mắt của anh hiển hiện ra phần nhỏ ân cần, hơn nữa là hồ nghi. Trước khi anh đến, Hồ Nhất Hạ luôn soi gương luyện vẻ mặt, cô rất có lòng tin đối với vẻ lo âu của mình lúc này: “Buổi sáng em dùng que thử thai, thử ra. . . . Hai vạch đỏ.”

Trong nháy mắt, Chiêm Diệc Dương lâm vào trầm mặc.

Máu chốt thứ ba, không thể nhìn thẳng ánh mắt của anh, nếu không tuyệt đối sẽ tự sụp đổ trong ánh mắt thâm thúy của anh —— Hồ Nhất Hạ tránh qua tầm mắt của anh lên xe.

Cảm thấy anh nên mở miệng nói những gì, nhưng anh thật chuyên tâm lái, không nói tiếng nào, Hồ Nhất Hạ liếc trộm một cái, chỉ thấy cảm anh cứng cáp, sắc bén như tờ giấy, cô thoải mái, nén cười, tiếp tục nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, để lại cho anh một hình mặt bên cô đơn.

Ngồi ở trên xe anh thường thức mặt thối của anh, là chuyện thích ý cỡ nào, nhưng xuống xe lại không thích ý như vậy —— bị người nhìn thấy cô từ trên xe Phó tổng xuống, anh danh đời này của cô nhất định bị hủy, mắt nhìn 6 phía tai nghe 8 hướng, xác nhận chung quanh không ai, Hồ Nhất Hạ vội vàng trượt xuống xe.

Nhưng cô suýt nữa quên, người họ Chiêm trừ là tên lương gạt tội ác tày trời, còn có khả năng theo sát người, anh thủy chung đứng ở chỗ sau lưng cô vài mét, cô nghĩ cứ xâm nhập vào thang máy như vậy khẳng định không dễ dàng, nghĩ tới nghĩ lui quyết định thôi, tiếp tục bày tư thế Lâm Đại Ngọc tiêu chuẩn, quay đầu nhìn về cửa an toàn, khoảnh khắc lướt qua anh bỏ xuống một câu: “Đi thang máy sẽ choáng váng đầu, em nên đi cầu thang.”

Quả nhiên, đợi cô đi tới cầu thang, vừa quay đầu lại, người họ Chiêm đã đứng trước ở trước mặt cô. Hồ Nhất Hạ đã sớm lĩnh giáo gương mặt nghiêm túc của anh, nhưng hôm nay, vẫn bị bộ dáng nghiêm túc quá đáng của anh làm cho tim đập mạnh.

Nhưng chưa bước được hai bậc thang, trí nhớ bị buộc luyện tập chung trong khoảnh khắc dồn dập tới, đun nóng lên lòng trả thù của cô. Hồ Nhất Hạ càng đi càng chậm, rốt cuộc uất ức quay đầu lại ngó ngó người khác: “Em không đi được.”

Không thể nhìn ánh mắt anh, Hồ Nhất Hạ liền theo dõi sống mũi của anh, giả bộ đáng yêu: “Anh ẵm em leo lên đi.”

Chiêm Diệc Dương nghe vậy liền động, bỗng dừng bước lên hai bậc thang, trong nháy mắt đứng chung một bậc với cô, chớp mũi cơ hồ đụng vào cô. Hồ Nhất Hạ cảm thấy mình tiến hóa rồi, bất ngờ đụng vào tầm mắt anh, cơ hồ ở trong nháy mắt đã hiểu ánh mắt: anh trừ ở trên giường, sẽ không tốn hơi sức vì phụ nữ.

Đùa giỡn! Đùa giỡn trắng trợn!

Môi anh khê khẽch, rốt cuộc miệng rồi. . . .

Đợi ba giây, sững sốt không đợi được anh mở miệng, anh chỉ khom người xuống, lập tức liền ẵm lấy cô. Lần 55, Hồ Nhất Hạ suy nghĩ một chút cũng xấu hổ.

Cô không có chú ý nhìn tầng lầu, chỉ biết cánh tay ôm cổ anh của mình cũng bắt đầu mơ hồ ẽ ẩm. Len lén giương mắt nhìn anh. Từ góc độ này nhìn bộ dạng người đàn ông chảy mồ hôi, thật là quyến rũ . . . đáng chết. . . .

Hít sâu vào, Hồ Nhất Hạ cuối cùng đuổi tia áy náy cuối ra khỏi đầu, đầu rõ ràng là dính vào xương quai xanh của anh, nhưng vì cái gì. . . . Giống như nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của anh?

Hồ Nhất Hạ luống cuống.

“Thả em xuống!” Hồ Nhất Hạ khê gọi một tiếng, không đợi anh buông tay đã tự nhảy xuống, liền được anh ôm vào ngực, giày cao gót chấn mất cá chân cô phát run. Phát run cũng không chỉ là mất cá chân, còn có. . . . Trái tim.

Chiêm Diệc Dương nhìn cô, chân mày khéo mắt đều ngâm nộ cười.

Tâm luật vốn không ổn, hiện tại càng bị anh nhìn chăm chú khiến sợ hãi, Hồ Nhất Hạ kiêu ngạo lắc đầu, đi thang máy vậy!

Thì ra bị lấn áp quen rồi rốt cuộc có một ngày lật người kiêu ngạo, lại thật là chuyện khiến người ta khó thích ứng!

“Em không muốn chuẩn bị tài liệu.”

Được, không chuẩn bị.

“Em không đi ăn cơm với bọn Phương Chu với anh.”

Được, không đi

“Em không muốn đi đánh golf với ai đó với anh, không muốn đi đến sân cầu lông, không muốn đi học phát triển, không muốn bưng trà đưa nước cho anh.”

Tốt lắm, em ở lại công ty thụ huấn.

“Chu nữ sĩ gọi điện thoại đến bảo em đi gặp thân thích, em không muốn đi.”

Anh giúp em từ chối.

“Hứa Phương Chu hẹn em, em. . . . Em muốn tạm biệt lần cuối với anh ấy, anh ngàn vạn đừng tới phá rối.”

Chơi vui vẻ.

Anh quá nghe lời, quá khác thường, làm cho người ta rất bất an! Hồ Nhất Hạ giống như Đấu Sĩ quen chiến đấu, đột nhiên không tìm được kẻ địch, lo lắng hồ ly giả hoạt này lại đang mưu quỷ kế gì sau lưng, cho tới thật vất vả mới có thể ăn bữa tối với Hứa Phương Chu, cô lại thật giống như người vợ sợ bị bắt gian, sợ người họ Chiêm đột nhiên xuất hiện ở một góc nào đấy của phòng ăn.

Ba ngày qua, thần kinh Hồ Nhất Hạ cơ hồ suy nhược. Chạy đến sân thượng hóng gió một chút cũng huyền não trông gà hoá cuốc, sau lưng hơi có động tĩnh liền lập tức cảnh giác —— quay đầu nhìn lại, cũng không phải là người họ Chiêm, mà là Hứa Phương Chu.

Lúc này cô mới thở nhẹ một hơi.

“Sao mắt hồn mắt vía vậy?”

“Có thể là quá mệt mỏi.” Mấy ngày nay Hồ Nhất Hạ nhàn rồi sắp mốc meo, võ võ mặt, lừa gạt qua.

Hứa Phương Chu dựa hàng rào sân thượng, mỉm cười đưa tới một bình nước, “Đã bổ thêm viên vitamin.” Vừa nói không quên cài áo khoác

Hứa Phương Chu cúi đầu, Hồ Nhất Hạ trùng hợp nhìn thấy đỉnh đầu của anh, tóc của anh ngắn, cắt cẩn thận tỉ mỉ, nhớ năm đó, cô bị người Nhật Bản mê choáng đầu nên luôn khuyên anh để tóc giống mỹ nam Nhật Bản (chắc là kiểu tóc dài hơn), luôn bị anh mỉm cười cự tuyệt.

“Tết âm lịch anh sẽ về Thâm Quyển chứ?”

“Khi đó có lẽ anh phải đến tổng bộ ở Luân Đôn, không biết trở về kịp không.”

“À.”

Hồ Nhất Hạ thật ra cũng không cần thận nghe anh nói cái gì, một mực nghĩ, không biết tóc anh như thế nào, có giống người họ Chiêm hay không, sờ gai gai

Cô đành thức tỉnh.

Mình sờ tóc người họ Chiêm lúc nào? Sao biết khi ngón tay chạm vào tóc anh lại có cảm giác thế nào?

Hồ Nhất Hạ lắc đầu một cái, hết sức đuổi những ý niệm này ra đầu, đang lúc này, điện thoại ba ngày không có vang đột nhiên phát ra tiếng chuông.

Hồ Nhất Hạ lấy điện thoại di động ra, xem tên người gọi, lại nhìn Hứa Phương Chu trước mặt. Giống như lựa chọn muốn vãn khó khăn, tay vuốt ve nút trả lời của cô mơ hồ có chút nóng lên.

Nghĩ lại, không phải nhận điện thoại sao? Cũng không phải là chọn đối tượng, không cố kỵ nữa, bắt máy. Ba ngày không nghe thấy giọng ra lệnh của người họ Chiêm, Hồ Nhất Hạ cũng không biết sự khác thường trong tim, là cảm giác xa lạ hay là cảm giác hoài niệm.

Chỉ nghe anh nói: “Xuống một chuyến, anh chờ em ở bãi đậu xe.”

Cô tắt máy, người đàn ông trước mặt thông minh như vậy, cũng đã đoán được: “Chiêm Phó tổng?”

“Không phải!” Hồ Nhất Hạ phát giác mình tiến bộ rồi, mặt không đỏ tím không đập, “Là phụ tá hành chánh bảo em lập tức đưa văn kiện xuống. Vậy. . . Em đi trước.”

Bước ra mấy bước mới giật mình, mình vốn tính không để ý tới người họ Chiêm, nhưng lúc này lại không làm được, trạng huống hôm nay chẳng phải là càng khó xử trí hơn?

Hồ Nhất Hạ không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tăng nhanh bước chân, cho đến khi bị Hứa Phương Chu gọi lại: “Nhất Hạ!”

Nếu như mình quay đầu lại, Hứa Phương Chu nói với cô “Chớ đi”, tất cả có thể trở nên không giống nhau không? Đáng tiếc Hồ Nhất Hạ quay đầu lại, chỉ nhìn thấy anh muốn nói lại thôi, dừng một chút, anh nói: “Anh đợi em ở đây.”

Thật ra thì từ rất lâu Hứa Phương Chu đều là như vậy, nhàn nhạt nhìn cô, mỉm cười trên mặt luôn không lan tràn tới trong mắt, Hồ Nhất Hạ có lúc e ngại, có lúc mê luyến, nhưng không cách nào hiểu về mặt của anh ——

Lúc này, sự khác thường bao phủ cô lần nữa, đáng tiếc cô suy nghĩ một chút, vẫn không lý giải được, không thể làm gì khác hơn là hậm hực rời đi.

Chờ em, trở lại. . .

Hồ Nhất Hạ chạy tới bãi đậu xe, tóc loạn ánh mắt loạn hơn, cũng không biết gấp gáp, là vì mau sớm chạy về sân thượng, hay sợ người họ Chiêm đợi đến chịu không nổi.

Thấy chiếc xe Chiêm Diệc Dương dừng dừng ở trước mặt, cửa xe cũng đã mở ra cho cô, Hồ Nhất Hạ bỗng đứng dừng lại.

”Đi

“Xảy ra chuyện lớn.”

Tiểu nhân tà ác và tiểu nhân thuần lương trong lòng Hồ Nhất Hạ lại bắt đầu đánh nhau, ngàn vạn đừng tin tưởng anh ta! Ngàn vạn đừng! —— nhưng cuối cùng giọng cảnh cáo này vẫn bị cô bỏ quên, Hồ Nhất Hạ lên xe.

Mà khi đến nơi, Hồ Nhất Hạ mới tỉnh ngộ, mình lên là xe giặc.

Bảng hiệu treo trên tường, mấy chữ “Cục dân chánh” lớn chừng hạt đậu ở trên đầu, Hồ Nhất Hạ xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn qua một lần lại một lần, xác nhận mình không nhìn lầm.

Chiêm Diệc Dương xuống xe đi vòng qua ghế trước, mở cửa xe cho cô.

Hồ Nhất Hạ ôm dây an toàn chết sống không buông tay: “Anh, anh anh muốn làm gì?”

Chiêm Diệc Dương giương túi công văn trong tay lên: “Anh đã nhắn bác gái gửi hộ khẩu và những giấy tờ khác tới. Thẻ căn cước của em ở chỗ Lãnh tiểu thư, cô ấy đồng ý lập tức đưa tới.”

Sấm sét giữa trời quang?

Như bị sét đánh?

Tất cả đổ xuống?

Những thứ này đều không đủ hình dung tâm tình Hồ đồng chí lúc này. . .

35. Chương 35: Chương 35

Liếc mắt thấy gương mặt nghiêm túc của anh, Hồ Nhất Hạ sợ tới mức cười lên: “Lãnh Tĩnh không thể nào bán tô

Chiêm Diệc Dương cũng không ép cô xuống xe, dựa vào cửa xe, giữa hai lông mày viết nhất định phải được: “Vậy nếu như cô ấy thật giúp anh không giúp em thì sao?”

Thừa số hiệu chiến bên trong Hồ Nhất Hạ bị treo lên thật cao, lúc này tổn hơi thừa lời sèn soẹt: “VẬY CHỊ LẬP TỨC ĐI ĐĂNG KÝ VỚI CẬU! CHỊ CŨNG GIÚP CẬU TRẢ 9 ĐỒNG TIỀN CHỊ PHÍ!”

Chiêm Diệc Dương mím môi nghiêng mặt về một bên, khoe miệng có đường cong nâng lên; Hồ Nhất Hạ tin chắc cách mạng hữu tình của mình và Lãnh Tĩnh bền chắc không thể gãy, vẫn bắt chéo chân, tỏ vẻ đại gia hơn ai khác, ngồi xem anh thăm bại như thế nào.

Chỉ tiếc cô nói xong không tới nửa phút, một chiếc xe nhỏ vàng óng thẳng gấp ở đường xe đối diện.

Nghe tiếng thẳng xe, Hồ Nhất Hạ vô vị liếc một cái, trong nháy mắt liền từ đầu ngón tay cương đến đầu ngón chân.

Chỉ còn lại cặp mắt cử động —— thẳng tắp nhìn người từ trên xe xuống rất là vui vẻ chạy về phía Chiêm Diệc Dương, đôi tay dâng lên thể cản cước.

Hai ngón tay Chiêm Diệc Dương đang kẹp thẻ cản cước của cô lắc lắc trước mắt cô, một khắc kia, Hồ Nhất Hạ nhất thời sinh ra một loại xung động tự đâm hai mắt, cái gì gọi là họa từ miệng, cái gì gọi là một câu thành sấm?

Là cái này.

Chiêm Diệc Dương còn không chịu thả cô, gương mặt tỏ vẻ xin lỗi: “Thật ngại quá, phiền em trả tiền rồi.”

Dáng vẻ đáng đánh đòn này của anh thật khiến người ta không còn lời nào, Hồ Nhất Hạ trừ cười khan, vẫn là cười khan, quả quyết phân tích tình thế địch ta, lại lườm Lãnh Tĩnh rõ ràng tỏ vẻ không liên quan một cái, Hồ Nhất Hạ quyết định thật nhanh, không nói hai lời liền túm Lãnh Tĩnh lên xe

Cửa xe “Phanh” một tiếng đóng lại ở trước mặt, Chiêm Diệc Dương lại không ngăn ngại chút nào, xoay người, dựa vào nắp xe hơi lồm. Lãnh Tĩnh xuyên thấu qua kính chắn gió liếc mắt nhìn lại: “Ha ha ha, còn đẹp hơn lúc mình nhìn thấy anh ta ở cửa đài truyền hình lần trước.”

“Mình đã bước một chân vào hồ lửa, cậu còn có tâm tình nhìn đàn ông?”

“Nhìn đáng vẻ dễ chịu của anh ấy, thật không giống với cảm thú mà cậu nói.”

“Lãnh cô cô ! !”

Lãnh Tĩnh không chút đồng ý, vẫn không nháy mắt thưởng cảnh đẹp, không yên lòng ném ra một câu: “Cậu đã mang thai, không lấy anh ta thì lấy ai?”

“Làm ơn! Cậu biết rõ ràng đó là giả!” Hồ Nhất Hạ trực tiếp xoay mặt Lãnh Tĩnh trở về.

Lúc này Lãnh Tĩnh mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, ngồi nghiêm chỉnh quyền uy, nhìn cô như nhìn một học sinh ngu ngốc, “Mình biết rõ cậu không có mang thai, việc này không sai, nhưng những người khác cho là cậu mang thai.”

“Trừ cậu ra, mình không có đề cập với bất kỳ ai chuyện như vậy!”

Lãnh Tĩnh đặc biệt đồng tình nhìn cô, chỉ thiếu đưa tay vuốt tóc cô: “Cậu không nói, không có nghĩa là cảm thú tiên sinh của cậu sẽ không nói.”

O__O” . . .

Thấy cô trong nháy mắt thần thờ, Lãnh Tĩnh bắt đắc dĩ than thở: “Mấy ngày ngắn ngủi mà thôi tin tức cũng đã truyền đi rộng rãi, tiếp tục truyền nữa, giả cũng truyền thành thật rồi, đến lúc đó cậu phải làm

Hồ Nhất Hạ tiêu hóa lời nói của Lãnh Tĩnh, nhất thời giật mình, có chút khó tin nghiêng mắt nhìn Chiêm Diệc Dương bên ngoài, không thể tin được dưới tình huống mình hoàn toàn không biết chuyện, vận mạng của cô đã không thể tự khống chế: “Anh ta. . . anh ta nói tin tức này cho ba mẹ mình biết?”

“Hai ngày nay ba mẹ cậu gạt cậu gọi điện thoại ỉnh mấy lần, giọng điệu kia, nói rõ là muốn nhờ mình thăm dò ý tứ. Mình cũng khó xử, càng không nói, ba mẹ cậu càng nhận định hai người muốn lên xe trước rồi mua vé bổ sung.”

-_-|||

Lãnh Tĩnh ý vị sâu xa vỗ vỗ bả vai cô: “Người lớn khẳng định mong đợi hôn lễ mau chóng xong, tránh cho đêm dài lắm mộng, nhưng lại sợ ảnh hưởng tâm tình cậu, cho nên chỉ có thể tới tàn phá mình. Bạn tốt, suy nghĩ vì mọi người chúng tôi, cậu liền gả đi.”

Hồ Nhất Hạ hoàn toàn im bật, trong đầu liên tục luân chuyển bốn chữ như ngựa chạy: cười! Hổ! Khó! Xuống!

Thật lâu, rốt cuộc Hồ đồng chí chịu tiếp nhận thực tế cơ hồ mệt lả mở cửa xuống xe, chuyển đến trước mặt Chiêm Diệc Dương, hút năm sáu ngụm khí mới rốt cuộc thông được cổ họng: “Tôi có việc muốn thẳng thắn với anh. . .”

Bộ dạng thấy chết không sờn này của cô hiển nhiên khiến người khác hết sức hưởng thụ, không nói gì nhưng đuôi lông mày lên, ý bảo cô tiếp tục. Trong nháy mắt Hồ Nhất Hạ liền bị khí thế mạnh mẽ của anh bao vây, trị giá dũng khí âm âm rơi xuống dưới.

Nên vào cục dân chánh nhận lấy cái chết, hay là thẳng thắn tất cả với người đàn ông trước mặt này, sau đó tiếp nhận đủ loại sống không bằng chết sau này, nhưng tối thiểu có thể giữ được mạng nhỏ? Hồ Nhất Hạ rất nhanh có kết luận, nắm quyền, cắn răng, cúi đầu tránh tầm mắt anh, bất cứ giá nào!

”Thật ra thì tôi lừa anh, tôi căn bản

Không đợi cô nói xong, Chiêm Diệc Dương khoan thai nhận lấy đề tài: “Không có mang thai?”

Hồ Nhất Hạ ngơ ngẩn.

Từ từ từ từ ngẩng đầu lên.

(—)

“Anh, anh. . .”

Trong mắt Chiêm Diệc Dương đều là ranh mãnh: “Thật ra thì anh đã sớm biết.”

“Vậy anh còn. . .”

Sự bị thống của Hồ Nhất Hạ lại bị cắt đứt một lần nữa: “Anh chỉ muốn xem, trừ bảo anh ẵm em leo lầu cộng thêm phái anh đi làm đông làm tây, cô gái nhỏ còn có thể làm xằng làm bậy đến mức nào.”

Nhìn anh lộ ra tư thái người thắng, Hồ Nhất Hạ giống như nhìn thấy trước mắt có một cây cờ trắng vui sướng nâng lên —— trò chơi chinh nhau này, cô bị bại hoàn toàn.

Nín thở trầm ngâm hồi lâu, Hồ Nhất Hạ mới từ trong cảm giác đưa đám vì bị đùa phục hồi tinh thần lại, thay một bộ dáng héch mui lên mặt, ngón tay rung động rung động chỉ vào lỗ mũi Chiêm Diệc Dương: “Vậy tôi hỏi anh, anh rốt cuộc nói gì với ba mẹ tôi?”

“Nói anh muốn phụ trách với em và em bé, nhưng em tựa hồ không quá tình nguyện.”

Lúc này anh lại hết sức thẳng thắn, Hồ Nhất Hạ lại càng rối rắm, gạt người cuối cùng bị gạt, đùa lừa phải tự thiêu!

Vẫn là cô hay la lối om sòm lành nghề hơn, tỏ vẻ hung ác: “Tôi sẽ kiện anh, anh nói tin tức giả với mọi người, khiến tôi không xuống đài được, càng khiến chính anh không xuống đài được, đến lúc đó bị biết rồi, tôi xem Chu nữ sĩ thu thập anh thế nào!”

Nhắc tới Chu nữ sĩ, Chiêm Diệc Dương tựa hồ có điều cố kỵ, Hồ Nhất Hạ thích xem bộ dáng đau khổ của anh, tối thiểu như vậy khiến cho trái tim bị trêu chọc của cô dễ chịu hơn chút, đáng tiếc anh chỉ cau mày suy nghĩ một chút, liền rộng mở trong sáng ——

Hồ Nhất Hạ bị ánh mắt sáng rõ mà anh đột nhiên quăng tới làm cả kinh đổ mồ hôi liên tiếp, đáng tiếc đường chạy trốn của cô đã sớm bị anh nhìn thấy, còn chưa kịp lui về phía sau, đã bị anh lấn người đến gần:

“Vậy thì trước khi bị biết, khiến cho em thật sự mang thai.”

Ánh mắt giống như dã thú kia ——

Hồ Nhất Hạ không có tiền đồ lại run bắn cả người rồi.

Thừa dịp cô ngần ngừ trong gió, Chiêm Diệc Dương đưa tay vòng sau lưng ra, cầm chiếc nhẫn muốn đeo vào cho cô, Hồ Nhất Hạ nhìn viên kim cương chói đến mắt muốn mù này, lại nhìn mặt của anh, cơ hồ muốn khóc: “Anh không phải cầu hôn, anh rõ ràng là xâm lược. . . .”

Cô đang tự lằm bằm, không có một chút khí thế phách lối, Chiêm Diệc Dương lại như bị lời của cô nhấn tạm khóa ngừng, cứng đờ. Hồ Nhất Hạ cho rằng anh vẫn sẽ không để ý tiếp tục đeo chiếc nhẫn vào tay cô, thời điểm rút tay về lại nghĩ xem có nên nhân cơ hội đá anh một cước hay không ——

Không ngờ tới anh đột nhiên thay đổi phương hướng, giơ tay lên giữ cái ót cô.

Hồ đồng chí luôn theo nguyên tắc “Xinh đẹp khiến người cảm thấy lạnh lẽo” chỉ khoác một cái áo khoác mỏng ngoài trang phục công sở, lúc này chỉ cảm thấy gió lạnh phía sau tiếp trước đập vào cổ cô, cả người nổi da

Chỉ là rất nhanh một phần da nhỏ liền bị hô hấp của anh thổi ấm áp, Chiêm Diệc Dương cởi dây chuyền của cô ra, trong nháy mắt đã xỏ chiếc nhẫn vào dây chuyền, đeo lên cho cô lần nữa.

Nhưng anh vẫn giữ vững tư thái khê khom người về phía cô, dựa vào bên tai cô không khỏi than tiếc: “Thật không xong, anh còn tưởng rằng em yêu anh rồi.”

Hồ Nhất Hạ nín lặng! Đúng! Không tin giọng mất mát này xuất phát từ cái miệng của con sói xám lớn lai hồ ly này!

Cô sửng sốt hai giây rồi lập tức nghiêng đầu nhìn anh. Môi của anh chỉ cách cô một chút, lông mi khê rũ xuống, nhìn lại thật giống là bị rất nhiều uất ức, Hồ Nhất Hạ chỉ có thể cười yếu ớt lui về phía sau, thần nhiên đi tới xe của Lãnh Tĩnh.

Lúc qua đường còn cực kỳ lo lắng sói xám lớn sẽ hung tàn nhào tới, trong nháy mắt khiến cho cô muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong, sau đó ngậm cô nửa chết nửa sống vào cục dân chánh làm thủ tục. Nhưng ——

Cô lại thành công chạy trốn!

Kinh ngạc! Cực kỳ kinh ngạc! Khi cô trở lại chiếc xe nhỏ màu vàng Lãnh Tĩnh cũng đã đạp ga khởi động, Hồ Nhất Hạ còn có chút không thể tin, hơi hạ cửa sổ xe xuống, nhìn về Chiêm Diệc Dương vẫn đứng tại chỗ như tên trộm: “Quý quá quá. . . .”

“Thế nào?”

Mình càng ngày càng có cảm giác có lỗi với anh ta. . . . Nghĩ lại, lời này thật là lạ, Hồ Nhất Hạ không thể làm gì khác hơn là hậm hực đổi lời nói: “Anh ta biết mình giả mang thai!”

Cả Lãnh Tĩnh cũng la hoảng lên, cả tay lái cũng không để ý, xe chạy không yên, Hồ Nhất Hạ thật sợ mình khó giữ được tánh mạng, cũng may Lãnh Tĩnh thở ra, khôi phục tỉnh táo.

“Vậy sao anh ta vội vã kết hôn với cậu?” Lãnh Tĩnh cũng không còn trông cậy vào cô có thể nói ra nguyên cớ, không đợi cô đáp lại đã tự suy đoán, “Anh ta cho rằng cậu giả mang thai là vì gạt cưới? Sau đó anh ta liền muốn thuận nước đẩy thuyền cưới cậu? Theo lý mà nói, anh ta làm như vậy, nếu như không phải là bởi vì trên người cậu có cái gì đáng để anh ta mưu đồ như vậy, vậy cũng chỉ còn dư lại một loại khả năng —— anh ta yêu thăm cậu.”

Người họ Chiêm mới vừa nói thích, bên này Lãnh cô cô đã trực tiếp tấn thẳng thành “Yêu” rồi, Hồ Nhất Hạ không thể tiếp nhận, im lặng nhìn trời, lại chỉ thấy mũi xe dán giấy hoa lòe loẹt.

Lãnh Tĩnh còn đang phân tích đạo lý rõ ràng, miệng đầy “tình yêu” không rời, Hồ Nhất Hạ nhất thời không có không chế được miệng, cứ như vậy ném ra một vấn đề cực tục: “Yêu là gì?”

Nói xong mới phát giác hỏi thật đột ngột, đầu óc chuyển một cái, bổ sung nói rõ: “Anh ta trêu mình như vậy là yêu?”

“Mình cảm thấy thế, mỗi người đều có cách biểu hiện tình yêu riêng. Tựa như hai người bạn họ ——” Lãnh Tinh bĩu môi về giấy dán Doraemon phía trên mũ xe, “—— Tình yêu của Doraemon với Nobita, chính là dẫn cậu ta lên trời xuống biển, sau đó ngày ngày ăn bánh rán chung.”

Nguy biện! Hồ Nhất Hạ vỗ trán.

Nhưng sự nguy biện này, Lãnh Tinh lại càng nói càng hăng say: “Tình yêu của KFC đối với MacDonald, chính là vĩnh viễn xuất hiện ở trong phạm vi chung quanh đối phương 300 thước, lặng lẽ nhìn đối phương, sau đó bán gà của mình đắt hơn đối phương 1 đồng; tình yêu của Lý Mạc Sầu đối với Lục Triển Nguyên, chính là yêu người yêu đến giết chết người, sau đó ngày ngày ngâm xương hủi thể gian tình là gì, khiến người thể nguyên sống chết.”

Hồ Nhất Hạ bắt đắc dĩ khiển trách: “Cậu cứ thêu dệt tiếp!”

Bảo cô thêu dệt tiếp, cô cũng thêu dệt tiếp: “Tình yêu của cậu đối với Hứa Phương Chu, là lúc anh ta còn là ‘khuê nữ’ thì cậu làm chuyện xấu mỗi ngày, dám giới thiệu cho anh ta biết cô nàng nước Mỹ, cô nàng Nhật Bản, cô nàng châu Phi, chờ anh ta thật nộ hết không thắng được xe rồi, cậu lại hối hận chỉ biết tìm mình kẻ khổ. Cho nên, không chừng cách Chiêm Diệc Dương yêu cậu, chính là ngày ngày đùa với cậu như vậy!”

Cánh cửa sổ xe vẫn chưa được đóng lại, gió lạnh thổi vào, Hồ Nhất Hạ nghiêng đầu đón gió, trong lòng yên lặng cầu nguyện: gió ơi, cầu xin người thổi con đi đi! Thổi đi đi!

Cầu nguyện cũng không ứng nghiệm, Hồ Nhất Hạ bình yên vô sự trở lại công ty, gió thổi đã giảm nhỏ, cũng không đủ thổi loạn tóc cô, thả cô xuống ven đường rồi, chiếc xe vàng nhỏ nháy mắt lái đi xa, Lãnh Tinh đi thật là vừa nhanh vừa chuẩn, nhưng mấy quan điểm khiến lòng người không tập trung đã rót vào tai cô, vẫn thủy chung quấn Hồ Nhất Hạ, không mất đi được.

Buổi chiều đã trễ nên không có ai cai quản cô, dù sao tin đồn vẫn chưa từng dừng lại, hai Phó tổng đều có quan hệ không bình thường với cô. ai cũng nghĩ cô “Phía trên có người”, nhưng cô gái nhỏ bình thường cũng không có diễn xuất ngang ngược kiêu ngạo gì, những người khác đối với cô cũng mềm mỏng hơn.

Hồ Nhất Hạ nhận điện thoại của mấy nhà máy hiệu buôn, ghi vào mấy phần báo cáo của các ngành đưa lên, so với mấy phần văn kiện nghiệp vụ, lại nhìn thời gian, đã sắp đến giờ cùng người khác đến cơ sở tuần tra sự phát triển.

Nhưng khi cô gọi điện thoại nội tuyến đến chỗ phụ tá hành chánh, lại bị báo cho: “Phó tổng điện thoại tới nói rằng hành trình buổi trưa đều hủy bỏ.”

“Gi?” Hồ Nhất Hạ vụt đứng lên từ chỗ ngồi.

“Tôi vừa định nói chuyện này với cô, tiểu Hồ, cô gửi tờ fax cho căn cứ bên kia. . . .” Lời của phụ tá hành chánh, Hồ Nhất Hạ nghe câu được câu không, bất tri bất giác giơ tay lên sờ dây chuyền, trong đầu quanh quẩn đều là bộ dáng người khác đón gió mà đứng, vẻ mặt như

Tin tức khủng khiếp hơn vẫn còn ở phía sau ——“Tiểu Hồ hồ?”

Trong nháy mắt, thanh âm trầm thấp lão luyện của phụ tá hành chánh biến thành thanh âm nữ cao vút tràn đầy vui mừng, đầu óc Hồ Nhất Hạ thật sự theo không kịp tiết tấu, chỉ có thể nghe đầu kia điện thoại tiếp tục nói: “Cũng may lỗi tại bác thánh, nghe được Tiểu Lộ Tử gọi ‘Tiểu Hồ’ ở trong điện thoại liền lập tức quay lại, bác đã đoán là cháu, quả nhiên!”

Hồ Nhất Hạ rút cuộc thu hồi thần trí: “Chu nữ sĩ?”

“Bác vốn là muốn tìm Đại Dương Dương, nào biết đến không gặp.” nửa đoạn trước mơ hồ mất mát của Chu nữ sĩ thoáng cái liền thay đổi thành nửa đoạn sau vui sướng vô cùng, “Bây giờ cháu có rãnh hay không? Phòng làm việc ở đâu? Bác sẽ đến chỗ cháu ngay.”

Thật là đau đầu nhức óc, nếu như Chu nữ sĩ mở miệng nói đến chấy nội tương lai, cô. . . Hồ Nhất Hạ cự tuyệt suy nghĩ hậu quả, cố gắng khiến thanh âm nhẹ nhõm: “Chu nữ sĩ ngài xuống đây đi, cháu ra cửa thang máy đón ngài.”

Hồ Nhất Hạ đứng ở bên ngoài thang máy, ngẩng đầu nhìn số tầng lầu còn đang thay đổi, những số đó đang lóe lên thật khiến người ta hoảng loạn, cô tình nguyện thưởng thức mùi giày của mình — đầu cô còn chưa kịp cúi xuống, thang máy đã “đình” một tiếng tới nơi.

Cửa thang máy mở, Hồ Nhất Hạ nhìn thấy gương mặt tràn đầy thích ý của Chu nữ sĩ, thật không biết nên khóc hay cười.

Hồ Nhất Hạ đang hết sức mâu thuẫn điều chỉnh nghiêm vẻ mặt, tầm mắt nghiên nghiên, lại nhìn thấy ánh mắt của người bên cạnh Chu nữ sĩ — nhất thời, gương mặt Hồ Nhất Hạ xơ cứng.

Sắc mặt của người kia, cũng không tốt hơn cô bao nhiêu.

Chu nữ sĩ thủy chung giữ vững bộ dáng cười như hoa nở, dẫn đầu đi ra thang máy, lộ ra vui sướng khi dạy dỗ người khác: “Đã mang thai sao còn mang giày cao gót?”

Hồ Nhất Hạ cả kinh đến mặt trắng bệch, thẳng tắp nhìn chằm chằm thang máy, người bên trong cũng bất động giống cô, giống như mất đi năng lực di động, cho đến khi cửa thang máy sắp khép lại lần nữa —

Hồ Nhất Hạ nhất thời giựt mình tỉnh lại, cực kỳ mạo hiểm bỏ lại một câu: “Chu nữ sĩ hiện tại cháu có chuyện, ngài chờ cháu một chút.” Vừa nói liền vội vàng chạy vào thang máy.

Cửa ngay sau một khắc, khép lại.

Hai mặt gương trong thang máy chiếu rọi gương mặt co quắp của cô, Hồ Nhất Hạ nhìn người trước mặt, vô ý thức bắt đầu nắm ngón tay, lúng túng không biết mở miệng từ đâu, mắt thấy thang máy sắp về đến lầu 1, Hồ Nhất Hạ rốt cuộc nặng ra ba chữ: “Hứa Phương Chu. . .”

Hứa Phương Chu từ nãy giờ vẫn không có nhìn thẳng cô, hiện tại cũng keo kiệt nhìn, Hồ Nhất Hạ chưa từng thấy dáng vẻ này của anh, dù năm đó cô suýt nữa không tốt nghiệp, mà anh không thể không làm ra mấy nghiên cứu thành quả khiến giáo sư đơn độc ký tên, mượn việc này đổi cho cô một số điểm, khi đó gương mặt thối của anh cũng bị cô dùng vé xem phim làm tan rã, nhưng bây giờ.

Quả đấm của anh nắm thật chặt, Hồ Nhất Hạ chần chờ đưa tay, sắp đụng phải mu bàn tay nổi gân xanh của anh rồi, anh lại đột nhiên giơ tay lên giống như chạm điện.

“Người vừa rồi, là mẹ Chiêm Diệc Dương?” thanh âm Hứa Phương Chu giống như là từ kẽ răng nặn ra, âm lượng hơi nhỏ, nhưng Hồ Nhất Hạ chỉ cảm thấy màng nhĩ bị thanh sắt hung hăng kéo.

“Anh hãy nghe em nói. . .”

Hồ Nhất Hạ cũng không rõ tại sao trong đầu mình đột nhiên toát ra ý niệm như vậy: lời thoại trong phim truyền hình thường xuất hiện, đối phương bình thường đều phát điên vừa lắc đầu vừa nói: ta không nghe ta không nghe ta

Nhưng Hứa Phương Chu trước mặt, thật bình thản, cơ hồ giống như dư âm của ngày tận thế: “Anh đợi em trên sân thượng thật lâu, em đi đâu vậy hả?”

“.”

Lúc này đến phiên cô im miệng không nói.

Hứa Phương Chu nghiêng người sang nhìn kỹ cô, chiếc nhẫn treo trên dây chuyền thật chói mắt, thật không thể bỏ qua, Hứa Phương Chu từ từ lui về phía sau một bước, thật giống như bị đột nhiên đánh thức: “Xin lỗi, khiến em khó xử.”

36. Chương 36: Chương 36

“Đình” một tiếng, thang máy đã tới lầu một khi cả hai phe vẫn không phản bác được.

Mắt thấy cửa thang máy mở ra, mắt thấy anh không chậm trễ chút nào bước ra một bước, Hồ Nhất Hạ luống cuống, anh rời đi như vậy đã nhiều lần lắm, trong đầu cô cơ hồ tạo thành phản xạ hình cung, theo bản năng muốn xông lên bắt lấy cánh tay anh, mặt dày mày dạn cầu xin anh.

Nhưng lần này, Hồ Nhất Hạ đành nhịn kích động cầu xin tha thứ, giận dữ nhìn chăm chăm vào anh: “Hứa Phương Chu! Nếu như bây giờ anh đi, chúng ta sẽ không còn là bạn bè!”

Hứa Phương Chu nghe vậy, bước chân dừng lại một giây, một giây đó nhịp tim Hồ Nhất Hạ như ngừng lại, dù anh chỉ quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, cô sẽ không để ý gì cả, sẽ. . . .

“Bạn bè?” Hứa Phương Chu từ từ nhai hai chữ này, lại cười, “Tôi có tư cách gì làm bạn với Hồ đại tiểu thư?”

Hứa Phương Chu vẫndi, để lại cho cô chề cười trước nay chưa có, vẻ mặt giống như nhìn một tia hy vọng của Hồ Nhất Hạ, hoàn toàn cứng ở trên mặt.

Thang máy vững vàng đi lên, cô gái dùng đôi tay che mặt núp ở trong góc trở thành một cảnh vô cùng quái dị, hai vị khách vào thang máy ở lầu một không nhìn được kinh ngạc, liên tiếp nhìn lại, không ngờ cô gái này đột nhiên ngẩng đầu lên gầm một câu như bão tố: “Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy phụ nữ khóc à?”

Cô vừa nói vừa nâng cánh tay lên, lau loạn nước mắt nước mũi, hai người khác cả kinh vội vàng nghiêng đầu, không nhìn thẳng nữa.

Hồ Nhất Hạ hít hít mũi, lấy điện thoại di động ra, dùng mặt di động làm gương, nhìn thấy mắt của mình đỏ như thỏ, phấn son cũng phai rồi, cả người thê thảm không nỡ nhìn.

Tất cả đều hư rồi.

Vì một chút mặt mũi cuối cùng, tuyệt không thể phá vỡ hình tượng của mình ở trước mặt Chu nữ sĩ, nhưng thanh âm của cô vừa nghe liền biết mới khóc, Hồ Nhất Hạ không dám gọi điện thoại, nên gửi tin nhắn: “Chu nữ sĩ, cháu đột nhiên nhận được thông báo, phải về chỗ làm việc một chuyến, có thể không có cách nào đi với ngài.”

“Vậy cháu nhanh lên, cần phải chú ý thân thể! Chủ nhật bác bỏ Đại Dương Dương cho cháu nghỉ, hai người cùng nhau về nhà ăn bữa cơm có được hay không?”

Bình thường người lớn tuổi đều vô pháp thuần thực sản phẩm công nghệ cao, nào ngờ chưa đến mười giây đã nhận được tin hồi âm này, Hồ Nhất Hạ đột nhiên bị thương ý thức được, trong mọi người thật ra chỉ có cô không có tiền đồ.

Hồ Nhất Hạ gửi lại mặt tươi cười, thu điện thoại lên sân thượng hóng gió.

Tại sao mỗi lần thỏa hiệp trước đều là cô? Mỗi lần xệ mặt xuống cầu hòa đều là cô? Ohụ nữ không phải đều có thể cố tình gây sự, chờ đàn ông tới dụ dỗ hay sao? Sao cô là phụ nữ mà uất ức như thế?

Người thật không thể ở một mình, ở một mình thì đầu sẽ đầy dấu chấm hỏi, thậm chí, còn có thể giống như Hồ Nhất Hạ bây giờ, làm chuyện ngu xuẩn —— ngồi ở một góc sân thượng đếm lan can, ngoài miệng nói lầm bầm: “Nói, không nói, nói, không nói, nói.”

Rốt cuộc có nên nói rõ mọi chuyện với Hứa Phương Chu? Suy tư vấn đề này đã đủ khiến tế bào não của cô tử thương vô số, càng bị kích là cô đếm lan can đếm tới bốn mươi mấy thì điện thoại di động đột nhiên vang lên, cúi đầu nhìn màn ảnh, số điện thoại riêng của người họ Chiêm phách lối lóe ra —— hận!

Hồ Nhất Hạ nhấn nút từ chối không tiếp, mới vừa rồi đếm tới chỗ nào đã sớm quên sạch, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu lần nữa, lúc này, lấp ba lấp bấp đếm tới hơn sáu mươi, điện thoại đáng chết lại vang lên!

Hồ Nhất Hạ hận không thể thét chói tai, hung tợn tắt máy. Tính ra mắt cũng mệt mỏi, cắn răng quyết định: không đếm nữa! Ngủ!

Ngày này gió thổi mạnh thật là mát hồn, lại không thể thổi ngã cơ thể tự nóng lên của cô, bọc áo khoác co rút thành một cục hết sức ấm áp, mơ mơ màng màng sắp ngủ thì cô còn đang suy nghĩ, trước kia các diễn đàn lớn điên cuồng truyền nhau một người tên là Cô gái tay lạnh bị thương không dậy nổi, thì ra thể chất cô tốt, tay cô nóng, cho nên “mới hay bị thương”?

Khi mở mắt ra nữa, phản ứng đầu tiên của Hồ Nhất Hạ: mình mù? ?

Xoa xoa mắt nhìn lại, chung quanh thật sự là tối đen như mực!

Hồ Nhất Hạ phải đất đứng lên, nhìn thấy hộp đèn quảng cáo đối diện, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Một giấc này ngủ đến trời đất u ám, cho là mình chỉ là ngủ gật, nhưng nhìn đồng hồ, đã sắp 9 giờ!

Gió lạnh thổi, một hồi lại một hồi, áo khoác và điện thoại di động đều không rõ tung tích, tìm khắp cả sân thượng cũng không thấy, chẳng lẽ bị gió thổi đi? Lỗ mũi Hồ Nhất Hạ chợt ngứa, nhất thời hắt xì mấy cái liên tục, im lặng ghen ngào: cô rốt cuộc “bị thương không dậy nổi” rồi. . . .

Hồ Nhất Hạ xoa xoa lỗ mũi đi mở cửa, thử mấy lần cũng kéo không ra ——

Cả người cô đều treo ngược ở trên tay nắm cửa, toàn bộ sức mạnh đều đem ra hết, cửa chính vẫn không nhúc nhích. Hậu tri hậu giác trong đầu Hồ Nhất Hạ lặng lẽ bay vào một cái thanh âm: hôm nay, hình như là thứ sáu.

Thứ sáu, hình như là phải khóa cửa lại. . . .

Trong nháy mắt, Hồ Nhất Hạ hóa đá.

Chuyện hậu trường cấp cứu: bị vây sân thượng làm thế nào?

Mau sớm liên lạc với bên ngoài.

Nhưng sự thật chứng minh, lý luận và thực tế vĩnh viễn không thống nhất. Sân thượng bị cô tìm khắp, điện thoại di động vẫn không thấy bóng dáng; vừa dầm vừa đá cửa chính, bên ngoài lại không có chút động tĩnh, giữa đầu tìm camera sân thượng, cổ đã đau, vẫn chưa tìm ra.

Bi thảm hơn việc nóc nhà bị thủng lại mắc mưa cả đêm là gì? Ban đêm càng ngày càng sâu, gió thổi càng ngày càng mãnh liệt, cô càng ngày càng hắt xì nhiều. . . .

Nếu có ống kính phía sau, chỉ thấy sân thượng và bóng đêm liền nhau, trong trống trải kèm theo một phần thần bí, cô gái đón gió mà đứng tóc dài phất phới, vạt áo bay bay, tranh phong cảnh loại tuyệt vời. Nhưng nếu như ống kính quay ngay mặt, cũng chỉ có thể nhìn thấy ——

Cô gái chảy đầy nước mắt nước mũi đối diện với bầu trời nào đó, âm thanh khàn khàn cầu nguyện: ông trời, cho người đến mở cửa giúp tôi đi! Ông trời, để cho điện thoại của con vang một tiếng đi! Một tiếng là được rồi, con không gh tiếng chuông của nó nữa!

Ông trời trả lời như thế nào? “Ha ha ha” tin tức nghe tới tựa như cười nhạo “Ha ha ha”.

Cũng không biết bị vây bao lâu, Hồ Nhất Hạ bị thổi đến đầu xơ cứng, cây kim trên đồng hồ đeo tay cũng nhìn không rõ, lay lan can tránh gió, chính mình cũng không biết mình đang nói chuyện với ai, nhưng không nói chuyện lại thật sợ miệng đông cứng lại:

“Nếu như một giây kế tiếp ngài cứu con ra ngoài, con sẽ suy tính làm nữ tu sĩ. Không phải nói nữ tu sĩ sẽ gả cho Thượng Đế làm cô dâu sao? Ngài hãy cứu cô dâu tương lai của ngài đi. . . .”

Giờ cuốn thanh âm của cô từ từ tản đi, sắp tan hết thì bên tai Hồ Nhất Hạ đột nhiên vang lên tiếng “Rắc rắc”. Lần thứ nhất cô còn chưa cẩn thận nghe, nhưng tiếng thứ hai vang lên ngay sau đó ——

Chẳng lẽ, là tiếng cửa mở?

Chẳng lẽ, cầu nguyện của cô linh nghiệm?

Tứ chi Hồ Nhất Hạ không còn hơi sức động, chỉ có mắt vẫn xoay xoay, quả nhiên, một giây kế tiếp đã nhìn thấy cửa chính được kéo ra.

Thượng Đế ngược ánh sáng đi tới, không, là Chiêm Diệc Dương ngược ánh sáng đi tới!

* * *

Sân thượng quá mờ, Chiêm Diệc Dương lo lắng quét nhìn bốn phía sân thượng, vẫn chưa nhìn thấy cô, Hồ Nhất Hạ thiếu chút nữa khóc lên “Ô ô”, nhịn xuống bi thương, ra sức nâng cánh tay lên, phất tay một cái: “Tôi ở chỗ này.”

Thanh âm nhẹ như muỗi kêu, Chiêm Diệc Dương lại nghe thấy, căng chân chạy tới, thấy cô liền mắng: “Em gỡ trò quỷ gì?”

Giọng nói của anh dữ hơn thì Hồ Nhất Hạ cũng không để ý, lúc này hai tay đã đông cứng lại trở nên hoạt động, thuần thục cởi ra nút áo khoác ở phần bụng của anh, cả người tiến sát vào, yên lặng than một câu: thật ấm áp.

Hơn 10’ sau sau ——

Khoác áo khoác của anh ngồi ở vị trí kế bên vị trí tài xế, ăn mì nóng mới mua từ quán ven đường, Hồ Nhất Hạ lại không để ý chuyện đã xảy ra, phát ra một câu: “Em vốn chỉ muốn lên sân thượng hóng gió một lát, ném thử vì sao gọi văn nghệ thương cảm. Nào ngờ em lại không hề văn nghệ, mà lại làm cho cả người nhếch nhác.”

Chiêm Diệc Dương bên cạnh lạnh lùng lái xe, trừ tay, những bộ vị khác không nhúc nhích giống như ngồi thiền.

Ăn no thì có hơi sức, khí ẩm thổi cũng hết sức thoải mái, Hồ Nhất Hạ nhìn gương mặt cương nghị có thể gọt chết người của anh, tự biết đuối lý, lại không biết nên nói xin lỗi hay là nói cảm ơn, không thể làm gì khác hơn là dùng kỹ thuật thường ngày, tiến tới dưới mũi anh cười làm lành: “Này! Sao không nói lời nào?”

Hô hấp của Chiêm Diệc Dương có chút nặng nề, tức giận tản ra chân mày khóe mắt: “Em nói thêm một chữ nữa, tôi liền ném em xuống xe.”

Tuy nói Hồ Nhất Hạ có thể cả gan gãi ngứa ở trên đầu con cọp, nhưng đối mặt người nào đó âm hiểm độc ác, gian xảo hoạt, xảo trá thành tánh, vẫn không tránh được sinh lòng kiêng kỵ.

Cô yên lặng chuyển đến phía ngoài cùng của chỗ ngồi kế tài xế, ôm dây an toàn nhỏ giọng nói: “Thật rất kỳ quái, lúc ấy cửa chính kéo ra, hai bóng người đứng ở bên cửa, mà em lập tức có thể phân biệt ra ai là bảo vệ, ai là

Lửa giận tích tụ của anh trong khoảnh khắc hòa tan một nửa.

Hồ Nhất Hạ xoa xoa lỗ mũi, không ngừng cố gắng: “Mấy ngày trước Lãnh Tĩnh mới mua một lon Blue Mountain[1] thượng hạng, đợi lát nữa em cầu xin Lãnh Tĩnh pha một ly cho anh, như thế nào?”

“Blue Mountain?”

Chiêm Diệc Dương hơi kéo âm cuối, thể hiện hứng thú rõ ràng với việc này, Hồ Nhất Hạ liên tục gật đầu. Không ngờ cái gật đầu này, lại khiến nước mũi chảy xuống, bất đắc dĩ tìm không ra khăn giấy, cô chỉ có thể nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn tiếp phong cảnh, sử dụng ống tay áo áo khoác của anh lau nước mũi, thần không biết quỷ không hay.

Đợi cô thấy rõ chiếc xe dừng ở đâu, Hồ Nhất Hạ mới hiểu được mình hiểu sai ý. Nhớ lại thanh âm hơi kéo ra của anh lúc nãy, không phải cảm thấy hứng thú đối với cà phê? Rõ ràng là chẳng thêm ngó tới. . . .

Không khí trong bãi đỗ xe đ đủ âm trầm rồi, đối mặt gương mặt âm trầm này nữa, không trách Hồ Nhất Hạ sợ: “Anh. . . . Dẫn em tới nhà anh làm gì?”

“Tối nay Lãnh Tĩnh làm thêm giờ.” Chiêm Diệc Dương nói xong liền xuống xe, đi vòng qua phía bên cô mở cửa xe cho cô, bày ra bộ dáng “Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết”.

“Việc này có liên quan gì đến chuyện anh dẫn em tới nhà anh?” Hồ Nhất Hạ cũng bội phục mình lúc này còn dám sẵn giọng với anh.

Chiêm Diệc Dương nhìn lên nhìn xuống đánh giá hai tay trống không cô: “Em có chìa khóa nhà em sao?”

A! Cái chìa khóa vẫn còn ở trong túi xách của, túi của cô vẫn còn ở trong bàn làm việc! Sự kinh ngạc của Hồ Nhất Hạ còn vượn trong mắt, Chiêm Diệc Dương đã lấn người vào xe, giúp cô cởi

Hồ Nhất Hạ ôm dây an toàn thề không nghe lệnh, động tác khiến cho gió thổi vào mặt, Hồ Nhất Hạ muốn che miệng, nhưng đã trễ, một cái hắt xì thật to cứ như thể văng lên gương mặt tuần tú của Chiêm Diệc Dương ——

Về mặt, động tác của Chiêm Diệc Dương, đều cứng đờ.

“Em không cố ý!” Hồ Nhất Hạ vội vàng giơ hai ngón tay lên, “Em thề!”

Chính cô cũng cảm thấy càng giải thích càng giống như che giấu, Chiêm Diệc Dương nhàn nhạt ngược mắt liếc nhìn cô Nhất Hạ, trong mắt lưu chuyển cảm xúc Hồ Nhất Hạ xem không hiểu, Hồ Nhất Hạ không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn im lặng, nhưng bộ dạng thuận theo của cô còn chưa kiên trì đến hai giây, liền bị hành động kế tiếp của Chiêm Diệc Dương làm cả kinh xù lông lùn nữa ——

Chiêm Diệc Dương kéo tay của cô, giữ chặt vai của cô, làm bộ muốn vác lên đầu vai. Hồ Nhất Hạ vội vàng lui về trong xe phía sau, thân hình cao lớn của anh chặn lại cửa xe: “Em muốn tự mình đi, hay là muốn anh giúp?”

Hồ Nhất Hạ hận! Nghĩ đến anh đầu gì cũng là nửa ân nhân cứu mạng của cô, lại nuốt xuống oán khí: “Tự em đi. . .”

Cô lắp bắp đi ra, thuận tay trả áo lại cho anh, nhưng anh lại không nhận: “Anh nhìn thấy em dùng nó lau nước mũi rồi.”

o_O!!

Hồ Nhất Hạ đỏ mặt, rồi xanh biếc, mặt vừa đỏ vừa xanh biếc.

Sự thật chứng minh, cô còn chưa hiểu anh, chưa hiểu cái gì là âm hiểm độc ác, gian xảo giảo hoạt, xảo trá thành tánh chân chính ——

Vào nhà trọ của Chiêm Diệc Dương, ghế sa lon còn chưa có ngồi ấm, Chiêm Diệc Dương từ trong phòng ngủ ra ngoài, đưa cho cô áo tắm.

Hồ Nhất Hạ ngẩn người, nhìn sắc mặt đen tối của anh, từ từ từ từ nâng lên hai tay khoanh ở trước ngực, thân thể dựa vào sau, về mặt như phụ nữ đang hoảng sợ gấp gáp: “Anh muốn làm gì?”

“Đi vào tắm nước nóng, tránh cho cảm mạo nóng sốt.”

Người khác thật có bản lĩnh, có thể nói chuyện Nhất Hạ rất không tin thành hết sức có đạo lý, hết sức có sức thuyết phục, bị anh nêu lên, Hồ Nhất Hạ luôn cảm thấy mình rất không có phẩm chất, rất không có sự khoan dung phụ nữ nên có, lúc này cô không thể mất mặt nữa, tự nhận là ưu nhã đứng dậy nhận lấy áo tắm, tự nhận ưu nhã đi qua trước mặt Chiêm Diệc Dương, đi ra khỏi phạm vi tầm mắt của anh, lập tức triệt tiêu tất cả đáng về, nha chạy như điên vào phòng tắm.

Tắm tấp thật thoải mái rất nhiều, Hồ Nhất Hạ thật muốn ngủ ở trong bồn tắm, nhưng người khác như đã bấm giờ, cô mới vừa tắm xong, anh đã dựa vào bên ngoài phòng tắm gõ cửa, không kém một phút.

Hồ Nhất Hạ lưu luyến ra khỏi phòng tắm ướt át, áo tắm của anh theo số đo của anh, cô mặc nó lên, giống như mặc cái áo rộng có tà áo dài, Hồ Nhất Hạ không thể làm gì khác hơn là buộc chặt thắt lưng hơn, khép chặt cổ áo đi mở cửa.

Bức tranh mỹ nhân tắm của cô khiến cho anh nhìn sưng sốt phải không? Nào ngờ anh chỉ liếc cô một cái liền đi vào phòng bếp, vừa bưng cho cô một ly nước nóng hồi , vừa nói: “Nếu như về sau em gây chuyện mất tích nữa, anh sẽ cột em lại mỗi ngày, khiến cho em không thể đi chỗ nào cả.”

Cảnh cáo của anh nghe thế nào thật tức cười? Hồ Nhất Hạ không nhịn được cười ra tiếng, nhìn thấy vẻ mặt cực nghiêm túc của anh, mới chấn chỉnh sắc mặt: “Đúng rồi, sao anh tìm được em?”

Anh không để ý.

“Đây là thuốc gì? Sao mùi cứ như nước rửa chân?”

Anh cũng không để ý, bỏ mình cô ở lại phòng bếp, tự mình đi ra ngoài. Hồ Nhất Hạ lại ngủ thuốc, vẫn không thể tiếp nhận, đổ thuốc đi, mè neoh một lát cũng đi ra theo.

Anh ngồi trên ghế sofa xem ti vi, xem ra rất rỗi rảnh, không có việc chính gì phải làm, Hồ Nhất Hạ đặt mông ngồi trên bàn trà, trực tiếp ngăn lại tầm mắt anh: “Này! Em không nợ tiền anh, thái độ của anh đối với em tốt chút được không?”

Chiêm Diệc Dương vốn dựa ghế sa lon, lúc này từ từ ngồi thẳng thân thể, nghiêng người đến: “Thái độ anh không tốt?”

“Em hỏi anh mười câu anh lại không đáp câu nào, cái này gọi là thái độ tốt?”

“Anh chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn.”

“Có ý tứ gì?”

“Muốn anh trả lời vấn đề của em, có thể, nhưng em phải trả lời anh trước.”

“Không thành vấn đề.”

Hỏi qua hỏi lại cứ như trò chơi hỏi đáp, Hồ Nhất Hạ lớn mật buông lời, nào ngờ anh đột nhiên xoay chuyển lời nói: “Tại sao em đột nhiên muốn thương cảm văn nghệ?”

Hiệp một Hồ Nhất Hạ liền bị hỏi khó, không đợi cô lên tiếng, anh lại hỏi: “Bởi vì Hứa Phương Chu?”

Hồ Nhất Hạ nhất thời cứng họng, thấy anh không hề chớp mắt nhìn mình chằm chằm, suy nghĩ nửa ngày, không nghĩ tới bất kỳ lý do, chỉ có thể hơi giang hai tay, nói thẳng ra: “Hứa Phương Chu cho rằng em mang thai, chúng tôi hoàn toàn giận nhau.”

nhú nhú mày, nhưng biểu tình của anh rất nhanh khôi phục bình tĩnh, thậm chí dựa vào trên ghế sofa lần nữa, xem ra cực kỳ thoải mái nhàn nhã: “Em định làm như thế nào?”

Hồ Nhất Hạ cảm thấy đầu óc mình có chút choáng váng, cả hai rõ ràng nên lấy một vấn đề đối một vấn đề, nhưng sao anh hỏi, cô chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời?

Đáng tiếc cô có choáng cũng chỉ có thể tiếp tục theo câu hỏi của anh: “Chu nữ sĩ bảo chúng ta Chủ nhật trở về ăn cơm, lúc đó em nói rõ tất cả chân tướng với bác, giải quyết tất cả xong em lại đi tìm Hứa Phương Chu. Dù sao em ở trước mặt anh ấy ăn nói khép nép quen rồi, thêm một lần cũng không nhiều.”

Chiêm Diệc Dương vuốt trán, tầm mắt nghiêng về bên kia, thật lâu không lên tiếng, Hồ Nhất Hạ chờ chờ: “Đến lượt em hỏi. . .”

Lời nói tới đây lại bị anh cắt đứt: “Hắn ta rốt cuộc có cái gì tốt?”

Hồ Nhất Hạ ghét không khí như vậy, mình tựa như tù phạm bị buộc hỏi, nhưng quan trọng vấn đề cũng sẽ không giống anh, giọng nói lộ ra không còn cách nào ——

Châm chọc nửa ngày, Hồ Nhất Hạ thở dài: “Em chỉ biết khi anh ấy đạp xe đạp chở người khác, em rất hi vọng anh ấy chở là em. Khi anh ấy và người khác xem phim ngồi ghế người yêu, em rất hi vọng ngồi ở bên cạnh anh ấy là em.”

Chiêm Diệc Dương như là cười dưới.

Người đàn ông này khi cười còn khiến người ta sợ hơn mặt lạnh, Hồ Nhất Hạ tự nhiên vui vẻ không nổi, chỉ có cảm giác mình bị anh nhìn khinh bỉ, cho là anh muốn nói mấy lời trào phúng, quả nhiên, anh thật sự nói như vậy: “Khi mấy người đi xem phim, tôi và Phương Chu ở Wall Street mạo hiểm đầu tư; khi mấy người chậm rãi đạp xe đạp, chúng tôi lại bốn ba trong những con số, hận không thể gắn hỏa tiễn vào chân.”

“Stop! Đây là anh đang khoe khoang trắng trợn!” Tối nay không tới phiên mình đặt c rồi, Hồ Nhất Hạ đứng dậy, quay đầu đi, “Tôi ngủ phòng ngủ chính. Phải uất ức phó tổng ở phòng khách một đêm rồi.”

Trước tối nay, Hồ Nhất Hạ thật không biết mình có tật xấu quen giường, đáng tiếc ở trên giường mơ hồ tràn đầy hơi thở của người khác, cô không ngừng xoay qua lại, cũng không ngủ được, không biết là khí ẩm quá mạnh hay chấn quá đây, lăn qua lộn lại đến cuối cùng, đầu cô chảy đầy mồ hôi, nóng đến giọng nói cũng bắt đầu bốc hơi.

Thật sự chịu không nổi rồi, cô khoác cái mền, kéo dài tới phòng bếp, chuẩn bị rót ly nước ỉnh. Đi ngang qua phòng khách thì thấy đồng hồ treo tường — gần nửa đêm.

Không ngờ phòng bếp còn sáng đèn, thức ăn trên bếp lò tỏa ra mùi thơm.

Lần đầu Hồ Nhất Hạ thấy bóng lưng đầu bếp anh tuấn khí khái đẹp trai như vậy, đoán chừng nóng choáng đầu nên suy nghĩ chậm nửa nhịp, cho đến khi đầu bếp quay đầu lại, cô mới nhớ tới: mình đang ở nhà người họ Chiêm, đầu bếp này, tự nhiên cũng chỉ có thể là người họ Chiêm!

“Anh chưa ăn cơm tối?”

“Vì lo tìm em.”

Thật là tranh công trắng trợn! Hồ Nhất Hạ suy nghĩ một lát kế tiếp nên nói cái gì, sau đó. . .

Không có sau đó.

Nhiệt độ thân thể trong nháy mắt tràn vào trong ánh mắt cô toàn bộ, Hồ Nhất Hạ còn chưa phản ứng kịp hai mắt đã tối sầm, hai chân mềm nhũn.

~[1] Cà phê Blue Mountain là một trong những loại hạt cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaican Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác.

Theo những người sành cà phê thì loại cà phê này thơm mùi, ít chua, có chút xíu vị ngọt, đậm đà. Giá một kg cà phê loại này hiện nay khoảng 100 USD. Nhật Bản là nước nhập khẩu cà phê Blue Mountain nhiều nhất (90% tổng sản lượng).

Một màn cuối cùng trước khi ngất, là mặt lo lắng của ai đó. Màn đầu tiên khi tỉnh lại, là gương mặt nhắm mắt ngủ say của ai đó — Hồ Nhất Hạ nháy nháy mắt, mí mắt vẫn nặng.

Lúc tỉnh lại Hồ Nhất Hạ còn hơi choáng, nhất thời chẳng biết lúc nào ngày nào, chỉ có thể si ngốc nhìn gương mặt của anh ở cạnh đầu mình.

Chiêm Diệc Dương nửa nghiêng dựa vào đầu giường, ngủ còn sâu hơn cô, cũng an ổn hơn, mà cô, gối lên bụng của anh, hai người ngủ như một thập tự giá.

Hồ Nhất Hạ cúi đầu xem xem bản thân, cũng may, y phục vẫn còn. . . . Nhìn lại cái giường này nói quen thuộc không tính là quen thuộc, nói xa lạ lại không tính là xa lạ này, Hồ Nhất Hạ muốn đứng dậy, kết quả thân thể còn nặng hơn mí mắt, không thể động dậy được.

Xem ra chính mình không uống chén “Nước rửa chân” kia cho nên gặp báo ứng ngã bệnh. . . . Dù sao là thứ bảy, anh lại còn chưa tỉnh, Hồ Nhất Hạ liền chuyển mắt quan sát anh.

Anh vẫn còn mặc bộ đồ khi đi làm hôm qua, chỉ là cúc áo sơ mi đã cởi ra một cái, dưới mắt Hồ Nhất Hạ chính là cơ bụng của anh, một khối, hai khối. . . . khi cô đếm tới khối thứ sáu, người khác đột nhiên động!

Hồ Nhất Hạ cả kinh vội vàng nhắm mắt, không quá hai giây thì có giọng nam lười biếng truyền đến: “Chớ giả bộ, anh nhìn thấy em đã tí

Cô tự nhiên muốn chết, hết sức điều chỉnh hô hấp chết sống không mở mắt.

Dưới đầu vốn gối lên bụng anh, lúc này anh rút người ra ngồi dậy, đầu cô liền nện ở trên giường, dù vậy cô vẫn không nói tiếng nào, tiếp tục giả vờ ngủ, cho đến —

Từ từ có hơi thở dần ông lại gần môi của cô, gần thêm chút nữa liền hôn trúng, Hồ Nhất Hạ chỉ cảm thấy dây thần kinh đang tham lam cảm thụ một chút hơi thở ấm áp, cô mở mắt: “Em chưa có đánh răng!”

Chiêm Diệc Dương dừng lại.

Cô vội vàng trở mình lăn đến một bên. Bởi vì hơi sức không đủ, lăn không đủ xa, Chiêm Diệc Dương theo sát phía sau, mắt thấy tay anh vòng qua phía trước cô, Hồ Nhất Hạ nhất thời thật muốn chết: “Em là bệnh nhân, anh không thể khi dễ em. . . .”

Cho là anh muốn tập kích ngực, há biết anh cũng chỉ muốn sờ trán cô, giọng nói còn mang chút trách cứ: “Còn hơi nóng.”

“”

Anh giúp cô kéo tốt chăn, đứng dậy cởi y phục: “Muốn ăn chút gì không?”

“Sao đột nhiên tốt với em vậy?” Hồ Nhất Hạ dùng chăn che kín đầu, chỉ có hai con mắt lộ ra bên ngoài, cảnh giác nhìn anh, thanh âm lại mang theo giọng mũi nồng đậm, một chút lực đe dọa cũng không có, “Nói! Anh có ý đồ gì?”

Anh tựa như không nghe thấy, phối hợp hỏi: “Cháo?”

“Em không đói bụng.”

”Em xác định? Đã sắp hai giờ chiều

Thanh âm của anh thật dịu dàng đáng chết, một chút cũng không giống anh, bụng Hồ Nhất Hạ cũng thăm thì kháng nghị sự kháng cự của cô, nuốt ngụm nước miếng tạm thời đè ép bụng đói ục ục: “Còn phải thêm chà bông. . .”

Sau khi người họ Chiêm đi, Hồ Nhất Hạ mê mê hồ hồ ngủ tiếp, anh bưng thức ăn trở lại, đều không cần mở miệng gọi cô, thì cô đã bị côn trùng tham ăn gọi tỉnh vì mùi cháo thơm.

Hồ Nhất Hạ nâng chén lên liền bắt đầu ăn như hổ đói, phát sốt một đêm, cháo nóng hơn cô cũng không cảm thấy, đảo mắt liền giải quyết xong một chén, phóng khoáng duỗi tay ra, Chiêm Diệc Dương một bên thật sự ngoan ngoãn nhận lấy chén, thay cô múc thêm một chén nữa.

Lúc này, Hồ Nhất hạ lại quên nhận chén về. Chỉ vì cô thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út của mình.

Nhìn một hồi lâu, cô rớt cuộc ngẩng đầu lên nhìn anh.

Chiêm Diệc Dương vẫn là bộ dáng làm cho người ta muốn chết không thể chết, Hồ Nhất Hạ càng xem càng cảm thấy kinh hãi, vì phát sốt nên nói chuyện không lưu loát, hiện tại càng thêm lắp ba lắp bắp: “Anh, anh. . . . Đeo lên cho em sao?”

Chiêm Diệc Dương chậm rãi ngồi vào cạnh giường, cầm chén đặt tại đầu giường, ngược lại nâng tay của cô, thông thả ung dung vuốt ve đầu ngón tay của cô: “Em không nhớ tối hôm qua đã nói gì với anh sao?”

Tối qua cô bị sốt mơ mơ màng màng, sao có thể nhớ?

Hồ Nhất Hạ quên rút tay về, chỉ lo cẩn thận nhìn mặt của anh, đột nhiên cảm thấy lúc này vẻ mặt anh giống như đã từng quen biết —— có chút không thành thật, còn có vẻ hơi u oán. . . .

Tựa hồ ở quầy rượu, anh cũng gương mặt mập mờ này hỏi cô: ”Chẳng lẽ em thật quên lần đầu tiên dẫn em đi uống say, em đã làm gì

Lúc ấy cô thiếu chút nữa từ trên ghế cao té xuống, giờ phút này, cô cơ hồ từ trên giường té xuống, thật vất vả ổn định thân thể, cũng ổn định trái tim hỗn loạn, không tin chuyện hoang đường của anh: “Anh lại muốn lừa em.”

Trong lúc vô tình anh đã rút cự ly của cả hai lại gần, những biểu tượng dịu dàng trước đó trong khoảnh khắc hóa thành hư không, trong mắt của anh, hiện ra nhất định phải được:

“Em nói lúc em ở trên sân thượng đã thề, nếu như Thượng Đế để em đi ra ngoài, em gả cho Thượng Đế làm nữ tu sĩ. Nhưng không nghĩ tới, cứu em ra ngoài là anh.”

Hồ Nhất Hạ rối loạn. Lời này là cô nói không sai, nhưng. . . . Cô lại không dám nghĩ thêm, vâng vâng dạ dạ hỏi trước khi anh há miệng: “Sau đó?”

“Sau đó em bảo anh giúp em đeo nhẫn.”

“Không thể nào!”

Chiêm Diệc Dương chậm rãi nghiêng người, gần đến Hồ Nhất Hạ có thể nhìn thấy mình co quắp không chịu nổi trong lòng mắt anh, anh giống như có chút đáng tiếc, lại có chút si mê: “Lúc Tiểu Hồ Ly lúc thanh tỉnh luôn thích ăn ở hai lòng, lúc uống say hay ngã bệnh đáng yêu hơn.”

“Không thể nào, tôi đã có Phương Chu rồi. . .” Cô còn tự mình lẩm bẩm, không chịu tin tưởng.

Trước kia vừa nhắc tới cái tên này sắc mặt của anh liền chìm, giờ phút này vẻ mặt của anh không chút nào thay đổi, ngược lại nhìn cô giống như nhìn đứa bé cố chấp đòi hỏi, tỉ mỉ dạy, chỉ ra chỗ sai: “Em chưa bao giờ từng có anh ta.”

Hồ Nhất Hạ nghe vậy, trở mặt, nghe anh tiếp tục nói: “Thậm chí có thể nói em chưa từng yêu anh ta, em chỉ yêu cái loại cảm giác không có được đó.”

Hiển nhiên, cô không phải một học sinh tốt dễ tiến bộ, nửa ngày vẫn chưa hiểu lời của anh, Chiêm Diệc Dương vỗ ót cô: “Cô gái nhỏ EQ quá thấp, nhưng vẫn có thể cứu, anh chịu thiệt chút, tiếp thu em vậy.”

Hồ Nhất Hạ suy tư không ra nguyên do, quyết định buông tha, ngược lại khinh thường nhìn người đàn ông thích bị mắng này: “Dùng sinh vật EQ thấp như em đối phó anh em mạnh khỏe và bạn gái trước của anh, chẳng lẽ như vậy là hành động EQ cao?”

Cô có tinh thần cãi nhau, Chiêm Diệc Dương lại nhượng bộ lui binh, trở về dáng vẻ khiêm nhường, nghiêng người lấy quần áo của cô ra, thậm chí còn có áo khoác ngoài chưa cắt may: “Mau thay quần áo đi, đi bệnh viện tiêm một mũi, sau đó trở về nhà cũ, Chu nữ sĩ đang chờ chúng ta.”

Hồ Nhất Hạ vốn còn muốn thừa thắng xông lên, đấu khẩu một trận xinh đẹp, nhưng anh vừa nói như thế, Hồ Nhất Hạ lại không khỏi hành quân lặng lẽ. Thứ nhất cô thật sự không có hơi sức gây gổ, thứ hai suy đi nghĩ lại, mau sớm giải thích rõ với Chu nữ sĩ mới quan trọng, chuyện tranh tài cao thấp với người họ Chiêm, còn nhiều thời gian.

Hồ Nhất Hạ chóng mặt ra cửa, chóng mặt đến bệnh viện, lại chóng mặt đến nhà, đợi Chiêm Diệc Dương dẫn cô vào cửa, đợi cô xem rõ một màn trước mắt, cô không hôn mê, hoàn toàn không hôn mê ——

Bởi vì cô nhìn thấy người đầy phòng!

Hồ Nhất Hạ nhìn mọi người trong phòng, sững sờ, mọi người trong phòng đều nhìn cô bật cười, còn chưa có phản ứng kịp, Chu nữ sĩ đã chạy thẳng tới chỗ Hồ Nhất Hạ.

Sau nửa giờ, Hồ Nhất Hạ giống như hoa giữa bầy bướm được Chu nữ sĩ dẫn từng vị trưởng bối tới trước mặt: “Vị này là bác cả.”

“Vị này là chú hai.”

”Vị này là dì

“Vị này là.”

Thậm chí còn có một em gái từ trong những người lớn mở một đường máu đi tới trước mặt cô, nâng tay nhỏ bé lên sờ bụng cô: “Dì, em bé cũng là được nhét vào từ nách sao?”

Mặt Hồ Nhất Hạ “Xoẹt” tái đi, có dũng khí cỡ nào, mới có thể tươi cười rộng to với nhiều người như vậy: tôi không có mang thai!

Nhiều người như vậy, một người một ngụm nước miếng cũng có thể chết đuối cô. . . .

Bi thống, lại có một đôi tay áp vào trên eo cô, Hồ Nhất Hạ nhất thời đau buồn, lại con cái nhà ai? Chẳng lẽ hỏi cô: em bé trong bụng dì có phải được nhét vào từ bàn chân không?

Không đúng! Đây là tay người lớn! Tay của đàn ông ——

Hồ Nhất Hạ tỉnh ngộ, cái tay ngang hông kia đã nhẹ nhàng bao quát, ôm cô vào lòng ngực, đồng thời, bên tai vang lên thanh âm người khác: “Cô ấy hơi không thoải mái, cháu dẫn cô ấy lên lầu trước.”

Sắc mặt của Chu nữ sĩ lập tức chuyển nhiều mây, đặc biệt để ý nhìn vẻ mặt Hồ Nhất Hạ, Chiêm Diệc Dương còn chưa kịp động, Chu nữ sĩ đã hốt hoảng thúc giục: “Sắc mặt đứa nhỏ này quả thật không tốt, mau mau

mau, mau dẫn nó lên lầu.” Quay đầu nói với Hồ Nhất Hạ: “Bác cũng thật là vui mới mời tất cả mọi người tới, phòng khách nhiều người, không khí không lưu thông, các con đừng xuống trước khi ăn cơm tối, trong phòng bếp có huyết yến, sau khi xong thì bác bảo người bưng lên cho cháu.”

Lên gian phòng trên lầu, Hồ Nhất Hạ hoàn toàn không giả bộ được, giống như kiến bò trên chảo nóng, lo lắng đi qua đi lại. Chiêm Diệc Dương thật tự tại tại, từ phòng thay quần áo ôm ra một đồng quần áo chuyên dùng cho phụ nữ có thai: “Đều là Chu nữ sĩ mua. Trong tầng hầm ngầm còn có tã, sữa bột v.v

Thấy mặt anh thản nhiên, Hồ Nhất Hạ hoàn toàn vô lực, ném mình vào trong sofa nhỏ: “Anh không cảm thấy tội lỗi sao?”

Chiêm Diệc Dương vô vị nhún nhún vai, ném quần áo lên trên giường, quay đầu cũng ngồi vào trong sofa nhỏ. Một người hơn 1m8 lại chen trong sofa nhỏ với cô, Hồ Nhất Hạ nhìn sofa dài đối diện, cơ hồ đứt hơi.

Thật muốn đá anh đi xuống, nhưng suy nghĩ biến chuyển, hung ác trên mặt Hồ Nhất Hạ nhất thời biến mất, ngược lại còn dùng bả vai thân mật đụng đụng anh: “Hay là. . . . Phái anh làm đại biểu thẳng thắn với bọn họ?”

Chiêm Diệc Dương vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười ngó ngó cô, lắc đầu.

Khuôn mặt tươi cười trắng trắng lại không có chỗ tốt, Hồ Nhất Hạ lập tức nâng lên vô ảnh cước đá tới, bắt đắc dĩ người khác tay mất lạnh lẽo đến làm người ta giận sôi, cô không có đập anh, ngược lại bị anh nhẹ nhàng linh hoạt nhấc lên, đảo mắt thành cô mềm mại vùi ở trong ngực anh.

Cô giống như một con mèo thở hổn hển phát giận, lại chỉ có thể mặc cho anh ôm, vuốt đầu của cô: “Gả cho anh không tốt sao?”

“Không tốt.” Hồ Nhất Hạ phối hợp cúi đầu rút chiếc nhẫn ra. Cả buổi chiều cô đã thử qua vô số lần, hôm nay vẫn không thể nào gỡ nó xuống, làm cô không khỏi suy tư một khả năng: chẳng lẽ mình phát sốt sốt đến thân thể cũng sưng lên?

“Anh có chỗ nào kém Hứa Phương Chu?”

Thần trí Hồ Nhất Hạ bị anh nhẹ nhàng linh hoạt kéo về, anh hỏi rất hài hước, Hồ Nhất Hạ trì hoãn, cũng không tính toán trả lời thật: “Anh biết chạy xe đạp không?”

“Không biết.”

“Anh có đi xem phim với bạn g chưa?”

Anh không trả lời. Hồ Nhất Hạ coi như là anh cam chịu, kéo khuôn mặt đồng tình nhìn anh: “Anh xem, chỉ hai việc này anh đã không bằng anh ta, anh còn có cái gì. . . .Ồ!”

Điện quang hỏa thạch, xâm nhập, môi lưỡi quán quýt —— Hồ Nhất Hạ lại hôn mê. Hồi lâu anh mới ngẩng đầu lên lần nữa, liếm chút nước miếng ở khóe miệng cô, nhìn cô mỉm cười: “Ánh mắt của em nói cho anh biết, điểm này hẳn ta không bằng được anh.”

Nói xong lại muốn liều mạng hôn xuống, Hồ Nhất Hạ mới vừa rồi nhất thời chưa chuẩn bị, lúc này tuyệt đối không để cho anh được như ý, vội vàng quay mặt đi.

Khi mình bị sốt thần chí không rõ rốt cuộc đã nói gì với anh, khiến anh trở nên cực kỳ chắc chắn với tất cả?

* * *

Dùng xong tiệc nhà, Hồ Nhất Hạ trừ ăn vô số món mùi vị cực kém, uống thuốc bổ khó có thể vào miệng, trừ vui vẻ nhận vô số quà tặng chúc mừng, trừ nhận được vô số kinh nghiệm nuôi con, trừ giả cười đến khóe miệng cứng ngắt —— cái gì khác cũng không có, lời nói mấu chốt nhất cũng thủy chung không thể nói ra khỏi miệng với Chu nữ sĩ.

Cuối cùng khi Chu nữ sĩ vỗ tay cô, ý vị sâu xa nói “Một số chiến hữu và bạn bè của ba chồng con cũng muốn gặp con, những chuyện này con cũng không cần quan tâm, chờ ba chồng con về để ông ta tự thu xếp.” Cái rãnh trong lòng Hồ Nhất Hạ, trong nháy mắt trôi đầy nước mắt.

Chiêm Diệc Dương lái xe, không nói tiếng nào, nhưng nhìn rõ ràng là vui vẻ, Hồ Nhất Hạ ngồi phịch ở chỗ ngồi kế tài xế, thật có ý nhảy khỏi xe: "Chúng ta nên làm

"Biện pháp cũ."

"Biện pháp cũ gì?"

"Trước khi chuyển bại lộ, mau sinh một đứa."

Hồ Nhất Hạ thật muốn dùng gậy gõ anh, đáng tiếc cô đã sớm không còn hơi sức rồi, còn chút sức cũng chỉ có thể đặt vào miệng nói một câu: "Tôi mới không sinh con với người đàn ông cả xe đạp cũng không biết đạp!"

Chiêm Diệc Dương không có nói gì thêm, Hồ Nhất Hạ tự tìm mất mặt, ôm dây an toàn ngủ. Cho đến khi đưa cô đến nhà trọ của Lãnh Tĩnh, anh cũng chỉ sờ sờ trên trán cô, xác nhận cô không còn sốt nữa, mới thả cô xuống xe.

Hồ Nhất Hạ lại không có sự bình tĩnh, mắt thấy anh muốn lái xe rời đi, Hồ Nhất Hạ khê cần răng, cuối cùng đánh một trận: "Chúng ta thật không thắng thần đi với Chu nữ sĩ?"

Chiêm Diệc Dương chống cùi chỏ trên cửa sổ nhìn cô, ánh mắt anh nhất định chính xác, áo khoác ngoài mua giúp cô thật là vừa, anh nhìn không khỏi híp híp mắt.

Anh không quá để ý vấn đề của cô, chỉ thuận miệng mà đáp: "Nếu như mà chúng ta thắng thần, em còn có thể sống rất tốt, mà ngày em gặp lại anh, chính là ở tang lễ của anh."

Tang —— lễ?

"Ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp."

Hôm nay trong đầu Hồ Nhất Hạ chỉ còn lại đầy kinh hãi, không để ý nghe anh nói cái gì, càng không để ý tới nhìn anh nâng cửa kính xe lên, khoe miệng nở nụ cười ranh mãnh

Hồ Nhất Hạ cứ như vậy "bay" trở về nhà trọ, người gác cổng kêu cô mấy lần cô mới nghe, mặt kinh hãi nhìn người gác cổng, đối phương sợ tới mức nhất thời thậm đã chí quên nói gì, thật lâu sau mới tiếp tục nói: "Sáng nay Lãnh cô cô đi công tác rồi, đưa tôi cái chìa khóa bảo đưa lại cho cô!"

"Cám ơn . . ." Về mặt này của cô ấy là đang nói cám ơn? Trên mặt rõ ràng chỉ viết hai chữ —— tang lễ!

Lãnh Tĩnh đi công tác, gửi tờ giấy cho cô:

Trong tủ lạnh chứa lương khô một tuần lễ, sẽ không cho cậu đói chết. Còn nữa, muốn ôn tồn với người đàn ông của cậu thì phải đến nhà anh ta ôn tồn, không cho phép mang đàn ông về nhà của mình!

Nếu như Lãnh Tĩnh ở đây, nhất định có thể giúp cô lựa chọn, rốt cuộc kết hôn thật, hay mặc cho người họ Chiêm bị Chu nữ sĩ chém chết. . . .

Cái vấn đề này vẫn quấy nhiễu Hồ Nhất Hạ, hại cô một đêm không có ngủ ngon, hôm sau tỉnh lại ngoài cửa sổ còn mờ tối, cô cũng không biết mấy giờ, mà lúc này, điện thoại riêng trong nhà đã vui sướng vang lên thật lâu.

Quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác không khác nào tội phạm, huống chi là đánh thức Hồ Nhất Hạ rạng sáng mới không dễ dàng ngủ đi, tội thêm một bậc, đối mặt tội phạm cô tự nhiên muốn hung thần ác sát, nhận điện thoại liền vận đủ tức giận: "Ai?"

Một tiếng quát ngắn này uy lực kinh người, Hồ Nhất Hạ tự nhận tội thiếu muốn đối phương sững sờ mấy giây, cơ hồ một giây kế tiếp đối phương đã nói: "Xuống. Anh ở dưới lầu nha em."

"Chiêm —— Diệc —— Dương?"

"Cùng nhau ăn sá

Hồ Nhất Hạ cúp điện thoại cái “cạch”, chui về chăn của mình thì trong miệng còn nói lẩm bẩm: “Mình sinh ra ảo giác, sinh ra ảo giác. . . .”

Cô không phải không dám tin tưởng, mà là không muốn tin tưởng — chỉ vì trước khi cô bị gọi tỉnh, đang nằm mơ thấy mình tham gia tang lễ của người họ Chiêm.

Bất đắc dĩ chưa bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, Hồ Nhất Hạ ngủ nướng nửa ngày, liều mạng bật lỗ tai, để tay xuống, tiếng chuông cửa lại vẫn không ngừng!

Cô hoàn toàn thua, mang gương mặt thiếu ngủ và một đầu tóc như cỏ dại đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa, tinh thần phấn chấn, không phải Chiêm Diệc Dương thì là ai?

Người họ Chiêm là khách không mời mà đến xuất hiện, Hồ Nhất Hạ hoàn toàn không còn giấc ngủ rồi, bị một đôi mắt ửng của người họ Chiêm nhìn chăm chú vào, đánh rằng rửa mặt thay y phục tất cả đều hoàn thành ở trong 10 phút đồng hồ, Hồ Nhất Hạ mang gương mặt cực kỳ oán niệm bị anh dẫn tới lầu dưới, bị anh dẫn tới —

Trước mặt một chiếc xe đạp mới tinh.

Hồ Nhất Hạ hoàn toàn sững sốt, nhìn xe đạp, cô sững sờ, Chiêm Diệc Dương chỉ giơ ngón tay cái lên, chỉ chỉ chỗ ngồi sau xe: “Lên xe. . .”

37. Chương 37

Cõi đời này có thể nói hai chữ “Lên xe” phong cách như vậy, thật giống như lên là cỗ xe thể thao cao cấp mà không phải xe đạp, có lẽ chỉ có người đàn ông trước mặt này thôi.

Hồ Nhất Hạ hồ nghi, tỉ mỉ quan sát xe này, lại tỏ ra nhẹ nhàng: “Anh xác định anh sẽ không đạp xe đạp chở em vào trong rãnh c chứ?”

Người họ Chiêm hiển nhiên không có ý định giải thích với cô, cười, cực đối trá: “Hiện tại anh lấy thân phận cấp trên ra lệnh cho em, lên xe.”

“Nói như vậy, té bị thương thì coi là tai nạn lao động?”

“Ề hèm.”

Hồ Nhất Hạ bất đắc dĩ, đặt mông ngồi xuống, đôi tay vòng ra trước, ôm ngang hông của anh, tuyệt không khách khí. Sống lưng Chiêm Diệc Dương cứng đờ, sững sốt hai giây mới giẫm bàn đạp, nghênh ngang rời đi.

Người họ Chiêm chạy không tính nhanh, nhưng rất ổn, ngoài mặt vẫn là thân hình cao lớn, khí thế tinh anh, nhưng sống lưng cứng ngắc lại tỏ rõ anh là người mới học.

Hồ Nhất Hạ chưa từng thấy bộ dáng thận trọng của anh, biết mình sẽ không có nguy hiểm tánh mạng, cô bắt đầu không thành thật rồi, cặp chân lúc ẩn lúc hiện, bắt đầu cả cà lưng anh, vẫn không quên nhạo báng: “Cấp trên đại nhân, ngài chạy xe đạp đi làm việc gì?”

Chiêm Diệc Dương bởi vì cô ở phía sau quá rối, nên giọng nói thật công khai đường hoàng như bất kỳ người đàn ông nào khi yêu, “Công việc duy nhất hôm nay: hẹn hò.”

Hồ Nhất Hạ lung lay nửa ngày không chiếm được đáp lại, cũng mệt mỏi, thứ nhất tự biết không thú vị, thứ hai gió này quả thật lớn, thổi vào khiến cô hận không thể chạm vào thịt của người họ Chiêm để chiếm chút nhiệt độ.

Nhưng ngại vì hình tượng vấn đề cá nhân, ngại chui vào trong áo khoác của một người đàn ông, không thể làm gì khác hơn là đành hoàng dần vào sống lưng anh tránh gió.

Nửa giờ sau.

Anh càng chạy càng thuận, Hồ Nhất Hạ lại ngày càng nhịn không được, dưới mũi đầy nước mũi, cả người run run, rất cuộc, đầu hàng: “Chúng ta thuê xe đi đi!”

Thanh âm của cô bị gió mạnh thổi vào tai anh, khiến anh cười khê một tiếng: “Không phải em nói như vậy rất lãng mạn sao?”

“Lãng mạn con quỷ!” Cô cả giận nói, tức giận vừa thoáng qua liền bị gió làm tan rã không còn, chỉ để lại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Nếu như anh làm như vậy là vì hủy diệt những thứ có liên quan với Hứa Phương Chu, mục đích của tên gian thương này đã đạt đến, “Lãng mạn” như vậy, cả đời cô cũng không muốn nữa. . . .

Hồ Nhất Hạ bị suy đoán xảo trá của mình làm sợ, chẳng lẽ pha trộn với gian thương quá lâu, mưa dầm thấm đất? Âm thầm xấu hổ: “Hiện tại em chỉ muốn hơi khí âm. . . .”

Cô chà xát lỗ mũi, hít hít nước mũi, không đợi Chiêm Diệc Dương dừng hẳn, cũng đã nhảy xuống như mèo, thuận tay gọi một chiếc taxi, Chiêm Diệc Dương chỉ kịp đặt xe đạp ở ven đường, liền bị cô kéo lưng quần đi đến taxi.

Tài xế quảng tới ánh mắt khâm phục: “Trời đang rất lạnh còn đạp xe à? Hiện tại người trẻ tuổi rất ít có tinh thần vận động như vậy.”

Đầy ngập buồn bã của Hồ Nhất Hạ hóa thành một dòng nước mũi, lặng lẽ trượt xuống. . . .

Mới vừa bị gió lớn thổi suốt đường, thổi đến ruột cô đều rối loạn rồi, xe taxi đến chỗ cô còn chưa có trở lại bình thường, nường nhờ khí ẩm trong xe không muốn xuống.

Cuối cùng vẫn là Chiêm Diệc Dương ôm hông của cô kéo cô xuống xe taxi, tay trong tay dẫn cô vào nhà hàng.

Đến nhà hàng, Hồ Nhất Hạ từ cửa kính nhìn mình, đầu Cleopatra êm đẹp nghiêm nhiên bị thổi thành kiểu tóc sắc nhọn, t không đành lòng nhìn lại lần thứ hai.

Vừa vén tóc vừa liếc xéo người họ Chiêm một cái, Hồ Nhất Hạ chỉ có thể than thở, sao cô cảm thấy gương mặt của tiểu tử này bị gió thổi trúng lại càng cứng rắn hơn? Thậm chí ngay cả tóc anh cũng không loạn.

Một áo mũ chỉnh tề —— không! —— một mặt người dạ thú!

Hồ Nhất Hạ thật muốn đưa tay đến đánh đầu anh sờ hai cái, thử xem anh rốt cuộc dùng loại keo gì, cũng may rất nhanh lực chú ý của cô bị thức ăn hấp dẫn đi, lấy tờ thực đơn liền chạy tới bàn buffet, không để ý tới cái khác nữa.

Chiêm Diệc Dương liếc mắt người hai mắt tỏa ánh sáng, bưng cái đĩa vọt qua lại, bắt đặc dĩ cười, vừa cởi áo khoác vừa ngồi xuống.

Hồ Nhất Hạ rất nhanh đã lấy thức ăn đầy bàn, trong đầu buồn bực cuồng ăn.

Người khác nhất thời cao hứng liền hại cô hứng gió lâu vậy, hiện tại sớm qua thời gian ăn sáng, cô đã sắp đói ngất lịm rồi, thật vất vả ngồi xuống hưởng thụ thức ăn ngon, người đàn ông đối diện lại cầm nĩa chiếm đoạt thức ăn trong đĩa của cô, một chút xấu hổ cũng không có ——

Hồ Nhất Hạ hận hận trong lòng, ngậm nguyên miếng thịt dê ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt nhìn anh: “Anh muốn ăn không biết tự đi lấy sao?”

“Mấy món của em có vẻ ăn ngon.”

Một tay Chiêm Diệc Dương chống cằm, không hề chớp mắt nhìn cô, hành động này có vẻ hơi dịu dàng, tâm tư của Hồ Nhất Hạ lại bắt đầu tác quái, không thể làm gì khác hơn là nuốt xuống cơn tức này, cúi đầu tiếp tục chiến đấu cùng thức ăn.

Sau một phen gió mây tàn phá, cô rốt cuộc no đ

Lúc này mới nhớ tới chuyện “Hình tượng”, tự nhận ưu nhã cầm lên một góc khăn ăn, lau lau khóe miệng: “Cấp trên đại nhân, em đã mạo hiểm bị phát sốt lần nữa chạy ra đây ăn cơm với ngài, bữa này ngài mời?”

Chiêm Diệc Dương không thể cho ý kiến, thuận tay liền đặt một vật ở trên bàn, Hồ Nhất Hạ vô ý thoáng nhìn, sửng sốt một chút —— đó là điện thoại di động của cô.

“Bảo vệ tìm được trên sân thượng, rút bể, giờ chúng ta đi xem phụ, thuận tiện sửa điện thoại di động.”

Rốt cuộc có thể thoát khỏi tiếng chuông đoạt mệnh của anh rồi. . . “Không cần, em mua một cái máy mới là được.”

Cô vừa nói vừa mở cái nắp sau lưng lấy sim ra, lại bị anh đè lại cổ tay: “Anh không muốn thu tiếng chuông lần nữa.”

Chút tâm tư của mình lại bị xuyên thủng, Hồ Nhất Hạ thật ưu tư, yên lặng cất di động vào trong túi: “Xem phim gì?”

Chiêm Diệc Dương nhú nhú mày, tựa như không thể tưởng tượng nổi: “Phối hợp như vậy?”

Hồ Nhất Hạ nhún nhún vai, ghim một trái cà chua nhỏ cuối cùng nhét vào trong miệng, nghĩ thầm mình đã chuẩn bị thẳng thắn với mọi người, trước khi anh chết thắm ở trong tay Chu nữ sĩ, thỏa mãn anh một lần cuối cùng đi. . . .

Điện thoại di động được đưa đến tiệm 3C, được cho biết nửa giờ sau là có thể tới lấy, sau đó chạy thẳng tới rạp phim, vừa nhìn khu bán vé, ơ a! Náo nhiệt!

Người trẻ tuổi có đôi có cặp mua vé rất nhiều, hứng thú giả nai của Hồ Nhất Hạ vừa đi lên, dừng lại cũng không được, học cô gái xếp hàng ở phía trước, một tay kéo tay áo Chiêm Diệc Dương lắc lắc, một ngón tay chỉ một bộ phim hài trên màn hình điện tử, thanh âm nũng nịu xem bộ này!”

Hiển nhiên vị nam sĩ bên cạnh cô khó dụ hơn chàng trai bên cạnh cô gái đó nhiều: “Không có ích lợi.”

“Vậy chúng ta xem bộ này!”

Chiêm Diệc Dương vẫn lộ ra ghét bỏ.

Phim mới thật nhiều, trong ngoài nước đều có, Popcorn Chiêm Diệc Dương mua cho cô cũng sắp ăn xong rồi, hai người còn chưa thống nhất ý kiến.

Cổ tình người đàn ông này âm hiểm xảo trá, gây gổ với anh cũng không được, muốn cô ra vẻ dịu dàng, đeo bám dai dẳng buộc anh nhân nhượng, cô lại xị mặt không được, bất đắc dĩ cô chỉ còn tức giận, tức giận đến khu nghỉ ngơi.

Cắn ống hút cola, nhìn cảnh tượng người ta xếp thành hai hàng dài bất mãn hừ hừ: “Anh xem họ đều biết nhường bạn gái!”

“Xem bộ không có ích lợi cũng được ——”

Chiêm Diệc Dương ghé vào bên tai cô nói nhẹ nhàng, ánh mắt Hồ Nhất Hạ nhất thời sáng lên, sợ anh đổi ý, “Vụt” đứng lên, nhìn chuẩn khu bán vé, chui vào như con lươn, nhưng chưa đi ra hai bước liền bị anh kéo về.

“Thế nào? Nhanh như vậy đã đổi ý.”

Hồ Nhất Hạ vừa oán trách vừa ngoái đầu nhìn lại, sửng sốt.

Trước mặt là gương mặt nghiêm túc của anh, thời điểm anh không cười thật kinh người, làm cho người ta có cảm giác bị áp bức vô hình, áp bức đến nhịp tim cô bắt đầu gia tăng tốc độ, thành. . . . thích. . . .

”—— làm bạn gái của

Bùm bùm bùm.

Hồ Nhất Hạ lo lắng cơ tim của mình sẽ tắc nghẽn mà chết, phản xạ có điều kiện rút tay về, “Đến giờ rồi, em đi lấy điện thoại, anh ủy tiện chọn một bộ!”

Thanh âm cô càng kéo càng xa, không quay đầu lại đi mất, Chiêm Diệc Dương đứng nghiêm tại chỗ, nhìn lòng bàn tay trống không, đột nhiên cảm thấy mình có chút buồn cười.

Hồ Nhất Hạ chạy trốn thẳng từ rạp phim đến tiệm 3C, nhìn đồng hồ, lại chỉ dùng chưa tới 5 phút.

Thở không ra hơi vỗ tiền lên bàn, nhân viên vốn còn muốn tán gẫu vài câu, thường thức mỹ sắc thêm một lát, trong nháy mắt đã bị tư thế này hù dọa, lập tức kính cẩn lễ phép đưa di động về.

Thấy cô gái hung dữ này cầm điện thoại di động còn chưa đi, nhân viên chỉ kém giơ tay lên thề: “Chỉ là mạch điện có vấn đề mà thôi, thật! Đã sửa xong, thật!”

Từ cửa sổ tiệm 3C có thể nhìn thấy tấm biển rạp phim, nhưng đột nhiên cô không đi, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết mình rốt cuộc đang rối rắm cái gì, cho nên nường nhờ trong tiệm kiểm tra điện thoại di động.

Mở máy không thành vấn đề, nghe điện thoại và nhắn tin cũng không trở ngại chút nào, nhân viên thật thỏ phào nhẹ nhõm.

Nhìn nhìn lại cô gái hung dữ này, ngón tay phát phát trên màn hình, tràn đầy đều là ba chữ “Nhà tư bản”, sắc mặt càng ngày càng kém.

Đêm bị nhốt trên sân thượng, anh rốt cuộc gọi bao nhiêu điện thoại cho cô?

Nhiều đến Hồ Nhất Hạ không đành lòng nhìn lại, cũng không dám mở hộp thư tin nhắn, chỉ có thể vội vàng lật xuống, lật tới phía sau thấy Lãnh Tinh gọi tới, rốt cuộc nhẹ một hơi, nhưng không hoàn toàn buông lỏng, tim lại nhấc lên ——

Hai lời nhắn lại, đến từ, Hứa Phương Chu.

“Là anh, Hứa Phương Chu, anh. . . . Khi đó không nên nói nặng lời với em, thật xin lỗi. Buổi trưa ngày mai anh bay đến Luân Đôn nhậm chức, nếu như em có thể, chúng ta có thể. . . .”

Anh chưa nói xong.

Lời nhắn thứ hai, ngữ điệu không còn cương cứng như thế, lại vẫn là muốn nói lại thôi: “Vẫn là anh. Thật ra thì anh muốn nói. . . . Anh tận lực về nước sau mùa xuân, đến lúc đó chúng ta hẹn nữa, như thế nào? Đúng rồi, chúc em hạnh phúc, còn có. . . . Hẹn gặp lại.”

Ngày mai? Không phải là hôm nay sao?

Chờ Hồ Nhất Hạ phản ứng kịp, cô đã vọt tới ven đường cản lại xe taxi, lúc này ngẩng đầu, nhìn bảng hiệu rạp phim đối diện.

Tay kéo cửa của cô cứng chùng 5 giây, cuối cùng vẫn còn thu hồi tầm mắt, trong đầu buồn bực mở cửa xe ngồi lên, thanh âm căng thẳng như dây cung: “Sân bay!”

Xe đi một mạch, cô luôn gọi cho Hứa Phương Chu, thủy chung không thông, Hồ Nhất Hạ cũng không biết cụ thể mình gọi bao nhiêu lần, cho đến điện thoại di động của cô hết pin, cho đến xe taxi đưa cô đến sân bay.

Chạy như điên vào đại sảnh sân bay, trời lạnh như thế này cô lại chạy ra đầy mồ hôi, “Buổi trưa. . . . Bay Luân Đôn. . . .”

Cô hỏi thật dứt quãng, nhân viên hậu cần mặt đất kiên nhẫn nghe, đáp án cho ra lại đẩy người ta xuống mười tám tầng địa ngục: “Xin lỗi tiểu thư, máy bay đã cất cánh nửa giờ trước rồi.”

“Không thể nào đâu, còn chưa tới 12 giờ! Cô giúp tôi tra lại đi, một người tên là Hứa Phương Chu.”

Nhân viên hậu cần mặt đất mỉm cười lắc đầu.

Nhìn khuôn mặt tươi cười nghề nghiệp hóa này, lỗ mũi Hồ Nhất Hạ đột nhiên đau xót.

Năm đó Hứa Phương Chu gạt cô xuất ngoại du học, cô cũng chạy tới sân bay như thế này, cố tình gây sự cộng thêm la lối om sòm ăn vạ, bị bảo vệ đè lại, cô liền khóc lóc đầy nước mắt nước mũi, khóc đến người xem nào nhiệt đều không nhẫn tâm, khóc đến Hứa Phương Chu đã qua kiểm an cũng xông về.

Vẫn còn nhớ đến lúc ấy hai người mặt đối mặt ngồi ở trong phòng bảo vệ, Hứa Phương Chu đưa tay giúp cô lau mắt, trong bất đắc dĩ tựa hồ còn có mừng rỡ: “Sao em lại không làm cho người ta yên tâm như vậy?”

Sợ mình không kìm hãm được lại rơi lệ, nhưng rơi xuống cũng chỉ là một dòng nước mũi. Hồ Nhất Hạ hít lỗ mũi, chậm rãi xoay người, từng bước từng bước trở về đường cũ, mặc cho hai người nhỏ tranh cãi hăng say trong óc.

A: người nói người chạy nơi này làm chi!

B:

A: cho là mình có thể bách chúc theo cách kinh thiên địa khiếp quỷ thần năm đó? Cả một cái bóng người cũng không thấy!

B:

A: vì một người đàn ông hoàn toàn không xem trọng người mà buông tha Popcorn thơm ngào ngạt, buông tha một bộ phim vừa ra lò, còn buông tha một người đàn ông có sắc đẹp thay cơm khách, người không cảm thấy mình rất buồn cười sao?

A cười đùa cợt

B bị đánh đến chết rồi.

Người đàn ông có sắc đẹp thay cơm này có lẽ vẫn còn si ngốc chờ ở rạp phim —— nghĩ như vậy liền thấy không tồi, tối thiểu còn có thể cho cô chút tự tin, Hồ Nhất Hạ tìm được điện thoại công cộng, bằng trí nhớ gọi điện thoại cho Chiêm Diệc Dương, chỉ chốc lát sau liền được nhận.

Mình lại nhớ mã số của anh ta, Hồ Nhất Hạ không khỏi ngạc nhiên, đầu kia là thanh âm không chút phập phồng, càng thêm làm cô kinh ngạc: “Hồ Nhất Hạ?”

Vẫn bị gọi Tiểu Hồ Ly, đột nhiên từ trong miệng anh nghe được tên thật, cô không khỏi sửng sốt, “A, là, là em.”

“Ở đâu?”

Vừa nhận liền hỏi vấn đề này, giọng nói còn lạnh như thế, Hồ Nhất Hạ nhất thời ấp úng không biết trả lời thế nào, Chiêm Diệc Dương cũng không tính đợi cô mở miệng, hỏi ngược lại: “Sân bay?”

o_O!!

Hồ Nhất Hạ không thể không nuốt ngụm nước miếng ngăn chặn đầy ngập khiếp sợ, tròn mắt xoay động, năng lực ứng biến trong nháy mắt liền bị kích phát ra: “Hiện tại em có chút việc, hay chúng ta đổi xuống xem buổi trưa!”

“Không cần.”

Hồ Nhất Hạ ngắt ra.

“Vĩnh viễn không cần.” Chiêm Diệc Dương lạnh lùng bổ sung.

* * *

Ngày tháng của Hồ Nhất Hạ, tựa hồ lại trở về nước sôi lửa bỏng khi mới vào chức phụ tá, có lẽ, bây giờ tình trạng còn hồng hét hơn nước sôi lửa bỏng ——

Nước trà? Không cần cô đưa.

Làm thêm giờ? Không có phần của cô.

Hành trình? Không cần cô phụ trách.

Văn kiện? Không cần qua tay cô rồi.

Bàn đàm phán, bàn hội nghị, buổi đấu giá, phòng tennis, phòng tập thể thao, sân đánh Golf? Không cần cô cùng đi nữa.

Ngày Hồ Nhất Hạ hoàn toàn luân lạc làm người rồi rãnh trong phòng làm việc, đồng nghiệp nói bóng nói gió: “Tôi vừa nghe nói Bộ trưởng bộ tiêu thụ 9 muốn cô trở về, tin tức này có phải thật không?”

Những ngày cô trăm phương ngàn kế muốn trở lại bộ tiêu thụ 9, quả thật đã từng nhờ Mất Kiếng Gia, mấy tháng trước Mất Kiếng Gia đã mở miệng với phó tổng, nhưng cho tới bây giờ tin tức này mới tuyên dương ra, Hồ Nhất Hạ xác định, nhất định cùng với khăng định, là người nào đó âm hiểm xảo trá mượn miệng mọi người tuyên bố với cô: gia nổi giận, muốn dứt khoát hoàn toàn với cô.

Rất dễ nhận thấy, đồng nghiệp và cô có chút tương tự, rồi lại lý giải rất giống nhau:

“Tiểu Hồ, nghe chị một câu, sau này đừng gần với Hứa phó, đoán chừng chính là tiếng gió này bay tới trong lỗ tai Chiêm Phó tổng, em mới càng ngày càng thảm. Nửa giang sơn của Ngải Thế Thụy ở Á Thái đều dựa vào họ Chiêm đánh được, toàn bộ thực quyền trong tay anh, ai cũng không dám nói hai lời, Phó tổng chấp hành, phó tổng thường vụ . . . đều là mây tro tổng bộ lo lắng bánh ngọt này làm quá lớn mới phá cách đề bạt Hứa phó, chia bớt ích lợi, nếu quan hệ của Hứa phó còn tiếp tục không rõ nữa, Chiêm Phó tổng cho em về bộ tiêu thụ 9 là nhỏ, trực tiếp đá người ra Ngải Thế Thụy, thì nguy rồi!”

Nhìn gương mặt tâm tình phức tạp của đồng nghiệp, Hồ Nhất Hạ cười khan: “Em đi pha ly cà phê.”

Ở trong phòng trà, cô khuấy nhẹ cà phê trong ly, phối hợp trong miệng nói lẩm bẩm: “Không phải một bộ phim thôi, đến nỗi này sao? Quỷ hẹp hòi! Quỷ mang thù! Quỷ khó chịu! Quỷ gây thơ!”

Quơ múa thìa nhỏ còn chưa đủ cho cô hết giận, Hồ Nhất Hạ ngửa đầu liền rót cà phê vào mồm, kết quả lại là ——“A! ! !” —— tức chưa tiêu đi, đã bị phồng nặng.

Hồ Nhất Hạ rốt cuộc có việc làm —— chạy đến bệnh viện.

Đầu lưỡi bị phồng đến nổi lên hai bọt nước, tuân lời dặn của bác sĩ ăn cháo loãng hai ngày, ăn đến cô cũng hỗn loạn.

Lãnh Tĩnh đang ở Hongkong, cô cả cháo cũng không có ăn, Lãnh Tĩnh sợ cô nuôi Husky chết, nên gửi nó ở nhà hàng xóm, ngay cả đối tượng tán gẫu cô cũng bị mất, dưới tình huống lương thực vật chất và lương thực tinh thần đồng thời thiếu sót, đến ngày thứ ba, Hồ Nhất Hạ hoàn toàn nghỉ cơm.

Hồ Nhất Hạ lại cảm giác mình không phải nghỉ cơm, mà là điên rồi ——

Nếu không sao cô luôn không nhận được mong đợi các vụ vô tình gặp được hoang đường ở bãi đậu xe, thang máy, phòng ăn nhân viên?

Ngày thứ tư, Hồ Nhất Hạ hoàn toàn bị dán nhãn “người rồi rãnh trong phòng làm việc” không thể thành công vô tình gặp được người họ Chiêm, lại đụng phải phụ tá hành chánh nhiều ngày không thấy.

Lúc ấy cô đang ăn cháo trắng trong phòng ăn nhân viên bên cạnh là nữ QQ đang ngồi ăn cơm heo quay ngẫu nhiên.

“Không phải chị đã nói muốn giữ vững vóc người sao, sao còn ăn đồ dầu mỡ thế? Chúng ta uống cháo chung đi!” Hồ Nhất Hạ cười híp mắt dụ dỗ, nâng chén cháo đến trước mặt nữ QQ như hiến vật quý.

Nữ QQ ghét bỏ nhìn cháo trong chén cô, ngón tay cắt tỉa hết sức xinh đẹp tiếp tục bài tập dã man: “Em cũng không phải không biết cơm heo quay là bảo vật của Ngải Thế Thụy ta, một tuần bảy ngày chỉ có hôm nay hạn chế cung ứng. Chị ngày ngày vút ánh mắt quyến rũ cho em trai ở phòng ăn cậu ta mới chịu giữ hai phần cho chị, không hề dễ dàng, không ăn thật xin lỗi mình. . .”

Nói xong vẫn chưa thỏa mãn lắc lắc đầu ngón tay sáng loáng, hai người đối lập, Hồ Nhất Hạ càng ăn càng không ngon, đang lúc này, ngẩng đầu nhìn thấy phụ tá hành chánh từ bên ngoài đi vào.

Nhất thời, Hồ Nhất Hạ elen tinh thần!

Làm bộ bụng cháo đi tới bàn phụ tá hành chánh: “Thật là trùng hợp a!”

Phụ tá hành chánh tựa hồ không có bận rộn như bình thường, trò chuyện với cô rất vui mừng, cũng không gấp đi, Hồ Nhất Hạ cực kỳ thấp thỏm nói bóng nói gió, dò thăm cuối cùng, lại được báo cho: “Phó tổng xin nghỉ ba ngày, cô không biết?”

“A, ha ha” trên mặt Hồ Nhất Hạ hiện nụ cười yếu ớt, “Khó trách hiện tại anh nhàn rỗi vậy. . .”

“Đúng vậy, đi theo Phó tổng làm việc điên cuồng quá lâu, đột nhiên rảnh rỗi, tôi thật không thích ứng.”

Thanh âm của phụ tá hành chánh vào tai trái, ra tai phải, tâm tư của cô đã sớm bay xa, trong đầu chỉ nhộn nhạo một câu như vậy: xin nghỉ ba ngày? Ngã bệnh?

Tuần lễ thời trang ở Hongkong kết thúc, Lãnh Tinh kéo túi lớn túi nhỏ chiến lợi phẩm về nhà, mở cửa liền nhìn thấy Hồ Nhất Hạ ngồi ở trên chiếu kê bàn trà, đang cầm ly mì ăn liền cảm động rơi nước mắt.

Lãnh Tinh bị chọc cho thậm chí quên đi vào, giơ lên một cái túi kể cửa cười lên: “Một ly mì ăn liền mà thôi, cũng không phải là Mãn Hán toàn tiệc, cậu có cần thế không?”

Trên nĩa nhựa cuốn đầy sợi mì, bị Hồ Nhất Hạ ngậm hết, nhai say sưa ngon lành, còn cố nói chuyện, nhưng chỉ có thể nói mơ hồ không rõ: “Hôm nay đầu lưỡi mình mới hoàn toàn hết sưng, mình thật vất vả mới có thể ăn cay, có thể không kích động sao?”

“Nhóc con, mấy ngày mình không có ở đây cậu sống thảm thế sao?”

Hồ Nhất Hạ mút lấy sợi mì cuồng gật đầu.

Lãnh Tinh vừa lắc đầu vừa than thở, cũng không nhẫn tâm sửa sang lại chiến lợi phẩm, vừa cởi áo khoác ngoài liền trực tiếp vào phòng bếp nấu ăn, hỏa tốc giải quyết hai món xào bưng đến trước mặt cô.

Lãnh Tinh qua chỗ hàng xóm ôm Husky trở về, tốn không hơn 5 phút, trở lại lại phát hiện hai món xào đã bị ăn hết không còn, Hồ đồng chí vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm miệng, lấy chén về, chuẩn bị giết chết phần nước mì ăn liền cuối cùng.

“Mình còn tưởng rằng cậu và người đàn ông của cậu đang hưởng thụ thế giới hai người!”

Lời này của Lãnh Tinh còn cay hơn món cay ở trước mặt, Hồ Nhất Hạ bị sặc ho khan liên tiếp, thật vất vả trở lại bình thường, chỉ thiếu vổ bàn: “Không dám! Đã N ngày mình chưa gặp nhà tư bản rồi, sau này cả đời cũng không muốn gặp lại anh ta!”

Tiểu Hắc bị dọa đến kêu ô ô, Lãnh Tinh vượt lòng Tiểu Hắc, trầm mặc một hồi, giống như suy tính cái gì, cô lại thử dò xét: “Ô a, cậu là thừa nhận anh ta là người đàn ông của cậu? Thật đáng mừng nha!”

Hồ Nhất Hạ trong nháy mắt bị đánh về nguyên hình, lấp bắp cúi đầu mút sợi mì, trong thanh âm không có một chút vui sướng: “Ba mình đã mua nhà ỉnh, đang chuẩn bị chờ cậu trở về chúng ta liền dọn nhà, xe mình đặt trước mấy ngày nữa sẽ được đưa đến nhà mới, từ nay về sau hai ta cứ như vậy sống nương tựa lẫn nhau thôi.”

“Ba mẹ cậu mua nhà mới là muốn cho cậu kết hôn, không phải làm cho cậu dùng làm quý tộc độc thân.”

Lời này Hồ Nhất Hạ chỉ xem như gió bên tai, phối hợp tiếp tục nói: “Mình còn tìm một người bạn cùng nhà cho chúng ta, là đồng nghiệp ở bộ tiêu thụ 9 của mình, cô ấy đặc biệt rất thú vị, trong tay cũng có rất nhiều trai đẹp, cứ như vậy đi, ngộp trong vàng son cũng là cách sống thật tốt.”

Nghe đến có trai đẹp, Tiểu Hắc hưng phấn kêu ô ô, Hồ Nhất Hạ đưa tay trêu chọc nó lỗ tai: “Mi không cần gấp, chờ mi trưởng thành mẹ nuôi nhất định tìm i một cô nàng trẻ tuổi.”

Tiểu Hắc vui trong ngực Lãnh Tinh, hài lòng cười. . .

Hồ Nhất Hạ lại cười không nổi, Lãnh Tinh càng cười không nổi, khẽ cắn răng, nhất thời trở nên nặng nề: “Hồ Ly, mình nói với cậu một việc, cậu phải chuẩn bị.”

“Gì?” Cô chán đến chết đùa lỗ tai Tiểu Hắc.

“Hình như mình thấy nhà tư bản ở Hongkong.”

“Oh. . .”

“Cậu nói mấy ngày rồi chưa gặp anh ta, có phải anh ta đi Hongkong rồi không?”

“Anh ta đến sao Hỏa cũng không liên quan mình.”

Thấy vẻ mặt Hồ Nhất Hạ không có biến động gì, Lãnh Tĩnh do dự một chút vẫn lựa chọn tiếp tục: “Tuần lễ thời trang lần này Hồ thiết kế sư cũng đi, cô có một buổi trình diễn, chúng tôi cũng đi theo cô ta phỏng vấn, mấy ngày trước trên đường xảy ra vài việc, chúng tôi ngồi xe không có chuyện gì, mình cô lái xe hơi nhỏ lại xảy ra ngoài ý muốn, khi mình đến bệnh viện thăm bệnh thấy —— có một người đàn ông, bóng lưng rất giống anh ta.”

Trên mặt Hồ Nhất Hạ vẫn không có biểu tình gì, thay cô trả lời, là tiếng kêu đau “Âu” của Tiểu Hắc —— mẹ nuôi bất tri bất giác dùng sức mạnh hơn, làm đau lỗ tai nó.

Tiếng bất mãn của Tiểu Hắc truyền vào tai, Hồ Nhất Hạ nhất thời sợ, vội vàng xoa xoa bụng của nó trấn an: “Stop! Mình mới không quan tâm !”

Rửa chén rồi tắm đến một nửa, tinh thần dần dần mơ hồ, Hồ Nhất Hạ mãnh liệt cảnh tỉnh: Stop! Tôi mới không quan tâm !

Mặt nạ mới thoa một nửa, nhìn chiếc nhẫn kim cương đoan chánh ở trên bàn trang điểm mất hồn lần nữa, Hồ Nhất Hạ vội vàng lắc đầu: Tôi mới không quan tâm ! Ngày mai sẽ bán chiếc nhẫn đi lấy tiền!”

Ở trên giường trần trọc trở mình đến nửa đêm, Hồ Nhất Hạ mở mắt ngồi dậy, hung hăng vuốt vuốt mái tóc, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức, còn chưa tới 12 giờ. Cô lập tức phủ thêm áo ngủ, quẹo quẹo xông vào phòng Lãnh Tĩnh.

Đêm dài vắng vẻ, Lãnh Tĩnh đang thêm thất cho bản thiết kế trên máy vi tính, chỉ có tiếng gõ phím và một chiếc đèn sáng, chung quanh đều mờ tối, đột nhiên ngay phía trước bay tới một tiếng quỷ mị: “Cô. . .”

Lãnh Tĩnh lại ý thức ngẩng đầu, phía trước rõ ràng hiện ra một gương mặt trắng bệch ——

Lãnh Tĩnh sợ run nửa giây, nhất thời nhảy lên cao ba thước, cái ghế “lạch cạch” một tiếng bị đụng ngã trên mặt đất, nương theo Lãnh Tĩnh thét lên một tiếng : ”Ôi mẹ nó! Cậu muốn hù chết mình à

Hồ Nhất Hạ đưa ra đôi mắt đầy tơ máu, từ nơi mờ mờ chuyển đến chỗ sáng: “Mình quyết định, chúng ta tối nay liền dọn nhà.”

Trong nhà mới đã có đủ đồ dùng, hai người Lãnh, Tĩnh kéo hai cái va ly 18 tác liền xong bước đầu tiên của việc dọn nhà.

Trong bể bơi còn chưa kịp chứa nước, Lãnh Tĩnh đi tới đi lui trong bể bơi, đã sớm hết cả buồn ngủ: “Đồng nghiệp cậu khi nào đến? Chờ cô ấy chọn phòng !”

Hồ Nhất Hạ ngồi ở bên bể bơi, cặp chân lắc lắc: “Lúc mình gọi cho cô ấy, cô ấy vẫn còn ở Richy uống rượu cua trai đẹp, đợi thêm một lát thôi.”

Quả nhiên cảm thấy buồn bức là do ở trong căn nhà nhỏ đó, ở chỗ này cô cũng không có suy nghĩ lung tung, quả nhiên là cây chuyển chết, người chuyển sống. . . .

Đang cảm thán như vậy, di động của Hồ Nhất Hạ vang lên, nữ QQ cười hì hì: “Chị lập tức tới ngay, Tiểu Hồ Ly, mau tới mở cửa cho chị!”

Hồ Nhất Hạ lập tức kêu Lãnh Tĩnh đi chung để làm quen, quả nhiên, ở cạnh cổng không đến mấy phút, liền nhìn thấy trên xe taxi xa xa có một bóng dáng yếu điệu đi xuống.

Lãnh Tĩnh phì cười: “Chắc chắc, bấu vật. Còn là một bấu vật buổi tối khuya đeo kính mát.”

Nữ QQ mang giày cao gót xinh đẹp đi tới, vào cửa chính mới tháo mắt kính xuống, đôi mắt bị trang điểm đến mức to dọa người ngó ngó chung quanh.

“Tiểu Hồ Ly, em thật có căn nhà rất lớn, chị còn tưởng rằng em gạt chị!” Lại ngó ngó người bên cạnh Hồ Nhất Hạ, “Lãnh Tĩnh đúng không? Cho chị ôm cái!”

Lãnh Tinh rộng rãi ôm cái ôm, chỉ khổ cho Tiểu Hắc trong ngực cô, bị một mùi nước hoa sắc đến trong giấc mộng cũng nhảy mũi, Lãnh Tinh vội vàng để Tiểu Hắc qua một bên: “Hồ Ly cứ bảo chị là nữ QQ, em còn chưa biết tên thật của chị.”

“Chân Kỳ Nga.”

Chân Kỳ Nga. . . . Chân Xí Nga (chim cánh cụt, Xí đọc cùng âm với Kỳ)?

Lãnh Tinh mím môi nín cười, nữ QQ thấy thế chỉ vô vị vung tay lên, không thèm để ý chút nào: “Em cứ cười đi, chị cũng bị cười quen. Bởi vì tên này, nên chị không dùng MSN, lúc Tencent (là tên của công ty QQ, biểu tượng là chim cánh cụt) và 360 tranh đấu, chị cũng kiên định đứng bên phe thiểu số của người nhà (ý chỉ QQ, vì QQ là do người TQ lập). . . .”

Nữ QQ và Lãnh Tinh càng tán gẫu càng vui mừng, Hồ Nhất Hạ chỉ trợn to hai mắt nhìn, hai người này thân thiết quá nhanh. Hồ Nhất Hạ nhìn đồng hồ, nhất thời tỏ vẻ như đại gia, vội vàng vỗ tay ý bảo: “Các mỹ nữ, chọn gian phòng đi ngủ đi, ngày mai chúng ta đều phải đi làm!”

* * *

Hồ Nhất Hạ rất cuộc ngủ ngon giấc.

Không có nằm mộng, càng không mơ thấy mặt của người khác, ngày thứ hai chạy xe mới đi làm, nữ QQ ngồi ghế trước, câu được câu không tán gẫu với cô, vô ý hàn huyên tới tin đồn cô đổi đi nơi khác, cô học bộ dạng của nữ QQ tối hôm qua, không để ý chút nào vung tay lên, vung hết tất cả tạp niệm: “Chị không phải không biết em đã sớm muốn trở về bộ tiêu thụ 9 rồi.”

Nữ QQ lại nghiêm túc xưa nay chưa thấy: “Chị cảm thấy, chức v bây giờ của em mới có tiền đồ.”

Xe cứ như vậy lái vào bãi đậu xe, dừng xe xong, Hồ Nhất Hạ xách túi chuẩn bị mở cửa: “Em làm việc không vui, tuyệt không. . . .”

Hồ Nhất Hạ bất giác không lên tiếng ——

Chỉ vì xe của người khác chạy qua trước mặt cô, chạy tới chỗ dừng xe đối diện.

“Thế nào?” nữ QQ nghi ngờ men theo tầm mắt của cô nhìn lại, mới vừa nhìn thấy một người từ trên xe đối diện xuống, liền bị Hồ Nhất Hạ lôi kéo cúi người, trốn thật kỹ.

Nữ QQ la toáng, liều mạng muốn ngồi dậy nhìn rõ, nào ngờ cô gái nhỏ bên cạnh còn mạnh hơn cô, liều mạng nhỏ không để cho cô như nguyện.

Cho đến xác định bên ngoài đã không còn động tĩnh, Hồ Nhất Hạ mới thả tay, nữ QQ rốt cuộc biết được hơi sức kinh khủng của cô gái nhỏ này, nhưng việc này căn bản không đủ để bỏ đi tinh thần nhiều chuyện bẩm sinh của cô ——

Nặng lại cánh tay sắp bị kéo trật khớp, mắt nghi ngờ híp lại thành một đường may, âm trầm quan sát gương mặt mất tự nhiên của Hồ Nhất Hạ: “Nếu như mà chị không nhìn lầm, mới vừa rồi là Chiêm Phó tổng.”

Hồ Nhất Hạ như không nghe thấy, làm bộ vuốt tóc, muốn mở cửa xuống xe, lại bị nữ QQ kéo cổ áo trở lại.

Nữ QQ tỏ vẻ tình ý sâu xa: “Tiểu Hồ Ly, tối hôm qua chúng ta đã bắt đầu kiếp sống ở chung, cũng có nghĩa giữa cả hai đã không thể có bí mật, hiểu?”

Hồ Nhất Hạ thở dài một cái.

Lại giọng điệu: “Vậy em nói tóm tắt. . . .”

Trong mắt nữ QQ lóe lên dục vọng muốn biết vô tận, nghe vậy lập tức ngồi nghiêm chỉnh, rửa tai lắng nghe.

Một câu “Nói tóm tắt” của Hồ Nhất Hạ ước chừng tốn nửa giờ mới nói xong, nữ QQ nghe được vẫn chưa thỏa mãn, còn kém nhào mồm tới Hồ Nhất Hạ: “Tiểu Hồ Ly chị thật yêu em! Trên người em có thật nhiều tin tức để đào!”

Hồ Nhất Hạ nhún nhún vai.

“Lại nói chị biết tiết mục này, cô thiết kế sư đó chính là tình địch của em? Chắc chắn, thật đúng là đối thủ mạnh mẽ! Nhưng em yên tâm, chị giúp em đến cùng! Chị ghét nhất cái loại người nói chuyện không rõ tiếng Trung hay tiếng Anh.”

“Đợi chút, cái chính, em và người khác cũng không phải là bạn trai bạn gái, tự nhiên cũng không phải là tình địch với gái tây giả.”

“Cắt. . . . Em lừa lừa mình là được rồi, còn chị là hỏa nhãn kim tinh.” nữ QQ tỏ vẻ người từng trải dạy dỗ tiếp, “Tiểu Hồ Ly, em biết bây giờ trên mặt em viết ba chữ gì không?”

“Ba chữ gì?”

“Tôi! Ghen! Tuông!”

Cho là nói ra toàn bộ hàng tích trữ trong bụng có thể thoải mái hơn, nào ngờ cô lại càng nói càng thấp thỏm, cuối cùng chỉ có thể lôi kéo tay nữ QQ ngăn cản vạn dặn: “Ngàn vạn lần không được nói cho người khác biết!”

Nữ QQ am hiểu sâu đạo lý này, làm động tác kéo khóa ở trên miệng.

Nhưng chỉ nhin hai giây, nữ QQ rút cuộc không nhin được, nhanh chóng kéo ra khóa kéo, bảo tố ra vấn đề bản thân cảm thấy hứng thú nhất: ”Lãnh Tinh chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh ta, nói không chừng cô ấy nhận lầm? Nếu quả thật như vậy, hiểu lầm lớn

Hôm nay chỗ tốt khi có nhà mới, xe mới đã hiện ra, hai người có thể trốn ở trong xe hải tán gẫu mà không lo lắng sẽ trễ, thấy thời gian còn sớm, Hồ Nhất Hạ quyết định nói rõ toàn bộ: “Em rút cuộc không thể chạy đi chất vấn anh ấy. Em cũng không phải là ai của anh ấy.”

Cô là mất mác mà không biết, nữ QQ lại đem thu hết cảm xúc của cô vào mắt, trầm tư một lát, dần dần có một kế, cười ra hiệu cô kẻ lỗ tai tới đây: “Tiểu Hồ Ly, chị dạy em một chiêu. . . .”

Cả ngày, Hồ Nhất Hạ đứng ngồi không yên.

Buổi trưa đựng đầu nữ QQ ở phòng ăn nhân viên, cô nóng nảy như con ếch trong nước ấm, nữ QQ vỗ vỗ vai của cô trấn an: “Buổi tối chị sẽ đến quán rượu với em, có quân sư như chị ở đây, em còn lo lắng cái gì, mạnh dạn đi làm đi!”

“Chị xác định. . . . Em thật sự. . . .”

“Yên tâm đi, tin chị sẽ sống mãi!”

Tất cả đều tiến hành trong lòng bàn tay của nữ QQ, tan việc về nhà tắm, thay y phục, trang điểm, nữ QQ giúp cô vẽ cái “Đít đỏ”, còn gọi đẹp là trang điểm say rượu mà cô sáng tạo.

Hồ Nhất Hạ chưa kịp suy tính gì, đã mang theo hai má ửng hồng theo nữ QQ vào quán rượu quen biết.

Hai người phụ nữ ngồi ở quầy rượu, một đêm không uống rượu, Hồ Nhất Hạ luôn thất đầu ngón tay, mặc dù nữ QQ một mực liếc mắt đưa tính với người bán rượu, nhưng coi như tấn trách, vẫn thỉnh thoảng chăm sóc Hồ đồng chí. Vừa đến 10 giờ rưỡi, liền bắt đầu làm việc!

N ngọt ngào kêu người bán rượu một tiếng: “Trai đẹp, giúp một chuyện đi!” Cứ như vậy một câu nói đã giải quyết.

Mất thấy người bán rượu cầm điện thoại bắt đầu bấm số điện thoại, Hồ Nhất Hạ bất chợt lui bước, “Đợi đã nào...!” Vừa nói vừa trượt xuống ghế cao, “Chị, hay là thôi đi, người kia rất thông minh, em giả say anh ta nhất định đoán được.”

“Phụ nữ giả say rất dễ dàng, em cứ nghĩ mình giống một cái túi rách, nhắm mắt lại nương nhờ trên người anh, sợ bị phơi bày thì đừng nói gì, trực tiếp thổi hơi vào lỗ tai anh ta, thuận tiện giở trò, lúc đó đàn ông đều là động vật nửa người dưới, không có dung lượng não dư thừa để làm rõ sai trái.”

Nữ QQ nhắc nhắc tay, ý bảo người bán rượu tiếp tục.

Đường sống cuối cùng của mình rốt cuộc bị cắt đứt, Hồ Nhất Hạ chỉ có thể nằm ở trên quầy bar, vùi mặt ở trong hai tay lừa mình dối người. Sau đó thanh âm của người bán rượu vang lên, cũng chân thật nhắc nhở cô, mình đang làm cái gì.

”Ngài khỏe chứ, xin hỏi biết Hồ Nhất Hạ không? Cô ấy uống say rồi.

Cô ấy tới một mình, chúng tôi không tìm được điện thoại di động của cô ấy, hỏi nửa ngày cũng chỉ hỏi ra tên và số của ngài, ừ, đúng.

Chỗ của chúng tôi là. . . .”

Nữ QQ làm thế tay ok với Hồ Nhất Hạ, tư thái kiêu my, trong nháy mắt Hồ Nhất Hạ muốn chết.

Trừ dùng rượu súc miệng mà không uống thật, việc duy nhất Hồ Nhất Hạ có thể làm, cũng chỉ là thấp thỏm tính toán thời gian.

Bốn phía đều là vỏ chai rượu mà nữ QQ sắp sẵn, người khác liếc thấy một màn này, thật đúng sẽ nghĩ đây là một cô gái mượn rượu giải sầu, luôn có mấy người đàn ông không bỏ qua cơ hội tốt đẹp tiến tới gần, tất cả đều bị nữ QQ đuổi sạch sẽ hết.

Chờ đợi thời gian, Hồ Nhất Hạ đã đầy đủ lĩnh ngộ được làm sao để diễn một cái túi rách, đột nhiên nữ QQ vỗ vai cô, tiến tới bên tai cô nói: “Anh ta tới cửa rồi ! Chị rút lui trước, phía sau đều do em!”

Nữ QQ bỏ lại một câu như vậy liền trượt qua bên cạnh Hồ Nhất Hạ như cơn gió lốc, Hồ Nhất Hạ lặng lẽ nhìn ra một lần cuối cùng, chỉ thấy nữ QQ nơi xa cầm ly cao cổ, đi về phía một vị nam sĩ ở một mình nơi xa.

Âm nhạc rõ ràng đình tại nhức óc, cô lại giống như nghe có tiếng bước chân không yên trung mang theo chút vội vàng chậm rãi tới gần mình, kèm theo tiếng tim đập như motor của cô, sắp chấn cô vỡ thành mảnh nhỏ.

Hồ Nhất Hạ vùi đầu giả chết, trong lòng vẫn tuần hoàn phát ra giáo trình mà nữ QQ dạy, lúc này Chiêm Diệc Dương rõ ràng đi tới bên người cô, cô rét, vội vàng nín thở trầm ngâm.

Đầu dây thần kinh bí ẩn mà tham lam cảm thụ hơi thở trong sạch của đàn ông đến gần, cảm thụ ngón tay thon dài làm sao vén tóc mai của cô ra sau tai ——

Thanh âm quen thuộc vang lên: “Tôi chính là người trong điện thoại vừa rồi.”

Tiếng nói của anh vừa dứt, thân thể Hồ Nhất Hạ chợt nhẹ. Thì ra là cảm giác bị anh ẵm lên —— Hồ Nhất Hạ cắn chặt hàm răng, cự tuyệt suy nghĩ lung tung.

Chiêm Diệc Dương đột nhiên dừng lại: “Hồ Nhất Hạ?”

Xong rồi! Nếu bị nhận rõ rồi ! Hồ Nhất Hạ cái khó ló cái khôn, bỗng dưng buộc chặt hai cánh tay, cọ cọ cổ anh, thỉnh thoảng phát ra tiếng ô ô như con chó nhỏ, kỷ xảo mà nữ QQ dốc túi truyền cho tựa hồ làm Chiêm Diệc Dương bỏ đi nghi ngờ, nhanh chóng ôm cô ra quầy rượu.

Anh giúp cô nịt chặt dây an toàn không vội vã lái đi, bàn tay đưa về phía cô, như có như không khê xoa vành tai cô, thói quen nhỏ của người đàn ông này thật là muốn mạng người, một khắc kia xúc cảm tê tê đại cơ hồ khiến cô chịu không nổi, cũng may anh rất nhanh chuyển tâm lái xe, không hành hạ cô nữa.

Hồ Nhất Hạ lách qua chỗ ngồi kế tài xế, bắt đầu suy nghĩ tình huống sau đó, anh dẫn cô về nhà, cô nghĩ cách lừa gạt anh đi tắm, nhân cơ hội điều tra bất kỳ chứng cứ có thể ở nhà anh, tỷ như vé máy bay đi tới Hongkong. . . . Lại thuận tiện trộm điện thoại di động của anh, tra mấy ngày nay anh có điện thoại lui tới với gái tây giả hay không.

Suy nghĩ rất tốt đẹp, thực tế —— rất kinh khủng, anh lại đưa cô đến khách sạn? !

Anh giúp cô cởi giày, đắp kín mền rồi, liền chuẩn bị rời đi? !

Hồ Nhất Hạ đang buồn bực mình nằm xong ở trên giường rồi sao anh lại không có động tĩnh, lặng lẽ hí mắt, cứ nhiên nhìn thấy bóng lưng đi đến cửa trước của anh!

Lại không thể lên tiếng giữ lại, lại không thể động thủ kéo anh, Hồ Nhất Hạ nhất thời luống cuống, tinh thần thấy chết không sờn vọt tới đỉnh đầu, cô nắm quyền lẫn mấy cái, đành từ trên giường lăn xuống.

“Rầm” một tiếng ——

Cho dù có thảm thật dày hứng lấy, Hồ Nhất Hạ vẫn rớt nhẹ rãng trộn mắt, tiếng hô đau dè ở cổ họng ản nhẫn không phát, cô còn phải học những người say, hai tay hai chân ngửa ra nằm trên mặt đất làm vẻ hưởng thụ.

Tiếng bước chân đi mà quay lại của anh truyền đến, Hồ Nhất Hạ cơ hồ muốn cực vui mà khóc, trong yên tĩnh vang lên tiếng thở dài của anh, nghe được tiếng uất ức của cô, chỉ thiếu nhào tới trong ngực anh hung hăng cắn.

Cắn thì chưa cắn, chỉ là khi anh ôm cô lên giường lần nữa, cô lại ôm chặt cổ anh,

Loại thời điểm đáng chết này lại giả làm chính nhân quân tử! Ghê tởm!

Anh lại cố vạch ra hai cánh tay của cô! Đáng hận!

Hồ Nhất Hạ nóng nảy, chợt liều mạng ngược cổ lên hôn anh.

Rượu vào can đảm, cho dù cô chỉ dùng rượu súc miệng ——

Tay Chiêm Diệc Dương còn đặt trên cánh tay cô, trì trệ nửa giây liền bị Hồ Nhất Hạ kéo bả vai, lật người áp đảo.

Động tác của Hồ Nhất Hạ khiến chính cô cũng choáng, cũng may người đàn ông dưới người có sắc đẹp thay cơm, cô không cần suy tư cũng đã cắn mút theo hầu kết anh.

Anh và cô cọ sát lẫn nhau, chậm chạp cắn chặt răng, Hồ Nhất Hạ nhắm hai mắt, dùng đôi môi miêu tả gương mặt cương nghị đầy mạnh mẽ này, dần dần cũng sắp quên mình ở nơi nào, muốn làm cái gì.

Đắm chìm vào đây, không hỏi sống chết.

Trong nháy mắt, trời đất quay cuồng.

Con sói bị nâng lên dục vọng giành lại quyền chủ đạo, hai đầu gối quỳ gối hai bên eo cô, mắt tỏa ánh sáng nhìn xuống con mồi phía dưới, ngay sau đó, chuẩn xác không lầm nhào tới.

Hồ Nhất Hạ bị ánh mắt ngênh nhìn này cắn nuốt, ánh mắt đã sớm say, mà anh, vừa dùng tay và miệng cởi nút áo cô, vừa cẩn thận nhìn người phụ nữ này, bởi vì sự mê loạn của cô đã rơi hết vào mắt mình.

Cổ áo chợt bị kéo, trên vai Hồ Nhất Hạ chợt lạnh, nhất thời tỉnh táo lại, mê mê hồ hồ nhớ tới nhiệm vụ của mình, vội vàng giả say nói ra: ”Anh. . . . Đi,

Chiêm Diệc Dương dừng lại.

Chống lên nửa người trên.

Chuyện rớt cuộc phát triển trở lại quỹ đạo chính, Hồ Nhất Hạ âm thầm thổn thức.

Một giây kế tiếp anh động.

Cũng không phải xuống giường tắm, mà là tháo ra áo khoác của mình, càng thêm hung ác đánh về phía cô.

Trong nháy mắt, Hồ Nhất Hạ bị loại tuần lãng kỳ quái này làm sợ, một giây kế tiếp muốn tránh đã quá muộn, đã bị anh giữ chặt vai, thở dốc dưới sự bú mút như mưa to gió lớn của anh, không cách nào nhúc nhích.

Mà không có áo khoác cách trở, toàn thân Hồ Nhất Hạ càng thêm dùng tể bào cảm thụ ——

Cứng rắn —— của anh —— ——

38. Chương 38: Chương 38

Cái gì gọi là hòa đối phương vào thân thể? Thì ra chính là dốc hết toàn lực đè cô thành nhân bánh thịt nướng!

Hồ Nhất Hạ hô hấp cũng khó khăn, đừng nói gì đến từ chối, vừa phải giả say, vừa phải tránh ra thể công của anh, cuối cùng chỉ có thể thở mong manh: “Anh. . . Bắn, khụ, khụ tằm. . .”

Cô vô cùng kiên trì với chuyện đi tắm, Chiêm Diệc Dương tựa hồ có chút trì trệ, Hồ Nhất Hạ vội vàng xoay người, chà xát lỗ mũi, không quên đánh nấc.

Tay của đàn ông vuốt ve tóc cô, Hồ Nhất Hạ rúc, sợ tới mức hồn bay phách tán, chỉ sợ tâm tình anh thật tốt, ôm cô đi vào tắm yên ương.

Cũng may anh cũng không hoài nghi, vẫn mặc cho cô nằm thây tại giường, Hồ Nhất Hạ dựng lên lỗ tai nghe — thanh âm cởi quần áo, thanh âm cởi đồng hồ, thanh âm đặt vật phẩm trên tủ đầu giường, cuối cùng phương hướng phòng tắm truyền tới tiếng kéo cửa.

Cô rút cuộc nhẹ một hơi.

Sau khi xác nhận mình hết sức an toàn, Hồ Nhất Hạ “xoẹt” mở mắt, trực tiếp từ trên giường bung lên, lưu loát lấy qua điện thoại trên tủ đầu giường.

Mắt thấy chỉ cách thành công một bước xa, ngón tay vội vàng ấn phím của Hồ Nhất Hạ dừng lại, nhìn chằm chằm cái khung nhảy ra trên màn ảnh mà cau mày — cái quái gì? Mật mã mở khóa?

Hồ Nhất Hạ hít sâu, ổn định một hơi, bắt đầu cẩn thận nhớ lại, bằng số xe của anh? Thử đưa vào, lại bị nhắc nhở mật mã sai lầm.

Cô yên lặng ngửa đầu rống giận: mẹ nó!

Tiếp tục thử.

Bằng số cửa nhà anh? Không đúng. Số điện thoại nhà anh? Vẫn chưa đúng. Ba vòng của anh? Cô không biết! Số CMND của anh? Hai mắt Hồ Nhất Hạ tỏa sáng, lập tức đi lấy ví da của anh.

Quả nhiên, cái ví còn đen hơn tâm can của anh, thật sự đang kẹp CMND của anh —

Hồ Nhất Hạ kích động, tay run run, đợi cô nhìn thấy hình trên CMND, lại không nhận được “Mẹ nó!” một tiếng nữa. Có giấy tờ của ai mà người đó không bị chụp hình thành vô cùng xấu xí, vô cùng thảm thiết? Cổ tình người đàn ông trên tấm thẻ này lại vô cùng khiến cho người ta muốn ăn. . .

Muốn ăn? Được rồi, Hồ Nhất Hạ thừa nhận tối nay mình chưa ăn cơm, lại trải qua một phen vật lộn sát người mới vừa rồi, cô đã sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng, không giải quyết sự việc này, cũng thật xin lỗi dạ dày cô.

Kết quả là, tạm thời vứt bỏ các loại hâm mộ ghen ghét, đưa vào số CMND.

“Mật mã sai lầm” —

Hồ Nhất Hạ trừng to mắt nhìn xem bốn chữ lạnh như băng trên màn ảnh, chịu rất nhiều đả kích. Cong lưng cúi đầu, vẫn đang sa sút tinh thần, bên tai đột nhiên bay tới giọng nam không mạnh không nhẹ: “060517.”

060517? Suy nghĩ giống như bị giọng nói trầm thấp này đả thông trong nháy mắt, Hồ Nhất Hạ “Vụt” ngồi thẳng bắt đầu ấn phím, 0, 6, 0, 5, 1. Đợi đã nào...!

Cô cứng đờ.

Thanh âm này.

Hồ Nhất Hạ quay đầu nhìn lại, nhất thời chấn động.

Trước mặt là quần tây đen, áo sơ mi đen, Chiêm Diệc Dương mặt đen.

Trong lòng Hồ Nhất Hạ dời núi lấp biển, nhảy qua núi đè biển, lật về biển nhấn núi, mặt mũi lại tựa như một khối đá, cương đến trắng bệch, người đàn ông chỉ trầm mặc nhú lông mày ngọn núi, c lại bị hù đến thiếu chút nữa cung khai, chỉ có thể một mặt cúi đầu xuôi tay làm vẻ sám hối, một mặt vất hết óc muốn mở miệng.

“Việc này, việc này, anh nghe em giải thích, ách. . . .”

Chiêm Diệc Dương nhận lấy điện thoại di động, không lộ vẻ gì, một chút cũng không có: “Thế nào, nhớ Hứa Phương Chu rồi hả ? Muốn từ chỗ tôi lấy được phương thức liên lạc ở Luân Đôn của anh t

O__O” . . .

“Tôi còn tưởng rằng em giả say là vì cầu hòa với tôi. A, thật là buồn cười.”

Anh cười nhạt một tiếng, Hồ Nhất Hạ gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt, không thể phủ nhận, càng không cách nào thừa nhận, gấp đến cuối cùng lại bị nước miếng của mình làm sặc đến ho khan. Ánh mắt liếc thấy anh giơ tay về phía cô, Hồ Nhất Hạ còn tưởng rằng anh muốn giúp mình vỗ lưng thuận khí, nào ngờ anh chỉ nắm thật chặt quả đấm, vẫn lãnh đạm nhìn cô ——

Thất vọng!

Cô thật vất vả mới thuận khí, vẫn còn có đồ vật gì đó cấm ở cổ họng không ra tiếng, Chiêm Diệc Dương luôn luôn tiếc chữ như vàng ngược lại nói rõ: “Hồ Nhất Hạ, em đến cùng có phải phụ nữ hay không?”

Hồ Nhất Hạ ngẩn người.

“Không phải em chỉ nhìn lên điện thoại di động của anh một lần thôi sao, như vậy cũng không coi là phụ nữ?” Bị một kích như vậy, cô đột nhiên lại có thể có nói rồi !

Không chỉ có thể nói, miệng còn bẹp, bộ dáng uất ức mười phần, Chiêm Diệc Dương rất cuộc ý thức được mình đang ông nói gà bà nói vịt, vỗ trán: “Người vô tâm như vậy, em thật đúng là phóng khoáng hơn những người tự xưng hoa hoa công tử kia.”

Hồ Nhất Hạ suy tư, giống như là hiểu, cũng như không hiểu. Chiêm Diệc Dương thấy cô cau mày: hôm nay sao mình luân lạc tới mức bị đưa trẻ chết tiệt này huyền não mà tâm thần có chút không tập trung?

Nắm mi tâm ngồi xuống tại đuôi giường, “Hoặc là lưu lại, hoặc là rời đi, em lựa chọn đi.”

”Em

Anh xa cách mà cường thế cắt đứt: “Quyết định rồi về sau cũng đừng hối hận.”

Hồ Nhất Hạ chết đi sống lại trong sự trầm mặc của anh, chính mình cũng không biết mình đang rối rắm cái gì, muốn nhặt lên y phục của mình, lại muốn ngồi vào bên cạnh anh chân chó nói vài lời lấy lòng. Nhưng thấy mặt Diêm Vương của anh, rốt cuộc lùi bước.

Nhìn cô nhặt lên áo khoác mang giày vào, Chiêm Diệc Dương vẫn không nhúc nhích.

Nhìn cô xoay người rời đi, thậm chí thanh âm kéo cửa phòng ra truyền đến, anh vẫn giữ tư thái ngạo nghễ ngồi ở đằng kia, chỉ có một thanh âm từ từ vang vọng ở trong lòng: cô rốt cuộc đi. . . .

Giọng nói hư ảo này chưa hết, một thanh âm sợ hãi của người khác, chân thật vang lên: “À, túi xách của em ở chỗ bạn em, không có tiền thuê xe, anh có thể đưa em trở về hay không?”

Chiêm Diệc Dương dừng lại, theo tiếng nhìn, cửa chỉ kéo ra 1/4, người phụ nữ này đứng ở ngoài cửa, có tất giật mình dò cái đầu vào, nóng lòng nhìn anh.

Chiêm Diệc Dương than thở: “Em có biết hiện tại tôi rất muốn làm một việc với em hay không?”

“Cái gì?”

“Bóp chết em.”

“. . . .” Hồ Nhất Hạ co rụt cổ.

* * *

Cả đường không lời.

Hồ Nhất Hạ ngồi ở vị trí kế bên tài xế, trầm mặc phiền não, vốn lại ngại khắp cả buồng xe phiêu đảng khí thể bạo lực của người khác, cô động cũng không dám động, chỉ có thể xuyên thấu qua kính sau bên trong xe rình coi.

Mặt của anh thật sự thối vô cùng, không phải Diêm Vương sao? Diêm Vương thấy anh cũng sợ. Hai nút áo trên cùng áo sơ mi của anh đã mở, mới vừa rồi trả phòng, phục vụ còn mê mết ngắm anh. Người đàn ông này thật gieo họa! Giận!

Góc độ kính sau không đủ, Hồ Nhất Hạ còn muốn nhìn xuống, đáng tiếc tầm mắt bị chặn, càng nhìn không tới tâm càng ngứa ngáy, nhớ lại độ cứng của phần dưới bụng anh lúc ấy, nhất thời “Oanh” một tiếng, đầu bốc lửa.

Không biết anh hiện tại. . . có mấy ý nghĩ xấu xa trong đầu Hồ Nhất Hạ còn chưa kịp nhô ra, xe đột nhiên ngừng lại: “Đến.”

Nhanh như vậy? Tầm mắt Hồ Nhất Hạ hướng tới ngoài cửa sổ, quả nhiên đã nhìn thấy vườn hoa của mình. A a a tại sao nhà mới ở gần đây a tại sao cô lại ham đi làm dễ dàng mà chuyển đến đây! Giận!

“Nhà mới?”

Hồ Nhất Hạ ho khan hai tiếng, thu hồi lửa giận đầy ngập: “Đúng vậy, về sau anh rảnh rồi có thể tới ngồi một chút.”

“Không cần, đây là một lần cuối cùng chúng ta đơn độc gặp mặt.”

Hoàn toàn giác ngộ, ngọn lửa xấu xa của Hồ Nhất Hạ trong nháy mắt bị dập tắt. Cởi dây nịt an toàn ra, không quên liếc anh một cái, anh không có phản ứng. Mở cửa xe, nhìn lại anh một cái, anh vẫn không có phản ứng

Hồ Nhất Hạ kéo hai chân nặng ngàn cân dịch hai bước, thật sự nhịn không được, cắn răng quay đầu lại, bước nhanh đi vòng qua cửa xe bên anh, gõ cửa sổ.

Cửa sổ xe chậm chạp hạ xuống, gương mặt Chiêm Diệc Dương lù lù bất động.

Trái tim nhỏ của Hồ Nhất Hạ nhảy loạn “thình thịch” một hồi: “Thật ra thì em tìm anh, là vì Lãnh Tĩnh lo lắng hai người thân mật. . . A không, là lo lắng thương thể của Hồ thiết kế sư, bảo em tới hỏi anh một chút. Không phải là vì Hứa Phương Chu, thật không phải.”

Anh lại không có một chút phản ứng!

Anh rốt cuộc là dùng quá nhiều thịt bị độc trực khuẩn[1] hay là trời sanh mặt than! Hồ Nhất Hạ thật muốn đem lời này và một đồng nước bọt quăng hết vào trên mặt như pho tượng của anh, cắn răng cắn đến huyết Thái Dương đều đau mới dề xuống cơn tức, hất tóc, đổi thành vẻ tỏ trắng.

Hít sâu hai đợt: “Còn có, thật ra thì em có thể, có lẽ, có chút thích anh.”

Một khắc nói ra khỏi miệng, lỗ tai Hồ Nhất Hạ bỗng dưng hơi điếc, trừ tiếng tim đập hỗn loạn của mình ra, nghe không được tiếng gì khác, chỉ có thể không hề chớp mắt nhìn anh, mong đợi gì đó, cũng sợ hãi gì đó.

Mặt của anh, vẫn thật bình tĩnh.

Chờ chờ, vẫn chưa đợi đến bất kỳ phản ứng nào của anh, Hồ Nhất Hạ cảm thấy mắt hơi cay, lỗ mũi hơi xót, vội vàng quay đầu, không để cho người ta nhìn thấy.

Ủ rũ cúi đầu đi tới cạnh cửa. Mới vừa bấm hết mật mã mở khóa, còn chưa kịp đẩy cửa ra, đột nhiên, “Rầm” một tiếng ——

Đây rõ ràng là thanh âm đóng cửa xe mạnh mẽ.

Ngay sau đó tiếng bước chân vang lên hết sức nhanh chóng, đảo mắt sắp đến sau lưng cô, Hồ Nhất Hạ quay đầu lại, chỉ kịp nhìn mặt anh thoáng qua, trong giây lát, cái tay đặt trên nắm cửa của cô bị anh che lên, Chiêm Diệc Dương cứ như vậy dẫn dắt cô đẩy cửa ra, một tay kia thuận thể ôm eo cô vào cửa.

Trong vườn hoa đẹp đẽ, Hồ Nhất Hạ ngược chiều ánh sáng nhìn anh, chỉ có một đôi mắt như động không đáy của anh vừa đen vừa sáng. Thanh âm Chiêm Diệc Dương nương theo môi của anh rơi vào trên vành tai mềm mại của cô: “Khích em cả đêm, rốt cuộc đã cho anh nghe được điều anh muốn nghe rồi.”

o_O!!

Một cảm giác bị lừa gạt thật sâu lắng lẽ chạy lên não, nhưng đây giống như một cơn gió nhẹ, không chỉ không thể dập tắt lửa dục vọng, ngược lại làm cô càng nóng nảy khó qua, cảm cũng ngứa lên rồi, anh cố tình không hôn cô, lại thi triển kỹ thuật cởi áo lột thần kỳ.

Hồ Nhất Hạ mềm mại dán anh, trơ mắt nhìn anh duỗi tay vào cổ áo cô, kháng cự lại không giống kháng cự, hừ nhẹ: “Anh . . . Anh muốn làm gì?”

Một tay Chiêm Diệc Dương quen thuộc thăm dò vào lưng quần cô: “Tình.”

Làm cái gì? Tình. Làm. . . . Tình. . . .

Hồ Nhất Hạ đột nhiên tỉnh lại, lúc này mới nhớ lại chỗ này là trước cửa, cửa cũng chưa đóng, nếu có người đứng lúc đi ngang qua nơi đây. . . . Cô giật mình, vội vàng đá cửa, đè lại tay của anh: “Em, bạn cùng phòng của em tùy thời sẽ trở về.”

Chiêm Diệc Dương nhìn ánh mắt của cô, hồi lâu mới lưu luyến thu tay lại, áp mặt lên trán cô thở, trong mắt có hai ngọn lửa, vụng trộm bùng nổ: “Phòng ngủ ở lầu mấy?”

”Hai. . . . Lầu hai

Nhìn lầu hai một cái, Chiêm Diệc Dương đặt đôi tay cô lên gáy mình: “Ôm chặt anh.”

Nói xong liền khom người vòng qua gối cô, nhấc một cái đã ẵm cô lên.

Làm phụ nữ thật là tốt, lúc này đều không cần đi bộ, có thể chừa chút thể lực để bị giày vò, Hồ Nhất Hạ vịn bả vai dày rộng của anh, ý thức mê mị suy nghĩ lung tung, không thể không khen anh hành động nhanh chóng, đợi cô nhớ lại những lời nói quan trọng, bọn họ đã đi tới hành lang lầu hai.

“A đợi đã nào...! Khoan!”

“Mang thai tốt hơn.” Anh dừng bước lại cúi đầu muốn hôn, “Phòng nào là phòng em?”

Cô hô nhỏ một tiếng, vội che miệng mình, thuận thể nhảy xuống ôm anh trong ngực: “Em đến chỗ bạn cùng nhà của em trộm một cái.”

Chiêm Diệc Dương đưa tay, chưa kịp bắt cô trở lại, trong chớp mắt cô đã chạy đến gian phòng bên kia, dáo dác chuẩn bị mở cửa đi vào, Chiêm Diệc Dương không biết nên bắt đắc dĩ hay là nên bật cười: “Một không đủ, trộm ba.”

Giọng nói hơi có chút khàn khàn buồn bực lắng đọng ở trong bóng tối, Hồ Nhất Hạ nghe được mặt nóng lên, mềm mại khiển trách một câu “Ghét. . . .” Thoáng qua liền mang theo một hộp Durex từ phòng ngủ của nữ QQ khứu hoàn trở về.

Nâng đến trước mặt anh giống như hiến vật quý: “Anh mau xem, còn có màu đen.”

“Em có biết hiện tại anh rất muốn làm một việc hay không?”

Nét mặt hưng phấn của Hồ Nhất Hạ khi ngẩng đầu nhìn bộ mặt âm trầm của anh lập tức dừng, co rụt cổ: “Làm gì? Lại muốn bóp chết. . . . Ừm

Cường hôn, cho đến khi cô sắp hít thở không thông mới thôi, hài lòng vòng hai chân cô lên eo mình, ôm cô vào phòng.

Ánh mặt trời ảm ảm áp áp , chiếu lên người ngựa một chút. . . . Đợi chút, ngựa một chút?

Không ngừng nhột, còn ngựa ngựa, nhột nhột, ướt át. . . .

“Ừm. . . .” Hồ Nhất Hạ không nhìn được ưm một tiếng.

“Đã tỉnh rồi hả ?”

Hồ Nhất Hạ liền bị giọng nam khêu gợi vào bữa sáng kêu tỉnh, hơi hé mắt, nhìn gương mặt trước mặt, còn có chút không kịp phản ứng.

Mới vừa nghiêng đầu liếc nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, liền bị anh nắm cầm xoay về: “Biểu hiện của em tối hôm qua không hợp cách, bây giờ dạy em học thêm.”

Hồ Nhất Hạ coi như là hoàn toàn tỉnh lại.

Cô bình thường rời giường đặc biệt gây ngủ, chuẩn bị hung dữ trừng anh, lại bị anh hôn vào mí mắt khiến rối loạn, muốn mắng anh một câu, đôi môi lại bị ngậm mút.

Cuối cùng không có tính khí, chỉ còn lại cầu xin tha thứ: “Em còn muốn ngủ tiếp một lát.”

Kháng nghị không có hiệu quả.

Người đàn ông kéo dài việc ác giữa đùi cô, Hồ Nhất Hạ thử bắt tay anh lại, mỗi lần lại bị anh giảo hoạt tránh thoát, càng lúc càng bủn rủn, bụng cũng càng cương, chỉ có thể gi mắt nhìn anh, trong miệng phát ra rên rỉ bể tan tành.

Chăn chỉ che đến dưới nách cô, anh dần dần xuống phía dưới, cuối cùng cả người đều chui vào chăn.

Tất cả đều tiến hành trong che giấu, trừ bỏ một phần đùn lên dưới chăn, Hồ Nhất Hạ không nhìn thấy gì cả, tâm càng nhột nhột khó nhịn.

Dần dần trước ngực trở nên nóng bỏng, là nhiệt độ khoang miệng anh, cả người Hồ Nhất Hạ đều mềm ra, một chút hơi sức cũng không có, thoải mái lại khó chịu, hết sức mâu thuẫn. Mà anh, dần dần tăng thêm sức, hàm răng bắt đầu không khách khí cọ sát lẫn nhau.

Ngực bị giầy vò hơi đau, Hồ Nhất Hạ không khỏi vặn eo né tránh, một giây kế tiếp liền bị anh ôm hông, ngay sau đó hai chân bị tách ra.

Phía dưới từ từ trở nên nóng hừng hực, cô không khỏi nhú mảy, đôi tay đưa vào trong chăn, ngón tay cuốn lấy ngắn tóc của anh, xác nhận sự hiện hữu của anh.

Anh dùng tay, dùng miệng, muốn cô nở rộ, Hồ Nhất Hạ cắn chặt hai môi, cảm thụ khuây khoả ở chỗ sâu trong thân thể, cả ý thức cũng bắt đầu trở nên không thể khống chế.

Không có dấu hiệu nào, chỗ mẫn cảm nhất chợt bị chạm đến, cô suýt nữa thất thanh hét chói tai, hốt hoảng che miệng lại, mặc cho tiếng thở dốc cấp tốc trện trện nổ vang dưới bàn tay.

Ở trong lúc muốn chết muốn thành tiên này ——

Đột nhiên vang lên thanh âm chuyển động tay cầm cửa.

Toàn thân Hồ Nhất Hạ cứng đờ.

Một giây kế tiếp cửa phòng bị đẩy ra, nữ QQ mặc đồ ngủ, trang điểm trên tẩy hết đột nhiên đứng ở cạnh cửa: “Oh! Em đã về rồi?”

Da đầu Hồ Nhất Hạ tê dại, trái tim cuồng chấn: “A a đúng a!”

Lườm chăn xốc xếch một cái, lúc này mới nhớ lại phía dưới chăn mình còn duy trì tư thế cong chân, vội vàng để hai chân nằm ngang. Vậy mà nhất thời vô cùng dùng sức, đầu gối tựa hồ đá phải sống mũi của người trong chăn.

Tiếng xương cốt thảm không nở nghe vang lên. . . .

Hồ Nhất Hạ chưa kịp làm bất kỳ phản ứng nào, vội rút đôi tay từ trong chăn ra.

Nữ QQ ngồi ở mép giường: “Em trở lại lúc nào?”

Tiếng vỡ vụn thanh thúy mà tàn nhẫn của xương sống mũi vẫn còn quanh quẩn ở bên tai, Hồ Nhất Hạ không dám động dấy ngón tay, cứng đờ nắm góc chăn: “Rạng. . . Rạng sáng.”

“Chị cũng rạng sáng mới về đến nhà, lúc ấy quá mệt nhọc nên đi ngủ ngay, tỉnh ngủ mới nhớ tới một đêm chưa nhận được điện thoại của em, như thế nào, thành quả tối hôm qua như thế nào?”

Thành quả đang ở trong chăn, nhưng nào dám cho chị xem.

“Tiểu Hồ Ly em làm sao vậy, mặt đột nhiên đỏ như vậy?”

Vừa bị nói như thế, Hồ Nhất Hạ càng miệng đắng lưỡi khô, không thể không liếm liếm đôi môi: “Có thể là độ ẩm của phòng quá cao, em hơi nóng. . . . A đúng rồi, Lãnh Tinh rời giường chưa?”

“Đoán chừng cô còn đang ngủ đấy.”

Bộ mặt Hồ Nhất Hạ lúng túng, trừ cười gượng vẫn làu lợng: “Chị đi gọi cô rời giường trước, bằng không sẽ đi làm trễ rồi.”

“Em quên cô ấy đang nghỉ phép à? Để cho cô ấy ngủ thêm một lát đi.” Nữ QQ nhìn đồng hồ báo thức, thấy thời gian còn sớm, muốn vén chăn lên chui vào, “Sáng sớm chị bò dậy là vì nghe tin tức, bây giờ còn mệt. Tiểu Hồ Ly, xích qua chút, chị nằm trên giường em một lát, em nói cho chị nghe chuyện xảy ra tối hôm qua.”

Mắt thấy góc chăn từ trong tay mình bị kéo đi từng chút, đầu óc Hồ Nhất Hạ xoay chuyển thật nhanh, trong nháy mắt nảy ra một kế: “Em. . . . Em hình như bị sốt, chị giúp em tìm ít thuốc, thuận tiện giúp em rót ly nước?”

Nữ QQ rút cuộc dừng lại.

Nhìn gương mặt sung huyết đỏ bừng của cô, sờ sờ mặt Hồ Nhất Hạ, quả thật phổng tay: “Hôm thuốc ở phòng bếp đúng không?”

“Ừ, ngăn tủ chén thứ hai.”

Thấy cô xoay người đi ra cửa, Hồ Nhất Hạ vừa mới chuẩn bị thở một hơi dài nhẹ nhõm, nữ QQ lại đột nhiên dừng lại, nhìn đồ tốt nào đó trên sàn nhà cách đó không xa, bộ mặt kinh ngạc: “Ah oh!”

“A a thế nào?” Hồ Nhất Hạ theo tầm mắt cô nhìn lại, nhất thời, sợ tới mức con người cũng sắp trừng ra ngoài.

Nữ QQ đi tới nhặt giấy bọc, ánh mắt hồ nghi nghiêng nhìn Hồ Nhất Hạ: “Chị thật vất vả mới thu được khẩu vị Mù-Tạc, sao lại ở chỗ của em vậy?”

Mù —— Tạc ——? !

Khó trách tối hôm qua bị ăn đến cả miệng em đều cay ——

Hồ Nhất Hạ dùng sức lắc lư đầu, bài trừ tạp niệm, chuyên tâm đối phó người chị hỏa nhãn kim tinh trước mắt, cũng ngờ cô nghĩ ra bất kỳ có gì, nữ QQ lại phát hiện chứng có mới nhất: “Đợi chút. . . . Trên người em. . . . Là áo sơ mi nam sũ!”

~~o(>_<>

~~“Tiểu Hồ Ly, em có phải mang đàn ông về hay không?”

“Không có không có không có không có không có!”

“Xem em, nói lấp thành ra như vậy” hai cánh tay nữ QQ ôm ngực bước đi thông thả trở về bên giường, trên cao nhìn xuống liếc cô một cái, “Thành thực khai báo, giấu đàn ông ở đâu hả?”

“Thật không có!”

Cô mới vừa giơ lên đầu ngón tay chuẩn bị thề với trời, nữ QQ liền ấn tay cô về. Vì vậy chỉ có thể bó tay hết cách ngồi ở đầu giường, cầm chăn, nhìn nữ QQ không chút kiêng kỵ điều tra ở chung quanh phòng ngủ.

Đang lúc này, Chiêm Diệc Dương phía dưới chần cũng động!

Hồ Nhất Hạ cả kinh, nhịp tim cơ hồ dừng lại, lườm nữ QQ đang ngó dáo dác ở cửa phòng tắm, cơ hồ nhảy lên, dùng cả tay chân đề chân.

Bất đắc dĩ lực lượng cách xa, không quá mấy giây đã bị anh thành công tránh ra.

Chiêm Diệc Dương mặc quần tây vào, đồng thời, nữ QQ sờ tằm không có kết quả ở phòng tắm cũng quay đầu lại.

Anh lại vẫn thông thả ung dung hôn trán cô một cái mới ngược mắt nhìn về phía nữ QQ đối diện.

Cơ hồ có dòng điện lưu chuyển ở giữa ba người, Hồ Nhất Hạ hốt hoảng không kèm chế được, nữ QQ sững sốt một giây, hai giây, ba giây: "Phó phó phó phó Phó tổng

"Hết sức cảm tạ cô cung cấp khẩu vị Mù-Tạc trân quý."

Chiêm Diệc Dương trần trụi nửa người trên, sống mũi còn tím bầm, lại vẫn không giận tự uy, nụ cười ở khóe miệng khiến Hồ Nhất Hạ nhìn cũng sợ, nữ QQ càng thêm sững sờ bốn giây, năm giây, sáu giây: "Đâu đâu đâu đâu có!"

Anh không nói chuyện nữa, chỉ nhàn nhạt liếc mắt ra cửa, nữ QQ trong nháy mắt bị điểm tỉnh: "À, tôi. . . . tôi đi ra ngoài trước, không quấy rầy hai người."

"Nhớ khóa trái." Chiêm Diệc Dương nhàn nhạt bổ sung.

Nữ QQ "Vèo" một tiếng tháo chạy ra, cửa phòng khép lại, Hồ Nhất Hạ xấu hổ dùng tay che mặt. Sáng sớm kích tình như vậy, thật là muốn rơi nửa mạng người. . .

[1]Trực khuẩn độc trong thịt: là loại vi khuẩn sinh trưởng trong hoàn cảnh thiếu dưỡng, có năng lực sinh tồn cực mạnh trong hộp thực phẩm và đồ ăn ngâm muối phong kính, là một trong các vi khuẩn có độc tốt mạnh nhất.

39. Chương 39

Hồ Nhất Hạ thốn thức xong rồi, quay đầu nhìn lại, người khác còn duy trì thể đứng cao lớn ở bên giường, chỉ là vẻ mặt càng nặng nề hơn.

Lúc này cô mới phát giác khác thường, có chút không xác định vì sao mặt anh lại thối, không thể làm gì khác hơn là giật nhẹ quần của anh. Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, liền bị Chiêm Diệc Dương bắt lấy cổ tay.

Anh tựa hồ hơi thống khổ, nắm vô cùng dùng sức, cổ tay Hồ Nhất Hạ hơi đau: "Làm gì? !"

Chiêm Diệc Dương rũ mắt ngó ngó cô, bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi. Cho đến một dòng máu mũi lặng lẽ trượt xuống, anh mới cắn răng toát ra hai chữ: "Bệnh viện."

Một giờ sau ——

Bệnh viện, khoa chỉnh hình.

Bác sĩ phân tích ảnh X quang, kết luận chẩn đoán bệnh là: "Sống mũi bị gãy."

Chiêm Diệc Dương bị người hại lại có vẻ mặt thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, Hồ Nhất Hạ là đầu sỏ gây nên lại xanh mặt, đứng ở bên cạnh anh, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Chiêm Diệc Dương đang chuẩn bị hỏi thăm bác sĩ, liếc thấy con rùa đen rút đầu bên cạnh đang lúng túng thắt đầu ngón tay, bật cười, "Đi mua đồ ăn sáng cho anh đi, anh đói bụng."

Vừa nghe anh nói như vậy, Hồ Nhất Hạ cuống quýt ngẩng đầu lên, ngó ngó anh như được đại xá, quả quyết bay đi.

Mới vừa "bay" đến cửa phòng, chỉ nghe thấy hai y tá trẻ tuổi kẻ tai nói nhỏ ở chỗ không xa: "Tôi đoán, là vợ chồng son gây gỗ, nữ hung ác, liền đá gãy sống mũi của bạn trai."

Hồ Nhất Hạ: o_O”

“Chắc chắc. . . . Quá độc ác! Gương mặt anh tuần như vậy, sao cô xuống tay được. . . . Không đúng, xuống chân được?”

Hồ Nhất Hạ: -_-|||

“Tôi thật hiếu kỳ, có phải cô ấy luyện karate không, người đàn ông kia tuyệt đối cao hơn 180cm, chân một cô gái làm sao đá cao thế?”

Hồ Nhất Hạ: ~o(>_<)o~~ càng=” không=” mặt=” mũi=” gấp=” người,=” cả=” đường=” đều=” cú=” đầu=” xấu=” hổ=” tháo=”>

Ghé vào quán nhỏ bên ngoài bệnh viện mua bánh rán, không mấy tình nguyện trở về nữa, nhắm mắt muốn sơ phụ thêm nguyên liệu này, nguyên liệu kia, mượn này giết thời gian.

Mê neoh đến cuối cùng, chọc cho sơ phụ bánh rán cũng phiền, cô mới không thể không trở lại bệnh viện. Xa xa nhìn thấy Chiêm Diệc Dương đã đứng ở trên bậc thang ngoài cửa lớn đợi cô rồi, trong tay đang cầm túi thuốc.

Một màn này cho Hồ Nhất Hạ cảm giác —— trong ấy nấy tựa hồ còn xen lẫn một chút xiu ngọt ngào.

Bây giờ nhìn anh, tựa hồ sống mũi còn sưng hơn lúc nãy, nhưng người đàn ông này rất kỳ quái, cũng không kêu đau, cho đến khi ngồi lên xe, cũng không oán trách một câu, Hồ Nhất Hạ càng đứng ngồi không yên, lúc anh chuyên tâm lái xe xem ra rất dữ, Hồ Nhất Hạ không thể làm gì khác hơn là chờ đèn đỏ, xe dừng lại mới nhỏ giọng hỏi một câu: “Muốn đi đâu?”

Chiêm Diệc Dương cắn bánh rán một cái: “Đi làm.”

Hồ Nhất Hạ cũng cắn bánh rán một cái, ngoài miệng đáp một tiếng: “Oh.” Trong lòng nghĩ, hình tượng chói lọi thần thánh không thể xâm phạm của Chiêm Phó tổng trong suy nghĩ của mọi người, sẽ phải hoàn toàn bị hủy ở trong tay Hồ Nhất Hạ cô. . . .

Thật là không thể tùy tiện oán thăm người khác —— Hồ Nhất Hạ chính là ví dụ máu dầm dề, trái tim đang nói thăm, đột nhiên liền bị bánh rán làm cay sặc, ho khan.

Báo ứng này tới vừa sung sướng lại cay nồng, Hồ Nhất Hạ bị cay đến cả khuôn mặt đỏ bừng.

Nghe tiếng ho khan Chiêm Diệc Dương nghiêng đầu liếc cô một cái, chỉ thấy cô vừa “ê ê ê” vừa hít hà vừa cúi kiểm tra bánh rán: “Người nào thất đức như vậy? Bỏ nhiều tiêu cho em như vậy?”

Đang tự nói, nghĩ lại, quỷ thất đức bảo sơ phụ bánh rán liều mạng thêm gia vị, tựa hồ. . . chính là cô.

Quạt gió vào miệng một lát, uống nước, cảm giác cay mới hơi giảm, Hồ Nhất Hạ lại không dám ăn, cố tình lại rất đói bụng, ánh mắt tham lam không tự chủ liếc về phía Chiêm Diệc Dương.

Miệng nóng lòng cắn bình nước suối, làm vẻ không cam lòng: “Cái của anh có vẻ không có vị gì lạ, ăn cái của em đi, khẩu vị cực kỳ mạnh, ăn rất ngon.”

“Không cần.”

Anh càng cự tuyệt, ý chí chiến đấu của Hồ Nhất Hạ càng sục sôi, tựa như một phần tử chuyên nán hàng, chưa bán ra vật phẩm trong tay thì thề không bỏ qua. Trêu chọc ai cũng không thú vị bằng trêu chọc cô, Chiêm Diệc Dương nghiêng cả thân thể về phía cô, tỏ vẻ em làm khó dễ anh: “Anh không quen ăn đồ người khác ăn rồi.”

Hồ Nhất Hạ về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: “Yên tâm, rất sạch sẽ.” Thật ra thì cô càng muốn nói, thời điểm kiss ăn bao nhiêu nước miếng của lão nương mi cũng không ngại bắn, hiện tại kiểu cách cái mông. . . .

“Cái của anh cũng rất cay.”

Anh nói xong, lại thoải mái nhai nhả cắn một cái. Hồ Nhất Hạ cũng sắp trợn trắng mắt: “Lừa gạt ai? Có cay hơn cái của em không? Để cho em nếm thử một chút.”

Nói xong muốn vươn tay đoạt, đáng tiếc, bị Chiêm Diệc Dương tay mát lạnh bắt lấy cổ tay không được như ý.

“Thật muốn ném thử một chút? Em xác định?”

Dáng vẻ của anh khiến Hồ Nhất Hạ nhìn mà cả người sợ hãi, “Thôi! Không ném nữa!” Dùng sức vùng tay lên, lại không tránh thoát sự kiềm chế của anh.

Nụ cười của Chiêm Diệc Dương càng làm người ta sợ hơn, “Hiện tại hối hận đã chậm.”

Tiếng nói vừa dứt, Chiêm Diệc Dương chợt kéo cô tới đây, đôi tay ôm lấy mặt của cô, hôn.

Trong cổ họng anh cay vô cùng, Hồ Nhất Hạ cảm thấy miệng mình cũng có thể bốc khói, mê mê hồ hồ nghĩ, người này coi như thành thực, bánh rán của anh thực sự cay hơn của cô nhiều. . . .

Trực giác muốn lui ra, lại không nỡ kết thúc cực hạn dây dưa giữa môi và lưỡi, chỉ có thể nhắm hai mắt, mặc cho anh tỉ mỉ nếm, liếm láp.

Người đàn ông này rõ ràng không thích ăn đồ ngọt, trong miệng còn cay quá mức, nhưng sao cô cảm thấy, mình sắp giống như Ice Cream, bị anh mút tan. . . .

Bị mấy cọng râu ngắn của anh đâm trúng, mặc dù hơi đau, vẫn không nỡ tách ra, quả đắng của Hồ Nhất Hạ mềm mại chống đỡ ở ngực anh, hơi sức hóa thành mềm mại, cho đến khi cảm bị đâm ửng hồng, mới ưm một tiếng: “Râu ria của anh. . . .”

Chiêm Diệc Dương thoáng tách ra, đôi tay vẫn đang ôm mặt của cô, nhìn ánh mắt của cô, còn có môi, nhìn đến mức Hồ Nhất Hạ liên tiếp rụt cổ. Ánh mắt liếc thấy đèn đỏ chuyển xanh lá, Chiêm Diệc Dương ngồi nghiêm chỉnh, đột nhiên quẹo thật nhanh, xe chạy nhanh lên đường xe hướng ngược lại.

Hồ Nhất Hạ liếm liếm đôi môi, hơi mất hồn mất vía, “Không phải nói đi công ty sao?”

Chiêm Diệc Dương quẹo cua, gia tốc: “Về nhà cạo râu.”

Cạo râu? Được rồi, cạo thì cạo đi, Hồ Nhất Hạ không có ý kiến, nhưng. . . . Tại sao anh cạo râu cạo râu, sao cạo cô lên giường luôn

Ánh sáng trong phòng ở nhà trọ này cực tốt, rèm cửa sổ trong phòng ngủ cũng không có, Hồ Nhất Hạ nằm lỳ ở trên giường, đầu vừa đúng hướng về mép giường, giữa trưa ánh mặt trời xuyên qua, mí mắt cô ầm ầm áp áp, cô lại không chịu mở mắt.

Chủ nhân nhà trọ từ trong phòng tắm ra ngoài, lau tóc ngồi ở mép giường, vỗ vỗ mông của cô: “Buổi trưa muốn ăn cái gì?”

Hồ Nhất Hạ ríu rít cắn răng, cũng là hơi thở mong manh: “Ăn anh!” Lột da hủy xương đều không đủ để phát tiết phần hận bị ăn khô lau sạch của cô.

Hồ Nhất Hạ hết sức hối hận về việc thổ lộ tối hôm qua.

Tay của anh vẫn còn làm ác ở trên lưng của cô, cô không để ý tới, nằm ở đó không nhúc nhích, anh liền dán cả người qua, tiến tới bên tai cô: “Em xác định? Mới vừa rồi còn chưa ăn no?”

Hồ Nhất Hạ cắn răng, giả chết. Chiêm Diệc Dương vén tóc mai của cô ra sau tai, vành tai mướt mà đáng yêu của cô lộ ra, anh cũng không còn khách khí, hôn từng chút từng chút.

Hồ Nhất Hạ dùng sức lắc đầu: “Anh tin em thụi cùi trở một cái, lỗ mũi của Phó tổng ngài sẽ không phải chỉ nứt xương đơn giản vậy không!”

Trong phòng ngủ vang lên tiếng cười của anh.

Đây coi như là bị cô hù dọa? Bệnh cũ của Hồ Nhất Hạ lại tái phát, được lời chút liền dễ dàng quên hết tất cả, lúc này cũng như thế, bực chán quỳ lên, trên cao nhìn xuống anh: “Nếu về sau mi dám muốn làm gì thì làm với lão nương, lão nương liền nói ọi người biết chuyện mi không làm việc chính đáng, giờ làm việc lại kéo nữ thuộc hạ lẫn lên giường!”

Cô đặc chí nhượng lòng mây lên, hoàn toàn không còn mất sức như lúc nãy, cũng không còn vẻ mảnh mai, Chiêm Diệc Dương vỗ trán, cánh tay che khó miệng nhếch lên.

“Buổi sáng chỉ có một vụ đàm phán với Nhật Phương, hơn nữa đã muộn, huống chi, em cảm thấy bộ dạng hiện tại của anh còn trần được những tinh anh của đối phương?”

Trên mũi anh đắp thuốc dán, nhìn thật có chút đáng thương, người đàn ông này bán thịt lại ngại đáng yêu, chơi cường thế lại chơi yếu thế. . . . Hồ Nhất Hạ làm sao cũng không chơi nổi anh, nhận thua, than thở: “Chúng ta coi như là huề nhau. Em muốn ăn thịt bò bít tết.”

Tay Chiêm Diệc Dương như có như không xoa vành tai của cô, giống như đang suy nghĩ gì, dừng một chút mới nói: “Có một chỗ, miễn phí thịt bò bít tết, rượu đỏ. . . . Em đến cũng miễn phí, có muốn hay không?”

Anh càng hướng dẫn từng bước càng giống như không yên lòng, Hồ Nhất Hạ hoài nghi quan sát anh: “Có chuyện tốt này?”

Anh từ chối cho ý kiến, chỉ hỏi: “Nhất gan, không dám đi?”

“Đi! Anh còn có thể bán em hay sao?”

Hồ tiểu thư dễ dàng bị kích, vừa bị kích liền mắc câu. Đợi cô bị đưa đến chỗ nghe nói tất cả miễn phí thì hối hận đã không kịp ——

Trường hợp này gọi là, bữa tiệc dính hôn.

Hồ tiểu thư lại bị gian thương bố trí, buồn bực không vui, tâm tình của Hồ tiểu thư - nữ chính của bữa tiệc dính hôn tựa hồ cũng không tốt đến đâu, nhất là nhìn thấy Hồ Nhất Hạ và Chiêm Diệc Dương nắm tay vào.

Hồ Nhất Hạ buồn bực rồi, Phương Chu hết sức khôn khéo, làm sao không nhìn thấy lửa mạnh thiêu đốt hừng hực trong mắt vị hôn thê của mình?

Khó được khí trời tốt, vài nhóm người tụ t với nhau, tự nhiên cũng có không chú ý nhiệt độ thấp lộ ra từ nữ chủ nhân nơi này, hết sức đẹp mắt.

Chiêm Diệc Dương và cô tiến lên chào hỏi cùng Phương Chu, Hồ Nhất Hạ hơi luống cuống tay chân, vội vàng kéo anh: “Em nói rõ trước nha, em chỉ phụ trách ăn, không phụ trách diễn trò.”

“Không thành vấn đề.” Anh dặt tay của cô, khoác lên trên cánh tay mình.

Hồ Nhất Hạ vẫn hơi không tình nguyện, bộ lễ phục mà gái tây giả mặc hôm nay, cô tựa hồ đã từng thấy trong mục lục của một vị thợ may nổi tiếng nào đó, y phục mà mình đặt từ mục lục vẫn còn chưa được chuyển từ châu Âu đến, gái tây giả đã mặc vào.

Thậm chí hai người hầu nhỏ bên cạnh gái tây giả cũng mặc trang phục và mang trang sức không rẻ, hai bên đối lập, mình mặc trang phục nhưng quả thật chính là một cô nàng quê mùa không hơn không kém.

Âm thầm cắn răng: gian thương tốt hơn hết là trực tiếp nói cho cô biết muốn tới làm gì, cô mới có thể thay “chiến bào”.

Thật may là gái tây giả thấy bọn họ đến gần, nói mấy câu ở bên tai Phương Chu, lúc này xoay người trở về phòng.

Dũng khí của Hồ Nhất Hạ nhất thời trở lại, ba bước thành hai bước đi tới trước mặt Phương Chu: “Chú rể hôm nay thật đẹp!”

Ngồi trên xe lăn đi lại không mấy dễ dàng, Phương Chu vốn muốn ngăn bà xã mình, đáng tiếc đã muộn một bước, nhưng những việc này cũng không trở ngại Phương Chu nhìn về phía Hồ Nhất Hạ: “Cô gái nhỏ miệng ngọt, đợi lát nữa cho em bao tiền lì xì.”

Phương Chu chuyển sang Chiêm Diệc Dương, mặt vẫn cười âm áp: “Không phải nói công việc quá bận rộn, không thể phân thân sao?”

”Vẫn là lễ dính hôn của cậu quan trọng

Người khác thật đúng là nói láo không đánh bản nháp —— Hồ Nhất Hạ yên lặng khi dễ trong lòng.

Phương Chu thường ngày thích mặc quần áo thoải mái, lúc này mặc một bộ lễ phục làm cả người anh rạng rỡ hẳn lên, cả xe lẫn cũng mới, Hồ Nhất Hạ lo có sở thích thưởng thức tất cả đồ vật đẹp, mắt dính vào trên người Phương Chu, Chiêm Diệc Dương đột nhiên giơ tay lên, làm bộ muốn che kín mắt của cô, Hồ Nhất Hạ mới không cam không nguyện thu hồi ánh mắt.

Phương Chu cũng lơ đãng: “Lỗ mũi của cậu bị gì vậy?”

“Mới tạo hình.”

Chiêm Diệc Dương nói xong không quên nhú mồm liếc cô một cái, quả nhiên, mặt của cô trong nháy mắt biến ảo thành một chữ “ ”.

“Tạo hình mới này. . . Rất khác biệt đó. Đúng rồi, cô gái nhỏ, thấy lễ đính hôn này thế nào?”

Hồ Nhất Hạ làm như ngấm nhìn bốn phía, thật ra thì chỉ vì tránh ánh mắt có chút lên án của Chiêm Diệc Dương: “Không tệ không tệ.”

“Về mặt của em cũng không giống như đang nói ‘ không tệ không tệ ’, giống như đang nói ‘ không lớn ’ thì có.”

Hồ Nhất Hạ nhún nhún vai: “Nếu như là em kết hôn, ta muốn Bugatti Veyron[1] mở đường, Aston Martin[2] quay phim, Zeppelin DS8[3] hộ tống, sau đó em và ông xã cưỡi con lừa vào giáo đường.”

Phương Chu “Phì” một tiếng bật cười, khoe miệng Chiêm Diệc Dương giật giật.

Chú rể còn những người khách khác phải tiếp, Chiêm Diệc Dương cũng muốn xã giao, đặc biệt là một số trưởng bối có mặt, “Em đừng đi, đến lúc đó bị h chuyện mang thai, chính em chịu.”

Hồ Nhất Hạ ước gì như thế, gật đầu như bằm tỏi.

“Đợi anh ở đây, lát nữa dẫn em đi gặp cô dâu, chúc mừng là được.”

Hồ Nhất Hạ có chút không muốn, nên từ chối cho ý kiến, rồi rảnh chuồn đi ăn cái gì, sung sướng tai thoải mái tai.

Bàn ăn ở đây là hình vuông, Hồ Nhất Hạ bưng toàn bộ thức ăn trên một cái bàn núp ở dưới mặt bàn găm.

Cho dù vùi trong góc như vậy, vẫn không tránh được lo lắng mình sẽ bị người khác dễ dàng bắt được, cho nên Hồ Nhất Hạ một mực nắm chặt thời gian nhét thức ăn vào miệng ——

Tối thiểu sau khi ăn xong, có thể có đủ dũng khí đối mặt gương mặt làm người ta hâm mộ ghen ghét mặt của gái tây giả.

Nào ngờ cô núp dưới khăn trải bàn, ăn đến sắp ối ra, lại không có ai tới tìm cô. Hồ Nhất Hạ ăn đến cả người không có cảm giác, lặng lẽ ngồi chồm hổm lên, lay bàn bên cạnh, lộ ra hai con mắt, nhìn về hội trường chính bên kia.

Đúng lúc có một vị khách ở đối diện đang lấy trứng cá muối, dưới đáy bàn đột nhiên toát ra một cái ót và hai con mắt xoay vòng như tặc, khách nhất thời sợ tới mức khẽ gọi một tiếng, cái muỗng trong tay theo tiếng rơi xuống, vài giọt nước trứng cá muối vừa đúng bắn vào trên ót Hồ Nhất Hạ.

Hồ Nhất Hạ không thể tìm được bóng dáng quen thuộc ở hội trường chính, lúc này mới nhớ lại đối diện còn có vị khách bị mình làm sợ tới mức mất tiếng đang đứng, lau trứng cá muối trên trán, cười cười xin lỗi với đối phương, bàn chân bôi dầu, trượt!

Chiêm Diệc Dương cao, khí thế lại đủ, cực kỳ dễ thấy trong đám người, Hồ Nhất Hạ suy nghĩ cô điều tra tử tế bên ngoài cũng không tìm anh, vậy anh nhất định trốn trong phòng.

Bưng ly nước trái cây, nghênh ngang vào trong phòng, ba tầng lầu, gian phòng thật nhiều, Hồ Nhất Hạ mới vừa lên cầu thang liền nghe thấy hành lang lầu một tựa hồ có tiếng xe lăn, men theo thanh âm này đi chậm qua.

Quả nhiên, xa xa đã nhìn thấy Phương Chu đẩy bánh xe lăn đi về hướng cô đang đến, Hồ Nhất Hạ đang muốn mở miệng kêu anh, lại bị thái độ khác thường và vẻ mặt của anh hù dọa, bất tri bất giác im lặng.

Hành lang lâu một chỉ có một gian phòng trong cùng, nhìn trang trí bên ngoài, tựa hồ là phòng nghỉ ngơi của cô dâu và chú rể, Hồ Nhất Hạ đang liếc trộm vào trong phòng nghỉ mở hé cửa, Phương Chu mới vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện cô.

“Hi hi!” Rình coi bị bắt, Hồ Nhất Hạ vuốt vuốt mái tóc, có chút ngượng ngùng, “Thấy Chiêm Diệc Dương chứ?”

Sắc mặt Phương Chu dần dần hòa hoãn: “Hình như anh ấy ở bên ngoài.”

“Oh. . . .” Lòng hiếu kỳ quấy phá, Hồ Nhất Hạ vẫn không nhịn được ngấm phòng nghỉ ngơi.

Phương Chu vỗ vỗ cánh tay cô: “Cô gái nhỏ, giúp anh đẩy xe lăn đi.”

Hồ Nhất Hạ chỉ có thể ra sức. Đẩy xe lăn đi ra ngoài: “Em đã hai mươi mấy, trưởng thành rồi, bị anh mở miệng gọi một tiếng cô gái nhỏ, thật là xấu hổ. Sau này gọi là ta Hồ Ly đi.”

Phương Chu cười cười: “Lần trước anh gọi em là Hồ Ly tiểu thư, vị kia ở nhà em rõ ràng không vui. Xưng hô Hồ Ly này, để riêng cho anh ấy gọi thôi.”

Cũng trong lúc đó, trong phòng nghỉ.

Hồ Diệc Hạ thật vất vả ngừng thút thít, Chiêm Diệc Dương từ từ buông người đang ôm trong ngực ra: “Anh không biết Phương Chu rất cuộc sẽ dung túng em tới khi nào, nhưng anh dung túng, chỉ có lần cuối cùng này thôi.”

Anh rút khăn giấy đưa cho cô, cô không có nhận. Chiêm Diệc Dương cũng không nói nữa, liền rời đi.

“Tại sao? Cô ấy đến sau!” Tiếng Trung của cô cũng không tốt, lại nức nở, càng nói không rõ, Chiêm Diệc Dương dừng lại bước chân, không quay đầu lại, trả lời từng chữ từng chữ:

“Chỉ có mình cô ấy.”

.

Hồ Nhất Hạ đẩy xe lăn tới cạnh bàn tròn ở hội trường chính, như có mắt mắt liên tiếp ngấm nhìn bốn phía, Phương Chu cười cô: “Mới một lát không thấy, em đã khẩn trương như vậy sao?”

“Ai khẩn trương hả? Em là sợ anh ấy. . . .” Sợ anh ấy đi trêu chọc vợ của anh. . . . Lời này Hồ Nhất Hạ không có dũng khí nói.

Cô không muốn nói, Phương Chu cũng không hỏi, chỉ cười một tiếng cho qua, Hồ Nhất Hạ cũng cười theo, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Chiêm Diệc Dương đi tới bên này.

Vừa đến bên cạnh, liền hết sức tự nhiên ôm eo cô: “Tán gẫu cái gì vui vẻ như vậy?”

Phương Chu không có trả lời, chỉ hỏi: “Vẫn còn đang khóc sao?”

“Không khóc.”

Hai người như nói bí mật, tim Hồ Nhất Hạ ngứa ngáy muốn hỏi rõ, nhưng Chiêm Diệc Dương đã dẫn cô đi: “Hơi đói, đi ăn cái gì.”

”Em không đói bụng

Kháng nghị của Hồ Nhất Hạ không có hiệu quả, một lát sau liền bị đẩy tới bàn ăn dành cho hai người bên lùm cây.

“Phương Chu làm Lễ đính hôn thật suy nghĩ cho khách, sao còn an bài bàn cho tình nhân ở đây?”

Chiêm Diệc Dương cười cười.

Một lát sau phục vụ còn đưa rượu tới. Chiêm Diệc Dương giúp cô rót một ly lớn.

Mùi rượu xông vào mũi, Hồ Nhất Hạ sắp không nhịn được, nắm chuôi ly, ngón tay chặt lại chặt: “Không phải anh không cho em uống rượu sao?”

“Anh đã gỏi Lành Tỉnh, chỉ cần không phải rượu trắng thêm Whisky là không sao.”

“” Hồ Nhất Hạ cau mày quan sát anh ở đối diện, “Anh và Lãnh Tĩnh biến thành chung một chiến tuyến lúc nào?”

“Bí mật.”

Anh tỏ vẻ “lo uống rượu đi”, Hồ Nhất Hạ thật lâu chưa có khui rượu rồi, ngẩng đầu lên “Ừng ực ừng ực” nuốt xuống một ngụm lớn, chép chép mồm: “Cả người thoải mái!”

Chiêm Diệc Dương mỉm cười, rót đầy vào cho cô.

Lúc này, phục vụ đưa xong rượu, mới vừa đi ra phạm vi tầm mắt của bọn họ, liền móc tiền bo trong túi quần ra đếm, cười đến mặt mày nở hoa: “Đổi một chai rượu trắng thêm Whisky thì cho 1000, trời ạ, ông trời ban cho con thêm mấy thiếu gia ngu ngốc cực phẩm nữa đi! !”

~[1] Bugatti Veyron: có giá là \$1,700,000 ~.~’

[2] Aston Martin: từ \$120000 - \$250000

[3] Zeppelin DS8: đây là 1 loại xe cổ

40. Chương 40

Được mời rượu, Hồ Nhất Hạ lại không dám nuốt, bắt đầu uống chút chút, Chiêm Diệc Dương ở đối diện chống cằm nhìn cô, Hồ Nhất Hạ hơi không xác định, là tác dụng của rượu cồn, hay là đôi mắt không hề chớp của anh khiến ình say.

Điện thoại anh để trên bàn bắt đầu rung, Chiêm Diệc Dương quay xem người gọi, không để ý, Hồ Nhất Hạ đưa mắt nhìn lại anh, còn nói dốt: “Anh. . . làm, làm gì không nhận?”

Lúc này anh mới không cam không nguyện nghe, đối phương tựa hồ rất gấp, thanh âm rất lớn, cả Hồ Nhất Hạ cũng nghe người nọ đang nói cái gì, “Chú rể cũng bắt đầu nâng cốc chúc mừng rồi, cậu trốn đi đâu? Mau trở về hội trường chính đi.”

Chiêm Diệc Dương: “Sẽ tới.” Nói xong lại trực tiếp tắt máy.

Hồ Nhất Hạ say lão đảo chuẩn bị đứng dậy, bị anh tiếp được. Hồ Nhất Hạ nấc rượu: “Không qua?”

Toàn bộ đáp án của anh viết ở trên gương mặt đạo mạo ngang nhiên. Hồ Nhất Hạ chà chà lỗ mũi ngời trở lại, thở dài, trong lòng nghĩ: quỷ nói lão!

Ánh mắt Chiêm Diệc Dương nhàn nhạt, xẹt qua mặt của anh: “Hiện tại anh chạy tới, trường hợp rất có thể mất khống chế, nói lão mới là phương pháp tốt cho cả hai: hiểu?”

Kỳ quái, mình đang nghĩ cái gì anh cũng biết, còn không để cho người ta sống sao? Hồ Nhất Hạ không cam lòng bịu bịu môi, cúi đầu hớp một ngụm rượu: “Người mù đều có thể nhìn ra ngoài gái Tây giả không mấy vui lòng, đặc biệt là khi nhìn thấy hai ta, trong mắt cô ta liền có ba chữ – cầu nam nữ. Em dễ dàng sao, vì ăn miếng thịt bò bít tết của cô ta, còn phải chịu ánh nhìn gian trá của cô ta!”

Anh cười cười.

“Cười cái gì cười? Không cẩn thận lượm đồ người ta đã dùng, mi biết lão nương tổn thương cỡ nào không?” Nói xong, vẫn thật là đau buồn, Hồ Nhất Hạ lại uống một ngụm lớn.

Rượu vào nỗi buồn càng sâu hơn, cô còn chưa kịp cảm thấy buồn, anh lại trộm rót đầy ly.

Bộ dạng cô mím môi muốn khóc lại không khóc hơi tức cười, Chiêm Diệc Dương bắt giác cười ra tiếng: “Em biết anh sớm hơn cô ấy, lúc em yêu anh, cô ấy đã sớm thành phụ nữ của anh em anh. Em không cần phải tự trách.”

Hồ Nhất Hạ làm bộ muốn đập ly rượu lên bàn, xem ra rất tức giận: “Xem anh xem, lại gạt em! Thứ nhất, năm ngoái em mới biết. Thứ hai, con mắt nào anh nhìn thấy em yêu anh? Nói lão phải có kỹ thuật chút, em còn tỉnh, không dễ lừa gạt.”

Chiêm Diệc Dương nhún nhún vai, không thèm để ý chút nào, cũng không phá vỡ: “Vậy chúng ta liền làm một đôi cầu nam nữ đi, cũng thật không tệ.”

Hồ Nhất Hạ nghe liền lắc đầu, ngón tay chỉ vào ót của anh từng cái từng cái, “Người trẻ tuổi tam quan[1] bất chính này, tại sao có thể. . . .”

Đáng tiếc chưa nói xong đã bị Chiêm Diệc Dương cắt đứt: “Đây là mấy?” Giơ lên hai lư ở trước mặt cô.

Hồ Nhất Hạ thật là nhìn không rõ, cổ trắn tỉnh, bắt lại cổ tay anh không cho anh động, do dự hồi lâu: “Ba. . . Không đúng, hai!”

Chiêm Diệc Dương tựa hồ hơi thất vọng, rút đi ly rượu còn ít trong tay cô, đổi thành ly lớn, lại rót đầy cho cô.

Hồ Nhất Hạ không rõ chân tướng thấy cái ly trở nên to lớn, mắt cũng sáng lên, xiêu xiêu đổ đổ nghiêng qua nửa người, hài lòng vỗ vỗ đầu của anh: “Ừ. . . Thật biết nghe lời !”

Tóc Chiêm Diệc Dương bị cô vò rối, vẫn giữ vững nụ cười nhìn cô, thỉnh thoảng thay cô rót đầy.

Rất nhanh Hồ Nhất Hạ liền gục, vẫn không nở để ly rượu xuống, tựa vào trên cánh tay mình, mím môi uống một chút một chút, mê mê hồ hồ nghe được anh tựa hồ muốn nói: “Em không phải luôn khoác lác trí nhớ mình tốt? Chuyện mới 6 năm mà thôi, sao em đã quên mất không còn một mống?”

Hồ Nhất Hạ xác định mình nghe lầm, nên không để ý, sau đ liền nghe được câu: “Hứa Phương Chu trở lại.”

Hứa. . . . Phương Chu

Sợi dây trong tiềm thức bị kích thích rồi, Hồ Nhất Hạ đột nhiên hơi hốt hoảng, theo bản năng ngồi nghiêm chỉnh.

Chẳng biết tại sao, anh ở đối diện bởi vì loại phản ứng này của cô, mà mặt đột nhiên trầm xuống.

Nhưng qua mấy giây ngắn ngủn, Hồ Nhất Hạ sớm quên tại sao phải vừa rồi mình lại lo âu luống cuống, chỉ ngây ngô cười với anh, không khách khí nâng ly rượu giao cho anh: “Rót đầy vào cho gia!”

Chiêm Diệc Dương lạnh lùng nhận lấy ly rượu của cô, cũng không phải giúp cô rót rượu, mà là thả cái ly qua một bên đứng dậy đi vòng qua phía bên cô, diu cô lên: “Đi thôi”

Hồ Nhất Hạ bị dẫn rời đi bàn ăn, lưu luyến quay đầu lại, say nên không thấy rõ cái ly rót cuộc bị giấu chỗ nào, không thể làm gì khác hơn là đưa tay lấy chai rượu.

Nhưng vô luận cô đưa tay thế nào cũng với không tới chai rượu kia, ngược lại bị người nào đó dùng lực lượng không cho chống lại dẫn đi càng lúc càng xa. Tình huống thế nào?

Hồ Nhất Hạ mê hoặc cúi đầu, nhìn thấy cánh tay của người khác đang vòng ngang hông mình, lúc này mới phản ứng được.

Cô thiếu chút nữa đã giãy giụa, nhưng lúc này bên tai vang lên thanh âm mềm mại: “Ngoan, dẫn em đến một chỗ chơi vui hơn.”

Thật là dễ nghe. . . Hồ Nhất Hạ mê mẩn si ngốc ngẩn đầu theo nguồn gốc thanh âm.

Gương mặt trước mắt này

Vừa nhìn liền khiến người khác đặc biệt muốn ăn, Hồ Nhất Hạ liếm liếm miệng.

Chiêm Diệc Dương chỉ thấy đầu lưỡi nho nhỏ của cô giống như lưỡi rắn bụng dạ khó lường, sắc màu đỏ tươi trên môi nguy hiểm lại hấp dẫn, chưa kịp phản ứng, cô đã đưa tới.

Môi của cô ở lưu luyến trên gáy một phen, tựa hồ rất hài lòng xúc cảm như vậy, cô cười “Khanh khách”.

Tình huống này lúc trước Chiêm Diệc Dương đã gặp gỡ hai lần, hôm nay sớm có chuẩn bị, một tay vững vàng bắt lấy hai cổ tay cô, tránh cho cô ở trên cao diễn “khỉ trộm đào” làm cho người ta không nói được lời nào, một tay kia vòng chắc bả vai cô, nhanh chóng mang cô rời đi.

Người phụ nữ này lúc say rượu giảo hoạt hơn khi tỉnh nhiều lắm, Chiêm Diệc Dương vừa không l liên bị cô tránh thoát, muốn cô trở lại, lại bị cô vưng vàng ôm cổ, muốn đẩy tay của cô ra, bắt đắc dĩ cô say liền thay đổi thành King Kong, hơi sức lớn đến một người đàn ông như anh cũng xém bị làm cho xiểng niểng.

Lúc này bọn họ cách hội trường chính không tới trăm thước, người điều khiển chương trình vừa nói dứt lời, tất cả mọi người đắm chìm ở trong âm áp an tĩnh.

Chiêm Diệc Dương hơi cổ kị, động tĩnh không dám quá lớn, cô lại hồn nhiên không biết, đưa cằm cọ mặt anh: “Miệng thơm thơm.”

Anh không chịu đi vào khuôn khổ, Hồ Nhất Hạ cau mày la lớn: “Thơm một cái, một cái!”

Vừa kêu, liền như ném vào trong nước, nhất thời nổ ra một đồng tiếng kinh ngạc, khách không rõ chân tướng đều bắt đầu nhìn chung quanh, tìm kiếm nguồn gốc thanh âm.

Hồ Nhất Hạ không hôn được miệng chết sống không chịu đi, đầu óc luôn luôn vận chuyển thật nhanh của người khác hôm nay cũng hơi lực bất tòng tâm, dưới tình thế cấp bách Chiêm Diệc Dương chỉ có thể xoay người sang chỗ khác, thân hình cao lớn giống như tấm lá chắn, giấu người phụ nữ này trước người mình.

Chiêm Diệc Dương cúi đầu, nhẹ nhàng hôn, miệng của cô lại như một lỗ hút nhỏ, vừa hôn vừa gặm, nhiệt tình cực kỳ. Vừa mút còn vừa rầm rì, đáng vẻ hết sức thỏa mãn.

Cho đến khi cô tận hứng rồi, miệng hai người cũng hơi sưng, cô rút cuộc nghe lời, Chiêm Diệc Dương mang cô đi, cô cũng không phản kháng nữa, chỉ len lén lau nước miếng trên môi lên cổ áo anh.

Chưa đi hai bước, cô tựa như đột nhiên phát hiện miền đất mới, hưng phấn đến lông mày cũng giương lên, Chiêm Diệc Dương mơ hồ đoán được cô làm sao, vừa mới chuẩn bị ngăn cản, cô đã hướng về phía sau lưng, mạnh mẽ phát tay kêu: “Hi, gái Tây giả!”

Màn “Reality Show” ướat át này, xa không có kết thúc

Chiêm Diệc Dương quẹo xe vào cửa chính cục dân chánh, dừng xe nhìn vào gương chiếu hậu để kiểm tra dung nhan. Tóc của anh rối loạn, mặt bị cào trày, nút cài áo sơ mi bị tháo hai cái, trên cổ lộ ra một dấu môi son và hai dấu răng, trên cánh tay còn có nước miếng của cô.

Thật may là nhờ anh thẻ bảo vệ, dây lưng vẫn còn, nửa người dưới còn chưa có thất thủ.

Kinh nghiệm lần này, tuyệt đối ghi lòng tạc dạ.

Chiêm Diệc Dương lau dấu môi son, cầm áo khoác lên mặc vào, che đến nơi cổ, lúc này mới mở cửa xuống xe.

Hồ Nhất Hạ vốn đang siết anh cà vạt chơi hăng say lập tức mất cà vạt, nhào tới ôm cánh tay anh, chết sống không buông: “Em sẽ phụ trách với anh! Anh, anh đừng đi!”

Chiêm Diệc Dương thử đẩy tay của cô ra, không có kết quả.

“Nơi đó. . . .” Anh chỉ bằng hiệu cục dân chánh, “. . . Có giường còn có rượu. Nếu em không đi vào trong, thì không giành được rồi.”

“Giường?” Cô ưm một tiếng, tựa hồ hơi động lòng, cánh tay ôm anh dần dần buông ra, đáng tiếc một giây kế tiếp cô liền đổi ý, nhào tới trong ngực anh lần nữa, “Em không muốn giường ngủ, em muốn ngủ. Ngủ với anh.”

Chiêm Diệc Dương than thở rồi.

“Anh ngủ giường, em ngủ với anh, vậy có thể chứ?”

“Vậy cũng được.” Cô rút cuộc hài lòng, cười ha hả ngả lên bả vai anh, bộ dạng như ác bá cường đoạt dân nữ, nói một chữ liền điểm chóp mũi anh một cái, “Lát nữa phải phục vụ gia thật tốt biết không?”

“Mặc gia hưởng dụng.” Chiêm Diệc Dương đáp thật hài hước.

Cô xuống xe lôi kéo anh đi, lại không chút lão đảo, chỉ có hai má hơi hồng và khắp người đầy mùi rượu đang nhắc nhở — đây là một người phụ nữ đã say mềm, Chiêm Diệc Dương cảm thấy thần kỳ, người khác cảm thấy ngạc nhiên.

Điền giấy, chờ, chụp hình. . . Hồ Nhất Hạ thủy chung dính vào trên người anh, bất mãn lắm bầm: “Đây là khách sạn tồi tệ nào, vào ở còn phải chụp hình phiền toái như vậy?”

Nhân viên làm việc đoán chừng là lần đầu gặp cô đây chú rể như vậy, phát số rồi, ánh mắt hoài nghi vẫn thỉnh thoảng liếc về phía bọn họ,

“Cô mới vừa uống rượu say ở lễ đính hôn.” Chiêm Diệc Dương nhàn nhạt cười một tiếng, vừa giải thích vừa cẩn thận từng li từng tí nhấn đầu Hồ Nhất Hạ lên vai của mình.

Say đó cô tham lam cười, đôi môi giầy xéo từ gò má đến xương quai xanh của anh, say sưa.

Nhân viên làm việc cảm thấy người đàn ông này cưng chiều bạn gái đến mức tận cùng, quan sát quan sát anh, trong mắt thậm chí mang theo vài phần thương thức: “Mới vừa đính hôn liền kết hôn à?”

Chiêm Diệc Dương chỉ cười không nói.

Người trẻ tuổi này càng nhìn càng đáng yêu, nhân viên làm việc hoàn toàn lưu tâm đối với hôn sự này, “Hay đợi cô ấy tỉnh rượu rồi làm, cô dâu mà say thành như vậy —” chỉ chỉ mặt đỏ bừng của Hồ Nhất Hạ, “— đến lúc cô tỉnh sợ là sẽ tức giận.”

Còn chưa đợi Chiêm Diệc Dương mở miệng, cô gái say trong ngực đã quả quyết cự tuyệt: “Tôi không muốn chờ! Ngay bây giờ! Hơn nữa. . . Tôi không có say

Một lát sau, hai người cầm giấy hôn thú đỏ au cùng nhau đi, nhân viên làm việc đưa mắt nhìn bọn họ xuống lầu, vừa lắc đầu vừa than thở: người đàn ông tài ba vậy lại lấy một cô gái điên, thật đáng tiếc a đáng tiếc

Hồ Nhất Hạ hơi hôn mê.

Không phải nói là khách sạn năm sao à? Sao vào ở chỉ cần 9 đồng? Giá phòng mà rẻ vậy, quả thật chỉ là một chỗ nhỏ ít vốn?

Không phải nói có giường có rượu? Sao đảo mắt anh lại mang cô về xe rồi? Chẳng lẽ anh cũng ghét bỏ khách sạn không có cấp bậc, muốn đổi chỗ khác?

Khách sạn mới đổi này, sao trang trí lại quen mắt vậy? Nhà để xe, thang máy, cửa chính, cửa trước, phòng khách, phòng ngủ. . . . Cô hình như đã tới nhiều lần?

Cực kỳ mấu chốt nhất là, không phải nói tốt cô ngủ với anh sao? Sao anh lại 데 cô?

Hồ Nhất Hạ không còn hơi sức suy tư những thứ này, thân thể rất nhức, đầu rất căng, anh còn lộn xộn, dần dần không chỉ là nhức, cô còn thấy hơi đau.

Chụp anh đánh anh, gặm anh cắn anh: “Không muốn như vậy, không muốn như vậy.”

“Vậy em muốn loại nào? Như vậy? Hay là như vậy?” Anh rõ ràng cố ý, vừa hỏi vừa thay đổi biện pháp hành hạ cô, cô tựa như quả đào mật, chất lỏng trong thân thể bị anh nghiền ép không còn một mống, thật là làm cho người tức giận.

“Ô ô. Em muốn ở phía trên!”

Hồ Nhất Hạ chỉ nhớ rõ mình nói một câu như vậy, trí nhớ sau đó, tất cả bị đung thành mảnh vụn, tiếp theo bị cuốn vào nước xoáy cao triều, không chút dư thừa.

Giống như là tỉnh lại sau một giấc mơ rất dài, Hồ Nhất Hạ mở mắt ra, đầu trống rỗng giấy lát, phản ứng đầu tiên, đau lưng.

Phản ứng thứ hai, nệm phía dưới thật cứng rắn, cả xương cô cũng đau.

Phản ứng thứ ba, sao màu sắc cái nệm này giống màu da người. Hơn nữa còn khê lên khê xuống, thật giống người đang hô hấp.

Phản ứng thứ tư, a, đây không phải là nệm, là người, dường như còn là một người đàn ông.

Phản ứng thứ năm, người đàn ông? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ?

Hồ Nhất Hạ dùng cả tay chân muốn bò dậy, trên lưng lại đột nhiên nhiều thêm một cái tay, dễ dàng ấn cô trở về. “Vèo” một tiếng, cả khuôn mặt Hồ Nhất Hạ, hướng xuống ngay mặt, hung hăng đụng lên ngực anh. Ngũ quan cơ hồ đều bị đè cho bằng, cô xoa lỗ mũi bị đau ngẩng mặt, lại đối diện đôi mắt sáng rỡ của anh.

Tay của anh xoa từ từ trên lưng trần của cô, Hồ Nhất Hạ ngửa đến cơ hồ cuộn thành một đoàn: “Đây. . . Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

“Không phải em nói muốn ở phía trên sao?”

Hồ Nhất Hạ ngẩn ra, tựa hồ chính mình, hình như, hình như. . . . Đúng là đã nói lời này

Cô dùng sức lắc lư đầu, miễn cho bị anh kéo chạy lệch đề tài: “Em không hỏi việc này!”

“Vậy em hỏi chuyện gì?”

Hồ Nhất Hạ thật muốn dựng ngón giữa với người đàn ông giả vờ ngây ngốc này, nhưng. . . Cô không ngừng được mặt hồng tim đập: “Em hỏi anh, cái đó của anh đến giờ còn biểu diễn trong thân thể em là sao

Lồng ngực dán chặt nhau, trừ một tầng da thật mỏng, không còn cách ngại, Chiêm Diệc Dương cảm thụ tiếng đập như sấm của trái tim cô, lúc này mới từ từ nhắc hông của cô, rút lui của anh ra.

Khoác khăn tắm bên hông, anh đi chân không đến khay trà lấy khăn giấy: “Bà xã đại nhân của anh nói phải trả lại nỗi khổ ”ngủ” của cô cho anh, anh chỉ có thể làm theo.”

Hồ Nhất Hạ ngăn tay anh lại, nhận lấy khăn giấy tự lau, lau một nửa, một dây thần kinh hậu tri hậu giác mới bị lời của anh hung hăng xúc động

Cô cứng đờ.

Không thể tưởng tượng nổi.

Nghiêng đầu nhìn anh, cả người hóa thân thành một dấu chấm hỏi khổng lồ: “Anh nói. . . . Bà xã?”

Chiêm Diệc Dương ôm cánh tay đứng ở bên giường, rốt cuộc chờ được phản ứng anh muốn.

Nụ cười của người đàn ông này lại khó được ôn hòa, dĩ nhiên, Hồ Nhất Hạ tuyệt không cho là như thế, chỉ thấy anh kéo tủ đầu giường ra, lấy ra hai quyển sổ nhỏ màu đỏ, giơ lên trước mặt cô: “Là em nói sẽ phụ trách với anh.”

Ba chữ “Giấy hôn thú” thiếp vàng

Hồ Nhất Hạ chỉ muốn đâm mù mắt của mình.

Chiêm Diệc Dương thấy miệng cô động đây làm bầm lẫu bầu, cẩn thận mới nghe ra cô một mực lặp lại “Tại sao? Tại sao? Đây là vì cái gì?” giống như quỷ đánh tường[2].

Anh ngồi ở mép giường nâng cằm cô lên, bộ dáng hỗn loạn của cô hết sức thú vị, anh cẩn thận nhìn: “Hứa Phương Chu trở lại, không khỏi đêm dài lắm mộng, anh cũng cần luật pháp bảo đảm.”

Hồ Nhất Hạ sững sờ nhìn ánh mắt của anh, trong đầu chỉ nhẹ nhàng lay động một câu:

Cô, cứ như vậy, kết hôn rồi hả ?

~~[1] Tam quan: là quan điểm về thế giới, cuộc sống và tình yêu.

[2] Quỷ đánh tường: là một hiện tượng chân thật tồn tại, ở một mình vào ban đêm hoặc vùng ngoại ô sẽ không đi ra được. Giống như khi bịt mắt một con vịt trời rồi thả lên không, nó sẽ luôn bay vòng tròn. Con người tự bịt mắt và bước đi thẳng, cứ ngỡ là đi thẳng nhưng vẫn luôn đi vòng tròn. Ý chỉ sự tự lạc đường.

41. Chương 41

Hồ Nhất Hạ sững sốt một hồi lâu, đột nhiên nhào qua bèo mặt của anh.

Cảm xúc hết sức chân thật, không giống đang nằm mơ.

Một giây sau khi lâm vào sa sút tinh thần lần nữa, cô tỉnh lại lần nữa như gió lốc, đoạt lấy giấy hôn thú lần qua lộn lại kiểm tra, không để ý tới gương mặt càng lúc càng âm trầm của anh.

Giấy hôn thú nhìn ra hình ra dáng đàng hoàng, không giống giả.

“Anh đã nói tin tức này với ba mẹ vợ.” Chiêm Diệc Dương đột nhiên nói.

Hồ Nhất Hạ “Xoạt” nâng mặt lên, không thể tưởng tượng nổi nhìn gương mặt có vẻ vô hại trước mặt, nghe anh nói tiếp: “Buổi tối chúng ta cùng nhau trở về nhà họ Chiêm ăn cơm. Đến lúc đó lại chính thức tuyên bố tin tức này với mọi người.”

“Việc này. . .” Lặng lẽ ngược mắt nhìn anh, thuận tiện nuốt nước miếng một cái, “Em có thể đổi ý không?”

Hồ Nhất Hạ cẩn thận từng li từng tí chờ phản ứng của anh, chỉ thấy khoe miệng anh dần dần nở một nụ cười ác độc: “Không thể.”

Hồ Nhất Hạ giận dữ, hất giấy hôn thú ra nhảy xuống giường, chỉ vào mũi của anh hùng hùng hổ hổ: “Tên gạ cưới này! Tôi. . . . Tôi. . . .”

Cô nói không được nữa, bởi vì Chiêm Diệc Dương nhẹ nhàng linh hoạt nắm lấy ngón tay cô, khoan thai nhận lấy câu chuyện: “Em muốn như thế nào? KIỆN anh?”

“”

“Em nhắm tâm nhìn anh ngồi tù?”

Này này này. . . . Người đàn ông này quá vô sỉ! Trong tiềm thức của Hồ Nhất Hạ có một thanh âm đang không ngừng nhắc nhở mình: có cái tội danh gạ cưới này tồn tại không cũng không rõ, nhưng đừng bị người này lừa gạ nữa. Vậy mà —

Dưới ánh mắt do dự của anh cô không có tiền đồ chần chờ lần nữa.

Chiêm Diệc Dương lặng yên không một tiếng động ôm lấy hông cô. Ngang hông Hồ Nhất Hạ bị buột đột nhiên cảnh tỉnh, nhưng anh đã khẽ cong người, trực tiếp bế cô lên.

“Này!”

Vì tỏ kháng nghị, hai chân cô liều mạng đạp, người khác không chút cử động, cho đến phòng tắm mới thả cô xuống. Chiêm Diệc Dương nhẹ buông tay, chỉ nghe “Ầ” một tiếng, trong nháy mắt Hồ Nhất Hạ rơi vào trong bồn tắm tràn đầy bọt.

Đầu chìm vào nước, Hồ Nhất Hạ suýt nữa sặc, vội vàng ngồi dậy, còn chưa kịp lau bọt trên mặt, người khác đã ngồi ở bên bồn tắm, cong ngón tay quẹt bọt trên chóp mũi cô: “Ngoan, tắm sạch xong đi gặp mẹ chồng của em.”

Mẹ. Chồng?

Hồ Nhất Hạ lại không có tiền đồ nhón nháo lần nữa.

Bị người họ Chiêm xách ra khỏi nhà, xách vào thang máy, xách đến bãi đậu xe, mắt thấy sắp bị xách lên xe, Hồ Nhất Hạ chụp lấy cái cọc cắm dưới đất chết sống không buông tay —

“Không được! Em không đi!” Như vậy không phải rõ ràng là bức người lên Lương Sơn sao (cùng nghĩa với câu quan bức dân phản)? Chuyện như vậy nếu thật cho Chu nữ sĩ biết, cô sẽ thật sự không thể thoát thân. . . .

Hồ Nhất Hạ tính toán hăng say trong lòng, đáng tiếc, trải qua một phen liều chết phản kháng, người của cô vẫn bị xách lên xe không chút trì hoãn.

Hồ Nhất Hạ thấp thỏm cả đường, ánh mắt tràn đầy oán niệm luôn bay qua bên cạnh, người khác lại làm như không thấy, hơn nữa rõ ràng tâm tình không tệ, thư giãn thoải mái lái xe, mặc dù mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng nụ cười ở đáy mắt lại không che giấu được.

Hồ Nhất Hạ cắn răng nghiêng lợi, người này thiếu bà xã vậy sao? Lừa gạt cô tới tay, thật sự vui vẻ như vậy?

Xe lái vào cửa chính nhà họ Chiêm, còn chưa dừng hẳn, Hồ Nhất Hạ đã chết chết nắm chặt dây an toàn, Chiêm Diệc Dương cũng không gấp, gỡ từng ngón từng ngón tay của cô ra khỏi dây an toàn, nắm quả đấm thủy chung không chịu buông lỏng của cô, nhẹ nhàng linh hoạt dẫn cô tới xe.

Mới vừa đề xuống chuông cửa, cửa liền “vụt” kéo ra từ bên trong, mặt của Chu nữ sĩ không nghi ngờ chút nào xuất hiện tại cửa, cười rực rỡ như hoa nở với hai người trẻ tuổi.

“Chờ hai con thật lâu, mau vào mau vào!”

Quá nhiệt tình, nhiệt tình đến Hồ Nhất Hạ sắp té đại hai tay bủn rủn hai chân, cô nhắm mắt cười cười với Chu nữ sĩ thân thể không tự chủ được muốn quay đầu trốn ——

Người khác xoay tay lại khoác cánh tay cô, đảo mắt lại ôm cô trở lại.

Hồ Nhất Hạ hung hăng trừng anh, anh coi thường.

Đang lúc tinh thần Hồ Nhất Hạ chán nản, trông mắt nhìn về phía cánh tay mạnh mẽ áp chế tất cả kích động muốn trốn của cô. Đột nhiên, cái tay kia bị một người khác hung hăng đẩy ra.

Cử động thật thần dũng, thật mạnh mẽ, thật không cho người điều đình, cũng không để người cãi lại, dĩ nhiên ra từ mẹ chồng khả kính đáng yêu của cô, chỉ nghe Chu nữ sĩ dùng giọng nói dạy dỗ nói: “Con bé là người mang thai, con cũng không biết nhẹ tay chút?”

Lòng sùng kính của Hồ Nhất Hạ đối với Chu nữ sĩ, nhất thời giống như nước sông cuộn cuộn chạy dài không dứt. Bộ dáng này, chỉ thiếu cảm động đến rơi nước mắt, Chu nữ sĩ hơi bất mãn ngo ngoé đứa con nhà mình, lại đau lòng ngo ngoé Hồ Nhất Hạ “Đến đây, mau vào.”

Chu nữ sĩ dẫn Hồ Nhất Hạ vào phòng, Chiêm Diệc Dương trầm mặc mới vừa cất bước chuẩn bị đi vào thì —— “Sầm” một tiếng, cửa phòng đóng lại ở

Trong nhà, Chu nữ sĩ cười vô cùng ấm áp vừa đi vừa nói: “Mẹ đã bảo người làm nấu canh bổ cho con, thời gian vừa lúc, có thể uống nhân lúc còn nóng.” Hoàn toàn quên con trai bị mình nhốt ở ngoài cửa.

Chiêm Phó tổng khí thế cường đại, cảm giác tồn tại tràn đầy, lần đầu tiên bị người khác hoàn toàn bỏ mặc trong cuộc đời, tâm tình vô cùng tinh xảo, rốt cuộc nhờ người làm trong nhà mở cửa, mới thuận lợi vào cửa.

Hai người phụ nữ đã ngồi bên cạnh bàn ăn tán gẫu rồi, Hồ Nhất Hạ vừa ăn canh uyên ương ngân hạnh tổ yến thịt nạc, vừa nghe Chu nữ sĩ nói, vừa yên lặng lắng bầm: người mẹ đáng yêu như vậy tại sao có thể sinh ra đứa con trai không đáng yêu như thế? Ai.

Sống ở đâu thì yên ở đấy, dù sao hiện tại người họ Chiêm bị giam ở ngoài cửa, cũng không thể làm gì cô, Chu nữ sĩ biết chuyện bọn họ kết hôn trễ một khắc, cô càng có thêm một khắc để thở dốc, thuận tiện uống thêm vài hớp canh uyên ương vô cùng ngon này. . . .

Tâm tình đang nhẹ nhõm, đột nhiên —— cái ghế bên cạnh Hồ Nhất Hạ bị người kéo ra, thể lực ác kinh khủng lặng yên không một tiếng động ngồi ở bên cạnh cô.

Tư thế ngồi của anh thoải mái, quay đầu sang thần nhiên nhìn Hồ Nhất Hạ một cái. Hồ Nhất Hạ nhất thời sợ tới mức cả thìa cũng cầm không nổi.

Đứa con nhà mình cho tới bây giờ đều có gương mặt vui giận không lộ, Chu nữ sĩ đã sớm thấy nhưng không thể trách, nhưng bộ dạng hiện tại của con dâu tương lai thật khiến người không thể không sinh lòng lo lắng. Chu nữ sĩ rốt cuộc cảm giác thấy có cái gì không đúng: “Có phải hai con cãi nhau hay không?”

“A a không có!” Hồ Nhất Hạ lên tiếng phủ nhận, lúc nguy biến thì động tác của tay sẽ theo thói quen biến nhiều, nhưng cô mới vừa vung cánh tay lên muốn giải thích thì tay liền bị người khác đè lại.

“Một tin tức một tin tức xấu.” Chiêm Diệc Dương nói với Chu nữ sĩ.

Chu nữ sĩ không hiểu rõ trong hồ lô con trai của mình bán thuốc gì, trong khoảng thời gian ngắn không dám dễ dàng lựa chọn, thấy con dâu tương lai càng lộ vẻ mặt căng thẳng hơn, do dự khắc ra ba chữ: “Tin tức xấu.”

“Tin tức xấu là ——” Chiêm Diệc Dương nói xong, lại liếc Hồ Nhất Hạ một cái, Hồ Nhất Hạ giống như bị ánh mắt của anh hành hạ chết, nội tâm vô cùng thấp thỏm, nhưng cô lại cố tình không thể hiểu ánh mắt của anh, chỉ có thể trở mặt nhìn anh hé mở môi mỏng, “Cô ấy không có mang thai.”

“Cái gì?”

Một giây kế tiếp Chu nữ sĩ liền hỏi ngược lại, cũng không biết là bởi vì không nghe rõ, hay là bởi vì quá mức không ngờ mà không có phản ứng kịp.

Hiện tại Hồ Nhất Hạ không ngừng tê dại da đầu, mí mắt và huyết Thái Dương cũng bắt đầu nhảy loạn. Đáng chết, để cho cô uống xong canh uyên ương ngân hạnh tổ yến thịt nạc rồi lại phơi bày, cô sắp bị đuổi ra khỏi cửa rồi, cả đời sẽ không được uống loại canh ngon thế nữa. . . .

Hồ Nhất Hạ liếc trộm Chu nữ sĩ một cái, quả nhiên, giờ phút này tâm tình Chu nữ sĩ tương đối phức tạp, hơn nữa, khi hai người trẻ tuổi đều trầm mặc vì trong lòng có mục đích riêng, Chu nữ sĩ giống như là dần dần phản ứng kịp, Hồ Nhất Hạ cơ hồ cảm giác mình thấy đôi môi Chu nữ sĩ run rẩy bởi vì khiếp sợ.

So sánh, biểu tình của Chiêm Diệc Dương thật là bình thản đáng sợ, anh cũng không thuật lại một lần nữa với Chu nữ sĩ, mà là không nhanh không chậm lấy ra một vật, thông thả ung dung để lên bàn. “Chỉ là, bây giờ chúng con có cái này. . . .”

Hồ Nhất Hạ lập tức cúi đầu nhìn —— giấy hôn thú kết hợp hoàn mỹ giữa màu đỏ au và vàng sáng đường hoàng nằm ở đó.

Trước một giây Chu nữ sĩ sắp đứt hơi, hai bản giấy hôn thú đưa đến trước giống như cây cỏ cứu mạng, ánh mắt tuyệt vọng, mất hết suy nghĩ, bị thương của Chu nữ sĩ từ từ thay đổi, từ từ tan rã, từ từ trở nên không thể tưởng tượng nổi, trở nên vui mừng vô cùng.

Hồ Nhất Hạ không hề chớp mắt nhìn biến hóa của Chu nữ sĩ, nhất thời thở ra một hơi.

Tay Chu nữ sĩ khẽ run cầm tờ giấy màu đỏ, mở ra, nhìn mặt phải, lại nhìn một trái, nụ cười càng tươi hơn, đến cuối cùng, rốt cuộc cười không khép miệng: “Đây chính là tin tức tốt con nói?”

Chiêm Diệc Dương cam chịu.

Nhìn Chu nữ sĩ vui vẻ cười, Hồ Nhất Hạ cũng chậm chậm cười lên.

Trong tươi cười, có may mắn vì đại nạn không chết, cũng có sự không thể kiềm chế khi bị vui sướng của Chu nữ sĩ lây, chờ Hồ Nhất Hạ phản ứng kịp, cô mới phát hiện ra hai bản giấy hôn thú mình vốn không muốn thừa nhận, hiện tại tựa hồ cũng có thể đón nhận.

Tay của mình vẫn bị người họ Chiêm nắm, hiện tại Hồ Nhất Hạ tựa hồ cũng không quá muốn thoát khỏi kiềm chế của anh. Đây cũng là lần đầu tiên Hồ Nhất Hạ nhận ra, chỉ sợ cả đời cô đều sẽ bị người đàn ông này nắm mũi dẫn đi. Trước đây không lâu, cô còn rất bài xích sự thật “Anh và cô kết hôn”, nhưng bây giờ, cô vô cùng may mắn sự thật này có thể khiến cho Chu nữ sĩ nở nụ cười.

Đây là loại cảnh giới nào à? Anh bán cô rồi, cô lại còn cam tâm tình nguyện, ngu không xứng sở trèo lên, hết sức may mắn giúp anh đêm tiền. . . .

Khi Hồ Nhất Hạ vẫn còn cố gắng bình phục các loại suy nghĩ trong lòng, Chu nữ sĩ đã chạy đi xếp đặt mọi việc.

Gọi điện thoại cho người này:

“Thiết kế sư Yết à, con tôi kết hôn! Đ vậy! Đúng vậy! Đúng a! Cảm ơn, cảm ơn! Oh, thiếu chút nữa đã quên nói việc chính, tôi muốn nhờ giúp một chuyện! Chính là mau thay đổi thiết bị trang trí trong phòng con trai tôi! Đúng, phải thay đổi thành vui mừng, ấm áp, căn phòng kia trang hoàng không đen thì xám, tối sớm nhìn không vừa mắt. Đúng rồi, quan trọng nhất chính là, phải làm ra một căn phòng trẻ thật xinh! A hiểu lầm! Hiện tại bụng con dâu tôi còn chưa có động tĩnh đâu, chỉ là. . . . Mỗi ngày nhìn căn phòng

trẻ xinh đẹp này, vợ chồng son cũng có thể cố gắng hơn một chút, tôi cũng có thể sớm ẵm cháu trai, không phải sao? A đúng rồi, căn phòng phía đông và căn phòng hướng ra biển cũng phải thay đổi phong cách vui mừng! Làm phiền rồi! Blah blah. . .”

Gọi điện thoại cho người kia:

“Công ty hôn lễ à? Mấy món ăn lần trước tôi nhìn trúng, hiện tại chuẩn bị làm đi. Đúng, thời gian. . . . Làm vào ngày hoàng đạo gần nhất đi. Tôi còn phải mau chóng gọi điện cho tiệm áo cưới, tiến trình chuẩn bị phải thường xuyên báo cáo với tôi, cúp trước.”

Dĩ nhiên, Chu nữ sĩ tuyệt sẽ không quên gọi điện thoại cho cha của thằng bé:

“Ông già! Mau book vé máy bay, hộp xong mau trở lại! Khảo sát cái gì mà khảo sát, con trai của ông sắp kết hôn, ông nói ông có lý do chạy về không? A đúng rồi đúng rồi, lão Trương lão Bùi lão Ngô cũng đều ở đó, nhớ mời bọn họ. . . . Ai được rồi được rồi, trí nhớ của ông luôn luôn không tốt, để cho liên lạc viên Từ nghe điện thoại đi, để cho cậu ấy giúp tôi lập một danh sách khách mời cận kề.”

Hồ Nhất Hạ bị trận chiến này làm hoàn toàn sợ ngây người. Đối với nhiệt huyết của Chu nữ sĩ, Chiêm Diệc Dương không hề để ý, nhưng việc này nghiêm nhiên đã thành ác mộng của Hồ Nhất Hạ.

“Việc này. . .” đầu ngón tay Hồ Nhất Hạ cẩn thận từng li từng tí chà xát bả vai người khác, bởi vì chột dạ, âm lượng không khỏi thấp nhỏ, “Chúng ta có thể không làm hôn lễ hay không?”

Anh tỏ vẻ hỏi thăm nhìn cô.

Cũng may cô sớm có chuẩn bị, lý do đường hoàng thuận miệng: “Toàn thế giới đều biết em là bà xã của anh, em làm sao ở lại công ty nữa?”

Anh chỉ cười không nói.

“Chớ quên, điều lệ của công ty quy định nhân viên không được yêu đương.”

Anh chỉ cười không nói.

“Anh ở công ty vẫn không thể làm đến một tay che trời, vẫn phải tuân thủ điều lệ của công ty!”

Đáng chết anh vẫn chỉ cười không nói!

Hồ Nhất Hạ hơi giương hai tay, một kích cuối cùng: “Dù sao em không có ý định từ chức, hay là anh từ chức? Chỉ cần một bên không phải người của công ty chúng ta, có kết hôn hay không cũng không bị hạn chế nữa.”

Hồ mặt cười như anh rót cuộc mở miệng: “Anh chưa bao giờ biết em là một người phụ nữ có lòng với sự nghiệp.”

Giấu cợt cô? Cho rằng bà xã của quan lớn là ngồi không à? “Nếu như anh không đồng ý với em, em liền nói với ba em anh đã đồng ý từ chức để trở về Thâm Quyến, giúp ba em bán rau củ.”

Sự tồn tại kinh khủng của “ba vợ” vẫn rất có áp lực, Hồ Nhất Hạ rất nhanh nhìn thấy sự lạnh nhạt trên mặt anh dần dần tan rã.

Chiêm Diệc Dương tồn tại như thần rót cuộc ngã xuống dưới áp lực “Về nhà bán rau củ” mạnh mẽ, Hồ Nhất Hạ không nháy mắt nhìn anh đi về phía Chu nữ sĩ, Chu nữ sĩ đang hưng phấn nói điện thoại với bạn, mới nói được “Dáng vẻ con dâu tôi nhìn như minh tinh, a, không, còn đẹp mắt hơn minh tinh kia nhiều, bà đừng không tin. . . .” Điện thoại liền ngoẻo rồi.

“Alo?”

“”

“Alo?”

“”

Chu nữ sĩ buồn bực “Alo” vài tiếng, chuẩn bị kiểm tra có phải điện thoại hư rồi hay không, vừa cúi đầu đã nhìn thấy cái tay đang dè nút.

Theo cái tay này nhìn lên trên, thấy được mặt của con trai.

“Chúng con không có ý định làm hôn lễ.”

“Cái gì?” Hai chữ ngắn ngủn đã có thể làm cho người ta nhận ra sự tức giận của Chu nữ sĩ, có thể thấy được bà kinh ngạc đến cỡ nào.

“Chúng con chỉ không muốn mẹ vất vả.”

~[1] Canh uyên ương ngân hạnh tổ yến thịt nạc: bổ khí dưỡng sinh, nguyên liệu chủ yếu gồm uyên ương (gà gô), tổ yến, thịt heo, ngân hạnh, trần bì.

“” Hiển nhiên, điều này có không đủ để thuyết phục Chu nữ sĩ lúc này đang tràn ngập trong thế giới hôn lễ.

Chiêm Diệc Dương hơi nghĩ ngợi: “Tuần sau con bay đến Luân Đôn, sau đó còn phải đến Nhật Bản, vừa đi là ba tháng, sắp tới chỉ có thể nặn ra một tuần lễ đi du lịch trăng mật. Nếu như một tuần lễ này tiêu tốn để làm hôn lễ, chúng con không có thời gian ở chung, vậy. . . Cháu trai của ngài đoán chừng phải ra đời muộn một năm rồi.”

Chu nữ sĩ bỗng dừng lại. Chiêm Diệc Dương không ngừng cố gắng: “Đến lúc đó, cháu trai của dì Triệu đã có thể đi mua nước tương, Tiểu Cô Cô nhà Ma Đồng cũng biết nói tiếng Ahh rồi, cháu ngoại của cụ Bùi cũng có thể đàn dương cầm rồi. Cháu trai của Chu nữ sĩ lại còn ở trong bụng mẹ.”

Chu nữ sĩ bị anh đâm chọt chỗ đau. Cau mày hết sức rối rắm, Hồ Nhất Hạ ở một bên nhìn toàn bộ hành trình, yên lặng vỗ tay cho ông xã ở trong lòng, chiều này. . . . Quá! Hung ác! Rồi!

Từ đó, người họ Chiêm từ trước ít nói đã làm Hồ Nhất Hạ lau mắt mà nhìn — anh lại một hơi có thể nói nhiều vậy? Phải biết bình thường anh cả dạy dỗ nhân viên đều lười nói nửa chữ, cho tới bây giờ đều là ra lệnh, bảo làm, làm không được? Trực tiếp xào (đuổi) người.

Chu nữ sĩ lâm vào sự cân nhắc khó khăn một hồi lâu, hơi không cam lòng xem xét điện thoại, hơi bất đắc dĩ lại hơi mong đợi xem xét Chiêm Diệc Dương, lúc này mới tràn đầy áy náy đi tới trước mặt Hồ Nhất Hạ, tình ý sâu xa cầm tay Hồ Nhất Hạ, vỗ vỗ để an ủi.

“Nhất Hạ, con cũng biết, mẹ đặc biệt thích em bé, đáng tiếc mình lại sanh. . . .” Nói xong ghét bỏ liếc liếc về phía Chiêm Diệc Dương mặt không vẻ gì đứng ở một bên, “Từ nhỏ đã già dặn, mẹ làm mẹ mà không được hưởng thụ đãi ngộ con của mình làm nũng, la lối om sòm với mình, mẹ muốn quan tâm cũng không xen tay vào được, ai!”

Hồ Nhất Hạ lập tức cảm động lây, cuống gật đầu, bị Chiêm Diệc Dương trừng, mới vội vàng khôi phục nghiêm chỉnh, nghe Chu nữ sĩ tiếp tục nói: “Mẹ trông sao trông trắng sáng thật vất vả trông một người con dâu tốt, hiện tại liền trông cậy vào con, bất kể là cháu trai hay là cháu gái, tốt nhất đều giống như con, chọc người thương. . . . Nhưng uất ức con, cả hôn lễ cũng vô pháp cho con lập tức, chỉ là! Chờ hai con rảnh rồi, mẹ nhất định bù một cái càng lớn hơn. Con gả tới đây đồng nghĩa thành con gái của mẹ, nếu Đại Dương Dương dám khi dễ con, nhất định phải nói ẹ biết, mẹ ra mặt cho con.”

Hồ Nhất Hạ là lần đầu tiên nghe Chu nữ sĩ nói đúng đắn như vậy, nhất thời có cảm giác “Trong nhà mình lớn nhất”, dương dương đắc ý ngó ngó Chiêm Diệc Dương, nháy mắt ra hiệu nhắn nhủ một tin tức:

Thấy được chưa, em quan trọng bao nhiêu! Ở trong nhà này địa vị cao bao nhiêu! Ngàn vạn lần không được hãm mộ em!

Gặp phải mẹ chồng cô dâu cùng chung khinh bỉ, bây giờ Chiêm Diệc Dương có thể làm gì?

Trầm mặc?

Không, anh nghĩ ngợi một lát sau, im lặng đi đến chỗ người phụ nữ đang tự đắc ý, không nói lời gì ôm chặt vai của cô.

Đầu vai bị anh đè lại phản xạ có điều kiện cứng đờ, nghiêng đầu nhìn người đàn ông cất giấu vẻ hung thần ác sát trong ánh mắt, nhất thời sinh lòng sợ. Bản năng chọn lợi tránh hại làm vị thiếu phụ tân hôn này của chúng ta lặng yên không một tiếng động thu lại vẻ đắc ý, chân chó cười cười, quay nhìn lại Chu nữ sĩ, thái độ kiên quyết tỏ rõ lập trường: “Ngài yên tâm đi, Chiêm Diệc Dương đối với con rất tốt, sẽ không khi dễ con.”

Đáp án này anh hiển nhiên tương đối hài lòng, bởi vì Hồ Nhất Hạ rõ ràng cảm thấy sức lực của móng vuốt anh đặt ở trên vai mình nhẹ rất nhiều. Chu nữ sĩ đối với đáp án này cũng thật hài lòng, nguyên lai con trai mình cũng có một mặt dịu dàng, còn biết thương người, bà làm mẹ, thật sự là rất vui mừng.

Trong ba người nội tâm rối rắm nhất, không phải là Hồ Nhất Hạ thì không ai có thể hơn. Có ông xã không có nhân quyền, cuộc sống về sau của cô sẽ nước sôi lửa bỏng cỡ nào? Hồ Nhất Hạ dùng góc bốn mươi lăm độ nhìn lên trời, trong lòng yên lặng chảy xuống hai hàng nước mắt máu.

Sau khi mấy món ăn bị Chu nữ sĩ xào khét được bảo mẫu kịp thời bổ túc, cơm tối chính thức lên bàn, sườn nướng mật, cá mực chưng, cua uyên ương, hàu hấp gừng hành, cải trắng xào, bánh bao trứng rắc mè, sôi xòai. . . . nhìn liền khiến cho người rất động lòng, Hồ Nhất Hạ không hiểu rõ tại sao mình lại nhặt như nước ốc, có lẽ, có thể, đại khái —

Là bởi vì Chu nữ sĩ chỉ chào hỏi một câu: “Nhật Hạ, đây chính là mấy món ăn làm được sau khi được đầu bếp vừa mời từ Quảng Đông đến chỉ, con nếm thử xem có hợp với khẩu vị của con không.” Sau đó liền vội vàng liên lạc cơ quan du lịch hỏi thăm hành trình du lịch trăng mật.

Chỉ nghe Chu nữ sĩ nắm chặt điện thoại nghiêm trang: “Hành trình nào khiến cho người vợ mang thai nhiều nhất sau khi hai vợ chồng đi trăng mật về?”

“Châu Âu à. . . . Vậy quá xa, bọn ba vậy, sợ đến lúc đó bọn họ có tâm vô lực rồi.”

Vấn đề Chu nữ sĩ hỏi thật làm cho người ta mặt hồng tim đập, không đất dung thân, Hồ Nhất Hạ hận không thể bới ra một lỗ dưới đất chui vào, ánh mắt cầu cứu hướng tới Chiêm Diệc Dương, bị anh không chút lưu tình coi thường. Mặc dù anh vẫn là vẻ mặt bình thường, nhưng rõ ràng nghe say sưa ngon lành, thậm chí lăm bầm lầu bầu như có chuyện lạ: “Nhiệt đới không tệ, nhiệt tình như lửa, kích tình thiêu đốt.”

Phía bên kia, Chu nữ sĩ nghe người tiếp chuyện giới thiệu một phen, ánh mắt sáng lên: “Nhiệt đới? Nhiệt đới nóng tốt, nhiệt tình như lửa, kích tình thiêu đốt.”

Hồ Nhất Hạ , quả nhiên là hai mẹ con.

“Trừ Maldives còn có mấy chỗ nào? Tôi sẽ hỏi ý con dâu tôi, xem xem con bé muốn đi chỗ nào.”

Chu nữ sĩ nói xong liền bu lại, Hồ Nhất Hạ đang ngăn người, chân của Chiêm Diệc Dương đá đá cô ở dưới bàn, Hồ Nhất Hạ cả kinh, ngẩng đầu, mặt phóng đại của Chu nữ sĩ “vèo” một cái liền đến trước mắt của cô.

“Con dâu, có chỗ nào đặc biệt muốn đến hay không?”

Con muốn trở lại nửa ngày trước, đánh chết con cũng sẽ không uống rượu trong bữa tiệc đính hôn của gái Tây

Nội tâm Hồ Nhất Hạ cuộn cuộn, không cách nào đáp lại, chỉ có thể cảm thán, tất cả đều không trở về được. . . .

Hiển nhiên sự tuyệt vọng và khóc không ra nước mắt của cô đều bị Chu nữ sĩ coi thường rồi, Chu nữ sĩ vừa dùng ánh mắt mong đợi cơ hồ thăm ra nước nóng lòng chờ Hồ Nhất Hạ trả lời, vừa cảm thấy ưu việt đầy cõi lòng, cảm khái: “Lần này bữa tiệc đính hôn của Lục gia hư rồi, mẹ của Lục Hải Văn đoán chừng phải tức giận gần chết, trước kia sạch cứ lấy chuyện Đại Dương Dương của mẹ nhiều năm như vậy vẫn độc thân để kích thích mẹ, hiện tại tự mình trông trong hầm đi, thật là phong thủy luân chuyển a!”

Vị phu nhân ăn mặc kiêu quý phú nhìn có chút hả hê, làm cho người nhìn cảm thấy đặc biệt không tốt, rồi lại không thể không thừa nhận phu nhân này thật là đáng yêu, bị cuốn hút không có tim không có phổi cười lên. Hồ Nhất Hạ mới từ trong cảm giác không hay tìm được điểm thăng bằng, đột nhiên, đành cứng đờ — hư?

Bữa tiệc đính hôn hư rồi hả ?

Bữa tiệc đính hôn của Lục gia hư rồi hả ?

Hồ Nhất Hạ có chút khó tin nhìn về Chiêm Diệc Dương đối diện, anh cúi đầu ăn canh, tựa như không có nghe thấy. Hồ Nhất Hạ đưa chân muốn đá đá anh, bị kịch là chân mình không đủ dài, đá không tới.

Thử đá đá cái nữa, vẫn đá không tới, Hồ Nhất Hạ yên lặng an ủi mình, không phải là bởi vì chân của mình ngắn, mà là bàn này quá rộng.

Thật vất vả đợi đến Chu nữ sĩ lại đi nấu cháo điện thoại, Hồ Nhất Hạ vội vàng chạy đến đối diện. Chiêm Diệc Dương mới vừa gấp một miếng sườn còn chưa kịp đưa vào trong miệng, cô đột nhiên nâng mặt của anh qua: “Chuyện gì xảy ra?”

Anh giống như là không hiểu lời của cô, không có lên tiếng, mắt Hồ Nhất Hạ hồ nghi nhíu lại, “Thành thực khai báo, bữa tiệc đính hôn của Lục Hải Văn tại sao

Sắc mặt của anh rất cuộc lộ vẻ xúc động, nhưng không giải đáp nghi vấn cho cô, mà tiếp tục cúi đầu ăn, người này rõ ràng cho thấy đang trốn tránh vấn đề, Hồ Nhất Hạ nhất thời cảm thấy mừng như điên khi bắt được điểm yếu của đối phương, không nói lời gì, nắm lấy cằm anh —

“Không phải là. . .” Hồ Nhất Hạ không có nói tiếp, chỉ hết sức ý vị sâu xa nhướn đuôi lông mày nhảy lên, giương âm cuối lên, “Hả?”

Động tác này của Hồ Nhất Hạ vô cùng đại gia, Chiêm Diệc Dương ngẩn ra.

Nhìn thấy ánh sáng gần như khiếp đảm trong mắt anh, Hồ Nhất Hạ nhất thời có một loại cảm giác lật người làm chủ nhân, cô hoàn toàn có lý do tin tưởng người đàn ông này đột nhiên sững sốt là bởi vì bị khí thế bá vương của mình làm khiếp sợ.

Tay mình nắm cằm anh nhất thời thành tượng trưng của quyền thế và lực lượng, Hồ Nhất Hạ dĩ nhiên là càng néo càng chặt, ánh mắt nhìn anh càng thêm tàn nhẫn: “Không phải là sau khi em uống say đã đại náo hiện trường, tung ra chuyện xấu của anh và gái Tây giả chứ?”

“”

“Sau đó Lục Hải Văn trong cơn tức giận liền tuyên bố hủy bỏ bữa tiệc đính hôn, thuận tiện tuyệt giao với thứ cận bã như anh?”

Người phụ nữ này càng nói càng hăng say, cơ hồ sắp mặt mày hơn hở, khóe miệng Chiêm Diệc Dương giật giật, vừa cố gắng khắc chế, vừa không tự chủ nhếch nhếch, rốt cuộc, tự chủ vẫn lấy làm kiêu ngạo kia đã bị bộ dáng nhiệt tình của người phụ nữ này đánh nát bấy, Chiêm Diệc Dương đột nhiên nhét miếng sườn đang kẹp bằng chiếc đũa vào trong miệng của cô.

Một lát sau Chiêm Diệc Dương ý thức được, anh cho rằng như vậy thì có thể làm cho người phụ nữ này hoàn toàn an tĩnh, vậy thì thật là mười phần sai, Hồ Nhất Hạ không chút nào nghẹn, ngược lại vui sướng cầm miếng sườn gặm, lúc này thì cô iết ngon, nhưng giờ lại ăn cực kỳ vui sướng, cũng cực kỳ đắc ý: “Vừa thấy đôi mắt nhỏ trốn tránh của anh em liền biết ngay là em đoán đúng.”

Sắc mặt anh đột nhiên ác độc, ánh mắt cũng trong nháy mắt trở nên bén nhọn, Hồ Nhất Hạ đang gặm miếng sườn bị anh nhìn chăm chăm vậy, dần dần sợ lên, trái tim dường như dựng lên theo con người cơ rúc của anh.

Cô từ từ buồn miếng xương sườn đã gặm một nửa xuống, ngồi nghiêm chỉnh.

“Em nói xem anh và cô ấy có chuyện xấu gì?”

Chiêm Diệc Dương vừa nói vừa rút khăn giấy giúp cô lau nước sốt ở khóe miệng, mặt không chút thay đổi nhưng động tác ôn hòa, Hồ Nhất Hạ chỉ cảm thấy cái tay này của anh tùy thời đều có thể ném khăn giấy, trực tiếp bóp cổ cô.

Tính tình cả gan xông lên ót: “Chuyện xấu giữa hai người rất nhiều. . .”

Dùng khí mới vừa xông lên ót nháy mắt liền bị anh ác độc trừng trở về nguyên hình, Hồ Nhất Hạ bỗng chốc cúi đầu làm vẻ sám hối, sửa lời nói: “Được rồi em sai lầm rồi. . . .”

“Vậy em nói xem, em cụ thể sai ở đâu.”

Hồ Nhất Hạ cúi đầu, khoa trương cần rằng nghiêng lợi: em căn bản không cảm thấy mình sai lầm nha! Điều là bị uy quyền của anh ép!

Chiêm Diệc Dương nắm cằm cô xoay mặt cô qua, Hồ Nhất Hạ bất ngờ, cả khuôn mặt còn ngừng ở biểu tình nhe răng trợn mắt dị thường Chiêm Diệc Dương nhìn cô như vậy, mi tâm hơi nhíu, Hồ Nhất Hạ vội vàng sửa sang lại vẻ mặt.

”Thứ nhất, em không nên hoài nghi chồng của mình; thứ hai, dù em hoài nghi, nhưng em tuyệt không. . . . Ghen tỵ

Hồ Nhất Hạ dường như không nhìn rõ những biểu tình anh đang biểu lộ, bất mãn? Mong đợi? Tựa hồ còn có chút đáng thương. Bị anh nhìn chăm chăm như vậy, Hồ Nhất Hạ hơi chột dạ, vội vàng cẩn thận hồi tưởng, ghen tỵ? Điều này, thật không có.

“Em. . . . Thật ra thì, dường như cũng từng ghen tỵ một lần.” Phụ nữ nói láo, mắt cũng không nháy .

“Lúc nào?”

Hồ Nhất Hạ sắp bị anh bức hỏi học máu, “Chính là lần trước. . . . Lần trước. . . .”

Cô chưa nói tiếp, một là bởi vì đạo hạnh quá thấp thật sự nói bậy không nổi nữa, hai là bởi vì, cô rõ ràng cảm thấy một cỗ khí thế quỷ dị tiến tới gần bọn họ.

Hồ Nhất Hạ nghiêng đầu nhìn về ngọn nguồn khí thế, chỉ thấy Chu nữ sĩ đứng ở một bên, đang cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

Cứu tinh! Hồ Nhất Hạ chớp cặp mắt cảm kích cực kỳ nhìn về phía Chu nữ sĩ, nhưng Chu nữ sĩ hiển nhiên hiểu sai ý rồi, lại nhìn móng vuốt con trai mình đặt ở cằm của con dâu, thức thời lui về phía sau, vừa lui còn vừa nói: “Hai con tán gẫu hai con tán gẫu, mẹ trở về phòng gọi điện, không quấy rầy các con!”

Sức khỏe của phụ nhân rất cường tráng, đảo mắt chạy không còn thấy bóng dáng tấm hơi, tốc độ này, cả người chuẩn êm phóng khoáng lạc quan như Hồ Nhất Hạ cũng phải cam bái hạ phong. Hồ Nhất Hạ bị bỏ lại đối mặt thần mặt đen, trái tim hơi rung động, hít khí,lấy lại dáng vẻ: “Ai? Không đúng! Vừa rồi chúng ta rõ ràng nói về chuyện ở tiệc đính hôn, sao đột nhiên kéo đến việc ghen tỵ hay không rồi?”

Chiêm Diệc Dương dừng lại.

Anh thật đúng là cao thủ nói sang chuyện khác, thần không biết quỷ không hay liền kéo đề tài đến ngoài ngàn dặm, cũng may cô kịp thời kéo đề tài nói chuyện trở lại. . . . Hồ Nhất Hạ thở một hơi dài nhẹ nhõm: ” rốt cuộc biết bữa tiệc đính hôn hủy bỏ khi nào? Sao em lại không có chút ấn tượng?”

Chiêm Diệc Dương phức tạp nhìn cô một cái, “Lúc em làm chỉ lo kêu ‘ em muốn ở phía trên ’, chuyện khác đâu còn nhớ?”

Ở phía trên.

Đầu Hồ Nhất Hạ nhất thời đầy vạch đen: “Nhưng, sau đó thì sao?”

Ánh mắt anh nhìn cô càng thêm phức tạp, “Lục Hải Văn nói không quấy rầy nhã hứng của chúng ta, liền cúp điện thoại.”

Hồ Nhất Hạ mạnh lên tinh thần: “Lúc ấy chúng ta đang làm gì?”

“Em cứ nói đi?”

Anh không có ý tốt nâng cao âm cuối, Hồ Nhất Hạ nhìn thấy nụ cười như có như không ở khóe miệng anh, nhất thời, đầu của cô “Oanh” nổ tung. Nào ngờ còn có người muốn thêm dầu vào lửa —

“Có cần anh miêu tả cận kề tình huống lúc đó lại cho em biết không?”

Thấy người phụ nữ đỏ bừng cả khuôn mặt đầu lắc giống như trống lắc, Chiêm Diệc Dương liền dừng, không có tiếp tục trêu chọc cô. Đêm bộ dáng thần trí không rõ lại nhiệt tình như lửa của cô cất giấu vào trong hộp trí nhớ, anh hơi cười.

Hồ Nhất Hạ bị đả kích hư nhất thời khó có thể phục hồi như cũ, đi theo người khác trở về nhà như du hồn, vào phòng ngủ, khóa trái cửa, ném mình lên giường, vung mạnh cái gối bên cạnh, phát tiết oán hận trong lòng.

Anh gõ cửa: “Điện thoại của ba em.”

Cô: “Không nghe!”

Cách một lát, lại gõ cửa: “Điện thoại của Lãnh Tĩnh.”

Cô: “Không nghe!”

Lại cách một lát: “Điện thoại của Hứa Phương Chu em có nghe hay không?”

Hồ Nhất Hạ ngẩn ra, từ từ ngồi dậy, chần chờ mang dép vào, mới vừa đi một bước, ngoài cửa truyền đến một câu: “Đáng tiếc hắn ta không có gọi điện thoại cho em.”

Thanh âm của anh âm lãnh, có lẽ bởi vì cách một cánh cửa phòng nên thanh âm có chút sai lệch? Nếu không sao cô cảm thấy mình còn nghe được anh cười nhạo?

Hồ Nhất Hạ hung hăng ném mình về trên giường, liều mạng đập quả đấm lên gối, trong lòng căm giận: tôi chính là không bỏ được Hứa Phương Chu, thì thế nào? Tôi mới không sợ anh biết!

Quả đấm đấm a đấm, không khỏi càng đấm càng chậm rồi, Hồ đồng chí rút cuộc hậu tri hậu giác ý thức được sai lầm của mình, lại “Vụt” ngồi dậy.

Làm bà xã của người ta, tựa hồ. . . . Hình như. . . . Thật không thể quang minh chính đại YY (mơ tưởng) người đàn ông khác nữa, cho dù cuộc hôn nhân này có vẻ không giải thích được.

Nghĩ tới nghĩ lui luôn thấy hơi áy náy, Hồ Nhất Hạ bước đi thong thả đến cạnh cửa, cắn móng tay chần chờ một lúc lâu, quyết định, lấy hết dũng khí, “Vụt” kéo cửa ra, nhắm mắt rống: “Thật xin lỗi!”

Không có đáp lại?

Hồ Nhất Hạ lặng lẽ hí mắt – tốt rồi! Ngoài cửa không có một bóng người, người khác đã sớm đi.

Không phải tức giận thật chứ? Hồ Nhất Hạ nằm lại trên giường rồi an ủi mình: tức giận thì tức giận, tôi ước gì anh lập tức nói ly hôn ! Sau đó lo sợ rơi vào mộng đẹp.

Nửa đêm, cô bị cơn ác mộng làm tỉnh lại.

Trong mộng, hôn lễ mộng ảo, có giáo đường, hoa ngập tràn, có Bugatti tha thiết ước mơ mở đường, Aston Martin quay phim, Zeppelin DS8 hộ tống, cô và chú rể cỡi con lừa đung đưa đi về giáo đường phía trước, đáng tiếc hai con lừa dần cứ cắm ở dưới bậc thang trước giáo đường, cô bất mãn hô: “Chiêm Diệc Dương, mau đi xuống dắt lừa!”

Chú rể nghe vậy quay đầu lại, nhưng lại là gương mặt của Hứa Phương Chu!

Hồ Nhất Hạ mãnh liệt mở mắt ra, từ trong cơn bóng đèn giãy giụa ra.

Con người quay tròn nhìn quanh bốn phía một lần, trần nhà trang trí đơn giản, đèn mờ mờ ở đầu giường, không có gì ngoài gia cụ ba màu trắng xám đen, trên tủ đầu giường là tấm ảnh bánh bao vô cùng của ai đó

Cũng may là nằm mơ, Hồ Nhất Hạ thở một hơi dài nhẹ nhõm, sau đó cô liền ngáy ngẩn cả người.

Chú rể từ Chiêm Diệc Dương biến thành Hứa Phương Chu, cô không phải nên vui vẻ đi cầu thần bái phật tạ tổ tông sao? Cũng không phải Hồ Nhất Hạ suy nghĩ nhiều, không khí chung quanh đột nhiên trở nên hơi quái dị, giống như có một đôi mắt chăm chú nhìn cô ở trong bóng tối, làm cô rợn cả tóc gáy.

Hồ Nhất Hạ từ từ nhìn về phía ngọn nguồn khí thế quái dị, trong bóng tối, một bóng đen đang đứng ở bên giường –

Hồ Nhất Hạ cả kinh thiếu chút nữa từ trên giường rơi xuống, tiếng thét chói tai卡在 trong cổ họng vận sức chờ phát động, vội vàng ôm sát chăn ngồi dậy, mở đèn đầu giường sáng hơn.

Ánh đèn sáng lên, chiếu sáng gương mặt không lộ vẻ của Chiêm Diệc Dương.

Chiêm Diệc Dương không lên tiếng đứng ở bên giường, bị anh từ trên cao nhìn xuống, âm thanh của Hồ Nhất Hạ không khỏi run rẩy: “Anh, anh muốn làm gì?”

“Em cứ nói đi?” Anh nói xong rất nhẹ, động tác lại rất mãnh liệt, xóc chăn của cô lên.

Khí ẩm trong phòng rõ ràng rất đủ, nhưng anh lại hơi hí mắt nhìn cô, người phụ nữ này mặc áo sơ mi của anh, vai nửa lộ, ngực nửa lộ, chân nửa lộ, đôi tay che ngực, bộ mặt kinh hãi, tự bày ra dáng vẻ yếu đuối của thiếu nữ, anh không nói một lời, từ từ cúi người, đến gần, ở trong đôi mắt càng trừng càng lớn của cô, Chiêm Diệc Dương nhìn thấy bản thân đang cười.

Gần thêm chút nữa, môi của anh như có như không chạm lên môi của cô: “Đến thời gian thực hiện nghĩa vụ.”

Hồ Nhất Hạ đã sợ đến lời nói cũng không mạch lạc: “Mặc dù bây giờ em đã là bà xã của anh, nhưng. . . . Nhưng anh cũng không thể miễn cưỡng em. . . ?”

Anh đã cởi ra nút cài thứ nhất của cô, đang hướng đến nút thứ hai của cô, Hồ Nhất Hạ vừa mới chuẩn bị nói chuyện, anh liền làm bộ muốn hôn cô, khiến cô vội vàng im lặng khép mắt.

Gã cũng đã gả, ai, liền gắng gượng luyện chút gân cốt với anh đi.

Ai, dù thế nào đi nữa kỹ thuật của anh không tệ. Ai? ? ? ?

Lần này thở dài thở ngắn tuần hoàn vô hạn ở trong đầu Hồ Nhất Hạ, mí mắt nhắm chặt dần dần buông lỏng, thân thể cũng không cứng, cảm thấy hơi thở của anh đang rời khỏi phía trên mình, Hồ Nhất Hạ thậm chí cong miệng lên, tiến tới nghiêng đón nụ hôn.

Một giây, hai giây, ba giây? ? ? ? Cô cảm thấy miệng cũng hơi phát run rồi, sao anh còn chưa có phản ứng

Hồ Nhất Hạ đầy bụng không hiểu lẽ mở ra một con mắt, trong cặp mắt trước mặt này, cất giấu nụ cười, chủ nhân ánh mắt đang cầm trang phục nhung của cô: “Em tự thay quần áo đi, anh sẽ không giúp một tay.”

“Nắm chặt thời gian, đã mua chuyến bay đến Luân Đôn nửa giờ sau.”

Anh? ? ? ? Không phải anh nói là phải? ? ? ? Phải thực hiện nghĩa vụ sao?”

“Thực hiện nghĩa vụ phụ tá.” Nụ cười ở đáy mắt anh cũng khuếch tán đến khóe miệng rồi.

Hồ Nhất Hạ rốt cuộc biết tại sao anh cố ý muốn lấy mình. Thứ nhất có thể trị liệu chứng bấp thệ ở mặt cứng nhắc của anh, thứ hai, có câu nói: “Cười một cái, trẻ mười năm”, Hồ Nhất Hạ tuyệt đối có lý do tin tưởng mình là một vị thuốc tốt trợ giúp anh vĩnh viễn giữ nét thanh xuân.

Như vậy không khó giải thích tại sao anh muốn mang theo cô - người hài hước này cùng đi xa nhà rồi.

Hồ Nhất Hạ vẫn còn đang thở dài thở ngắn, xe này cũng đã lái vào bãi đậu xe.

Chiêm Diệc Dương dừng ở nơi dành riêng, xách người phụ nữ đang chống cằm giả bộ thâm trầm nhìn ra cửa sổ xuống xe, mắt thấy hành lý đều do anh xách, Hồ Nhất Hạ tự cho là không ai phát giác, cười mờ ám, xem ra làm vợ vẫn có chỗ tốt, tối thiểu không cần như trước, khổ sở vây quanh Phó tổng để làm Quản gia + dọn dẹp + xe ngựa + mua đồ + sai vặt + GPS + 114 (tổng đài điện thoại) + 12580 (tổng đài cung cấp tin tức tổng hợp, giống 1080 ở).

Hồ Nhất Hạ nện bước vui sướng đi về phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại thúc giục: “Động tác nhanh lên chút! Đuổi máy bay !”

Người đàn ông phía sau, mặc dù vẫn mang gương mặt lạnh băng giống như bị người ta quýt 180 vạn, lại phối hợp bước nhanh hơn.

Đứa bé nghe lời luôn càng nhìn càng đáng yêu, Hồ Nhất Hạ không nhịn được nhìn thêm mấy lần. Áo sơ mi ôm sát, áo vest chỉ cài một nút, thêm một cái áo khoác lông hợp dáng người ở ngoài, quần tây màu tro thuộc kết hợp với đôi giày Debby sáng bóng, thêm bao tay da cùng màu với giày, trừ dây nịt và đồng hồ đeo tay, trên người không còn bất kỳ trang sức nào khác. Làm cho người ta không khỏi cảm thán, thì ra đàn ông cũng có thể đẹp đến khiến người ta thấy lạnh.

Cúi đầu xem xem trang phục nhưng trên người mình, Hồ Nhất Hạ nho nhỏ khinh bỉ mình, lại ngẩng đầu nhìn anh, Hồ Nhất Hạ càng cảm thấy người này còn xuất sắc hơn nam người mẫu trong áp phích quảng cáo, cô đã nghĩ tốt tựa đề quảng cáo cho anh rồi, gọi là: ngụy quân tử mặc Armani.

Dưới ánh đèn mờ ở bãi đậu xe còn không cảm thấy có cái gì, nhưng chờ bọn họ vừa vào bãi sân bay, ánh sáng sáng lên, khác biệt giữa hai người nhất thời trở nên cực kỳ rõ ràng, mình mặc trang phục nhưng dài đến mắt cá chân và mang đôi giày trắng tuyết đứng chung với người đàn ông tinh anh này, càng giống như quả cầu rỗng.

Hồ Nhất Hạ nhất thời mất hết tự tin, lặng lẽ trốn đến sau lưng người khác.

Trạng thái của người phụ nữ này hơi không đúng, Chiêm Diệc Dương hỏi: “Thế nào?” Anh cố ý, tùy tiện đưa em một trang phục nhưng cho em thay, căn bản là vì để cho em làm nổi bật hình tượng chói lọi của anh. Lời đến khóe miệng, đột nhiên cảm thấy nói như vậy thật sự là không ổn, không khỏi cổ vũ khí điểm phách lối của người khác, Hồ Nhất Hạ tạm thời đổi một câu: “Nếu như bị đồng nghiệp nhìn thấy chúng ta cùng đi, chuyện kia không phải bại lộ? Nên kéo ra chút cự ly mới tốt.”

Mắt Chiêm Diệc Dương mang chút cảnh cáo, hơi híp lại, lúc này Hồ Nhất Hạ không giống ngày xưa, danh hiệu phu nhân chánh bài giắt trên đầu, tự nhiên không cần kiêng kỵ uy quyền của anh nữa, hạ bút tạo thành một giải thích hợp lý: “Dĩ nhiên không thể để cho người khác biết hai ta kết hôn! Trước đó không phải em đã nói với anh, em không muốn mất công việc này.”

Trước khi mặt mày anh dữ lên, Hồ Nhất Hạ không nói hai lời thề thốt của anh ra, thuận tiện tháo nhẫn của mình ra cất vào túi luôn: “Tốt lắm, anh đi trước đi, em sẽ theo sau.”

Nói xong không quên đẩy đẩy bờ vai của anh. Tay bị anh đè xuống, Chiêm Diệc Dương nhìn nhìn cô: “Muốn anh phối hợp em, có thể, nhưng phải có thưởng.”

Thương nhân nha, không đổi được bản năng cò kè mặc cả, Hồ Nhất Hạ suy nghĩ, anh có điều ngụ ý nhẹ nhàng ôm hông của cô, nhắc nhở: “Ngồi máy bay quá khô khan, không phải chúng ta nên làm chút chuyện có ý nghĩa?”

Hồ Nhất Hạ sững sốt, trong nháy mắt, liệt nữ trình tiết nhập thể, cô đẩy cái tay ngang hông mình ra, yên lặng lui về phía sau nửa bước.

Một bộ dáng thà chết không theo: “Anh anh anh, anh hãy tôn trọng một chút, mọi người đều là người văn minh.”

Chiêm Diệc Dương không hiểu chau mày.

Hồ Nhất Hạ cảm thấy cần thiết giáo dục người đàn ông suy tính bằng nửa người dưới này: “Phòng rửa tay trên máy bay để cho anh thuận tiện dùng, cũng không phải để cho anh mưu đồ bất chính. Ai. . . Không phải em nói anh, dù thâm trùng lên não, vậy cũng phải có chừng mực nha, cho dù muốn tìm kiếm kích thích, thì cũng có rất nhiều cách, có cần đói khát đến nằm ở trên máy bay. . .”

Anh nhú mi tâm, lại đột nhiên nở nụ cười. Nghĩa chánh ngôn từ của Hồ Nhất Hạ bị cắt ngang, bất mãn liếc anh một cái: “Có gì đáng cười?”

“Anh chỉ muốn một nụ hôn mà thôi.”

Hồ Nhất Hạ lúng túng đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Rốt cuộc là ai thâm trùng lên não? Sắc nữ.”

Chiêm Diệc Dương kéo sắc nữ của mình về trong ng nâng gương mặt lên, hôn vào cái miệng nói ra lời kinh người kia.

Khi anh hôn đều thưởng thức môi cô, theo thói quen của anh, kế tiếp nhất định là đã man công thành đoạt đất, Hồ Nhất Hạ cũng khê nhếch miệng lên chuẩn bị sẵn sàng rồi, anh lại dừng lại, chống cái trán của cô, ánh mắt vĩnh viễn làm cho người ta không hiểu ra: “Ý nghĩ về phòng rửa tay không tệ, anh suy nghĩ một chút.”

Người đàn ông này nói. . . . Suy nghĩ một chút?

Mặt Hồ Nhất Hạ. . . rất xanh rất xanh.

Chuyến bay đường dài, do khí trời nên trên đường phải dừng lại ở trạm giữa N giờ, cuối cùng bước lên bãi đậu máy bay của sân bay Heathrow thì cả người Hồ Nhất Hạ cũng ỉu xiu, phóng tầm mắt nhìn, mỗi đồng nghiệp đều mang sắc mặt xanh xao, không tốt hơn cô đến đâu. Nhìn kỹ, trong một đám xanh xao, có một phong cảnh làm cho hai mắt người ta tỏa sáng.

Nhìn kỹ nữa, phong cảnh kia tên là Chiêm Diệc Dương.

Tóc Chiêm Diệc Dương không loạn, quần áo trắng băng, đi mạnh mẽ vang dội, Hồ Nhất Hạ lặng lẽ nhìn anh, tựa như nhìn vật sở hữu của mình, hết sức tự hào.

Ra khỏi sân bay, xe đón điện thoại đã dừng ở bên ngoài, Chiêm Diệc Dương phân phó phụ tá hành chánh một câu: “Về khách sạn nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng tinh thần, ngày mai mọi người có trận đánh dài ác liệt phải đánh.” Sau đó ọi người đi.

Chiêm Diệc Dương đang muốn mở cửa lên xe, nghiêng đầu thấy Hồ Nhất Hạ còn dáo dác tại chỗ, chỉ chỉ cái mũi của mình: “Vậy em thì sao?” Một ngày nhàn hạ, một ngày trắng mặt, Hồ Nhất Hạ cảm thấy chủ ý này không tệ, nhưng ——

“Em cũng là phụ tá, dĩ nhiên ngồi xe giành cho nhân viên.”

Hồ Nhất Hạ sưng sờ xong, không hỏi đề thanh âm thấp chút: “Nhưng em là bà xã của anh.”

“Nếu muốn cưới ần, sẽ phải công tư rõ ràng.”

Hồ Nhất Hạ không cam lòng bĩu môi, hung hăng nghiêng đầu đi ngay về chiếc xe phía sau, mới vừa đi nửa bước liền bị anh kéo trở lại, ngay sau đó trong tay bị nhét vào một vật.

Hồ Nhất Hạ cúi đầu xem xét, thẻ mở cửa phòng khách sạn?

“Anh phải đến tổng bộ trước một chuyến, chờ anh.”

Hồ Nhất Hạ mang một ít oán trách cố nín cười, giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo anh: “Đây là? Em chỉ là một phụ tá nhỏ không hiểu được ý định của phó tổng ngài.”

“Ban ngày thực hiện nghĩa vụ phụ tá, về phần buổi tối ——”

Anh quăng tới một ánh mắt “em hiểu”, Hồ Nhất Hạ nhộn nhạo.

Kế hoạch lần này của Chiêm Diệc Dương cần có một số tiền đầu tư khổng lồ, cần anh tự mình đến thuyết phục cổ đông Hội Đồng Quản Trị, trong vòng mấy tháng trước anh đãan bài thỏa đáng mọi việc, cho dù lần này đến Luân Đôn sớm hơn kế hoạch một tuần, đoàn đội cũng không có luống cuống tay chân, làm phụ tá, Hồ Nhất Hạ từ sớm đã sửa sang các văn kiện thoải đáng, ngày mai trực tiếp mang đi tổng bộ; làm. . . . Ừ. . . . Màn đêm vừa đầu hàng, Hồ Nhất Hạ liền thay bộ áo ngủ hấp dẫn, được giặt thơm ngào ngạt, xinh đẹp, trắng mềm, ngồi chờ điện thoại.

Phòng người khác ở trên lầu, Hồ Nhất Hạ từ sớm đã muốn nhẹ nhàng đi lên, nhưng cô vận đợi, đợi lại đợi, điện thoại lại không hề vang lên.

Chênh lệch còn chưa có đảo lại, Hồ Nhất Hạ càng xuống tinh thần, đồng hồ báo thức “Tí tách” đi qua, trời vừa rạng sáng, Hồ Nhất Hạ đợi đến sợ hãi, vỗ bàn quyết định: chủ động xuất kích

Xịt nước hoa, thay giày cao gót, quần khăn quàng cổ, đeo lên một cái mắt kính che kín hơn phân nửa gương mặt, bên ngoài áo ngủ lại thêm một cái áo khoác rộng rãi, Hồ Nhất Hạ đứng ở trước gương to nhìn mình: hài lòng! Xuất động!

Trên hành lang, đồng nghiệp ở cạnh phòng cô đâm đầu đi tới, tựa hồ đang chuẩn bị trở về phòng, lướt qua nhau thì anh ta nhìn chằm chằm người phụ nữ mặc kỳ trang dị phục này một lúc lâu, sững sờ không nhận ra là ai. Hồ Nhất Hạ âm thầm kêu may mắn mình đã chuẩn bị vạ toàn, nâng mắt kính, bước nhanh rời đi.

Lên gian phòng trên lầu, nhìn hai bên một chút, xác định không ai, Hồ Nhất Hạ dùng thẻ Chiêm Diệc Dương cho cô mở cửa phòng, lách mình đi vào.

Cửa trước không ai, va ly để kế sô pha trong phòng khách, đi vào trong một chút là quầy rượu, phía trên để bình rượu đỏ đã mở ra. Anh trở lại?

Phòng họp mô hình nhỏ bên kia tựa hồ có động tĩnh, Hồ Nhất Hạ nghi ngờ đi vào trong, chỉ thấy ngay cửa phòng họp có một người, đứng đưa lưng về phía cô, đang gọi điện thoại.

Tóc ngắn, áo mũ chỉnh tề, còn có đồng hồ đeo trên bàn tay cầm điện thoại.

Thiệt là, trở lại cũng không nói một tiếng!

Hồ Nhất Hạ nhẹ nhàng bước qua, nghĩ thầm dùng một chiêu bọ ngựa bắt ve, nào ngờ, lúc này anh đột nhiên cất bước đi vào phòng họp, Hồ Nhất Hạ hoảng hốt, không thể không tăng nhanh bước chân cùng tới, theo vào trong phòng họp, vỗ vỗ bả vai anh.

Chiêm Diệc Dương dừng bước chân, xoay người lại sững sờ. Qua trong giây lát, trên mặt đã là thần sắc căng thẳng, Chiêm Diệc Dương nghiêng đầu nhìn lướt qua trong phòng họp: “Em trước ——”

”Hư!

Đầu của anh còn hơi nghiêng chưa có hoàn toàn trở lại, Hồ Nhất Hạ cũng đã dùng ngón tay che môi của anh, một tay kia đẩy vai anh càng tiến một bước vào phòng họp. Bước chân thướt tha, thần thái kiêu my, vừa đi còn vừa thông thả ung dung cởi ra dây lưng, cổ áo rộng mở, áo khoác rơi xuống trên mặt đất.

Thần sắc Chiêm Diệc Dương căng thẳng.

“Surprise?”

Gót nhọn màu đen, bắp chân thon dài, bắp đùi trắng nõn, bắp đùi được một cái áo ngủ viền hoa ôm trọn, vải vóc mềm mại, không gió lại giường nhẹ, phác hoạ cảnh xuân trước ngực như ẩn như hiện, Hồ Nhất Hạ cũng tự khâm phục mình, sờ sờ ngẩn lên nhìn anh ——

Thần sắc không đúng.

Không đúng chỗ nào?

Bên trong sâu xa như có kêu gọi, ánh mắt nghi hoặc của Hồ Nhất Hạ từ từ chuyển sang trong phòng họp. Hơi ghé đầu liền nhìn đến ——

1, 2, 3, 4, 5. . . . Sáu người ngồi ở bên cạnh bàn hội nghị, tay cầm một ly rượu đỏ, đồng loạt nhìn cô.

42. Chương 42

“Tôi. . . . Tôi, tôi. . . .” Không thể “giết” Chiêm Diệc Dương trở tay không kịp, mà lại bị mấy ánh mắt ở đây giết cho ba hồn bảy phách tan thành mảnh nhỏ, Hồ Nhất Hạ khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, “Tôi đi nhầm phòng.”

Sáu người nước ngoài nhìn nhau, nghe không hiểu.

Lỗ đen vũ trụ vạn năng, hút tôi đi thôi! Hút đi đi! Hút đi đi! Hồ Nhất Hạ gào thét trong lòng, đột nhiên một cái áo khoác choàng lên bả vai cô.

Nghiêng đầu nhìn thấy gương mặt lâm nguy không loạn, môi mỏng hé mở: “Excuse me.” Tiếng nói vừa dứt, Hồ Nhất Hạ liền bị mang ra ngoài.

Hồ Nhất Hạ vẫn còn sợ hãi quay đầu lại nhìn một cái, một người tóc màu rậm nắng trong đó vẫn còn đang mỉm cười ra dấu hẹn gặp lại với cô, .

“Chỗ anh có người sao anh không gọi điện thoại cho em biết một tiếng?”

“Anh gọi điện thoại cho em, không được, kết quả vừa quay đầu lại liền thấy em đứng trước mặt anh.”

Vậy cũng quá xui xẻo. . . . da đầu Hồ Nhất Hạ tê dại: “Có phải em đã gây họa hay không?”

“”

“Sao anh không mắng em?”

“Cám ơn em còn không kịp. Sau khi cưới em, khả năng xử lý nguy cơ của anh đã nâng ột bước.”

“Đây là khen em, hay là chê em?”

“Em cứ nói đi?”

“”

“Tiểu Hồ Ly?”

“Đi, tổn thương tự ái.”

Nào chỉ là tổn thương tự ái đơn giản như vậy? Từ đó về sau, Hồ Nhất Hạ đã sinh ra ám ảnh với áo ngủ quyn rũ. Mặc áo choàng tắm lớn của khách sạn ngủ một đêm, buổi sáng bảy giờ bị đồng hồ báo thức kêu tỉnh đúng lúc, ăn mặc thỏa đáng chuẩn bị đến phòng ăn hội hợp với đồng nghiệp, trong lúc vô tình liếc thấy trên đất bày ra bộ đồ ngủ, Hồ Nhất Hạ nhất thời ớn lạnh.

Cắn răng một cái, nhặt áo ngủ lên, trực tiếp ném vào trong thùng rác.

Trong lòng rớt cuộc không có giải đáp, Hồ đồng chí mạnh mẽ bước đến, đi nghênh đón trận đánh ác liệt kia.

Dĩ nhiên, trước khi đánh trận đánh ác liệt là phải ăn no bụng, còn có thể thuận tiện trêu đùa người khác.

Chỉ là, kết cục thường thường là không thể đùa giỡn, mà là bị đùa giỡn. Lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Một bàn bảy người, có người đang xác nhận văn kiện, có người đang kết toán, Hồ Nhất Hạ hồi báo hành trình với người nào đó xong, tự nhiên phải ngồi ở bên cạnh người khác. Ở dưới bàn cộm dùi mũi giày cọ cọ, như có như không chạm vào bắp chân người khác, còn ở trên bàn cộm thì thường thức bộ dáng ra vẻ đạo mạo của người khác, vẫn có thể xem là một loại hưởng thụ biến thái.

Chờ xem gương mặt bình tĩnh của anh, lúc nào sẽ bị cô ép hồng mắt.

Rốt cuộc, để cho cô chờ đến ——

Đường cong ở cằm anh càng lúc càng cương, ngón tay đang cầm nĩa rõ ràng đã dùng sức đến trắng bệch. Đột nhiên, anh yên lặng để dao nĩa xuống.

Một khắc kia, đã tuyên cáo Hồ Nhất Hạ thắng lợi.

Hồ Nhất Hạ quơ múa cờ xít thắng lợi trong lòng, nghe anh nhàn nhạt nói: “Tôi bỏ quên một văn kiện trong phòng.”

Cả phụ tá hành chánh biết nhìn mặt mà làm việc cũng không phát giác bất kỳ khác thường gì, không thức thời nói: “Tôi đi lấy.” Nói xong muốn đi.

Giữa hai lông mày Chiêm Diệc Dương nhanh chóng thoáng qua chút phức tạp, Hồ Nhất Hạ tự nhận không thể chọc anh nữa, nếu không mình khó giữ được tánh mạng rồi, cô vội vàng gọi lại phụ tá hành chánh: “Hay để tôi đi cho.”

Hồ Nhất Hạ đại công cáo thành mặt mỉm cười đứng dậy đi mất.

Sau khi Hồ chủ lực đi một phút, Phó tổng ra bên ngoài phòng ăn gọi điện thoại.

Qua mười phút, Phó tổng trở lại, biểu tình sóng nước chẳng xao cát giấu tâm tình thỏa mãn nào đó.

Lại qua năm phút đồng hồ, Hồ phụ tá chạy về khiến mọi người kinh ngạc: “Tiểu Hồ, sao miệng của cô sưng lên?”

Hồ Nhất Hạ cười khổ.

“Sao cô đi lấy phần văn kiện còn thay quần áo khác?”

Hồ Nhất Hạ vẫn cười khổ.

“Sao không ăn?”

Nụ cười của Hồ Nhất Hạ càng khó nhìn hơn, cô làm sao có thể nói cho đối phương biết, đầu lưỡi mình đã bị vùi dập. . . .

Bữa ăn sáng kết thúc, thời gian nhàn hạ duy nhất cũng kết thúc, đoàn người chỉnh trang xuất phát, Hồ Nhất Hạ vỗ vỗ mặt của mình, lên tinh thần đi theo phía sau đội ngũ.

Hạng mục Hồ Nhất Hạ phụ trách là văn kiện phương diện đàm phán, nên ngồi chung một chiếc xe với CNO, cô ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe, đang cúi đầu nịt dây an toàn, lại nghe có người gõ cửa sổ xe phía bên

Ngẩng đầu nhìn lên, một người đàn ông mặt than đứng ngoài cửa sổ xe.

Cô tức giận hạ cửa sổ xe xuống: “Làm gì?”

CNO còn đứng ở bên kia cửa xe nói điện thoại, cô không chút kiêng kỵ trừng anh. Chiêm Diệc Dương tiến qua đưa tới một lon nước tăng lực và một hộp bánh bích quy sô-đa, không nói hai lời, trực tiếp đi tới chiếc xe của anh.

Xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn bóng lưng của anh, Hồ Nhất Hạ không tự chủ cười lên.

Nhìn ở bánh bích quy sô-đa, lần này tạm thời tha thứ anh. . . .

Tổng bộ công ty thiết lập tại khu nòng cốt nhất của thành phố tài chính, đoàn người vào đại sảnh, cộng thêm Chiêm Diệc Dương tổng cộng bốn nam hai nữ, tất cả đều là hai màu trắng đen, trang phục đẳng hoàng, rất ra dáng phái đoàn, Hồ Nhất Hạ đứng ở trong đó, ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng có mặt mũi.

Tầng chót cao ốc, phòng họp số 1, Chiêm Diệc Dương không phải người đến sớm nhất, bên cạnh bàn hội nghị đã có mấy người ngồi, Hồ Nhất Hạ cảm thấy những người này đều rất quen mặt, cô tỉ mỉ hồi tưởng, người đàn ông tóc màu nâu ngồi cạnh cửa sổ đột nhiên mỉm cười vẫy vẫy tay với bọn họ, Hồ Nhất Hạ bừng tỉnh hiểu ra, những người này. . . . Không phải là mấy người cô đã gặp khi xông vào phòng họp của Chiêm Diệc Dương sao?

Hồ Nhất Hạ tránh ra những người nước ngoài đã thưởng thức áo ngủ của cô, cố gắng tìm những thứ khác trong phòng hội nghị để xem, tỷ như, tấm thảm cao quý, bàn hội nghị bằng gỗ có thể soi rõ bóng người, lại thưởng thức hình của những người kế nhiệm công ty treo trên vách tường.

Không hổ là công ty đa quốc gia danh tiếng, phòng họp được làm như phòng quốc hội, khắp nơi xa hoa, khắp nơi đắt tiền, Hồ Nhất Hạ vừa mới chuẩn bị thưởng thức hoa văn phức tạp kiểu châu Âu trên trần nhà, đột nhiên truyền đến một câu tiếng Trung: “Xin lỗi, tôi muộn.”

Thanh âm này, cô quá quen thuộc. . . .

Hồ Nhất Hạ có chút không dám tin, theo bản năng quay đầu nhìn lại, đang lúc ấy thì chủ nhân của thanh âm đi vào phòng họp, nụ cười công thức hóa trên gương mặt tuần lãng, hoàn toàn cứng lại khi nhìn thấy Hồ Nhất Hạ.

Một tiếng ho khan đè thấp đúng lúc truyền đến, lúc này Hồ Nhất Hạ mới tỉnh hồn lại.

Chiêm Diệc Dương liếc nhìn người phụ nữ có chút luống cuống này, thu hồi ánh mắt, “Không muộn, ngồi.” Chỉ cái ghê đối diện.

Hồ Nhất Hạ a một cái, lấy ra khuôn cách nghề nghiệp! Hồ Nhất Hạ lặng lẽ nâng cao tinh thần ình, cắn răng nắm quyền lui về phía sau một bước, nhường chỗ: “Hứa Phó tổng mời ——”

Hứa Phương Chu nghe vậy, sắc mặt bỗng dưng cứng đờ. Nói thật, Hồ Nhất Hạ còn chưa từng thấy vẻ mặt khiếp sợ này của anh, có chút chột dạ, dứt khoát cúi đầu giả trang người câm, thuận tiện suy luận chút.

Người khác nói tại sao phải tới Luân Đôn?

Bởi vì vấn đề đầu tư hạng mục phức tạp hơn tưởng tượng.

Tại sao khó giải quyết hơn?

Bởi vì nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim.

Trình Giảo Kim này là ai?

Chính là Hứa Phương Chu

Hội nghị chính thức bắt đầu sau khi ông chủ lớn khoan thai đến chậm, phân phát văn kiện, D, máy ghi âm, máy chiếu, màn ảnh lớn cũng đều chuẩn bị thỏa đáng, Chiêm Diệc Dương chỉ chữa hai trợ thủ CNO (Chief networking officer) và CFO (Chief financial officer) ở trong phòng hội nghị, những người khác đều bị mời ra ngoài.

Hồ Nhất Hạ đi theo phía sau bọn họ vòng qua bàn hội nghị. Cô không nhận được liếc về phía Hứa Phương Chu một cái, thật là khéo, anh cũng đang nhìn cô —— liếc mắt nhìn mặt của cô, lại liếc mắt nhìn làn môi sưng đỏ của cô, Hồ Nhất Hạ cảm giác mình thấy được trong mắt anh tràn đầy mất mát.

Phụ tá hành chánh cong khuỷu tay đung đung cô, Hồ Nhất Hạ mới cảnh giác, thu hồi ánh mắt, tăng nhanh bước chân đi ra ngoài.

Cô nàng quan hệ xã hội tóc vàng mắt xanh dẫn đường cho họ, đoàn người vào phòng tiếp tân lầu dưới, bánh sừng trâu, nắm hấp, nước cà chua đậu nành, bánh nướng, khoai chiên, trứng tươi, trái cây, bánh bột yến mạch, lap xưởng máu heo, cà phê, hồng trà nước Anh. . . . Nhìn ly sứ trên bàn, Hồ Nhất Hạ nhất thời cảm thấy cuộc sống của mình là một bi kịch lớn.

Càng bị kịch, lại càng sẽ tốt với mình hơn, Hồ Nhất Hạ nghĩ như vậy, yên tâm thoải mái từ bỏ lon nước tăng lực và túi bánh bích quy kia, ăn ngấu ăn nghiến.

Vừa ăn vừa dùng lỗ tai thu góp tất cả tin tức cô có thể thu được trong không gian này. Chỉ nghe phụ tá hành chánh nói liên tục:

“Lão Ngải Thế Thụy xuống đài rồi, cháu của ông ta tiếp quản công ty, anh ta tự nhiên không bỏ qua miếng thịt béo thị trường Trung Quốc, anh ta nâng Hứa Phương Chu lên chức, rõ ràng cho thấy là vì cắt bớt quyền hành của Chiêm tổng, tiệc rượu cuối năm mấy người đã thấy đấy, Tiểu Ngải Thế Thụy cùng đi vào với Hứa Phương Chu. Động tác của Hứa Phương Chu ngược lại thật mau, còn chưa qua năm mới âm lịch, cũng đã phát ra thể công rồi. Phương án mới mà anh ta đề ra đều nhằm vào kế hoạch đầu tư của chúng ta, nếu như không phải là bởi vì vấn đề đã rất khó giải quyết, theo tính tình thích án binh bất động, lùi một bước để đánh trả đối phương của Chiêm tổng, chúng ta cũng không cần chạy tới trước một tuần.”

Hồ Nhất Hạ vừa uống hồng trà vừa cảm thán, mình đã đoán

“Thành viên của Hội Đồng Quản Trị, sáu ủng hộ Chiêm tổng, còn dư lại ủng hộ Hứa Phương Chu.”

Sáu đồng sự ủng hộ Chiêm Diệc Dương, không phải là mấy người thưởng thức áo ngủ của cô chứ? Hồ Nhất Hạ xấu hổ.

Có lẽ bởi vì sự rối rắm của cô quá mức rõ ràng, phụ tá hành chánh đã nhận ra khác thường, chuyển đề tài cho cô: “Tiểu Hồ, có ý kiến gì không?”

“Em có thể có ý kiến gì? Con tôm nhỏ dĩ nhiên đi theo ý kiến lão đại.”

Hành chánh phụ tá biểu tình hết sức ý vị sâu xa, “Em có phát hiện hay không, mới vừa rồi. . . . Hứa Phương Chu luôn ngo chùng em.”

Hồ Nhất Hạ cứng đờ, lúc này đầu óc xoay chuyển trái lại rất mau, lập tức nói dối: “Bởi vì em rất xinh đẹp!”

Lúc này phụ tá hành chính dừng lại. Quả quyết bỏ qua hiểu lầm lúc này, cô nương da mặt dày này tuyệt đối không thể nào có cái gì lui tới với loại người như Hứa Phương Chu. . . .

Hiện tại trong đầu nghĩ Hồ Nhất Hạ lại là một chuyện khác hoàn toàn, trong khoảng thời gian này người khác nên loay hoay trời đất mù mịt mới phải, trước đó mình làm những chuyện không đứng đắn kia, chẳng phải là lãng phí nhiều thời gian quý báu của anh? Hồ Nhất Hạ nhất thời cảm thấy nghiệp chướng nặng nề. A di đà phật. . . .

Kết quả đàm phán ra lò ở năm giờ sau.

Chiêm Diệc Dương vẫn còn ở trong phòng họp, CNO đã đến phòng tiếp khách báo kết quả: “Kế hoạch đầu tư được bảo vệ, nhưng phải bỏ ra 20% số tiền và 10% số định mức thị trường vốn có để cho Hứa phó tổng sử dụng.”

Trên mặt m người trong phòng tiếp khách đều tỏ rõ bất mãn.

“Giang sơn chúng ta khổ cực đánh nhiều năm mới được, tại sao bảo bỏ thì bỏ? Để cho họ Hứa - tên lính nhảy dù đó xuống sử dụng?”

“Kết quả này đối với chúng ta mà nói đã là tổn thương nhỏ nhất, tối thiểu kế hoạch đầu tư có thể thuận lợi tiến hành.”

“Lỗ hồng 20% số tiền này làm sao lấp? Nếu như tiền bạc có vấn đề.”

“Yên tâm, Chiêm tổng có ý là, tiền bị mất trong nội bộ, còn có thể kéo đầu tư từ bên ngoài. Đừng quên Chiêm tổng am hiểu cái gì nhất — dùng tay người khác kiếm tiền thay chúng ta.”

Hồ Nhất Hạ ở bên nghe mà sững sốt. Con người sợ nhất cái gì? Không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ bạn giống như lợn. Hồ Nhất Hạ đột nhiên có quyết tâm mãnh liệt không thể cản trở: phong phú mình! Đề ỉnh! Thay đổi mình!

Bước đầu tiên đề ỉnh, đương nhiên là nghiên cứu case mà Chiêm Diệc Dương nhận.

Hồ Nhất Hạ học Human Resource, phương diện kinh tế học đã học ở đại học sớm bị cô quên mất không còn một mống. Chỉ tự trách mình năm đó không học vững chắc, thứ nhất bởi vì năm đó mình chọn những khóa này là có thể ở gần Hứa Phương Chu, động cơ không tinh khiết tự nhiên học không tốt; thứ hai, khi đó Hứa Phương Chu tốt với cô, một tay lo hết cho cô, bao học bổ túc, bao bài tập, bao đầu đề, cô thật là không cần học cũng có thể đứng đầu khoa, bây giờ nhớ lại, thật sự là tội ác.

Đêm xuống, Hồ Nhất Hạ vẫn còn liều mạng nắm tóc với những tư liệu đầy bàn, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất trong phòng khách sạn nghiêng nhìn Big Ben nơi xa, mười một giờ vừa qua khỏi không lâu, chắc người khác đã làm việc xong.

Hồ Nhất Hạ lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn: “Tối đây một chút.” Cộng thêm một biểu tượng nắm quả đấm nhỏ, nháy mắt to long lanh.

Một phút, thực sự chỉ qua một phút, chuông cửa liền vang lên. Không thần tốc như vậy chứ? Hồ Nhất Hạ chạy đi mở cửa, Chiêm Diệc Dương đứng bên ngoài, đang nghiêng qua tạo hình.

Quả nhiên thần tốc.

Sau đó tất cả liền thoát ra khỏi tầm kiểm soát của cô.

Người nào đó vốn đang an tĩnh tạo hình bánh bao đột nhiên tiến công như báo, lách mình đi vào, một tay đóng cửa, một tay ôm hông của cô, bóng dáng cao lớn thoáng nghiêng về phía cô, Hồ Nhất Hạ liền bị ép lui về phía sau từng bước một, không lo được gì khác, khoanh khắc anh hôn môi cô, Hồ Nhất Hạ sợ tới mức thiếu chút nữa ngã nhào, bị anh ôm chặt vào ngực, một đường hôn vào phòng.

Lớp bốp, ánh lửa bắn ra bốn phía, Hồ Nhất Hạ vẫn còn đang “Ồ ô” tranh thủ quyền lợi nói chuyện, thân thể chợt nhẹ – Chiêm Diệc Dương đặt cô lên cửa tủ đồ phía sau, cởi ra một cái nút của cô, hôn xương quai xanh của cô.

Thân thể mềm đi, mềm đi, miệng Hồ Nhất Hạ đã được tự do, lại đã sớm quên tự mình muốn nói gì rồi. Một bên khác của tủ đồ, hoa hồng trong bình hoa cổ nhỏ đang từ từ nở rộ, hương thơm mê ly, bàn tay Chiêm Diệc Dương dò vào váy cô, xâm nhập, thăm dò, muốn cô nở rộ vì mình. . . .

“Leng keng –” chuông cửa vang lên.

Hồ Nhất Hạ run lên một cái, mở mắt.

Chiêm Diệc Dương nhướng mày, tiếp tục.

“Leng keng –” chuông cửa lại vang lên.

Hồ Nhất Hạ đã đẩy anh rồi, nhưng anh lại tựa như đã quyết tâm, cúi đầu liếc mắt nhìn váy của cô, ánh mắt buồn bã, vấy bó sát người, cởi không xuống trên choker không lChiêm Diệc Dương dùng sức kéo chỗ vá nhỏ nhỏ, rốt cuộc cũng thành công tách hai chân cô ra.

Hồ Nhất Hạ từ trong mấy lần nhào tới và bị nhào tới hút được không ít kinh nghiệm dạy dỗ, mắt thấy hông của anh sắp chui vào, tất cả lại sắp trở nên càng không thể thu thập, cô vội vàng gắt gao khép lại đầu gối.

Chiêm Diệc Dương ngưng mắt nhìn cô, hơi không cam lòng.

“Ngoan, nhé?”

Giọng nói của cô giống như dỗ đứa bé. Ai bảo anh giống như một đứa trẻ không ăn kẹo được liền làm nũng? Nếu như có thể, cô thật muốn giống như Lãnh Tĩnh đối đãi Husky, gãi gãi cái bụng anh, sờ sờ đầu của anh

Hồ Nhất Hạ tự nhiên không có lá gan đó. Dù anh là đứa bé, cũng là đứa trẻ có lực phá hoại kinh khủng, Hồ Nhất Hạ không khỏi đau xót vì cái áo sơ mi bị anh xé rách lúc sáng.

Chiêm Diệc Dương cúi mắt suy nghĩ một chút, đột nhiên ngẩng đầu, làm Hồ Nhất Hạ sợ tới mức co lại cả vai. Ánh mắt này, anh chỉ có khi bắt đầu tiến công. Xong đời. . . .

Vậy mà anh chỉ sờ sờ mặt của cô rồi bỏ qua cô. Không thể tưởng tượng nổi!

Anh còn giúp cô cài lại áo, san bằng váy, sửa tóc chỉnh tề, thậm chí còn núp ở phía sau cửa kéo cửa ra thay cô. Không thể tưởng tượng nổi!

Người phụ nữ này vẫn còn chờ đợi, lúc này đến phiên Chiêm Diệc Dương đẩy cả vai cô. Hồ bổng chốc bị anh đẩy nhẹ đi ra ngoài, giật mình một cái, lúc này mới vội vàng sửa sang lại vẻ mặt, nghênh đón người ngoài cửa.

Thân thể Chiêm Diệc Dương né qua, tựa vào tủ đồ nghe thanh âm của phụ tá hành chánh truyền tới từ ngoài cửa: “Đây là lịch hành trình mới nhất.”

“Oh.”

“Ngày mai mấy người mới bay, tối nay tôi phải bay rồi, nói trước để chuẩn bị, hành trình của Chiêm tổng hai ngày nay do em phụ trách. Nhớ bảo bộ ăn uống khoảng tám giờ đưa bữa ăn sáng đến phòng của anh ấy.”

“Uh.”

“Y phục giặt khô phải bảo đảm đưa đến trước bảy giờ.”

“Oh.”

“Chiêm tổng bình thường chỉ xem ba tờ báo, nhật báo Wall Street, báo kinh tế và tin tức tài chính Nhật Bản, tờ báo phải ủi rồi mới đưa qua, bằng không mực in sẽ dính tay.”

“Uh.”

Hồ Nhất Hạ yên lặng đóng cửa lại, nhìn người núp ở phía sau cửa cam chịu, nhìn ngang nhìn dọc, càng xem càng không vừa mắt “Anh thật là mạng hoàng đế. Ai quy định báo phải ủi rồi mới có thể xem?”

“Tối –” anh vẫy cô qua, “Cưng chiều một chút.”

A xí!

Đàn ông không thể quá kiêu ngạo, Hồ Nhất Hạ quyết định lấy thân phận của bà chủ, trừng phạt anh giùm những đồng nghiệp đã từng thay anh ủ tở báo.

Có cái gì giầy vò hơn việc thấy mà ăn không được? Kết quả là ——

Sờ? Không sờ. Hôn? Nghĩ khá lắm. Hồ Nhất Hạ kéo người nào đó cố ý muốn vào phòng ngủ vào phòng khách: "Em gọi anh tới, thật ra thì muốn anh giúp em phân tích phân tích c

Chiêm Diệc Dương nhìn văn kiện cô đưa tới, là mấy cái case đầu tư mà trước kia anh giải quyết.

Hồ Nhất Hạ đảo mắt lại lật ra mấy phần văn kiện đưa đến trong tay anh: "Sao em nghĩ thế nào cũng không thông, sao lại có thể sáng tạo ra 40% tỉ lệ lợi ích hàng năm? Rõ ràng là không thể làm được."

"Đây là cơ mật."

"Không nói cho em biết thì đừng đụng em." Hồ Nhất Hạ bị khuôn cách ngự tử (phụ nữ hơi lớn tuổi, tính tình mạnh mẽ, cường thế) trong nháy mắt của mình cảm phục, không khỏi tự nâng cao tinh thần inh một chút trong lòng.

Anh cười như không cười: "Dễ dàng bị phụ nữ uy hiếp, thì anh là hôn quân rồi."

"Làm hôn quân tốt, hay là làm hòa thượng tốt?"

Vấn đề này hỏi rất hay, Chiêm Diệc Dương suy nghĩ chút, quả quyết làm ra lựa chọn.

Năm phút sau, trải qua sự giảng giải cặn kẽ của Chiêm Diệc Dương ——

Chiêm Diệc Dương nhìn chăm chú vào cô, nhướng nhướng lông mày, tựa hồ đang hỏi: đã hiểu?

Hai lông mày của Hồ Nhất Hạ cử động như bút màu sấp, cao thấp, thật thấp thật cao, rất rõ ràng nói cho anh biết: không hiểu.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, giằng co một hồi lâu, Chiêm Diệc Dương khép văn kiện lại, vẻ mặt hơi nặng nề, tựa như đang nói: anh rất thất vọng về em.

Ngự tử thoáng chốc biến thành cái thìa ngâm sương, Hồ Nhất Hạ cúi gằm đầu, trái lo phải nghĩ, từ trên bàn cầm một phần văn kiện ngẩng mặt hướng về phía anh, cười lấy lòng: "Chúng ta thảo luận phần đơn giản hơn. Giống như phần này. . ."

Đợi đến Hồ Nhất Hạ rút cuộc hiểu được phần văn kiện "Đơn giản nhất", đã là hơn một giờ sau, cánh tay cô nghiêng một cái liền nằm ở trên bàn, đoán chừng đã chết vài triệu tế bào não, không ngủ nữa thì cô sẽ phải chết rồi.

Liếc người đàn ông bên cạnh một cái, trên mặt anh không có chút mỗi mọt, Hồ Nhất Hạ bội phục, vừa ngủ gật vừa type lại lịch hành trình mới nhất vào ipad của mình, thấy hành trình thứ nhất, Hồ Nhất Hạ mãnh liệt tỉnh lại, liếc về phía người đàn ông đang giúp cô sửa sang lại cái bàn: "Ba giờ anh còn phải họp qua webcam?"

"....."

"Anh có biết hiện tại chỉ còn nửa tiếng nữa là đến 3 giờ?"

Ánh mắt Hồ Nhất Hạ lão luyện nhìn qua cả hành trình, sắp xếp rậm rạp chẳng chịt, "Ôi mẹ nó, quá bóc lột người khác! Ngay cả thời gian ngủ cũng không có, có để cho người ta sống không đây?"

Anh nhếch nhếch khóe miệng, không thềm để ý chút nào, quả nhiên là tồn tại giống như thần, Hồ Nhất Hạ chỉ thiếu cúi rạp đầu xuống đất: "Anh không cần ngủ hả?"

"Vừa rồi anh tới tìm em, không phải để ngủ với em sao?"

Ngủ —— một từ tầm thường cỡ nào.

Ngủ với em ——

Rốt cuộc là phải bội phục anh tinh lực tràn đầy, hay là khi dễ anh vì trong đầu luôn là thứ không nghiêm chỉnh? Hồ Nhất Hạ vội vàng đuổi anh về phía phòng ngủ: “Mau đi ngủ mau đi ngủ, ba giờ em sẽ đến gọi anh.”

“Lo lắng thân thể anh như vậy?”

“Phải ha phải ha, thân thể anh suy sụp, X (XXOO) vô năng, chẳng phải em sẽ làm quả phụ?”

Hai giờ 50.

Chiêm Diệc Dương mở mắt.

Trên cửa bị một tầng sương mù bao phủ, không nhìn thấy bầu trời bên ngoài, làm cho người ta trong khoảng thời gian ngắn không phân biệt rõ ngày đêm. Người phụ nữ bên cạnh còn đang ngủ say, nằm ở đó, miệng râm rì, không biết đang nói cái gì.

Chiêm Diệc Dương đuổi thẳng tư thế ngủ của cô ra, giúp cô đắp kín mền, cô ngủ vô tri vô giác, hôn hôn cô, cô còn hương vị ngọt ngào chếp chếp miệng.

Nhìn đồng hồ, bỏ đi ý muốn hôn sâu hơn, rút điện thoại trong tay cô ra, tắt đồng hồ báo thức, đi họp.

Hội nghị chat webcam từ ba giờ đến sáu giờ, đàm phán thuận lợi hơn so với mong muốn, Chiêm Diệc Dương xoa xoa mi tâm căng thẳng, tắt puter. Ipad của bà xã mình đặt kế máy tính, Chiêm Diệc Dương lấy tới.

Cô nương xinh đẹp tự luyện dùng chính sinh nhật của cô làm mật mã, Chiêm Diệc Dương dễ dàng phá giải mật mã tiến vào hệ thống, bỏ hơn phân nửa hành trình không cần cô cùng đi, lưu, tắt máy, thả lại chỗ cũ.

Trở lại phòng ngủ, cô còn đang ngủ, chần đã bị đập sạch trên đất. Chiêm Diệc Dương sinh ra một loại kính nể từ đáy lòng với nhạc phụ của mình, nuôi lớn một người phụ nữ như vậy, cần bao nhiêu nghị lực trí lực nhân lực vật lực tài lực?

Nhặt lên chăn cố gắng bọc chặt cô lại, động tác hơi mạnh, khiến cô tỉnh giấc.

”Ừm, mấy giờ rồi?”

Hồ Nhất Hạ vuốt mắt muốn nhìn điện thoại di động, bị anh đè xuống: “Còn sớm, ngủ đi.”

Vốn đang ngủ mơ màng, có thêm những lời này của anh thì càng an tâm, Hồ Nhất Hạ lật người, chỉ chốc lát sau lại ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại đã là buổi trưa, Hồ Nhất Hạ ngủ thật đã đuổi người một cái, sau đó ——

Cứng đờ.

Hồ Nhất Hạ duy trì tư thế cổ quái lúc đuổi người, ngồi yên tại chỗ suy tư: hiện tại mấy giờ? Nhìn bên kia giường, không ai. Nhìn lại thời gian trên điện thoại di động —— a, trời!

Hồ Nhất Hạ vọt lên như gậy tre, vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại cho người khác liền đụng phải chiếc xe thức ăn mô hình nhỏ bên giường. Hồ Nhất Hạ vừa xoa đầu gối vừa tiếp tục chạy ra ngoài, không chút nào nhìn thấy tờ giấy nhỏ bị cái đĩa đè lên. Cho đến khi đi ngang qua gương mới bỗng nhiên dừng lại ——

Trên đầu của cô sao có cái gì vàng óng?

Định thần nhìn lại, là tờ giấy nhỏ vàng óng?

Lấy xuống xem, là nét bút lạnh lùng cứng rắn mà cô quen thuộc: hôm nay không có hành trình, tự do an bài thời gian.

Người khác rất có dự kiến trước, biết chuẩn bị hai tờ giấy dán, dán xe thức ăn, dán ót, để tránh một cô nương hấp tấp bỏ qua.

Không có hành trình? Rõ ràng hành trình mà phụ tá hành chánh đưa cho anh đầy ngập, Hồ Nhất Hạ cần thận suy nghĩ chẳng lẽ ngày hôm qua mình sinh ra thác giắc? Bước đi thông thả ra ngoài tìm iPad.

Xem lịch hành trình lưu trên Ipad, Hồ Nhất Hạ la lên: kỳ

Hồ Nhất Hạ miễn cưỡng đón nhận lịch hành trình đột nhiên trở nên trống rỗng này. Nếu có thể tự do an bài thời gian, đương nhiên là nắm chặt thời gian trống rỗng, nhưng ——

Chồng của cô chạy đi đâu?

Hồ Nhất Hạ đang suy nghĩ gọi điện thoại cho Chiêm Diệc Dương, đột nhiên phát hiện chữ sau lưng tờ giấy nhỏ:

Anh có việc đi ra ngoài một ngày, buổi tối cùng nhau ăn cơm tối.

Ai có thể nghĩ đến lịch hành trình công cán bận rộn như thế, lại vẫn có thể có một ngày cho cô đi dạo phố? Thời tiết nổi danh xấu ở Luân Đôn cũng không ngăn cản được tâm tình tràn đầy ánh sáng của Hồ Nhất Hạ, mặc đồ mới hoàn toàn, đi dạo phố đổ máu.

Liệt kê danh sách mua đồ ——

Chu nữ sĩ thích dụng cụ uống trà, thích vẽ, thích. . . . Ừm, đồ dùng con nít; Lãnh cô cô thích bất kỳ thứ gì có cảm giác thiết kế, thích tác phẩm độc lập của thiết kế sư châu Âu, còn thích mỹ nam. . . . Được rồi, mỹ nam trong cửa hàng không có bán, loại bỏ; cha thích xì gà, mắt kính cùng tạp chí hoa hoa công tử ướt át không xuất bản nữa, mẹ thích bất kỳ đồ hàng hiệu mắc dọa người; QQ nữ cũng thích mỹ nam, nhưng càng thích áo ngủ hấp dẫn và Durex đủ loại mùi vị. Chiêm Diệc Dương thích gì?

Thích Hồ Nhất Hạ. . . .

Hồ Nhất Hạ cười “Khanh khách”.

Ngượng ngùng lắc lắc đầu, thái độ đoan chánh, tiếp tục lên danh sách. Ba chồng thích gì? Chẳng lẽ thích hút thuốc? Hồ Nhất Hạ vừa suy nghĩ vừa đi vào một hiệu may. Trang phục nam của hiệu này nổi tiếng, mua về hiệu kính ba chồng là chính xác không sai.

Dĩ nhiên, có ch trực tiếp đưa đồ khách hàng mua đến khách sạn, đối với Hồ Nhất Hạ đã xách đồ đầy hai tay, cũng là hấp dẫn không nhỏ.

Đây là mùa đông, cũng đã trưng bày trang phục mùa xuân của quý khách tiếp, xuân ý dồi dào, Hồ Nhất Hạ nhìn thế nào cũng thích, cô lặng lẽ nghiêm túc miêu tả bộ dạng ba chồng mặc vào bộ tây trang màu hồng đang treo trong tủ, bừa cười vừa đi, gương mặt thấy bóng lưng của một đôi nam nữ.

Người phụ nữ đang thất cả vạt giúp người đàn ông, xem ra thật ngọt ngào, trong lòng Hồ Nhất Hạ suy nghĩ lúc nào thì mình cũng đeo cả vạt cho Chiêm Diệc Dương, lúc này lại thấy đôi nam nữ kia xoay mặt, phản ứng đầu tiên của Hồ Nhất Hạ là —— cô nhìn thấy một đôi cặp nam nữ.

Bởi vì một đoạn quá khứ bị lấn ép, Hồ Nhất Hạ cơ hồ vừa nhìn thấy Hứa Phương Chu và Lâm Dạ Á ở chung một chỗ, trong óc liền phản xạ có điều kiện toát ra ba chữ kia.

Thường thường sau khi phản xạ có điều kiện toát ra ba chữ này, cô lại biết phản xạ có điều kiện, mặt xám mày tro chạy đi.

Tự trách mình bị sự tự ti quấy phá, lại nhớ lại những lời giáo dục của Lãnh Tĩnh trước kia: “Lúc ấy hai người bọn họ đã chuẩn bị cùng nhau bay vào trong lòng của nước Mỹ theo chủ nghĩa đế quốc, cậu còn chạy đi thổ lộ? Mặc dù lúc ban đầu là cậu giới thiệu Lâm Dạ Á cho Hứa Phương Chu biết, cô nàng họ Lâm kia cũng biết cậu thích Hứa Phương Chu, cô ta nạy ra góc tường quả thật không đúng lắm. Nhưng, người đàn ông có thể bị nạy ra cướp đi thì không phải là người đàn ông tốt, huống chi cậu và Hứa Phương Chu cho tới bây giờ cũng chưa từng cặp kè, nhiều lắm là trên mức bạn bè, chưa đến người yêu. Nhìn từ góc độ của Lâm Dạ Á, thân phận của cậu thật lúng túng, nếu chuyện như vậy để lộ ra, không chừng cậu sẽ trở thành tiểu tam bị người người phỉ nhổ.”

Tiểu tam. . . . Ai, anh danh một đời của cô không thể bị danh hiệu này làm hỏng, Hồ Nhất Hạ nheo mắt cẩn thận xem xét người phụ nữ kia —— vóc người cao gầy mảnh khảnh, gương mặt tây tây, mặc dù có một lần Hồ đồng chí bởi vì chuyện Hứa Phương Chu mà yên lặng khinh bỉ gương mặt gương mặt của cô ta vừa giống người châu Âu vừa giống người Tân Cương (một khu tự trị ở TQ), còn có vóc người của cô ta vừa có thể nói là cao gầy mảnh khảnh nhưng vừa có thể nói là không có ngực không có mông, nhưng không thể phủ nhận là, mỹ nữ đứng ở đằng kia thất cả vạt giống Hứa Phương Chu, chính là Lâm Dạ Á.

Không phải đã đi Mỹ sao? Chuyển qua nhào vào trong ngực của đế quốc Anh rồi à?

Hồ Nhất Hạ chỉ đành phải lặng lẽ nói hẹn gặp lại với bộ trang phục nam tính hảo trong tiệm.

Xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên chứng kiến mấy cái giỏ trong tay mình, Hồ Nhất Hạ ngừng chân.

Mình cũng đã tấn thăng đến cấp nông nổi mua đồ cho ba chồng và mẹ chồng rồi, không cần chột dạ như vậy nữa chứ?

Hơn nữa, hai người này cũng đã chia tay. Cô còn trốn nữa, cũng thật xin lỗi danh hiệu Chiêm phu nhân này.

“Khụ khụ!” Hồ Nhất Hạ ho khan hai tiếng, không chỉ nhân viên trong tiệm đi tới, đôi nam nữ kia cũng quay đầu lại.

Rốt cuộc là ai phản ứng nhanh hơn? Là Lâm Dạ Á sững sờ qua một giây sau liền lập lòe cười lập lòe nước đôi? Hay là Hứa Phương Chu sau khi ngớ ngẩn liền rút đi cả vật trong tay đối phương cũng yên lặng lui về phía sau một bước?

Hồ Nhất Hạ không thể xác định ai phản ứng nhanh hơn, nhưng lại khẳng định ai thua kém nhất —— kém nhất chính là, không phải chính là cô - vừa nhìn vào ánh mắt Hứa Phương Chu liền ngây ra sao?

Ánh mắt của hai người trước mắt hòa vào nhau toát ra khí thế mạnh mẽ, trong nháy mắt liền đánh cho người khổng lồ trong lòng Hồ Nhất Hạ tan tác hết da, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cô cố gắng điều chỉnh vẻ mặt của mình, khoe miệng miễn cưỡng kéo ra một đường cong coi là nụ cười: “Thật đúng lúc!”

Hứa Phương Chu không sững sờ bao lâu, rất nhanh liền gạt đầu làm đáp lại, thấy mấy cái giỏ đầy tay cô, anh lập tức tiến lên giúp cô, động tác thuần thục giống như đã là một loại bản năng.

Hồ Nhất Hạ lại hơi ngượng ngùng, trước kia mình đi dạo phố rất thích Hứa Phương Chu cùng đi, sai bảo, cười làm lành, hứa hẹn, dùng ít ân huệ hấp dẫn anh, để anh giúp nói cái này nói cái kia, hứa xong việc sẽ mua Ice Cream khao anh, đến cuối cùng mua Ice Cream rồi cũng đều bị cô ăn hết.

Đáng tiếc lúc này không giống ngày xưa, so với quá khứ không buồn không lo, trêu chọc lẫn nhau, hôm nay thứ mà Hồ Nhất Hạ có ấn tượng sâu hơn chính là câu nói trong thang máy của anh: “Tôi có tư cách gì làm bạn với Hồ đại tiểu thư?” Cùng với thời gian mất mát sau khi cô chạy tới sân bay mà vẫn bỏ qua chuyến bay bay tới Luân Đôn kia.

Một đoạn đường ngắn ngủn đó, cô đi đến một chết, tựa như một hơi hoàn thành tình cảm thâm mến tồn tại mười năm dài của mình.

Hồ Nhất Hạ bị ý nghĩ của mình làm sầu não một lát, vội vàng điều chỉnh không khí, nhìn anh một cái: “Hiện tại hai người. . . . Hả?” Chữ cuối cùng kèm theo động tác nhú mày của Hồ Nhất Hạ, có vẻ cực kỳ ý vị sâu xa.

Lâm Dạ Á “Hừ” một tiếng: “Anh ấy à, bởi vì tôi mà bị người của công hội tạt dầu, tôi à, tôi chỉ do nhân đạo mới chở anh ấy tới chọn bộ y phục.”

Hồ Nhất Hạ bị đả kích. Quả nhiên bạn gái trước quan trọng hơn, thay mình xách đồ coi là cái gì, ngăn cản dầu mới là lớn!

“Vây. . . . Hai người từ từ đi dạo Hàaa...! Tiệm này tôi đi dạo xong rồi, hiện tại tôi qua tiệm khác.” Hồ Nhất Hạ nói xong muốn tiếp lại đồ của mình từ trong tay Hứa Phương Chu.

Anh không có buông tay, “Nếu vô tình gặp được, thì cùng nhau ăn bữa cơm đi.”

”Tôi không rảnh, đám người công hội vẫn còn đang bãi công, người mà tôi ủy thác đã gọi hai cuộc điện thoại kêu tôi về.

Nếu để cho Hồ Nhất Hạ mở miệng, cô nhất định tặng cho người phụ nữ này một câu: “Bạn cái rắm chứ bạn!” Đáng tiếc cô trời sanh liền kiêng kỵ người khí thế cường đại, Chiêm Diệc Dương như thế, Lâm Dạ Á cũng như thế.

Hồ Nhất Hạ khi dễ chính cô!

Một vị nam sĩ duy nhất ở đây tựa hồ cũng không chuẩn bị giữ lại Lâm Dạ Á, chỉ chỉ bộ y phục trên người, nói với nhân viên: “I’ll take it.”

Nhân viên dẫn anh đi tính tiền, một nhân viên đó chuẩn bị lấy bộ y phục dính đầy dầu đi bỏ, lại bị Hứa Phương Chu gọi lại.

Hứa Phương Chu bảo nhân viên đem bộ y phục đó đi giặt, lát nữa anh tới lấy. Hồ Nhất Hạ cảm thấy bộ dạng Lâm Dạ Á tựa như đang xem chuyện cười, không khỏi lặng lẽ xoay qua, giặt nhẹ vạt áo Hứa Phương Chu: “Ném đi, nhiều dầu như vậy, giặt không hết đâu.”

Anh lắc đầu, mặc dù mỉm cười, nhưng thái độ kiên quyết.

Lâm Dạ Á chống một tay trên quầy cà vạt, nhìn gương mặt vô tri vô giác của Hồ Nhất Hạ, nhìn lại đôi mắt mơ hồ mất mát của Hứa Phương Chu, lại “Hừ” cười một tiếng: “Đúng rồi, buổi trưa chúng ta đi đâu ăn?”

Hồ Nhất Hạ bất mãn nhìn về phía cô: “Không phải cô nói cô không muốn đi sao?”

“Tôi đổi ý rồi, có được hay không?”

Quán ăn Ấn Độ, ăn ngon giàu nhân ái, khách lại đông. Lâm Dạ Á vừa vào cửa liền che lỗ mũi, đi vào tiệm ăn đầy mùi cà ri này, cơ hồ muốn mạng của Lâm Dạ Á. Hồ Nhất Hạ quả thật như cá gặp nước, sau khi ngồi xuống Hứa Phương Chu liền nói muốn đi chọn món ăn, Hồ Nhất Hạ tin tưởng anh hẳn còn nhớ sở thích của mình, cười hì hì nói với anh ba chữ: “Quy củ cũ.”

“Phụ nữ có thai không thể ăn quá cay, để anh đi xem một chút.”

Hồ Nhất Hạ nhất thời còn chưa phản ứng kịp, ngăn người mới bừng tỉnh hiểu ra, Hứa Phương Chu còn không biết chuyện cô mang thai thuần túy là cú lừa lớn.

Hồ Nhất Hạ nhìn trộm nhìn đối diện, Lâm Dạ Á vội vàng bịt mũi xịt nước hoa, không mấy chú ý đến bọn họ đang nói cái gì. Hồ Nhất Hạ thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Hứa Phương Chu rời ghế, hai người phụ nữ ngồi ở đằng kia, cực kỳ lúng túng.

Hồ Nhất Hạ trái lo phải nghĩ cũng không tìm được đề tài chung nào, nên mở rộng đề tài: “Bây giờ cô làm việc ở đâu?”

“Sở Sự Vụ luật sư XXX.”

“Vậy sao cô lại đụng phải Hứa Phương Chu. . . . Ách, tôi nói. Không phải cô được công ty ở Mỹ khai thác sao, sao đột nhiên chạy tới Luân Đôn? Còn nữa, cô và Hứa Phương Chu bây giờ. . . hợp tác cái gì?”

Nếu như nhớ không lầm, Hồ Nhất Hạ nhớ mới vừa rồi Hứa Phương Chu nói tới công hội gì đó với cô. Lòng hiếu kỳ khiến trong lòng Hồ Nhất Hạ ngứa ngứa.

“Có muốn biết vì sao tôi chia tay với anh ấy không?” Cô ấy thì tốt hơn, trả lễ lại, cũng chuyển đề tài khác.

“Là tôi hỏi cô trước, cô nên trả lời trước.”

“Cô thật không muốn biết?” Cô hướng dẫn từng bước.

Hồ Nhất Hạ hoàn toàn thua cô, dù sao trong rất nhiều cuộc đấu khác nhau của cô và người phụ nữ này, cô chưa từng chiếm thượng phong, thua cũng thua quen rồi. Trước kia cô dẫn Lâm Dạ Á đến làm quen Hứa Phương Chu, hoàn toàn là vì khoe khoang. Chỉ tiếc, khoe khoang không thành, ngược lại khiến người phụ nữ này cảm thấy hứng thú với Hứa Phương Chu.

Đến nay suy nghĩ lại chút cũng nổi đóa, lòng trả thù nho nhỏ của Hồ Nhất Hạ lại bắt đầu quấy phá, da mặt dày tiến tới, cười hỏi: “Hắc hắc, không phải là bởi vì tôi chứ?”

Dáng vẻ này của cô khiến Lâm Dạ Á nhức đầu: “Đừng cợt nhả với tôi.”

Hồ Nhất Hạ thu nụ cười, đắc ý bĩu môi.

“Tôi ghét nhất loại người không có tim không có phổi, cà lơ phất phơ, không biết tiến thủ, nhà giàu mới nổi như cô, dĩ nhiên, tôi càng ghét người đàn ông xem cô là bảo bối hơn. Cho nên, không phải anh ta bỏ tôi, mà là tôi đá anh ta, đã hiểu?”

“Ồ. . . .”

“Hợp tác, không hợp liền đi, nào có nhiều ngược luyến tình thâm như vậy? Ai, thôi, nói cô cũng không hiểu, nhà giàu mới nổi chính là nhà giàu mới nổi.”

Bộ dáng cao cao tại thượng của người phụ nữ này vẫn là mấy chục năm như một ngày, thật làm cho người ta chán ghét. Không có bọc phát ở trong trầm mặc, mà là tử vong trong trầm mặc, Hồ Nhất Hạ đột nhiên tháo ra khăn giấy ướt cô ta dùng che mũi, khiến cô ta lãnh giáo lực sát thương của mùi cà ry: “Nhà giàu mới nổi thì thế nào? Tại sao xem thường tôi? Câu nói kia có ý gì? Lão tử có tiền, có tiền mà cô còn xem thường?”

“Cô xem tính tình của cô, mới vừa rồi ở trong tiệm trang phục nam còn giả bộ rất thực nữ, bị tôi kích động câu liền lộ ra nguyên hình?” Khăn giấy ướt bị đoạt đi, không sao, cô còn có! Lâm Dạ Á lại lấy ra một bọc khăn giấy ướt từ trong túi, điều vô dương oai lắc lư ở trước mặt Hồ Nhất Hạ.

Hồ Nhất Hạ thật muốn khóc chết, đều do vận mệnh, tại sao mình không đầu lại cô ta?

Nếu như Chiêm Diệc Dương ở đây thì tốt, một cái ánh mắt giết chết cô, dư dả!

Nhưng tình huống thực tế là, Lâm Dạ Á vẫn là thiên địch của Hồ Nhất Hạ, từng chữ đều không cho phép Hồ Nhất Hạ phản bác: “Tôi nói cô không có tim không có phổi, cô còn không thừa nhận. Ngay cả tôi cũng biết tại sao Hứa Phương Chu không nở vứt đi bộ tay trang đó, cô lại không biết.”

Cái gì là đối thoại của hai người bạn cùng lứa tuổi?

Hồ Nhất Hạ cảm thấy người phụ nữ đối diện giáo huấn cô còn méo mó hơn giáo huấn con gái. Hồ Nhất Hạ tự nói với mình, mình là thực nữ, không tranh cãi với người phụ nữ này, mà không phải bởi vì miệng lưỡi mình không đủ nhanh, nói không thắng cô.

“Hứa Phương Chu từ nhỏ đã rất tiết kiệm.” Hồ Nhất Hạ cảm thấy giải thích này thật hợp lý, nói xong vẫn còn rất khẳng định gập đầu một cái.

“Hừ!”

“Cô đừng luôn dùng lỗ mũi phát ra âm thanh này có được hay không, rất đáng ghét!”

Lâm Dạ Á học giọng nói của cô: “Cô cũng đừng luôn quên chuyện gây thơ mình đã làm hết sách không còn một mống có được hay không, rất đáng ghét!”

“Cô không tổn hại tôi sẽ chết à? Tại sao lại kéo đến gây thơ hay không gây thơ?”

“Hừ!”

Hừ nhiều cần thận viêm mũi! —— Hồ Nhất Hạ đã không có dũng khí nói ra lời này.

”Tây trang mà cô tặng anh ấy, còn thêm một con hồ ly ở phía trên, như thế mà còn không gọi là gây thơ Hồ Nhất Hạ ngẩn ra.

Tây trang? Hình hồ ly? Hồ Nhất Hạ bừng tỉnh hiểu ra.

Là món quà cô tặng Hứa Phương Chu trước lần đầu tiên phỏng vấn?

Hồ Nhất Hạ hơi chột dạ, nghĩ lại, việc này không thể trách cô không có tim không có phổi chứ? Trên tây trang đều là dầu, ai còn thấy được con hồ ly nhỏ đáng yêu kia?

“Anh ấy mặc bộ tây trang rách nát đó đi phỏng vấn, cô đoán thử coi người phỏng vấn cho điểm ấn tượng thấp cỡ nào?”

“Cái gì gọi là tây trang rách nát? Versace đó!”

“Coi như là Armani, hợp với cái hình vừa giống như hồ ly vừa giống như con chuột vừa giống như chó vừa giống như mèo của cô, lập tức biến thành một đồng vải rách.”

Hồ Nhất Hạ đã hoàn toàn mất đi dự vọng phản kích rồi.

Miệng lưỡi Lâm Dạ Á vẫn càn không ngừng cử động: “Thật ra thì tôi vẫn thật thương thức Hứa Phương Chu, anh ấy vĩnh viễn chỉ làm bạn với người ưu tú nhất, chọn bạn gái cũng không ngoại lệ. Tựa như thực vật có tính xâm lược, từ trên người những người này đạt được chất dinh dưỡng mà anh cần, dùng một phần mười thời gian so với người bình thường bỏ đến vị trí hiện tại. Nếu như không phải mang theo vật cản trở như cô, anh ấy có thể rất hoàn mỹ.”

Lâm Dạ Á liếc cô một cái, bật cười lắc đầu: “Tôi thật sự không hiểu, sao Hứa Phương Chu còn có thể cho rằng bây giờ anh ấy vẫn không xứng với cô Anh ấy muốn đạt được toàn thế giới, chuyện này tôi không phản đối, nhưng, anh ấy muốn tặng thế giới này cho cô, cô xứng sao? Anh ấy vội vã muốn thành công như vậy là vì cô, cô nói anh ấy ngu xuẩn? Còn là ngu ngốc? Hay là ngu si?”

“ ”

“Tại sao không nói chuyện? Cả cô cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi à?”

Nào chỉ là không thể tưởng tượng nổi?

Hiện tại đầu Hồ Nhất Hạ trống rỗng, một chữ cũng nói không ra, vang vọng đầy trong đầu đều là câu “Anh ấy vội vã muốn thành công như vậy là vì cô” .

Nhưng. Là cô.

Nhìn thấy Hứa Phương Chu đang đi trở về từ xa, suy nghĩ của Hồ Nhất Hạ trở lại từng chút, máy móc cười cười với Lâm Dạ Á: “Không thể nào.”

Trong nháy mắt Hứa Phương Chu đã ngồi xuống, hết sức tự nhiên cầm lấy cái áo khoác bị Hồ Nhất Hạ vo thành một cục ở trong ngực, trải ra khoác lên sau cái ghế: “Đợi lát nữa còn có biểu diễn ném bánh.”

Hồ Nhất Hạ cố gắng khiến mắt mình không tránh không nháy, ngữ điệu cũng tận lực chậm lại, tránh khỏi nói lắp: “À, vừa có điện thoại thúc giục em trở về, nói có chuyện gấp, hai người từ từ ăn, em đi nha.”

Cô ôm túi lớn túi nhỏ, đứng dậy, ánh mắt của Hứa Phương Chu lập tức thay đổi, chuyển sang Lâm Dạ Á hỏi: “Cô nói gì với cô ấy?”

Sắc mặt của Lâm Dạ Á cũng không dễ nhìn, “Còn có thể nói gì? Đương nhiên là nói thật.”

“ ”

“Muốn đuổi theo ra ngoài thì đuổi theo đi, ai mà thêm cản anh?”

Hứa Phương Chu cũng không động, trầm mặc đột nhiên liếc thấy cái áo khoác trên ghế dựa.

Một lát sau, nhìn bóng dáng cầm áo khoác đó chạy ra khỏi cửa, vẻ mặt của Lâm Dạ Á dần dần trở nên cô đơn.

Hứa Phương Chu đảo mắt đã chạy ra ngoài tiệm, vừa nhìn liền thấy được người phụ nữ mặc áo tay cánh dơi[1], mang giày legging qua gối.

Cô vĩnh viễn có thể tìm được y phục không hề hợp với khí chất của mình, tựa như anh vĩnh viễn có thể nhìn thấy cô đầu tiên trong đám người.

“Nhất Hạ!”

Cô nhất định đã nghe, lại còn đi nhanh hơn, chưa nhìn đèn xanh đèn đỏ đã qua đường, một chiếc xe cơ hồ chạy sát qua đầu gối của cô, Hồ Nhất Hạ cả kinh đặt móng an vị ở trên mặt đất.

Hứa Phương Chu lập tức chạy tới đỡ cô dậy. “Có sao không?”

Anh giúp cô phủi bụi trên áo lông, cô không nói lời nào.

“Có bị đụng không?”

Anh lo lắng kiểm tra trên người cô có vết thương hay không, cô lại không nói lời nào.

“Hồ Nhất Hạ, nói chuyện với em!”

Cô không nói lời nào.

Người phụ nữ bị chứng im bật được đưa vào bệnh viện, kết quả kiểm tra cũng không có bất cứ khác thường nào.

Hồ Nhất Hạ rất ít thấy Hứa Phương Chu làm khó người ta, rất nhiều năm trước anh giải quyết xong việc thì giấu cợt cô là bạn học “Thái Bình công chúa”, nhưng lúc này, anh lại bất mãn vì quá trình kiểm tra vô cùng đơn giản, nói rõ với y tá; cô ấy là phụ nữ có thai, tình huống khách biệt, phải làm một cuộc kiểm tra toàn bộ cơ thể.

Hồ Nhất Hạ càng ngày càng , đầu càng chôn càng thấp. Cố tình lúc này điện thoại di động của cô rung lên, chết tử tế không xong, lại là Chiêm Diệc Dương gọi tới.

Y tá bị ép đến không còn cách nào, đi về phía Hồ Nhất Hạ, tay Hồ Nhất Hạ run lên, lỗ tay bấm tắt điện thoại. Nhìn màn hình điện thoại di động tới lại, nhất thời trái tim Hồ Nhất Hạ cũng nhéo lại.

Chiêm tổng rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. . . .

Hồ Nhất Hạ chưa kịp gọi lại, y tá đã dẫn cô đi làm các hạng mục kiểm tra khác.

Kết quả kiểm tra ra lò, y tá chỉ nói hai điều, thứ nhất, cô không có bị thương, thứ hai, cô không có mang thai.

Hứa Phương Chu ngây người mấy giây, vẫn không thể nào hoàn toàn tiêu hóa kết quả này, ánh mắt chuyển sang người phụ nữ đã núp ở trong góc giống như đà điểu.

Ánh mắt của anh quá nóng bỏng, đến nỗi Hồ Nhất Hạ dù cúi đầu cũng có thể cảm nhận được, chỉ đành phải nhắm mắt ngẩng đầu lên, lúng túng cười với anh một tiếng.

Hứa Phương Chu không có bất kỳ vẻ mặt, từ từ đi tới trước mặt cô.

Xong rồi, hưng sư vấn tội tới, Hồ Nhất Hạ vội vàng đẩy trách nhiệm: “Thật ra thì chuyện này từ đầu tới đuôi đều là một sự hiểu lầm, lúc đó anh lại không chịu nghe em giải thích, em không phải muốn cố ý lừa gạt. . . .”

Hứa Phương Chu đã ôm cô vào lòng. Anh hết sức khắc chế, nhẹ nhàng ôm bả vai cứng đờ của cô, cười như trút được gánh

“À. . . .” Hồ Nhất Hạ không biết làm sao rồi.

“Anh. . . .” Hứa Phương Chu muốn nói lại thôi, có mấy lời thật khó nói ra.

“Tiểu Hồ Ly.” Thanh âm này ——

Chậm rãi trầm thấp âm trầm. Hồ Nhất Hạ dùng nửa giây để phân biệt mình có nghe lầm thanh âm này không, sau nửa giây, liền “Vèo” nhảy ra từ trong ngực Hứa Phương Chu.

Nghiêng đầu nhìn, Chiêm Diệc Dương mặt không vẻ gì đứng cạnh cửa.

Nháy mắt, Chiêm Diệc Dương đã đến gần. Thật ra thì Hồ Nhất Hạ rất muốn thử chút, mình nháy mắt mấy cái nữa, anh có thể biến mất hay không.

Bất đắc dĩ cô nháy mắt đến mí mắt cũng sắp rút gân, vị thần mặt đen này vẫn sừng sững không ngả: “Tại sao không nhận điện thoại của anh?”

“Cô ấy mới vừa đi làm kiểm tra.” Hứa Phương Chu trả lời thay cô, Hồ Nhất Hạ vội vàng phụ họa gật đầu.

Hồ Nhất Hạ vội vàng lấy túi trên ghế dài đến, lấy điện thoại di động ra xem, cuộc gọi nhờ nhiều đến làm mù mắt cô. Ngửa cằm lên dẹp miệng, tội nghiệp nhìn Chiêm Diệc Dương, im lặng nói: em không phải cố ý. . . .

Nghĩ lại, có cái gì không đúng.

Là lạ ở chỗ nào? “Đúng rồi, sao anh tìm đến đây được?”

“Software truy tìm của iPhone.”

Mắt Hồ Nhất Hạ “Vụt” trừng ló bắt đầu kiểm tra điện thoại di động của mình, “Anh cài cái quỷ Software này cho em lúc nào?”

“Vào hôm mà em chỉ lên sân thượng thôi cũng có thể khóa trái nhốt mình ở đó cả ngày.”

Giọng nói hơi hưng sư vẩn tội, lần đầu tiên anh phối hợp, có hỏi có đáp, sắc mặt lại càng lúc càng lạnh lùng.

Lúc này Hứa Phương Chu vẫn giữ vững bàng quan cũng lên tiếng: “Chiêm Phó tổng thật có nhã hứng, tôi cho rằng bây giờ anh đã loay hoay không thể phân thân rồi, không ngờ còn có thời gian truy tìm tung tích của phụ tá.”

Hồ Nhất Hạ nhìn hai người đàn ông này, yên lặng phân tích tình thế. Giúp Hứa Phương Chu, cô nhất định bị chết rất thảm; giúp Chiêm Diệc Dương, cô lại không nỡ nặng lời với Hứa Phương Chu.

Trái lo phải nghĩ cho ra tùy cơ ứng biến, hai người đàn ông này thích làm sao thì làm, mình chuồn êm bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn!

Hồ Nhất Hạ ôm chặt túi của mình, ánh mắt nghĩa đường sau lưng, vừa nói “Buổi chiều em còn có việc, em đi trước” vừa lặng yên không một tiếng động lui về phía sau một bước.

Xoay người, chạy!

Không ngờ lại bị Chiêm Diệc Dương nắm cổ áo kéo lại: “Sợ cái gì? Anh không phải người đàn ông keo kiệt, sẽ không để ý kiểu —— ôm theo phép lịch sự.”

Ba chữ “phép lịch sự” được cố ý nói chậm lại, nói xong không quên liếc nhìn Hồ Nhất Hạ như hỏi ý, giống như chờ cô phụ họa.

Hồ Nhất Hạ nhìn lại Chiêm Diệc Dương, muốn hung ác nói một hơi: đừng làm rộn, đi thôi! Nhưng nhìn đôi mắt buồn rười rượi trước mặt, một giây kế tiếp vẫn cảm thấy bo bo giữ mình có lỗi. Cô cúi đầu xuống, giữ vững trầm mặc.

Dù sao cô tin tưởng công phu nhãn nhện kinh người của Hứa Phương Chu, nhất định có thể lùi một bước trời cao biển rộng, mình đại khái có thể thanh thản ổn định làm con rùa đen rút đầu.

Một lát sau, cô biết mình sai lầm rồi ——

“Rốt cuộc là cái ôm có tính chất gì, hình như cũng không tới phiên ông chủ của cô ấy —— là anh trông nom.” Hứa Phương Chu giương cung bạt kiếm như vậy khiến Hồ Nhất Hạ sợ hãi “vụt” ngẩng đầu.

Ngay sau đó tay của cô bị người khác kéo qua. Hồ Nhất Hạ phản xạ có điều kiện muốn rút tay về, bị Chiêm Diệc Dương nhẹ nhàng linh hoạt nắm được cổ tay: “Chiếc nhẫn đâu?”

“ ” Hồ Nhất Hạ lặng lẽ nuốt nước miếng.

Hứa Phương Chu vốn cũng không mấy để ý một câu không hiểu ra sao này của Chiêm Diệc Dương, cố tình anh liền liếc thấy người phụ nữ bên cạnh đang cắn môi, muốn nói lại thôi.

Đại não Hứa Phương Chu mòng mị.

Anh hiểu cô, tựa như hiểu rõ mỗi một đường chỉ tay trong lòng bàn tay mình, anh biết bây giờ cô chân chờ là có ý gì.

Khi anh rút cuộc có dũng khí đối diện lòng của mình, buông tay vật lộn đọ sức một lần, cô lại nói với người đàn ông khác: “Chiếc nhẫn ở . . . Trong túi xách.”

Hứa Phương Chu tựa như một người ngoài cuộc triệt triệt để để, nhìn người đàn ông này cầm lấy túi xách của cô, tìm ra cái hộp nhẫn bằng gấm màu violet. Càng giống như là đang tham dự một phiên tòa, phút giây cô đeo nhẫn, là lúc tuyên cáo anh bị tử hình.

Trong xe đang chạy nhanh.

“Thấy em ở bệnh viện, cho rằng em gặp chuyện không may, chạy tới mới biết em đang tiêu dao, rất tốt.” biểu tình của tài xế tiên sinh cũng không giống như đang nói “Rất tốt”, ngược lại giống như nói “Tìm chết”.

“Vừa rồi em thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ!” Hồ Nhất Hạ vì bảo vệ mạng nhỏ, không thể không nói ra sự cố vừa rồi.

Sau đó là một hồi trầm mặc. Một đôi nam nữ đều có mục đích riêng phải đạt được, trên mặt người đàn ông viết chữ “Lạnh”, trên mặt người phụ nữ viết chữ “ ”.

“Về sau trừ đi làm, đều phải đeo chiếc nhẫn trên tay.”

Hồ Nhất Hạ nghiêng đầu lại, trong trầm mặc lâu dài cô luôn nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người, không có nghe rõ lời của anh: “Hử?”

Thấy tài xế tiên sinh âm lãnh nhìn chằm chằm vào mặt của cô, lại nhìn nhìn chiếc nhẫn của cô, nhất thời bình tĩnh hiểu ra: “À!”

Hồ Nhất Hạ không khỏi sờ sờ chiếc nhẫn, tài xế tiên sinh chợt chuyển tay lái, bánh xe phát ra một tiếng thắng xe “kít” bèn nhón, anh ôm hai cánh tay, trầm mặc nhìn cô.

Hồ Nhất Hạ tốn một đoạn thời gian khá dài phán đoán anh đột nhiên thắng xe rốt cuộc là muốn biểu đạt cái gì, ở chung với người tiếc chữ như vàng thật mệt mỏi, nguyên tắc sinh hoạt chính là “Tôi đoán tôi đoán tôi đoán đoán một chút”. Hồ Nhất Hạ âm thầm oán thầm, suy nghĩ đến cái ôm vừa rồi của Hứa Phương Chu, tự nhiên sinh ra áy náy. Hồ Nhất Hạ cắn răng một cái, giơ tay qua đỉnh đầu, thanh âm vang dội mà đáp: “Em thề, hắt định ngày ngày đều mang nó! Nhẫn còn người còn, nhẫn mất người mất!”

Sắc mặt của tài xế tiên sinh rốt cuộc không có dọa người như trước. Sờ sờ mặt của cô, phát động xe lần nữa.

Hồ Nhất Hạ liếc anh một cái, xoay đầu ra ngoài cửa sổ, lên làm mặt quỷ để bày tỏ bất mãn.

Lúc ấy ai cũng không ngờ tới, thiếu phụ tân hôn Hồ Nhất Hạ phát thề độc như thế, chỉ ngồi một chuyến bay từ Luân Đôn đến Tokyo, liền làm mất chiếc nhẫn.

Chuyện là như vậy ——

Sau khi lên máy bay, bởi vì ngồi cạnh đồng nghiệp, Hồ Nhất Hạ liền tháo chiếc nhẫn ra bỏ vào trong túi, hành trình ở Tokyo còn đầy hơn Luân Đôn, lúc còn trên máy bay mọi người đã bận rộn. Chuyến bay từ ban ngày đến đêm tối, đèn hướng dẫn kéo dài lóe lên bên ngoài cửa sổ, càng nổi bật lên đêm tối thâm trầm này, mà khoang làm việc nghiêm nhiên thành một phòng làm việc mô hình nhỏ, tất cả mọi người bận rộn như vậy, Hồ Nhất Hạ cả đi vệ sinh cũng thấy ngại, nhịn nhịn, rốt cuộc ghen đến sửa lỗi hết một chồng văn kiện tiếng Nhật, cô liền ôm bụng chạy như điên vào nhà vệ sinh.

Giải quyết xong rồi, liền đứng trước gương dặm phấn, đột nhiên có người gõ cửa.

“Có người.”

Đối phương tựa hồ không nghe thấy, lại gõ nữa. Hồ Nhất Hạ vội vàng dặm phấn xong mở cửa đi ra ngoài, nhưng một bóng dáng lóe lên bên ngoài, cô lại bị kéo về phòng rửa tay.

Hồ Nhất Hạ ngẩng đầu nhìn lên, đắm một quyền vào bả vai đối phương: “Anh làm em sợ muốn chết!”

Chiêm Diệc Dương ôm cô, không lên tiếng, chậm rãi cúi đầu. Hồ Nhất Hạ vội vàng nghiêng đầu qua một bên: “Này, anh sao thế? Chớ làm loạn!”

Anh vững vàng ôm chặt hông của cô, khi Hồ Nhất Hạ cho rằng anh muốn hành động theo lời “đề nghị” đó, anh chỉ đặt đầu trên hõm vai của cô: “Mệt mỏi.”

“Không chịu nổi à! Anh xem em, rất có tinh thần!” Hồ Nhất Hạ đắc ý, hoàn toàn quên đó là bởi vì cô chơi một ngày, ngủ thật ngon, người khác đưa cô từ bệnh viện trở về khách sạn liền biến mất không thấy gì nữa, hẹn cùng ăn bữa tối với cô mà anh cũng lỡ hẹn, sáng hôm sau mới trở về.

Chiêm Diệc Dương cọ xát trên vai cô, ôm cô càng chặt hơn.

Hồ Nhất Hạ bị tóc của anh cọ ngứa, cười “Khanh khách” đẩy anh. Đẩy không được, chỉ có thể xoa tóc của anh.

Buổi sáng lúc mình đánh răng anh lại đột nhiên xuất hiện, làm cô sợ tới mức thiếu chút nữa nuốt trọn bọt kem đánh răng, kết quả cô mới vừa súc miệng xong liền bị kéo vào bồn tắm, người khác chẳng biết xấu hổ cứ rần chen vào cùng tắm buổi sáng với nàng, dùng loại dầu gội đầu có mùi con gái mình ghét bỏ, cứ thế xoa không biết bao nhiêu lần mới bằng lòng từ phòng tắm ra ngoài. Nhưng bây giờ cô ngửi ngửi ở khoảng cách gần như vậy, vẫn có chút mùi thơm thấm vào lỗ mũi.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô cười lên.

Nhưng sau khi máy bay rơi xuống đất, cô hoàn toàn không cười được.

Trong căn phòng khách sạn mang phong cách Nhật, trên đất, trên giường rớt đầy các loại đồ, va ly hành lý trống không và túi xách bị vô tình ném vào góc, một người phụ nữ đứng ở trong đống quần áo lẫn lộn, lo lắng tìm kiếm không biết bao nhiêu lần, đứng lên lại móc đi móc lại mấy lần trong túi quần áo của mình, rốt cuộc mất mát đặt mộng ngồi ở trên Tatami[2].

Một câu nói từ từ bay vào lỗ tai cô: nhẫn còn người còn, nhẫn mất người mất.

Nhẫn còn người còn, nhẫn mất người mất.

Cô sợ hãi “vụt” đứng lên từ Tatami.

Người phụ nữ bị lời thề độc của mình làm sợ đến mức da đầu tê dại, hai mắt chột dạ, chính là

Hồ Nhất Hạ bị sự nguyên rủa chính mình ám ảnh, mỗi ngày đều tâm thần bất ổn.

May mắn duy nhất là thời gian làm việc nhiều hơn thời gian nghỉ ngơi, vì bổ khuyết bộ phận tiền bạc và phân ngạch thị trường bị Hứa Phương Chu lấy đi, tất cả mọi người hận không thể làm việc cả 24h, quỹ Nhật Bản nổi tiếng có vốn lại khó trị, cùng bọn họ buôn bán đàm phán tiến triển chậm chạp. Nếu là bình thường, Hồ đồng chí đã sớm trốn vào trong cầu tiêu găm thét, hiện tại hoàn toàn khác biệt, cả ngày bận rộn xong, kéo thân thể mệt mỏi trở lại khách sạn ngã xuống nằm ngủ, Hồ Nhất Hạ lại an tâm chút.

Lúc làm việc, thế giới của cô luôn bận rộn; hết bận rồi, trong đầu cô đều là chiếc nhẫn chiếc nhẫn chiếc nhẫn. Cho tới thật vất vả có thời gian gọi điện thoại cho Lãnh Tĩnh, Lãnh Tĩnh lại đột nhiên từ tình trạng gần đây của ba Hồ mẹ Hồ nhảy đến đề tài “Hứa Phương Chu”, Hồ Nhất Hạ sưng sốt một hồi lâu không kịp phản ứng.

“Nói với cậu một chuyện.” Lãnh Tĩnh giống như một bà đồng, giọng nói thần bí khiến trái tim người nghe bị treo lên, nhưng sau khi nghe nửa câu, tim Hồ Nhất Hạ lại trở về đi, “Hôm nay Hứa Phương Chu tới tìm mình, hỏi một ít chuyện của cậu.”

“Anh ấy đã về? Mình tưởng rằng anh ấy vẫn còn ở Luân Đôn.”

“Phản ứng này của cậu là gì? Không kinh ngạc sao?”

“Việc này thì có gì mà kinh ngạc? Mình còn gặp Lâm Dạ Á ở Luân Đôn, lúc đó mình cũng không kinh ngạc bao nhiêu.”

“Bình tĩnh như vậy? Đi theo nhà tư bản đã lâu, quả nhiên đạo hạnh cao.”

Bình tĩnh thật tốt! Cũng sẽ không bị ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía cô của người khác làm sợ hãi không dám nhìn lại. Hồ Nhất Hạ thử hồi tưởng cảnh tượng lúc mình và Lâm Dạ Á, Hứa Phương Chu ở chung, tâm tình bình tĩnh khác thường, cô nên vui vẻ, hay là khổ sở vì thế? Hồ Nhất Hạ có chút hỗn loạn: “Dù sao, chuyện Lâm Dạ Á nói với mình, lúc đầu nghe mình thật rất sợ, nhưng sau khi sự khiếp sợ này trôi qua, mình lại không hề có chút ý nghĩ nào về anh ấy. Nói thế nào đây? Quên được? Đúng, chính là quên được.”

“Lâm Dạ Á nói gì với cậu? Nha đầu kia am hiểu nhất là thổi gió bên tai thổi trúng người choáng váng, cậu chớ bị mấy lời của cô dọa.”

“Bất kể cô ta có dọa mình không, cảm giác của chính mình không lừa mình được.” Lúc ôm, không có chút cảm giác động lòng.

Phải biết mình đã từng mong đợi giờ khắc đó cỡ nào. . . .

Lần đầu tiên cô có kinh nguyệt, Hứa Phương Chu chạy đến siêu thị dưới chân núi mua băng vệ sinh, chạy qua chạy lại, tương đương với chạy một cuộc Marathon. Trại hè thiếu niên, quốc gia Nam Mỹ xa xôi, Hồ Nhất Hạ núp ở trong nhà cầu công cộng trên núi, vừa nghiên cứu cách dùng băng vệ sinh vừa rất muốn chàng trai mồ hôi đầm đề chờ ở ngoài, vĩnh viễn đối tốt với cô như vậy.

Cô ham chơi, thi Anh văn không khá, ba dạy cô, Anh văn có cái gì hay mà học? Về sau thành tài rồi, mời người nước ngoài đến chỗ mình làm. Kết quả hai cha con cô cùng nhau lần lượt bị lão mẹ mắng, cùng nhau bị phạt quỳ lên miếng gỗ giặt đồ. Cô giận dữ, nghĩ tới cuộc thi lần sau sẽ bỏ trắng, kể với Hứa Phương Chu kế hoạch của mình, cho rằng anh sẽ khuyên cô, nhưng anh lại bảo cô dứt khoát cả tên cũng đừng viết. Lúc ấy cô nghĩ, chiêu này tuyệt hơn! Có ai từng nghĩ, mấy ngày sau kết quả cuộc thi ra lò, bài thi có tên “Hồ Nhất Hạ” lại là max điểm.

Hứa Phương Chu thì lại là giấy trắng.

Tờ giấy max điểm tới nay còn treo ở nhà, cha mẹ đều cho rằng con gái mình muốn nhớ phần vinh dự này, không ai biết thứ chân chính cô muốn nhớ, là một nửa cảm động, một nửa hối tiếc.

Hứa Phương Chu thích con gái có lòng tốt, khi lên đại học, mọi người đồn đại xôn xao chuyện tình của anh ấy, cô nằm trong truyện ở viện y học, định kỳ đến bệnh viện làm nghĩa công, Hồ Nhất Hạ cũng rất vui vẻ theo sát, học theo, hiến máu, chăm sóc bệnh nhân, quan sát một đoạn thời gian phát hiện cô bé kia căn bản không có gì liên quan với Hứa Phương Chu, cô mới an tâm.

Sinh nhật Hứa Phương Chu, cô sử dụng thật nhiều thể công tình yêu, tự cho là trải qua sự việc này, sẽ có thể hoàn toàn bắt lấy anh. Cô ngu ngốc nói cho anh biết mình không rảnh giúp anh ăn mừng, thật ra thì đã sớm núp ở nhà trọ học sinh của anh để cho anh vui mừng. Chờ được lại là bạn cùng phòng của anh, nói cho cô biết Hứa Phương Chu và bạn gái đang ăn tối dưới nền.

Bạn gái, viện y học, định kỳ làm nghĩa công. . . . Đều là thật, sự thật không công kích được.

Hồ Nhất Hạ lái xe, đi đến sông bạc ở sa mạc Las Vegas, thua sáng loáng. Cúi đầu khóc lớn một trận, cuối cùng vẫn là Hứa Phương Chu đi suốt đêm, dẫn cô từ sông bạc ra ngoài. Sau đó cô mới biết ngày đó bạn gái của anh tặng cho anh một phần quà tặng rất mỹ diệu, thời điểm mình gọi điện thoại đến vay tiền, Hứa Phương Chu đang ở trên giường hưởng dụng phần “Quà tặng” ngọt ngào này.

Chuyện cũ lắng lặng tản đi, Hồ Nhất Hạ lật người, nằm lỳ ở trên giường, vừa nhìn ngón tay trống trải của mình, vừa đoán hay đi mua một chiếc nhẫn tạm thời thể thân, Lãnh Tĩnh lại tiếp tục nói: “Dù sao mình đã nói rõ với Hứa Phương Chu, không thích người ta cũng đừng luôn nhớ kỹ, cô nương tốt cuối cùng sẽ bị cưới đi.”

Cô nương tốt cũng sắp bởi vì mất chiếc nhẫn mà chết vĩnh viễn, Hồ Nhất Hạ yên lặng trả lời ở trong lòng.

“Cậu nghĩ là được rồi, nên từ từ hồi tâm làm Chiêm phu nhân của cậu. Phải biết, trong lòng mỗi người phụ nữ đều từng có một Hứa Phương Chu, nhưng cũng không phải bên cạnh mỗi người phụ nữ đều sẽ có một Chiêm Diệc Dương. Hồ Ly, cậu đã đủ may mắn, từng yêu từng khóc, từng đau từng cười, duy chỉ chưa từng hận.”

“Mau dừng lại!” Hồ Nhất Hạ bị cô làm mệt đến từ trên giường ngồi dậy, “Mình không nói việc này, càng nói càng kiểu cách, ách. . . . Mình cũng có chuyện muốn nói với cậu.”

“Gì?”

“Mình làm mất nhẫn cưới của mình rồi.”

“.”

“Alo? Alo?”

“Hồ Ly, cậu ngàn vạn phải sống trở về gặp mình!” Nói xong, liền cúp điện thoại cái “Cạch”.

Hồ Nhất Hạ sững sốt thật lâu mới ý thức tới mình bị bạn tốt vô tình vứt bỏ, “Cậu sợ Chiêm Diệc Dương vậy sao?”

Hồ Nhất Hạ lẩm bẩm cúp điện thoại, chỉ là nghĩ lại, cô cũng bị lấy, vô lực khiển trách. Chiêm Diệc Dương quả thật đáng sợ, đáng sợ đến cô hận không thể bận rộn thế này cả đời.

Chỉ tiếc, nên tới vẫn tới. . . .

Giăng co trên bàn đàm phán hai tuần lễ rưỡi, phe ta toàn thắng, ký hết hợp đồng xong, lãnh đạo lên tiếng: “Trong khoảng thời gian này mọi người cực khổ, thư giãn thật tốt.”

Mắt Hồ Nhất Hạ nhất thời nổ đom đóm, ý tứ thư giãn có phải là, giờ chết của cô đến?

Các đồng nghiệp đều vui vẻ, có người đề nghị đi shopping: “Lần này chúng ta đã đi hai tháng, lễ mừng năm mới cũng không thể qua ở nhà, nhà tôi oán niệm cũng không nhỏ, mang một ít quà tặng trở về coi như đền tội đi.”

~[1] Áo tay cánh dơi:

[2] Tatami: giường đặc trưng của Nhật

Có người thu xếp muốn đi đâu tiêu dao: “Đi xem ca nhạc? Ngâm suối nước nóng? Núi Phú Sĩ là nhất định phải đi. Đi đường chính, buổi tối sẽ đến Tokyo, vừa đúng có thể đến Ginza (một quận ở Chūō, Tokyo) uống hai ly.”

Dĩ nhiên, cũng có người chỉ muốn về khách sạn ngủ.

Lãnh đạo cũng lên tiếng nói toàn bộ tiền rượu do anh trả, mọi người tự nhiên không khách khí, cuối cùng quyết định buổi chiều chia đầu hành động, buổi tối hội hợp ở Ginza.

Hồ Nhất Hạ không nói hai lời, lôi kéo Tổng giám cũng có ý đi ngâm nước nóng, nhấc chân chạy, bởi vì cô thật sự không dám bảo đảm mình đợi một lát nữa. Có thể bị người khác nhân cơ hội cướp đi hay không. Đi N xa mới nâng tay phải thật cao phát tay từ biệt với một đám đại lão gia sau lưng: “Bái bai!”

Chỉ có hai người phụ nữ đi, một đám đại lão gia đều nhìn nhau.

Suối nước nóng nữ.

Khí lạnh ở trên cao, khí nóng ở dưới, khói mù bồng bênh, nhìn vật không rõ, rượu ngon giai nhân, sung sướng thần tiên — Hồ Nhất Hạ hí mắt liếc trộm vóc người Tổng giám, trong lòng chắc chắn than: được bảo dưỡng thật tốt.

Tư thái vào nước cũng thật ưu nhã, ngón chân nhọn nhẹ nhàng đụng xuống mặt nước, chậm chạp trượt vào trong nước, còn mình thì đáng vẻ lại như bơi lội, mạnh mẽ đâm vào đáy suối nước nóng, một đồng bọt nước văng lên không nói, thiếu chút nữa đụng phải tảng đá ở đáy

Hồ Nhất Hạ tự thẹn không bằng từ đầu chí cuối đều không dời tầm mắt khỏi người của người ta, thường thức, cảm thán, báu vật chính là báu vật, mặc vào tây trang, chính là nữ cường nhân cứng cỏi, thay áo đầm, có thể đến vườn trẻ đón con gái tan lớp, ngâm suối nước nóng, ngay cả động tác cầm ly rượu lên cũng mê người.

Dĩ nhiên, hấp dẫn tầm mắt Hồ Nhất Hạ hơn là chiếc nhẫn Tổng giám đeo trên tay.

Dùng ngón cái đẩy cái khay đựng rượu sake và ly rượu cho trôi trên suối, nó từ từ trôi về phía Tổng giám, Hồ Nhất Hạ cũng chậm chậm trôi về phía Tổng giám.

“Thật là chiếc nhẫn xinh đẹp!”

Phụ nữ nha, hàn huyên về việc này thì đặc biệt có nhiều chủ đề, tán gẫu tán gẫu, mắt thấy sắp tán gẫu đến vấn đề Hồ Nhất Hạ muốn hỏi nhất rồi, chết tử tế không xong, đột nhiên có tiếng chuông vang lên, cắt đứt họ.

Hung tợn liếc về ngọn nguồn thanh âm, nguyên lai là điện thoại đặt trong túi không thấm nước của Tổng giám vang lên.

Thần sắc Tổng giám căng thẳng, giải thích với Hồ Nhất Hạ: “Chiêm tổng điện thoại.” Nói xong nhanh chóng lên bờ khoác áo choàng tắm, mang guốc gỗ “Lộc cộc lộc cộc lộc cộc lộc cộc” đảo mắt biến mất không thấy gì nữa.

Chiêm Diệc Dương tự mình gọi tới, xem ra là có việc gấp. Chẳng lẽ xảy ra tình huống đột xuất gì? Hồ Nhất Hạ vội vàng tra xét điện thoại di động của mình, nhưng không có điện thoại gọi vào.

Kể từ khi tới Tokyo, Chiêm Diệc Dương không hề gọi điện thoại tới cho cô, cuộc sống tân hôn thật hồng bét, Hồ Nhất Hạ thở dài, ngửa đầu dựa vào thạch bích sau lưng, dùng khăn lông đắp mặt.

Tổng giám đi thật lâu mới trở về, nghe thấy tiếng guốc gỗ thông thả ung dung này cũng biết cuộc điện thoại mới vừa rồi không có nội chuyện khẩn yếu gì. Hồ Nhất Hạ ngâm đến chóng mặt, bắt đầu có chút không biết lớn nhỏ, khăn lông còn đắp lên trên mặt liền kêu ra: “Tổng giám, hỏi chị một chuyện, nếu như —— em nói nếu như, chị không cần thận làm mất chiếc nhẫn, chị làm sao giải thích với chồng chị?”

Tổng giám rất nhanh tiến vào bể tắm nước nóng lần nữa, trừ cảm thấy nước gợn nhộn nhạo lên. Hồ Nhất Hạ không nghe được chút động tĩnh gì nữa. Chẳng lẽ mình hỏi quá đột ngột, Tổng giám mới không muốn để ý? Hồ Nhất Hạ không khỏi nghi ngờ vén khăn lông lên, mở mắt nhìn lại.

Đoán một chút là ai ngồi ở đối diện, mặt không biểu tình nhìn cô?

Ly nước trong tay Hồ Nhất Hạ rơi vào trong nước “tôm” một tiếng.

Cô mở to hai mắt khiếp sợ, trong đôi mắt híp lại của anh hiện rõ âm trầm: “Khó trách gần đây em luôn trốn anh.”

“Nào nào nào. . . . Nào có?”

Xong rồi, vừa nói liền cà lăm, vừa cà lăm liền lòi, Hồ Nhất Hạ vội vàng hít sâu. Đảo mắt liền thay đổi gương mặt khiếp sợ mỉm cười. Tiến tới liền khoác cánh tay anh: “Sao anh lại tới đây?” Lát nữa trở về, nhất định phải xóa đi software truy tìm tung tích kia. Hồ Nhất Hạ yên lặng nắm tay.

“Chiếc nhẫn xảy ra chuyện gì?”

“Có phải anh có ý điều Tổng giám đi không? Cô ấy đột nhiên trở lại thì làm sao?”

“Chớ nói sang chuyện khác.”

Hai vai Hồ Nhất Hạ bị người khác giữ lại, ánh mắt lóe lên của cô bị anh vững vàng bắt được: “Có phải làm mất chiếc nhẫn?”

Anh thẳng tắp nhìn tới cô, ít nhiều hơi tỏ vẻ khoan hồng kháng cự bị nghiêm trị, Hồ Nhất Hạ cẩn thận tính toán các loại thiệt hơn, cắn răng một cái: “Dạ!”

Anh trầm mặc, toàn bộ thế giới trở nên tĩnh mịch.

Anh tức giận, toàn bộ thế giới đột nhiên đất rung núi chuyển.

Đất rung núi chuyển? Vừa mới bắt đầu Hồ Nhất Hạ còn tưởng rằng là ảo giác của mình, cúi đầu, mặt nước đúng là kịch liệt đung đưa, cô mất thăng bằng, bả vai còn đụng vào trên thạch bích.

Hồ Nhất Hạ choáng váng sắp không thấy rõ Chiêm Diệc Dương trước mặt rồi, thất kinh vịn vào thạch bích, “Sao, chuyện gì xảy ra?”

Chiêm Diệc Dương nhanh chóng nhìn quanh một cái, ánh mắt căng thẳng, túm cô từ trong ao lên, khoác áo choàng tắm cho cả hai, lôi kéo cô chạy như bay ra.

Cái gì gọi là xui xẻo? Xui xẻo chính là ngâm suối nước nóng cũng có thể đụng phải động đất.

Dĩ nhiên, phe vui vẻ cũng không cho là như thế: “Chúng ta đã đủ may mắn, Tokyo chỉ rung mãnh liệt mà thôi.”

Nhưng Hồ Nhất Hạ không phải phái vui vẻ, nhất là đứng cạnh một người đàn ông mặt lạnh, cô không thể không đưa đám.

Cô đi ra khỏi hội quán suối nước nóng, mới vừa ngồi lên xe Chiêm Diệc Dương liền nhận được điện thoại Tổng giám gọi tới: “Chiêm tổng bảo chị trở về làm một vài công việc, chị đi gấp, quên thông báo em một tiếng. Bây giờ em còn tốt đó chứ? Có cần chị trở về đón em hay không?”

“Không cần, em vừa lúc gặp phải người bạn, hiện tại em ở chung với anh ấy, rất an toàn.” Vừa nói vừa chột dạ liếc trộm Chiêm Diệc Dương bên cạnh một cái. Anh trầm mặc phát động x

Khí trời bắt đầu biến hóa, gió nổi mây phun, mưa rơi khi có khi không, trong radio truyền bá đều là tin tức động đất, tới Tokyo lâu vậy, Hồ Nhất Hạ còn chưa từng thấy trên đường có nhiều người như vậy, ngay cả trong công viên lân cận cũng đầy áp người, đoán chừng đều là tị nạn.

Người đi đường đều cúi đầu đi về phía trước, Hồ Nhất Hạ nằm ở cửa sổ xe nhìn ra: “Ai anh nói như vậy giống hình ảnh mở đầu trong Resident Evil 4 [1] không?”

“Chưa có xem.”

Cám ơn ông trời cám ơn cám ơn cám ơn thần, anh rốt cuộc chịu nói chuyện với mình rồi, Hồ Nhất Hạ nhỏ nhỏ mà kích động một thanh. Nhưng. . . . Nhưng. . . . Từ hội quán suối nước nóng trở lại khách sạn bọn họ ở, anh cũng chỉ nói với cô ba chữ như vậy. . . .

Hồ Nhất Hạ đi tới đi lui ở trong phòng, cắn móng tay suy tính mình có nên đi qua nói lời xin lỗi không. Nghĩ lại, lại cảm thấy mình uất ức vô cùng, “Một người đàn ông có cần nhỏ mọn vậy không? Em cũng không phải cố ý, em mua một cái giống như đúc đền anh không được sao?”

Nghĩ kỹ giải thích xong, soi gương luyện thật lâu, Hồ Nhất Hạ cố gắng duy trì vẻ mặt lòng đầy căm phẫn kéo cửa gian phòng, chuẩn bị đi đòi lời giải thích ình.

Vừa mới đi đến cửa quẹo hành lang liền nhìn thấy người nào đó đâm đầu đi tới, mặt đầy căm phẫn cứng đờ nửa giây, lập tức thay vẻ mặt lấy lòng, Hồ Nhất Hạ hoàn toàn quên các loại uất ức ở trong phòng trước đó, các loại cắn răng nắm quyền, các loại quyết định bóp cổ tay, hấp ta hấp tấp chạy tới: “Sao anh tới đây?”

Hồ Nhất Hạ ở chung với anh lâu như vậy, dần dần tổng kết ra một đạo lý, người đàn ông này luôn chỉ có ba loại vẻ mặt, lạnh lùng, lạnh vừa và cực lạnh —— hiện tại anh đang ở trạng thái “lạnh vừa”, đoán chừng còn để ý chuyện chiếc nhẫn, Hồ Nhất Hạ suy nghĩ có phải nếu chân chó một chút anh sẽ lộ vẻ xúc động hấp ta hấp tấp, nhưng anh lại đột nhiên mở miệng: “Ồ khách sạn không an toàn

Chiêm Diệc Dương cũng không cho cô thời gian phản ứng, trực tiếp dẫn cô đi ra ngoài.

“Hay là. . . . Chơi game?”

Anh không có phát biểu dị nghị, Hồ Nhất Hạ lập tức cười hì hì lấy điện thoại di động của anh tới.

Hai chiếc điện thoại di động kết nối mạng, chơi trò chơi online mô hình nhỏ.

Những trò chơi trong điện thoại của Hồ Nhất Hạ đã bị cô chơi hết, ván đầu tiên cô thắng được đặc biệt vinh quang, Chiêm Diệc Dương bị chết rất thảm.

Vậy đã đủ Hồ Nhất Hạ đắc chí được một lúc, “Xem ra anh cũng không phải là cái gì đều được! Đừng ủ rũ, chúng ta tiếp tục, tiếp tục Hàaaa...!”

Có kinh nghiệm lần thứ nhất Chiêm Diệc Dương ở lần thứ hai đã ổn định tình thế.

Ván thứ ba, lật ngược.

Ván thứ tư, phá ghi chép Hồ Nhất Hạ dùng thời gian nửa năm sáng tạo ra.

Trong trò chơi Hồ Nhất Hạ càng ngày càng bị chết thảm, không vui: “Có cần mạnh như vậy hay không?”

“.”

“Nhường em một chút sẽ chết à?”

“.”

“Không chơi không chơi!”

Anh cười cười.

Có nhìn lầm hay không? Anh lại cười? Hồ Nhất Hạ không nhìn được nhìn chăm chú, sau mấy phen xác nhận, rốt cuộc thở một hơi dài nhẹ nhõm, người đàn ông này thích xem mình la lối om sòm ăn vạ? O o, thật là hứng thú tột hại.

Có phải nếu quậy anh hơn, anh có thể vui vẻ lên? Hồ Nhất Hạ đang suy nghĩ ý tưởng này khả thi hay không thì điện thoại di động của cô vang lên.

Hồ Nhất Hạ liếc nhìn số hiện lên trên màn hình, động tác dè xuống nút trả lời không khỏi chậm nửa nhịp. Điện thoại của Hứa Phương Chu, nhận hay không nhận?

Liếc trộm Chiêm Diệc Dương một cái, anh đã khôi phục trạng thái “lạnh vừa”. Không nhìn ba chữ “Hứa Phương Chu” đang lóe lên, Hồ Nhất Hạ hơi nhích nhích qua bên cạnh: “Alo?”

“Không có sao chứ?”

Âm sắc của Hứa Phương Chu căng thẳng như dây cung, cách làn sóng điện vô hình này cũng có thể cảm thấy dây thanh của anh khê run, Hồ Nhất Hạ lại liếc trộm người khác một cái mới trả lời: “Không có việc gì không có việc gì, rất an toàn.”

“Anh ta ở bên cạnh em sao?” Hứa Phương Chu đột nhiên nói.

Gặp quỷ, mỗi một người đều liệu sự như thần. Hồ Nhất Hạ : “Ách. . . . Đúng vậy.”

“Vậy anh cũng không muốn nói nhiều, chú ý an toàn, mau trở về nước, anh rất lo lắng —— anh là nói, chúng tôi đều rất lo lắng. . . .”

Hồ Nhất Hạ không thể nghe được đoạn sau, điện thoại di động của cô đột nhiên bị người rút đi rồi, quay đầu nhìn lại, Chiêm Diệc Dương ở trạng thái ” lạnh” cúp điện thoại xong trực tiếp ném điện thoại của cô tới chỗ ngồi phía sau.

“Anh làm gì thế?” Hồ Nhất Hạ giận.

“Còn chưa có tán gẫu đủ?” Chiêm Diệc Dương hỏi ngược lại.

“Bạn gọi điện thoại tới quan tâm, có vấn đề gì?” Cô quay người lấy điện thoại di động của mình.

Anh quáai gỡ “Hừ”: “Bạn?”

Tay sắp với tới di động của cô bị anh nắm trở lại. Hồ Nhất Hạ tự nói với mình: nhin. Nhưng cúi đầu nhìn thấy bàn tay anh đặt trên móng vuốt của mình, thật sự là không thể nhìn được nữa!

“Anh cho rằng làm chồng của người khác thì ngon à? Lúc bận thì căn bản không nghĩ tới em, có ý kiến thì cho em xem sắc mặt, đời trước em giết cả nhà anh rồi giết cả nhà anh rồi giết cả nhà anh à, tại sao muốn em đời này phải phục tùng anh? Hai mươi năm qua em chưa từng làm người hầu cho ai, ba mẹ em, Hứa Phương Chu, chị hai Lân, bọn họ chưa từng để em chịu uất ức, em đã đủ ăn nói khép nép với anh rồi, anh còn muốn như thế nào nữa?”

Mắng xong một trận, Hồ Nhất Hạ thở phì phò, đẩy tay của anh ra, còn muốn cầm điện thoại, nhưng đảo mắt lại bị anh nắm trở lại.

Land Rover thật rất cao, không gian bên trong đầy đủ, anh dễ dàng chen đến ghế lái phụ, chớp mũi chạm chớp mũi, đôi môi vuốt ve đôi môi: “Anh chính là ghen tỵ, thế nào?”

Tại sao anh có thể nói chuyện không biết thẹn như vậy?

Tay của chồng trên ghế dựa sau lưng cô, hiện tại Hồ Nhất Hạ đặc biệt cảm thấy phiền vì gương mặt lạnh của anh, nhưng. . . . Nhưng. . . . Anh mới vừa nói, ghen tỵ? Cả người Hồ Nhất Hạ nhất thời tê dại: “Cút!”

Anh cút sao?

Nếu như cút lên giường cũng coi là một loại “Cút”. . . .

“Ồ ô, có người.”

“Không ai.”

“Chúng ta có thể gặp phải dư chấn hay không?”

“Miệng quạ.”

“Không cho phép cắn hư đầu lưỡi em nữa!”

“”

“Ngao!”

“Hả?”

“Đụng vào hộp số rồi.”

“”

“Ngao!”

“Thế nào?”

“Đụng vào mui xe rồi.”

“”

“Ngao!”

“Thế nào nữa?”

“Eo của em.”

Còn chưa có chính thức bắt đầu, cô đã bắt đầu đau lưng chuột rút rồi, không gian buồng xe lớn hơn nữa cũng không thể tùy ý một người đàn ông hơn một trăm tám mươi centi mét làm xằng làm bậy, cuối cùng rốt cuộc tìm được một biện pháp điều hòa, anh ngồi ở ghế lái, ôm cô lên trên người mình, đôi tay Hồ Nhất Hạ ôm chặt anh, vừa nhột vừa nóng, hơi hoạt động, hông của cô còn có thể đụng vào phần lái sau lưng, thật là không lý tưởng, cô lại không hề oán trách chút nào, cúi đầu ngo ngo cái đầu làm xằng làm bậy trước ngực mình, “Anh. Ừm, mới vừa nói gì. Ghen tỵ?”

Anh không đáp, tay chui vào áo lông của cô, từ lưng của cô trêu chọc lên, nhẹ nhàng gạt nút cài phía sau ra, ngực Hồ Nhất Hạ đung đưa.

Người này thật là càng ngày càng “hiếu ý người” rồi, Hồ Nhất Hạ bắt mãi hừ hai tiếng liền hoàn toàn không duy trì nổi, cúi đầu tựa vào hõm vai anh, không muốn động.

Chiêm Diệc Dương bật cười, “Thế chất thật kém.”

“Thế chất kém mà anh còn khi dễ em?”

“Xe chấn là loại phương pháp rèn luyện rất tốt.”

Anh vừa nói vừa dùng răng cọ sát vành tai của cô, khiến Hồ Nhất Hạ không tự chủ được phát run, cô dùng sức lắc đầu, thân thể lơ đãng đề lên chỗ nhạy cảm nhất của người đàn ông đó, mãi đến Chiêm Diệc Dương hơi chậm lại.

Đột nhiên ánh mắt trở nên ác độc, Chiêm Diệc Dương nâng cầm cô lên, hôn cô tựa như trừng phạt.

Răng môi cọ sát lẫn nhau, anh đã chuyển ghế nằm xuống nằm ngang, lật thân thể liền đề cô ở dưới. Mắt Hồ Nhất Hạ hồng hồng nhìn gương mặt phía trên, cảm thấy anh đã cởi ra một tầng tro bụi cuối cùng của cả hai.

Chiêm Diệc Dương nhắc gối cô cong lên bên hông eo mình, lẳng lặng nhìn cô một lát, trầm người xuống, chậm chạp tiến vào —

Đang lúc này, sườn xe đột nhiên chấn động.

Thời khắc máu chốt, hai người đều ngậm ngẫn cả người.

Ngay sau đó, sườn xe lại chấn động.

Hồ Nhất Hạ nhất thời phàn nàn nâng mặt: “Không phải là. . . . ?”

Sự thật chứng minh, Hồ đồng chí thật rất có tiềm chất miệng quạ.

Xe chấn gấp gờ động đất, Hồ Nhất Hạ rốt cuộc biết cái gì gọi là cuộc sống bi thảm.

Nhưng ông trời rất là công bằng, không có ai có thể vĩnh viễn xui xẻo —— ngày thứ hai Hồ Nhất Hạ liền tự thân thể nghiệm cái gì gọi là “Mưa gió qua đi thấy cầu vồng”: lãnh đạo lên tiếng, năm ngoài mọi người đều bị mất ngày nghỉ, lần này tất cả được đền bù.

Sau hai tháng bận rộn như cún, bọn họ ngênh đón ngày nghỉ tha thiết ước mơ.

Nhìn các đồng nghiệp mừng rỡ, Hồ Nhất Hạ hạnh phúc rơi lệ trong lòng: xem ra sự hy sinh của mình vẫn rất có giá trị.

Hồ đồng chí rốt cuộc hy sinh những gì? Chúng ta hãy trở về một đoạn đối thoại trước đó. . . .

“Không phải không thể nghĩ, nhưng phải xem em lựa chọn thế nào.”

Gần như ở không khí đàm phán khiến Hồ Nhất Hạ hơi không thích ứng, cô chỉ oán trách một câu nửa ngày rồi rãnh của mình cũng bị động đất đ tan, thuận tiện oán trách một câu anh đã trừ sạch ngày nghỉ của nhân viên, người đàn ông này lại đột nhiên biến thân thành Phó Tổng lạnh lùng, phải biết lúc ấy hai người bọn họ mới vừa trải qua nửa trận xe chấn và một trận dư chấn, cô vẫn ngồi ở trên người anh chưa có xuống đất.

Nhà tư bản là cái gì? Là Vampire nghiền ép máu của nhân dân đến mức tột cùng, Hồ Nhất Hạ đoán chừng anh sẽ không ỉnh nghỉ, đặc biệt xem thường “Cắt” một tiếng: “Nếu anh thật chịu ọi người nghỉ, em liền dám đồng ý bất cứ yêu cầu gì của anh.”

“Thứ nhất, vĩnh viễn không cho phép đơn độc gặp mặt anh ta.”

Lời này anh đồng ý quá nhanh, chút do dự cũng không có, tầm mắt lại giống như đã tính toán tốt, Hồ Nhất Hạ dừng lại, nghỉ ngơi xem xét anh, lúc này mới đáp: “Không thành vấn đề.”

Dù sao nhà tư bản không có nói rõ “Anh ta” là chỉ Hứa Phương Chu, sau này mình nguy hiểm cũng có thể lợi dụng sơ hở.

Hồ Nhất Hạ đang nhiệt tình đặc chí vì sự thông minh của mình, Chiêm Diệc Dương lại nói: “Thứ hai, người khác theo đuổi em, trước tiên nói cho anh ta biết em đã kết hôn; thứ ba, anh gọi điện thoại tới phải bắt máy trong vòng hai mươi giây, nếu như không nghe, phải gọi lại trong vòng một tiếng, cũng giải thích nguyên nhân.”

“Anh có lười hay không, vậy quá. . . .”

“Thứ tư ——”

“Còn có thứ tư?”

Chiêm Diệc Dương bình tĩnh nhìn người phụ nữ sắp phát điên này: “Buổi sáng trước khi ra cửa, giúp anh đeo caravat, Goodbye Kiss không thể ít hơn ba phút; thứ năm, buổi tối ohải cùng nhau tắm rửa, hóa giải khẩn trương thiếu nước của địa cầu, cống hiến cho việc bảo vệ môi trường.”

oàn toàn kinh hãi. Đây Đây Đây. . . . Đây là cái gì với cái gì?

“Trở lên là năm điều kỷ luật lớn, phía dưới là năm điều không được vi phạm.”

Còn có?

“Thứ nhất, người đàn ông xa lạ đến gần thì em không được để ý tới; thứ hai, ngoại trừ anh ra không cho phép có vẻ mặt ôn hoà với người đàn ông nào; thứ ba, chưa được anh đồng ý, không cho tự tiện nói điện thoại, địa chỉ, sinh nhật của em cho người nào biết; thứ năm, cũng là điều quan trọng nhất, không được tùy ý tước đoạt ‘phúc lợi’ làm chồng của anh.”

Hồ Nhất Hạ đã không thốt nên lời rồi.

Chiêm Diệc Dương rất là hài lòng đối với biểu hiện trầm mặc lần này của cô, mỉm cười bổ sung một câu cuối cùng: “Quyền giải thích tất cả điều khoản trên đều thuộc về Chiêm Diệc Dương, Chiêm phu nhân phải luôn ghi nhớ, thi hành theo trăm phần trăm.”

[1] Resident Evil 4: là một trò chơi bắn súng góc nhìn người thứ ba thuộc thể loại kinh dị được phát triển bởi Production Studio 4 thuộc Ca và phát hành bởi nhiều nhà phát hành

43. Chương 43

Hợp đồng bán thân của mình đổi lấy ngày nghỉ cho các đồng nghiệp, Hồ Nhất Hạ cảm thấy mình vô cùng vĩ đại, chảy nước mắt đưa tiễn đồng nghiệp, đi theo nhà tư bản hướng thụ tuần trăng mật bị thống.

Mục đích: Maldives.

Vé máy bay, đã đặt; khách sạn, đặt; hướng dẫn du lịch riêng, đã đặt; hành trình, đã đặt ——

Hành trình trăng mật được hoạch định ngay ngắn rõ ràng, Hồ Nhất Hạ trải qua đường bay dài quả quyết ném mình lên cái giường to lớn trong khách sạn, lăn hai vòng, đè những cánh hoa hồng xếp thành hình trái tim thành ra hoàn toàn thay đổi, lúc này mới trở mình bật lên, chạy đến khay trà lấy xoài ăn, “Em chưa từng thấy anh liên lạc với cơ quan du lịch, những thứ đồ này không phải là anh dặn phụ tá Lương giúp anh đặt chứ?”

Chiêm Diệc Dương đang đưa tiền bo chưa kịp nói chuyện, hướng dẫn du lịch đang giúp sắp xếp hành lý đã dùng giọng Trung không rõ ràng giành nói trước: “Vào hai tháng trước Chiêm tiên sinh cũng đã đặt phần ăn trăng mật ở cơ quan du lịch, phía ngoài đã cung kính chờ hai tháng, hi vọng phục vụ của chúng tôi có thể khiến hai vị hài lòng.”

Hồ Nhất Hạ cảm thấy có chút không đúng, vẫn ăn xoài trong tay, đột nhiên bị sặc, “Khụ khụ khụ. Khụ khụ.”

Vừa sặc, đầu óc giống như cũng bị sặc cho tốt hơn, gương mặt Hồ Nhất Hạ mang theo vẻ không xác định: “Anh nói —— hai tháng trước?”

“Đúng vậy.” Hướng dẫn du lịch trả lời, Hồ Nhất Hạ không khỏi nhìn Chiêm Diệc Dương bên cạnh, giờ phút này vẻ mặt của Chiêm Diệc Dương chỉ có thể dùng năm chữ để khái quát: quý khách được như ý.

Hai tháng trước. . . . Nói cách khác, bọn họ mới vừa đăng ký kết hôn xong anh đã đặt tốt hành trình trăng mật. . . . Nói như vậy, dù cô không đồng ý “Năm kỷ luật lớn, năm không quy phạm” của anh thì vẫn được đi?

Hồ Nhất Hạ rốt cuộc ý thức được mình là kẻ lỗ măng bị người bán còn giúp người ta kiếm tiền, hối hận đến nổi ruột trong bụng cũng xanh lè, xanh đến độ tỏa sáng rồi, ngón tay run rẩy chỉ tên lừa gạt họ Chiêm: “Anh! Anh!”

Trong ánh mắt bình tĩnh tự nhiên của tên lừa gạt họ Chiêm, Hồ Nhất Hạ thua trận, một tiếng cũng không dám nói, chứ đừng nói tức giận mắng to, hậm hực nằm trên giường, không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, quyết tâm tiến hành chiến tranh lạnh tới cùng.

Ngày thứ nhất.

“Đi bơi lội?”

Không đi.

“Đi câu cá?”

Không đi.

“Đi xem cá heo?”

Không đi.

Kết quả ——

Tên lửa gạt họ Chiêm đi chơi một mình rất happy.

Hồ Nhất Hạ ôm puter qua một ngày, từ Microblogging đi dạo đến Facebook, từ ma thú chơi đến chim nhỏ tức giận.

Ngày thứ hai.

“Đi bơi lội?”

Không đi.

“Đi chơi nhảy dù trên biển?”

Không đi.

”Đi đến phòng ăn đáy biển ăn bữa tiệc

Kết quả ——

Tên lửa gạt họ Chiêm đi chơi một mình rất happy.

Hồ Nhất Hạ lại ôm puter qua một ngày, từ QQ hàn huyền tới MSN, từ Tam Quốc Sát (là 1 trò chơi bài lấy Tam quốc làm bối cảnh) chơi đến Plans vs Zombie.

Ngày thứ N.

“Đi lướt sóng?”

Không đi.

“Đi chơi bóng chuyền bờ cát?”

Không đi.

“Đi cắt San Hô?”

Không đi.

Kết quả ——

Hồ Nhất Hạ tuy không nhúc nhích nằm ở đó, đầu lại sớm đầy mồ hôi, mặt chôn ở trong gối nằm không nói tiếng nào, ngược người lại tự làm khổ, cô đang yên lặng cảm thán giả chết là một chuyện tổn thể lực thì bả vai bị người vịn qua.

Anh không phải nên đi ra ngoài happy một mình giống như mấy ngày trước sao?

Tên lửa gạt họ Chiêm nằm nghiêng ở sau lưng cô, tay vòng qua phía trước lau mồ hôi trên trán cô: “Không muốn đi ra ngoài, chúng ta có thể làm chuyện khác.”

Thanh âm ấm áp phủ vào sau lưng cô, ngón tay của anh cũng không nhàn rỗi, có điều ngụ ý quét

Không thể bị anh nắm mũi dẫn đi nhiều lần! Hồ Nhất Hạ quả quyết vung móng đẩy tay anh ra, nằm xuống tiếp tục giả vờ chết. Lần này Chiêm Diệc Dương không xoay cô lại —— trực tiếp nằm sấp trên lưng cô.

“Lạnh nhạt anh anh chừng mấy ngày, đủ rồi.”

Bàn tay anh dò vào cổ áo cô, dùng hành động thực tế tuyên bố sự nhẫn nại của anh đã dùng xong.

Đường cong thân thể kết hợp nhau, không có khe hở, cô sắp bị anh ép tới không thở được, lại không dám chôn đầu buồn bực ở trong gối, ngưỡng mặt lên để đổi giọng điệu, lập tức bị anh nắm cằm vịn mặt qua, hung hăng hôn.

Đầu Hồ Nhất Hạ loạn, nhưng vẫn không để cho anh được như ý: “Anh chỉ biết dữ với em! Mỗi lần đều ép em thỏa hiệp trước! Dù sao anh cũng luôn không nói lời dịu dàng, em cứ như vậy, dùng lạnh lẽo lạnh chết anh! Lạnh chết anh lạnh chết anh lạnh chết anh!”

Anh ở sau lưng dừng lại.

Giận đến muốn sập cửa đi ra rồi hả ? Hồ Nhất Hạ dựng lên lỗ tai chờ tiếng sập cửa ——

“Anh đã hai tháng chưa có ăn mặn rồi.”

Thanh âm uất ức nho nhỏ vang lên ở sau tai cô. Hơn nữa vừa dứt lời vành tai của cô liền bị ngậm vào.

Kinh!

Cả kinh tột đỉnh!

Anh không ngừng cố gắng: “Xin khách quan thương xót, iếng ăn.”

Cả xương Hồ Nhất Hạ cũng bị mềm đi rồi. Nào chỉ là mềm? Cô sắp bị hòa tan rồi.

Tư bản mặt đen trở nên mềm mại, quả nhiên thiên hạ vô địch.

“Lời dụ dàng này có hợp cách không?”

Hợp cách! Quá hợp cách!

Hồ Nhất Hạ luôn không có sức chống cự với giọng điệu hèn hạ ti tiện thế này, làm bộ ho khan hai tiếng, ngồi dậy từ trên giường, ngạo mạn liếc mắt anh.

Cô thật vất vả mới làm được đại gia, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này: “Ừ, xem tư thái này của anh, bề ngoài cũng không tệ, hôm nay gia i cơ hội này, phục vụ thật tốt, tốt thì có thưởng, phục vụ không tốt thì. . .”

Lời nói sau đó đã bị miệng của anh chặn về, động tác của người này thật dữ dội, Hồ Nhất Hạ cảm thấy rằng của mình sắp bị anh đánh rơi, muốn dạy dỗ anh một câu, lại bị anh mút chặt môi lưỡi, đang dây dưa ngọt ngào thì mơ hồ nghe được anh nói: “Bảo đảm vua hài lòng. . .”

Thật là một học sinh tốt học đi đôi với hành, cả câu “Bảo đảm vua hài lòng” cũng đem ra hết.

Chỉ tiếc, Hồ đồng chí đoán được mở đầu, lại không đoán được kết cục ——

Tòa nhà này cô độc đứng một mình giữa biển cạn, cô ở trên chiếc giường hình tròn 360 độ không có một góc, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Khi Lãnh Tĩnh gọi điện đến, cô đang “Bị phục vụ” đến thần chí không rõ, nói cũng không ra.

Cô rất muốn khoe khoang với bạn thân chiếc thuyền Dhoni[1] cao 65 thước Anh mà khách sạn trang bị cho vợ chồng mới cưới; cô rất muốn đưa tấm hình thủy thủ tóc vàng mà mình chụp lên được cho Lãnh Tĩnh giám định và thưởng thức; cô rất muốn nói với Lãnh Tĩnh hồ bơi vô biên nơi này tuyệt vời cỡ nào, có thể ngâm cánh hoa tắm và nhìn biển xanh, trời xanh thẳm, đồng thời thưởng thức âm nhạc tuyệt vời do máy Bose mang đến, nhưng trên thực tế ——

“Như thế nào? Ở Maldives chơi vui không? Cậu đang ở phân đảo Huvafen Fushi hay ở đảo Coco?”

“Ừm. . . . Cậu, cậu nói cái gì?”

“Mình nói.”

“A!”

“Đột nhiên la lớn tiếng như vậy muốn hù chết mình à?”

“.”

“Alo? Hồ ily?”

Anh ở sau lưng vẫn không ngừng động tác, Hồ Nhất Hạ vội vàng che miệng lại, tránh cho kêu một tiếng nữa, trì hoãn chút mới trả lời: “Mình. . . . Mình không sao, mới vừa rồi không cẩn thận đụng tay.”

Lãnh Tĩnh gọi điện thoại tới ân cần, thuận tiện mượn xe, Hồ Nhất Hạ áp ứng đồng ý, thông minh minh như Lãnh Tĩnh, rất nhanh gửi ra khác thường: “Sao cậu thờ ơ lợi hại như vậy?”

Hồ Nhất Hạ đầu vầng mắt hoa quỳ gối, chóng mặt tìm cớ: “Mình. . . . Mình đang vận động.”

“Vận - động?” Lãnh Tĩnh càng hồ nghi hơn.

Người họ Chiêm đã sớm bắt mắt với việc vợ của mình gắng phải nghe điện thoại vào lúc mầu chột, nhận lấy điện thoại liền lạnh lùng bỏ xuống một câu: “Vận động

Sau đó nghe được thanh âm đối phương cúp điện thoại.

Hồ Nhất Hạ xấu hổ muốn chết nghiêng đầu đánh anh, bị anh nắm được cổ tay.

Cô mới vừa dịch về trước một chút, đã lại bị anh kéo về phía dưới.

“Anh bảo sau này em làm sao làm người trước mặt Lãnh cô cô? Ô ô. . . . Em hận anh chết đi được!”

Cả người của người phụ nữ này đều lộ ra ửng đỏ, hiện tại cả mí mắt cũng hồng hồng, tựa như nhận hết uất ức, hoàn toàn không giống bộ dáng mèo con hung dữ lúc này, lần đầu tiên Chiêm Diệc Dương chưa bao giờ có hai chữ “Xin lỗi” trong tự diễn cuộc sống sinh ra áy náy, bắt đầu tự kiểm điểm lần đầu tiên trong đời: mặc dù cô trêu chọc anh trước, mặc dù cả quá trình cô luôn miệng nói ghét, kì thực cực kỳ hưởng thụ, nhưng. . . .

Chiêm Diệc Dương buông lỏng tay khoắc eo cô ra, rút lui khỏi, ngồi dựa ở đầu giường, thay cô gọi vào số Lãnh Tĩnh: “Em tán gẫu với cô ấy trước đi.”

Có lẽ bởi vì vừa rồi quá mức lúng túng, chờ thật lâu Lãnh Tĩnh mới bắt máy, Chiêm Diệc Dương còn chưa kịp giao diện thoại ra, đã nghe Lãnh Tĩnh hỏi: “Cậu và ông xã chơi cái gì?”

Chiêm Diệc Dương liếc nhìn vợ mình đang nức nở như đứa bé, trả lời thay cô: “Nghỉ ngơi giữa trận.”

Lãnh Tĩnh sững sốt.

Hồ Nhất Hạ đang nhớ lại cuộc sống độc thân hạnh phúc của mình cũng sững sờ.

Cô có nghe lầm hay không?

Anh nói. . . . Nghỉ ngơi trận?

Sự thật chứng minh, cả đêm đứt quãng này, chẳng qua là mới bắt đầu, xa không phải kết thúc.

Cũng bởi vì anh hai tháng chưa ăn mặn, nên khiến anh hai ngày một đêm không xuống giường, Hồ Nhất Hạ cảm thấy mình thiệt thòi lớn rồi, nhưng làm thế nào? Hiện tại cô không có chút hơi sức, giọng nói cũng nghẹn rồi, muốn mắng đôi câu cũng không được, chỉ có thể nằm yên cắn răng nghiến lợi.

Người nào đó khiến người và thần đều giận đang thoải mái đẩy xe thức ăn trở lại, cắt miếng bánh pho mát đưa đến bên miệng cô, hấp dẫn cô: “Mùi vị em thích nhất.”

Hồ Nhất Hạ không nói lời nào, quyết định sử dụng ánh mắt giết chết anh.

Chiêm Diệc Dương cũng không miễn cưỡng cô, ăn sạch bánh ngọt không còn một mống ở trước mặt cô, nhìn bộ dạng nhịn đói nuốt nước miếng của cô, đáng vẻ cười như không cười hết sức đáng ăn đòn.

Anh đặt đĩa ;ên tủ đầu giường, làm bộ muốn ôm cô nằm xuống lại, Hồ Nhất Hạ cuống quýt ngăn cản: “Chúng ta. . . . Chúng ta đi bơi lội! .

Anh vén chăn của cô lên.

“Đi bơi lội!”

Anh cởi dây áo choàng tắm của cô ra.

“Đi câu cá!”

Anh kéo cổ áo choàng tắm của cô ra.

“Đi xem cá heo!”

Anh hôn đầu vai trần trụi của cô một cái.

“Đi chơi nhà dù!”

Bàn tay anh luồn vào áo choàng tắm của cô.

Hồ Nhất Hạ giật mình, nhất thời cả tử hồi sanh, xe thức ăn đang để ở cuối giường, cô dùng cả tay chân bò qua, chen vào nâng lên một miếng sườn lợn rán nhìn người nào đó tuyên cáo: “Em muốn ăn cơm! Ăn cơm!”

Người khác hài lòng cười.

Hồ Nhất Hạ vui đầu găm sườn lợn rán, nếu như cô còn có hơi sức rơi lệ, nhất định đã sớm lệ rơi đầy mặt.

Hóa bị phần làm thức ăn, ăn uống no đủ, sau đó chui lên giường tiếp tục giả vờ chết, Chiêm Diệc Dương kéo cô, cầm khăn giấy giúp cô lau nước sốt ở khóe miệng, động tác nhẹ nhàng, “Ngủ một giấc, gần tới đi xem mặt trời lặn.”

Hồ Nhất Hạ bị người có bề ngoài thân sĩ, nội tâm ma quỷ này làm sợ tới mức gan tỳ phổi đều nhảy loạn “bùm bùm”, lập tức gạt tay cầm khăn giấy của anh ra: “Còn ngủ”

Về mặt anh hơi cổ quái, không có nói tiếp.

“Dù anh không lo xương của em sẽ rời ra, cũng phải lo lắng cho chính anh chứ! Hết tình người chết thì thế nào? Dù anh không lo lắng ỉn, anh cũng phải lo cho những người khác tân hôn khác chứ! Condom đều bị anh dùng hết rồi, bọn họ làm gì? Dù anh không lo lắng cho những người khác khác, cũng lo lắng Chu nữ sĩ chứ! Mẹ vẫn chờ em sinh ra cháu trai khỏe mạnh cho bà, anh có biết hành động của anh bây giờ không chỉ phá hư thân thể em mà càng phá hư hoàn cảnh sinh trưởng tương lai của con trai anh không!”

Hốc mắt Hồ Nhất Hạ rưng rưng, tận tình khuyên bảo, hết lời khuyên bảo, nhưng tất cả đến chỗ người mặt người dạ thú nào đó đều vô dụng, anh từ từ lần đến gần cô, hôn cái miệng l, m nhắm của cô, sau đó ——

[1] Thuyền Dhoni:

Thấy cô giật mình, Chiêm Diệc Dương bật cười: “Vây em tính chiến thêm 300 hiệp à?”

Hồ Nhất Hạ cảm thấy nên tỉnh táo lại, tại sao mình gần đây luôn hiểu sai ý của anh? “Mặt người dạ thú” và “Không bằng cầm thú” vẫn có khác biệt, rất dễ nhận thấy người họ Chiêm là kiểu trước, mà không phải là kiểu sau, Hồ Nhất Hạ quyết định về sau phải từ từ học tập học vắn giấu trong này, bây giờ dĩ nhiên là ngủ quan trọng hơn, cô thật sự mệt mỏi.

Ánh mặt trời, bãi biển, trai đẹp trên bãi biển, đợi cô ngủ đủ rồi sẽ thưởng thức thật đã.

Một giấc ngủ đến gần tới.

Mặt trời dần dần lui ra sau mây, căn nhà tọa lạc trên nước lọt vào trong tiếng sóng biển lúc thủy triều, Hồ Nhất Hạ thật lâu chưa ngủ đủ, tỉnh dậy liền thấy no đủ chếp chếp miệng, mở mắt, liếc mắt liền nhìn thấy nước biển xanh lấp lánh ánh mặt trời vàng ngoài cửa sổ.

Thật là đẹp, cô đuổi người một cái.

Duỗi lưng mỏi đến một nửa, Hồ Nhất Hạ dừng lại. Nghĩ đến hai ngày nay mình bị uất ức cả đêm, Hồ Nhất Hạ nhất thời cả gan, lạng lẽ cong đầu gối dồn sức vào chân, tính toán tốt vị trí anh ngủ, không chút do dự đá lên một cước.

Có thể báo thù rửa hận đều xem một cước này rồi, Hồ Nhất Hạ cười to trong lòng.

Một giây kế tiếp cô liền không cười được ——

Người khác căn bản không ở trên giường, cô chụp hụt.

Thất vọng nhìn vòng quanh bốn phía, vui mừng mà phát hiện một trai đẹp vai rộng eo hẹp ở ngoài ban công, nhìn lại nữa, thì ra là Chiêm Diệc Dương.

Chiêm Diệc Dương gọi điện thoại ngoài ban công, Hồ Nhất Hạ nhất thời lại có một kế. Bên ngoài ban công chính là hồ bơi vô biên, nổi thẳng đến mặt biển xanh, thừa dịp anh chưa chuẩn bị đẩy anh vào trong biển, chủ ý này không tệ, Hồ Nhất Hạ lập tức ngồi dậy, qua loa mặc cái áo sơ mi của anh, đẩy ra cửa sổ sát đất, ra khỏi phòng, cô lặng yên không một tiếng động đến sau lưng của anh, đang chuẩn bị xuống tay ——

“Bây giờ em thu tay lại còn kịp.” Giọng của Chiêm Diệc Dương cũng không tốt lắm.

Anh đang nói với điện thoại di động, hay là nói với cô? Hồ Nhất Hạ không dám xuống tay, xem tình huống rồi nói sau.

“So với cậu ấy thì anh quan tâm em hơn.” Anh còn nói.

Tiếng sóng biển che giấu động tĩnh bên đầu điện thoại kia, Hồ Nhất Hạ dù vết tai thế nào cũng chỉ có thể nghe được thanh âm Chiêm Diệc Dương: “Đừng nói với anh những lời như thế nữa.”

Hồ Nhất Hạ chưa từng nghe giọng nói này của anh, có bất đắc dĩ, có thương tiếc, lỗ mũi bén nhảy của cô nhất thời đánh hơi được ba chữ: có gian tình!

Một ngọn lửa vô danh “Vụt” xông lên đầu, Hồ Nhất Hạ hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, không dùng tay đẩy, trực tiếp nhấc chân đạp.

Chân của cô mới vừa nng lên một phần năm, nghe anh nói: “Anh yêu em là. . . .”

Chân của cô nâng lên một phần ba thì Chiêm Diệc Dương nhìn thấy cái bóng rơi vào trên mặt biển, liền cảnh giác, yên lặng quay đầu lại, giữ chặt chân nâng lên của đối phương, thuận tay liền đẩy vào trong biển

“Ai ai ai. Bùm!”

Hồ đồng chí vào nước, nhà tư bản toàn thắng, Chiêm Diệc Dương cau mày nhìn đầu của người tập kích nổi trên nước, sưng sốt, vệt vàng ngời xồm xuống, đưa tay muốn kéo cô lên.

Hồ Nhất Hạ cầm tay của anh, hung hăng cầm, lại hung hăng lôi kéo ——

Anh cũng rơi vào nước theo cô rồi.

“Anh mới vừa gọi điện thoại cho ai?”

Chiêm Diệc Dương trầm mặc, nhìn bộ dạng âm hiểm này của anh cũng biết anh muốn tìm cớ, Hồ Nhất Hạ vụn vụn không nghĩ tới anh lại trả lời hết sức thản nhiên: “Connie.”

“Connie? Hừ! Gọi thật là thân thiết!”

Chiêm Diệc Dương xoay cái đầu đang thờ phỉ phò nghiêng qua một bên của cô về: “Vậy em muốn anh gọi cô ấy là gì?”

“Anh giống như em, gọi cô ta là gái Tây giả.”

“Không lẽ phép.”

“Hắc! Anh lên gọi điện thoại cho người phụ nữ khác, còn có mặt mũi cò kè mặc cả với em?”

Chiêm Diệc Dương hơi híp mắt, đó là phương thức anh luôn dùng để lấp lức với đối thủ, một vòng một vòng áp suất thấp quán lên Hồ Nhất Hạ, Hồ đồng chí không có tiền đồ dừng một chút, bắt đầu cho anh bậc thang đi xuống: “Là cô ta gọi cho anh hay anh gọi cho cô ta?”

Nếu như là cô ta quán lấy anh, em sẽ tạm thời tha thứ cho anh —— nhắc nhở này thật rõ ràng, người này lại mặt không đổi sắc tim không đập trả lời: “Anh gọi.”

“Há! Anh còn có mặt mũi để nói!” Vừa nghĩ tới câu “Anh yêu em” loáng thoáng nghe được vừa rồi, Hồ Nhất Hạ lập tức lại bộc phát, “Anh thương nhớ cô ta như vậy thì mau trở về với cô ta đi! Dù sao Lục Hải vẫn không lấy cô ta, vừa đúng hợp ý anh!”

Cô đẩy anh ra, bỏ lại bờ. Đang chuẩn bị đứng lên, đột nhiên bị anh giữ gáy lại. Cô quỳ gối trên bờ, anh đứng ở trong nước, cô mặt giận, anh mặt lạnh: “Nói xin lỗi.”

Còn có thiên lý hay không, bảo cô xin lỗi gái Tây giả?

Hồ Nhất Hạ giận dữ, há mồm liền cắn miệng của anh. Anh không nói tiếng nào chịu một hớp này, ngược lại Hồ Nhất Hạ nhìn thấy môi anh chảy máu, sợ hãi buông lỏng hàm răng ra, nhưng trên mặt mũi tuyệt đối không nhận thua, ném qua một ánh mắt “Ai bảo anh chọc em, chọc nữa em liền cắn chết anh.”

Anh bởi vì bị cô trừng, mà không có một chút phản ứng, Hồ Nhất Hạ cũng cảm thấy không thú vị, muốn đẩy móng vuốt của anh ra, nhưng anh lại dùng lực kéo đầu cô xuống thấp hơn.

Chóp mũi đụng vào trên chóp mũi, anh nhìn thẳng ánh mắt của cô: “Em rời khỏi anh hoặc anh rời khỏi em, chớ hòng mơ tưởng.”

Anh là vì chuyện như vậy mà muốn cô nói xin lỗi?

Anh chờ cô nói “Thật xin lỗi”, nhưng Hồ Nhất Hạ vẫn không nuốt trôi cơn giận này: “Vậy anh cũng phải nói xin lỗi với em, sao anh có thể tùy tiện nói yêu với người phụ nữ khác —— em nói, về sau không cho phép anh chủ động gọi điện thoại cho cô ta —— không đúng, dù cô ta gọi điện thoại cho anh, không có em ở đó, anh cũng không được nhận!”

Một câu nói đổi lại ba lượt mới có thể miễn cưỡng nói xong, Hồ Nhất Hạ không nhịn được khóc nức nở trong lòng, hung tợn bổ sung: “Lát nữa em trở về phòng viết ra ‘ năm kỷ luật lớn, năm quy phạm lớn ’ của em, anh dám tái phạm sai lầm, em sẽ. . . . sẽ. . . .”

Hồ Nhất Hạ bị lời của mình làm nghẹn.

Nguyên rửa anh sinh con không có cái đó? Không phải tương đương với nguyên rửa chính cô?

“Thăm hỏi” tổ tông mười tám đời của anh? Không phải tương đương với “Thăm hỏi” ba chồng mẹ chồng của cô sao?

Cô “Sẽ. . . . Sẽ. . . . Sẽ” nửa ngày, Chiêm Diệc Dương nghĩ, khó khăn tiếp lời của cô: “Không thành vấn đề, anh nói xin lỗi. Vô luận em viết gì anh đều ký tên đồng ý.”

Dứt lời. Anh dùng ánh mắt ý bảo cô “Hiện tại đến phiên em nói xin lỗi”, Hồ Nhất Hạ cắn răng cúi đầu: “Xin lỗi. . . .”

Chiêm Diệc Dương nâng mặt của cô lên, để cô nhìn thấy vết thương trên môi anh: “Anh muốn em dùng hành động bày tỏ áy náy.”

Hồ Nhất Hạ tự động tiêu hóa ý ở ngoài lời của anh, hơi không xác định đến gần anh, liếm vết thương của anh một cái, ngẩng đầu nhìn phản ứng của cô, anh trầm mặc chờ cô tiếp tục.

Hồ Nhất Hạ khắc phục sự khinh bỉ mình trong lòng, liếm sạch sẽ vết máu từng chút từng chút, vừa an ủi mình, động vật đều xử lý vết thương thế này, thấy nhưng không thể trách, thấy nhưng không thể trách.

Thật vất vả làm xong, chuẩn bị đứng dậy, tay của anh vẫn còn đặt trên gáy cô

“Sao anh còn chưa buông tay?”

Anh không nói lời gì hôn lên.

Miệng đầy mùi máu tươi, cộng thêm miệng đầy vị muối biển, vừa chất vừa đắng, Hồ Nhất Hạ buồn bực sao anh lại hạ miệng được, miệng cô bị cay đắng xông đến mức cau mày, không có cách nào đầu nhập trong đó, trên ngón tay bị khoắc lên thứ gì đó, cô tự nhiên lập tức nhận thấy được.

Đôi môi còn bị anh ngậm, cô đã cúi đầu nhìn qua. Chiếc nhẫn kim cương?

Người khác bất mãn vì cô không tập trung, cắn nhẹ lưỡi cô mới buông cô ra. Hồ Nhất Hạ tập trung toàn bộ tinh thần vào trên chiếc nhẫn này, không hề cảm thấy đau: “Anh đi mua lúc em ngủ?”

Chiêm Diệc Dương ôm hai cánh tay, dù bận vẫn ung dung chờ phản ứng mừng rỡ như điên của cô.

Hồ Nhất Hạ nghiêng cứu nửa ngày, ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc rất trịnh trọng nói cho anh biết kết luận của mình: “Viên kim cương này hình như nhỏ hơn viên trước.”

Chiêm Diệc Dương hơi chống tay trên lan can, lưu loát lên bờ, hai người ướm sừng ngó ngó nhau, đồng thời cười lên.

Cô dùng sức lắc đầu, cố gắng lắc hết nước trên tóc mình vào mặt anh, đang lúc này Chiêm Diệc Dương đột nhiên thu lại nụ cười, Hồ Nhất Hạ đã gây họa, vội vàng giúp anh lau nước trên mặt.

“Trăng mặt kết thúc trước thời gian, ngày mai chúng ta trở về nước.”

Hồ Nhất Hạ vừa nghe, sửng sốt, vội hỏi: “Anh đừng nhỏ nhen quá chứ? Em chỉ nói viên kim cương này hơi nhỏ, anh đã đuổi em trở về nước?”

Chiêm Diệc Dương bắt đầu dĩ vãng.

“Ách. . . Ách, em vừa cẩn thận nhìn lại, mặc dù hơi nhỏ, nhưng bàn về công nghệ, chiếc này tốt hơn chiếc kia nhiều.” Vì cứu vãn trăng mặt của mình, Hồ Nhất Hạ làm mặt dày hết sức tán dương, liên tục không ngừng giơ tay hướng về phía mặt trời, để chiếc nhẫn kim cương tận lực khúc xạ ánh sáng, “Oa! Anh xem anh xem! Thật sáng chói, thật xinh đẹp động lòng người, thật. . .”

Chiêm Diệc Dương quả quyết che miệng của cô.

Dưới bàn tay cái miệng vẫn còn “Ưm ưm ưm” kháng nghị, Chiêm Diệc Dương bưng bít thật chặt, để tránh lại nghe được lời nói kinh trời đất khiến quỷ thần gì nữa, giải thích: “Có một số việc công phải đi về xử lý.”

Hôm sau đi lên máy bay trở về nước, Hồ Nhất Hạ vẫn còn ở lú lo oán trách: “Em có rất nhiều chỗ còn chưa đi, cũng chưa đi thưởng San Hô, cũng chưa đến quầy rượu, vật kỷ niệm cũng vẫn chưa mua, chỉ mới dạo cửa hàng bán đồ miễn thuế ở sân bay một lát, tới tương đương với không có tới.”

Chiêm Diệc Dương đang ăn thức ăn trên máy bay trầm mặc cắt một miếng cá nhét vào trong miệng của cô.

Đợi cô ăn xong rồi, cho là cô lại bắt đầu oán trách, nhưng cô lại không hề nói tiếng nào. Chiêm Diệc Dương kinh ngạc vì cô đột nhiên trầm mặc, không khỏi nghiêng đầu nhìn: “Tại sao không nói?”

Hồ đồng chí đặc biệt có khí phách liếc anh một cái: “Em biết rõ anh chê em ồm ồm. Cười em lại ghét bỏ em, có bản lĩnh anh đừng cười, hừ!” Nói xong liền tháo chiếc nhẫn ra, ném vào trong ngực anh.

Chiếc nhẫn nằm ở trong lòng bàn tay của anh, lấp lánh, ánh mắt Chiêm Diệc Dương mãnh liệt, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn người phụ nữ này: “Anh chưa từng chê em ồm ồm.”

”Chưa? Lừa gạt ai đó? Gần đây anh luôn nghĩ đủ thứ phương pháp để chặn

“Em cứ lo nói, không ăn được bao nhiêu, sợ em đói mới cho em ăn.”

Hồ Nhất Hạ không dám lên tiếng. Tới nay bởi vì anh thật sự không giống như đang nói dối, mà bởi vì bộ dáng bây giờ của anh cơ hồ có thể dùng kinh khủng để hình dung, ánh mắt âm trầm này tựa như đang nói: em tùy tùy tiện tiện ném nhẫn cưới vào anh, có tin anh cũng tùy tùy tiện tiện làm rơi em xuống máy bay không?

Thời khắc sống còn, đại não của con người thường thường xoay chuyển đặc biệt mau, Hồ Nhất Hạ suy tư nửa giây, lập tức nghĩ ra một cái cơ đường hoàng: “Anh tặng nhẫn hai lần đều qua loa, còn quê mùa, anh không thể nghĩ ra một cách lãng mạn để tặng cho em sao? Hôn nhân là phải lãng mạn, có hiểu hay không? Lãng —— mạn ——”

Giống như đang dạy đứa bé nói chuyện, Hồ Nhất Hạ nói từ “Lãng mạn” đặc biệt thông thả ung dung, còn tăng thêm vẻ mặt ôn tồn phong phú, thể công mạnh mẽ như thế, thật khiến Chiêm Diệc Dương bắt đầu suy tư: lãng —— mạn?

Thừa dịp anh nhíu lông mày suy tư, Hồ Nhất Hạ cẩn thận tiến tới hỏi: “Anh thật không chê em ồm ồm?”

“Anh thích nghe em lú lú.”

Anh rốt cuộc là thuận miệng ứng phó cô, hay là xuất phát từ thật tình? Hồ Nhất Hạ chẳng muốn xác định, cô cúi đầu ăn thức ăn của mình, từng chút ngọt ngào leo lên trái tim, từng nụ cười leo lên khóe miệng.

Hồ Nhất Hạ thật vất vả dè dặt một hồi, toàn bộ thế giới đều yên lặng.

Nhưng cô chống đến khi chuyến bay kết thúc, thật sự không chịu nổi, thời điểm lấy hành lý nóng lòng không kịp đợi mở ra máy hát: “Là phụ tá Lương gọi điện thoại nói với anh công ty có chuyện sao? Vậy anh có nghe điện thoại không? Chúng ta có phải tách ra không? Còn nữa, rốt cuộc có việc gì, tất cả mọi người vẫn

còn nghỉ mà, sao lại muốn chúng ta chạy về sớm? Còn nữa còn nữa, sao không ai báo với em ngày nghỉ kết thúc”

Chiêm Diệc Dương lấy hành lý từ băng chuyền xuống rồi mới mở miệng nói: “Mấy ngày tới em vẫn nghỉ.”

“Không thể nào đâu.”

“Tại sao không thể nào?”

“Tại sao?”

“Bởi vì em có một ông chủ lấy việc công làm việc riêng.”

Sáu chữ “Lấy việc công làm việc riêng” thì ra cũng có thể trở thành lời tâm tình cảm động, Hồ Nhất Hạ chỉ cảm thấy từng chút ngọt ngào chiếm cứ trong tim cô đang thấm dần vào máu, lần đầu tiên ý thức được, có một người chồng như vậy thật tốt.

Mới vừa khen anh ở trong lòng, anh lập tức lộ ra nguyên hình, sắc mặt ảm áp, nói rút lui liền rút lui, còn nam mặt lạnh thì nói đến là đến: “Nhớ năm kỷ luật lớn, năm không quy phạm của anh.”

Hồ Nhất Hạ bĩu môi, lười biếng đáp: “Nhớ.”

“Vậy bây giờ em phải làm gì?” Anh nhú mày ra hiểu.

Còn có thể làm cái gì? Goodbye Kiss chứ sao! Không thể ít hơn ba phút! Hồ Nhất Hạ không có cam lòng, vẫn ngoan ngoãn cong môi đưa tới, tưởng tượng mình thành một Ice Cream khổng lồ, mặc cho anh mút lấy, sau đó mình từ từ hòa tan.

44. Chương 44

Sau khi từ biệt ở sân bay, trên căn bản Hồ Nhất Hạ lại trở về cuộc sống độc thân. Chuẩn xác hơn mà nói, là bởi vì người khác quá bận rộn, cô có chồng cũng giống với không có

Nhưng đợi cô muốn xếp mình vào trong hàng ngũ “cô nàng độc thân” lần nữa thì lại bị người khác đánh về thực tế.

Pháp bảo thứ nhất của người khác —— tin nhắn.

Đêm dài đằng đẵng, Hồ Nhất Hạ một thân một mình ở nhà nhận được một tin nhắn, phát ra từ người khác tối nay không có thời gian về nhà, mà ngủ ở công ty: “Đang làm gì?”

Hồ Nhất Hạ vội vàng bấm chữ: mới vừa bấm xong mấy chữ “Em ở nhà nấu mì ăn liền”, Hồ Nhất Hạ lại suy nghĩ một chút, bồi bổ, sửa lại: “Em ở quầy rượu của trai đẹp.”

Người khác rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng ——

Hôm sau Hồ Nhất Hạ liền hết kỳ nghỉ đông, cô mới vừa về công ty, ôm văn kiện êm đẹp đi trên hành lang, lại không có dấu hiệu nào gặp phải tập kích.

Móng vuốt không biết từ đâu vươn ra bắt lấy cô, đảo mắt liền kéo cô vào phòng họp bên cạnh, tiếng kêu sợ hãi của cô mới vừa vọt tới cổ họng, liền bị người khác dán vào cửa ột nụ hôn nóng bỏng

Cửa phòng họp bị lưng của cô đụng vào nên đóng lại, môi mỏng lạnh lạnh giống như kem này khiến cô nghĩ tới một người, gương mặt nhìn, quả nhiên ——

“Tối hôm qua đến quầy rượu rồi hả ?” Chiêm Diệc Dương buông môi cô ra.

Hồ Nhất Hạ thở hổn hển, mặt đỏ rần: “Đúng!”

Anh không nói lời gì, cúi đầu tiếp tục.

Cái miệng bị hôn liên tiếp kháng nghị: “Hội nghị thường kỳ sắp bắt đầu. . . . Ừm, anh. . . . Anh mau buông ra, em phải phụ trách chuẩn bị tài liệu cho hội nghị!”

Hai môi buông lỏng ra, thân thể của anh lại như cũ dính sát cô: “Thật đi quầy rượu rồi hả ?”

“Thủ lĩnh thư ký sẽ lập tức tới, bị cô ấy thấy thì em liền xong đời, anh mau. . . . Ừm!” Cái miệng nói sang chuyện khác lại bị ngăn chặn không chút lưu tình.

Hồ Nhất Hạ bị hôn đến đầu mơ màng, tay chân như nhũn ra, dùng sức lắc đầu tránh né: “Tốt lắm tốt lắm! Tối hôm qua em không có đến quầy rượu của trai đẹp, mà là ở trong nhà ăn mỳ ăn liền!”

Chiêm Diệc Dương chống đỡ cái trán của cô, hơi cười.

Pháp bảo thứ hai của người khác —— đánh lén —— thành công. Hồ Nhất Hạ thua trận, tô lại son môi, hội nghị thường kỳ cũng bắt đầu, mọi người dự hội nổi đuôi vào ngồi, đối với việc Chiêm Diệc Dương đến sớm, bọn họ đều biểu thị kinh ngạc.

Dĩ nhiên không thiếu cao tăng mắt tinh phát hiện điều thú vị khác: “Hai ngày trước thấy vết thương trên miệng anh đã sắp khỏi rồi, hôm nay sao lại bị rách ra nghiêm trọng hơn?”

Phụ tá hành chánh trầm mặt bảo Hồ Nhất Hạ đi mua thuốc, bị Chiêm Diệc Dương phát tay chặn lại: “Không cần làm phiền, tôi không có gì đáng ngại.”

Hồ Nhất Hạ không đi được, lúng túng ở tại chỗ thưởng thức sự hoà thuận vui vẻ trước mắt, tất cả mọi người nhìn ra được tâm tình Chiêm Diệc Dương không tệ, càng không khách khí đùa giỡn, ngay cả thủ lĩnh lao động cũng trêu ghẹo: “Sao tôi thấy giống như là bị chó cắn.”

Nếu anh dám nói phải, cô liền bắt anh trở về quỳ lên tấm gỗ giặt đồ.

”Hồ ly cắn.

Hồ Nhất Hạ .

CFO, COO, CPO, CUO. N nhiều O, đều .

Mà khi Hồ Nhất Hạ nhìn vào ánh mắt ý vị sâu xa của người khác, cả không khí nhất thời trở nên càng thêm tế nhị. Pháp bảo thứ ba của người khác —— hoạt động bí mật —— thành công!

Chỉ là không khí lại khoáng trá này rất nhanh đã bị đánh phá, bởi vì một người xuất hiện. Độ ẩm của phòng nhanh chóng giáng tới điểm băng.

Người kia chính là Hứa Phương Chu.

Đám cấp cao rõ ràng chia làm hai phái, mấy vị đứng dậy nghênh đón Hứa Phương Chu và mấy vị không hề có biểu tình ngồi trên ghế tạo thành đối lập rõ rệt.

Hồ Nhất Hạ chia ra ngó ngó thế lực ác hai bên, thức thời trốn đến sau lưng thủ lĩnh thư ký.

“Sắc mặt của Hứa tổng tựa hồ không tốt lắm. Điều này cũng khó trách, phân bộ Hoa Nam vừa vào tay anh liền trở nên loạn, đủ cho anh bận rộn được một lúc rồi.” Tinh anh tổn hại người, còn có lực sát thương lớn hơn đám cô dì bà tám.

Hứa Phương Chu không biến sắc thu hồi ánh mắt từ sau lưng thủ lĩnh thư ký, hơi cong môi: “Tôi đã phái người đến Hoa Nam, tình huống hai ngày nay tốt hơn rất nhiều.”

“Đừng quá miễn cưỡng mình, Chiêm Phó tổng cho anh tiền bạc, cho anh thị trường phân ngạch, cũng không muốn thấy anh bị no chết.”

“Tôi làm hết sức.”

Chiêm Diệc Dương thủy chung không nói một lời cho đến lúc này mới ho nhẹ một tiếng, chư vị gương cung bạt kiếm rồi rít không lên tiếng, Chiêm Diệc Dương quét nhìn toàn bộ, ánh mắt rất nhạt, không khỏi làm người ta nín thở.

“Đi họp.”

Hồ Nhất Hạ nghe được giọng nam nhàn nhạt không cho phản bác.

Tất cả mọi người nhìn thấu Chiêm Diệc Dương cũng không mấy để ý đối thủ này, Hồ Nhất Hạ cũng không ngoại lệ, Hứa Phương Chu luôn kiêu ngạo lại bị chế nhạo, bị xem thường, Hồ Nhất Hạ thừa nhận mình có chút buồn bực.

Hồ Nhất Hạ, cô không thể như vậy —— cô đang yên lặng cảnh cáo mình, có người đột nhiên vỗ nhẹ bả vai của cô. Hồ Nhất Hạ sợ tới mức nhún vai, khi nhìn thấy mặt của phụ tá hành chánh, lúc này mới trở lại bình thường.

“Bây giờ cô đi mua thuốc, mua xong rồi mau sớm chạy về.”

Dù sao cô cũng không muốn tiếp tục ở lại đây, gặt đầu một cái liền vội vàng đi.

Tiệm thuốc gần nhất cũng ở ngoài quảng trường, Hồ Nhất Hạ lái xe gặp phải đèn xanh đèn đỏ, chờ đợi nóng ruột, trong lòng lại ẩn giấu chuyện. Suy nghĩ tới suy nghĩ lui vẫn quyết định đi gọi cho quân đội cố vấn của mình.

“Nhị cô, làm thế nào? Vừa nghĩ tới bọn họ muốn liên hiệp khi dễ Hứa Phương Chu, mình liền đặc biệt tức giận. Mình như vậy có tính đã ăn trong bát còn nhìn trong nồi hay không?”

Chỉ tiếc cho đến khi cô mua thuốc về công ty, Lãnh Tĩnh cũng còn chưa trả lời tin nhắn.

Một đám người họp lớn xong lại đến họp nhỏ, Hồ Nhất Hạ cầm túi thuốc ny lon vào phòng họp nhỏ, vừa đi vào cũng cảm thấy không khí nghiêm túc. Xem ra Hứa Phương Chu cũng không phải dễ đối phó. Đám phụ tá của Chiêm Diệc Dương đang thương thảo điều chỉnh phân ngạch thị trường, thay đổi quản lý cao cấp, nhưng Chiêm Diệc Dương không ở đây.

“Chiêm tổng đâu?”

Đối phương chỉ chỉ vào cánh cửa phòng làm việc đang khóa chặt: “Đang tiếp đãi chủ tịch ngân hàng Lý.”

“A, vậy. . . Làm phiền ngài giúp tôi đem thuốc xức và bông vải trừ độc giao cho Chiêm tổng.”

Bọn họ cũng không nói chuyện dư thừa gì, đưa tay ra hiệu Ok, bảo cô đi làm chuyện khác.

Tất cả mọi người loay hoay chân không chạm đất, chỉ có Hồ Nhất Hạ rỗi rảnh nhất, có thể coi là cô rỗi rảnh nhất, nhưng cũng phải bận đến lúc ăn cơm trưa mới được nghỉ chút.

Đã cầm lên điện thoại chuẩn bị hẹn nữ QQ cùng đi ăn cơm trưa, Hồ Nhất Hạ mới nghĩ đến gần đây nữ QQ vội vàng thu xếp hôn lễ, xin nghỉ không có tới công ty.

Hồ Nhất Hạ để điện thoại xuống, than thở. Trong mấy tháng cô đi công tác, thật đúng là việc đời xoay vần, người và vật không còn.

Suy nghĩ một chút về “Căn nhà phụ nữ”.

Suy nghĩ một chút về lúc mình từng chạy theo sau bóng Hứa Phương Chu.

Suy nghĩ một chút về Lãnh Tĩnh đã từng không có tim không có phổi nhưng bây giờ vì một phần công việc mà vô cùng bận rộn. Trước kia Lãnh Tĩnh yêu một người đàn ông, chỉ muốn gả cho anh ta nhưng bây giờ có thể thật bình tĩnh tham gia hôn lễ của người đàn ông này. Trước kia Lãnh Tĩnh từng điên cuồng vì tình nhưng bây giờ trái tim lại như nước lạnh.

Suy nghĩ về nữ QQ đã từng đi qua biết bao buổi rậm nhưng phiền lá không dính thân mà lại sắp ‘mang thai’ đám cưới.

Còn có Tiểu Hắc trước kia luôn thích nằm trong ngực cô, nhưng bây giờ lại yêu một con Husky khác đồng tính với nó, hơn nữa yêu rồi quả quyết từ bỏ chủ nhân của nó.

Hồ Nhất Hạ càng nghĩ càng đáng sợ, những ngày tháng tốt đẹp trước kia chẳng lẽ đã một đi không trở lại?

Phòng thư ký chỉ còn lại mình cô, cô không có ai bên cạnh, cả phòng ăn cũng không muốn đến lắm.

Đang che bụng sôi rột rột do dự có muốn đi xuống ăn cơm hay không, thì ánh mắt lại liếc thấy một bóng dáng đi tới trước bàn cô.

Thấy tay áo khiêm tốn xa hoa của đối phương, trong lòng cô liền “Lộp bộp”, không hề nghĩ ngợi liền đứng lên.

Không phải Chiêm Diệc Dương, Hồ Nhất Hạ đổ mồ hôi.

Anh là Hứa Phương Chu! Hồ Nhất Hạ cả kinh.

“Có thời gian hay không?”

Từ lúc nào, Hứa Phương Chu nói chuyện với cô cũng trở nên khách khí như vậy rồi hả?

Sân thượng.

Hiện tại khí trời không tốt lắm, gió thổi qua mạnh mẽ. Không khí cũng không mát mẻ. Hứa Phương Chu dựa vào lan can nhìn về phương xa, trong tầm nhìn bị tường thủy tinh và bê tông cốt thép bao gồm, ánh mắt dừng lại ngẩn ngui. Anh trầm mặc thật lâu, giống như đang lấy dũng khí: “Hi vọng. . .”

“Hắt xì!” Một cái hắt xì của Hồ Nhất Hạ liền phá hư hết.

Hồ Nhất Hạ vội vàng che miệng lại, xấu hổ cười một tiếng. Anh cũng nhàn nhạt cười, cởi áo khoác xuống choàng ở trên người cô.

Hồ Nhất Hạ xoa xoa lỗ mũi, “Anh vừa muốn nói gì?”

Hứa Phương Chu bật cười lắc đầu một cái, nhẹ nhàng ôm vai của cô: “Cũng không phải là chuyện quan trọng gì, không nói cũng được, mau vào đi thôi, chớ bị cảm.”

Hồ Nhất Hạ hơi chút chần chờ, ánh mắt của anh rõ ràng có lời gì. Cô thử thăm dò hỏi một câu: “Anh không vào sao?”

“Anh ở đây một lát, em còn chưa ăn cơm, mau đi.”

Sân thượng, trừ tiếng gió, không còn gì khác. Chỉ chốc lát sau, Hứa Phương Chu quay đầu lại tìm hiểu xem. Cô đi thật.

“Hi vọng chuyện xảy ra ở Luân Đôn sẽ không quá nhiều em. Đây chẳng qua là ý tưởng không thiết thực của cá nhân anh, em không cần phải để ý.”

“Hi vọng về sau em đừng đến nơi nguy hiểm nữa. Khi Nhật Bản bị động đất anh không liên lạc với em được, chạy tới Tokyo cũng không gặp em, cái loại sợ hãi đó, đừng để anh thử nghiệm lại lần nữa.”

“Hi vọng về em luôn cười nhiều, em khó chịu, rất nhiều người sẽ đau lòng.”

“Hi vọng em —— không, là em nhất định, nhất định phải hạnh phúc.”

Cả chúc phúc đơn giản vậy cũng không có dũng cảm nói ngay mặt, thật sự hơi buồn cười. Nghĩ đi nghĩ lại, anh lại bật cười thật. Sau đó từ từ, mặc cho tiếng cười kia tiêu tán ở mây đen âm trầm, vô lực vãn

Sau khi cô rời đi, bầu trời bao la không còn trong nữa.

Chiêm Diệc Dương đi tới phòng thư ký, lại chụp huyệt.

Đã đặt tốt nhà hàng định đến đó nữ chính, thì nữ chính lại rời bỏ cương vị, điện thoại di động thậm chí quên mang, nên phạt, Chiêm Diệc Dương liếc nhìn đồng hồ đeo tay, ngồi ở chỗ ngồi của cô chờ đợi.

Máy vi tính bọc vỏ màu hồng, đèn bàn màu hồng, giấy nhỏ màu hồng, trong chậu hoa màu hồng có bông hồng đang nở, ngay cả vỏ bảo vệ điện thoại cũng là có hai lỗ tai thỏ màu hồng, Chiêm Diệc Dương đang kinh ngạc làm sao cô tìm được nhiều thứ màu hồng như thế, điện thoại di động của cô lại run.

Tin nhắn đến từ Lãnh nhị cô.

“Vị kia nhà cậu cũng không phải là loại dễ ăn được, để anh biết cậu còn chưa chết tâm với Hứa Phương Chu, cậu nói, là cậu chết thảm hơn, hay là Hứa Phương Chu chết thảm hơn?”

Ngón tay Chiêm Diệc Dương bấm điện thoại di động cứng đờ, mặt cũng cứng đờ.

Chẳng biết lúc nào, cách đó không xa bay tới một câu không xác định: “Sao ani ở chỗ này?”

Nói lời này, chính là Hồ Nhất Hạ vừa từ sân thượng xuống.

Chiêm Diệc Dương nhanh chóng phản ứng kịp, lặng yên không một tiếng động để điện thoại di động xuống.

Hồ Nhất Hạ đảo mắt chạy vào, xem chung quanh một chút, xác định phòng thư ký không có những người khác, lúc này mới thanh tỉnh lại, cũng không dám để Chiêm Diệc Dương ở lâu, muốn kéo anh khỏi chỗ ngồi: “Anh đi nhanh đi, đồng nghiệp em trở lại phát hiện anh ở đây, quan hệ của chúng ta sẽ bại lộ!”

Cái tay cô lôi kéo anh bị anh níu lại, anh rất dùng sức, tay tựa như cái kềm, Hồ Nhất Hạ cảm thấy anh tức giận. Nhìn về phía mặt của anh, lại nhìn không ra một chút đầu mối.

Hồ Nhất Hạ đang suy nghĩ có phải nên hỏi anh xảy ra chuyện gì hay không, anh chợt đứng dậy, lôi kéo cô đi. “Wey wey Wey! Đi đâu?”

Anh thủy chung xanh mặt, cũng không nói đi chỗ nào, lên xe liền buồn bực chạy về trước, Hồ Nhất Hạ thấp thỏm ngồi ở một bên cần móng tay, trộm liếc nhìn anh một cái.

Anh vẫn không để ý tới cô. Hồ Nhất Hạ bắt đầu vắt hết óc hồi tưởng, mình đắc tội với anh chỗ nào. Chẳng lẽ bởi vì chuyện tối hôm qua cô lừa anh? Hồ Nhất Hạ có chút không xác định, nhìn mặt anh lấy lòng cười, chụm hai ngón tay giơ qua đỉnh đầu, làm vẻ thề thốt: “Em. . . Em thừa nhận sai lầm, em không nên đối gạt anh nói tối qua đến quầy rượu của trai đẹp.”

Anh không có phản ứng.

Trừ chuyện này, cô còn có chuyện gì đắc tội anh? Hồ Nhất Hạ nghĩ đến đâu cũng đau đớn, bắt đắc dĩ cầu xin tha thứ: “Em rất cuộc có nơi nào khiến anh không hài lòng, anh cứ việc nói thẳng đi. Là muốn em làm trâu làm ngựa, hay là muốn em dền thịt, tự nhiên muốn làm gì cũng được, được không?”

“Két ——” tiếng thắng xe bén nhọn vang lên.

Xe thắng quá mau, Hồ Nhất Hạ thiếu chút nữa bay ra ngoài, thật may là được dây an toàn siết lại, cô còn chưa tỉnh hồn, thanh âm lạnh như băng đã tới tai: “Thuốc xức em mua lúc sáng. . . .”

Hồ Nhất Hạ cẩn thận từng li từng tí nhận lấy lời của anh: “Thuốc? Thế nào?”

”Chuyên trị bệnh phù chân, em bảo anh thoa ở trên

Khi cô bị hành động của mình nướng ngoài khét trong sống, anh còn nói: “Thứ hai. . . .”

Còn có “Thứ hai”?

Làm sao có thể còn có “Thứ hai”? Chẳng lẽ cô mua bông vải trừ độc thành băng vệ sinh?

Chiêm Diệc Dương lặng lẽ nhét điện thoại của cô vào trong tay cô. Sao anh lại mang điện thoại của cô ra đây? Hồ Nhất Hạ suy tư dụng ý anh làm như thế, ngược mắt liếc trộm, lúc này mới bật điện thoại di động.

Tin nhắn Lãnh Tĩnh gửi cho cô đột nhiên đập vào mi mắt.

“Vị kia nhà cậu cũng không phải là loại dễ ăn được, để anh biết cậu còn chưa chết tâm với Hứa Phương Chu, cậu nói, là cậu chết thảm hơn, hay là Hứa Phương Chu chết thảm hơn?”

Lãnh nhị cô, mình sắp bị cậu hại chết —— Hồ Nhất Hạ điên cuồng gào thét trong lòng.

Thanh âm của anh vẫn còn bình thản, “Cho anh một lời giải thích hợp lý.”

Tóc Hồ Nhất Hạ tê dại, lòng bàn chân đổ mồ hôi, vừa cắn răng vừa cau mày, đối mặt người đàn ông giống quan thẩm phán này, đạt não tốt hơn cũng không chuyển động được, hạ quyết tâm, nói thật: “Hứa Phương Chu từ nhỏ luôn rất chăm sóc em, mấy người khi dễ anh ấy nên em bất bình giùm anh ấy. Sau đó em lại cảm thấy như vậy thật có lỗi với anh, liền hỏi Lãnh nhị cô, bảo cô ấy dạy em nên làm thế nào!”

“Là anh ta lấn hiếp người trước, dù anh muốn chính chết anh ta, vậy cũng là phản kích hợp lý, không phải khi dễ.”

Giọng nói của anh mặc dù bình thản, lại mơ hồ lộ ra sát ý. Người đàn ông này làm sao lại không đáng yêu như vậy? Hồ Nhất Hạ phiền não vuốt vuốt mái tóc: “Hứa Phương Chu cũng chỉ làm việc thay người khác chứ không chế. Chẳng lẽ anh không muốn rời đi Ngải Thế Thụy, đi chỗ khác phát triển? Anh lợi hại thế, có bao nhiêu người săn tìm, cần gì ở chỗ này chịu tổng bộ chèn ép?”

“Em vòng vo một vòng lớn như thế, còn không bằng trực tiếp bảo anh chấp tay dâng ra tất cả, đừng tranh với anh ta.”

Hồ Nhất Hạ hung hăng quay đầu, ít nhiều có chút hả hê như vò đã mẻ lại sứ: “Anh còn không bằng dừng hỏi em, anh cứ len lén chĩnh chết anh ấy, dù sao em tin tưởng anh có thể lừa gạt đến giọt nước không lọt, như vậy chúng ta sẽ không cãi nhau.”

Anh nhàn nhạt hừ một tiếng: “Trời mới biết anh vì cái gì muốn nói với em mấy lời này. Quý mê tâm hồn.”

Trầm mặc a trầm mặc.

Giăng co a giăng co.

Trong khoảng thời gian ngắn Hồ Nhất Hạ nghĩ đến rất nhiều.

Nghĩ đến bộ dáng tỏ rõ của Chiêm Diệc Dương.

Nghĩ đến ánh mắt muốn nói lại thôi của Hứa Phương Chu trên sân thượng.

Nghĩ tới những lời Chu nữ sĩ nói với cô: “Đại Dương Dương từ nhỏ đã là người có chuyện buồn bực gì đều để trong lòng, nếu như nó nguyện ý tin tưởng con, nguyện ý để con biết ý tưởng chân thật của nó, vậy thì chứng minh con rất quan trọng với nó, bởi vì chuyện chân thật thường là chuyện mà chính người ta không cách nào tiếp nhận, chỉ có người thân cận nhất, mới có thể bao dung nó, hiểu nó. Dĩ nhiên, nếu như nó không nói với con nó nghĩ gì, cũng không phải là nó không quan tâm con, tóm lại. . . . Ai được rồi được rồi, người làm mẹ như mẹ cũng không dám nói hiểu rõ nó, kể với con những chuyện này cũng chỉ làm con hỗn loạn hơn, Nhất Hạ, xem như mẹ chưa nói những lời này, nhé?”

Thậm chí nghĩ tới mình đoạn thời gian mình từ rạp phim chuẩn đến đuổi theo Hứa Phương Chu mà chọc giận anh, và những lời phụ tá hành chánh nói với cô.

“Em chọc Chiêm tổng phát bực rồi.”

Phụ tá hành chánh nhìn cô chằm chằm.

“Sao nhìn em như vậy?”

“Tôi vào công ty bao nhiêu năm rồi, còn chưa gặp ai có thể làm Chiêm tổng phát bực. Đương nhiên là phải cứng bái rồi.”

“Ai nói? Người làm anh ấy óat bực nhiều mà, bằng không sao anh ấy đối với ai cũng lạnh lùng, còn tiếp tục fire nhiều phụ tá như vậy?”

Phụ tá hành chánh giơ lên một đầu ngón tay, đung đưa như có thật: “Hồ phụ tá, xem ra cô còn chưa hiểu rõ ông chủ của cô. Xa cách và tức giận là hai loại khái niệm hoàn toàn khác. Xa cách, là bởi vì không quan tâm, tức giận là bởi vì quan tâm. . . .” Phụ tá hành chánh nói xong liền đi vòng qua, nói tới đây đành dừng lại, lại bắt đầu suy nghĩ lại lời mình nói, “Nói cũng đúng, Chiêm tổng làm sao có thể quan tâm một phụ tá như cô?”

.

“Xuống xe.” Chiêm Diệc Dương đột nhiên mở miệng, lời cô từ trong hồi ức ra ngoài.

Có lắm hay không? Một lời không hợp liền bảo cô xuống xe? Thật không có phong độ!

Thấy cô không nhúc nhích ngồi ở đằng kia, Chiêm Diệc Dương lặp lại: “Xuống xe.”

Hồ Nhất Hạ hung hăng cắn răng nghiêng lợi một phen, kiêu ngạo giương cằm lên, “Em mới không thềm ngồi xe của anh!” Mở cửa xuống xe, không chậm trễ chút nào đi trở về.

Rốt cuộc chưa đủ tâm, Hồ Nhất Hạ không khỏi càng đi càng chậm, thái độ cũng hoàn toàn suy sụp xuống, trong lòng vẫn lẩm bẩm: sao còn không mau gọi em lại đi khốn kiếp! Em không mang tiền ra ngoài đó khốn kiếp! Không có cách nào thuê xe đi về đó khốn kiếp!

Cô vừa đi vừa có thật nhiều oán niệm, khi cô nghe được sau lưng vang lên câu “Đợi chút” thì rất mừng rỡ.

Chiêm Diệc Dương vừa dứt lời Hồ Nhất Hạ liền cười lên giống như được bỏ đi gánh nặng, nhưng cô lập tức làm mặt nghiêm túc lần nữa, làm bộ như không cam không nguyện quay đầu lại, tức giận: “Chuyện gì?”

Chiêm Diệc Dương đứng ở bên cạnh xe, đặt cùi chỏ trên cửa xe mở phân nửa: “Em đi nhằm phương hướng rồi.”

“Hả?”

Chiêm Diệc Dương nhắc cầm, ý bảo cô nhìn tòa khách sạn bên cạnh.

Người đàn ông này dẫn cô vào khách sạn để làm gì? Chẳng lẽ tưởng lời nói đùa “đền thịt” của cô lúc này là thật?

Bây giờ còn là ban ngày đó khốn kiếp! Có cần đói khát thế này không khốn kiếp! Chiều nay em còn phải làm việc tiếp đó khốn kiếp! Không sợ cô quá lao lực mà chết sao khốn kiếp!

Vừa âm thầm mắng một mặt vừa đi theo anh vào đại sảnh khách sạn, vào thang máy. Cửa thang máy vừa mở, Hồ Nhất Hạ liền ngu.

Chỗ anh dẫn cô tới không phải phòng khách sạn, mà là phòng ăn?

Đại não của người đàn ông này tuyệt đối cấu tạo khác hẳn với người thường, bằng không sao vừa cãi nhau xong đã mời cô ăn cơm? Hãy nhìn vẻ mặt của anh, rõ ràng vẫn còn đang nổi nóng.

Quý dị, hết sức quý dị. Quý dị đến mức thứ gì cô cũng không m ăn, chỉ sợ anh hạ độc bên trong.

Người đàn ông đối diện mặc dù mặt lạnh, nhưng vẫn ăn, còn cực kỳ lịch sự ưu nhã, mỹ vị ở phía trước, Hồ Nhất Hạ đã sắp không chịu nổi rồi, nuốt ngụm nước miếng, lại nuốt một hớp: “Anh. . . . Còn đang tức giận?”

Anh dùng trầm mặc trả lời vấn đề này.

“Nếu tức giận như vậy, sao còn mời em ăn cơm?”

Chiêm Diệc Dương để dao nĩa xuống, ngẩng đầu nhìn cô một cái: “Anh đổi chủ ý rồi. Bữa này em mời khách.”

“Em xin?”

Hồ Nhất Hạ sửng sốt nửa giây, đột nhiên tựa như bị người nhấn nút tạm ngừng, sau đó “Xoẹt” khởi động, vừa giống như bị người nhấn nút chạy nhanh. Chỉ nghe dao nĩa “Lách ca lách cách” đụng ở trên bàn ăn, chỉ thấy cô nhanh chóng càn quét ——

Cô rốt cuộc dùng hành động thực tế nói rõ cái gì là “Tốn tiền sẽ phải ăn đủ vốn” .

Món tráng miệng sau bữa ăn là kem, cần gì để ý tạo hình của nó có đẹp hay không, thứ rắc phía trên có phải là vàng thật hay không, ăn ngon mới là quan trọng nhất, Hồ Nhất Hạ múc một muỗng lớn đưa vào trong miệng.

Mùi vị thật là ngon, nhưng sao mùi vị hơi quý dị? Có vật cứng gì đó dính trên răng cô, Hồ Nhất Hạ không khỏi dừng lại, thần sắc Chiêm Diệc Dương ở đối diện căng thẳng: “Đợi đã nào...!”

Anh không mở miệng cũng may, vừa mở miệng, Hồ Nhất Hạ phản xạ có điều kiện hơi mở miệng ra, kem lạnh lạnh cứ như vậy trượt vào cổ họng, vật cứng này đụng vào cổ họng cô, khiến cô nôn khan một hồi.

”Nuốt mất?

Nhìn người đàn ông lại gần giúp cô vỗ lưng này, Hồ Nhất Hạ sử dụng ánh mắt tức giận nói: thì ra anh không muốn cho em độc chết, mà muốn cho em nghẹn chết. . . .

Mười phút sau.

Y tá dẫn Hồ Nhất Hạ ra ngoài, còn thuận tay cho cô một khay đựng: “Cô đã uống thuốc tiêu chảy, có phản ứng liền trực tiếp đi nhà cầu, sau đó trở lại nội soi.”

Hồ Nhất Hạ vẻ mặt đưa đám gật đầu.

Ánh mắt tràn ngập oán niệm quét về phía người khác như rada, lúc này anh còn có ý định gọi điện thoại: “Tất cả chuyển đến tối, buổi chiều có chuyện không trở về công ty.”

Chiêm Diệc Dương dừng máy, thấy người phụ nữ đằng sau đang lườm mình. Bất đắc dĩ lại thương tiếc, ngồi vào bên cạnh cô ôm sát cô, để cho cô gối lên vai của mình: “Là anh không đúng.”

Lời nói dịu dàng trong nháy mắt khiến cho sự tức giận của Hồ Nhất Hạ biến thành uất ức, Hồ Nhất Hạ nhăn mũi miệng lại thật khổ sở, cả đời Chiêm Diệc Dương cũng chưa than thở nhiều như hôm nay: “Năm không vi phạm thêm một cái: ăn cái gì không cho phép ăn như hổ đói.”

Việc này không phải đều tại anh? Em nói tặng chiếc nhẫn phải có cách tặng lãng mạn, anh thật tốt, tặng chiếc nhẫn mà thiếu chút nữa tặng luôn cả mạng của em —— Hồ Nhất Hạ đang muốn phản bác, xa xa truyền đến một câu: “Tiểu thư hồ ly, anh thấy miệng em vênh lên đến mức treo được bình dầu rồi.”

Hồ Nhất Hạ theo tiếng nhìn lại, Lục Hải Văn?

“Sao cậu xuống đây?”

Lục Hải Văn chỉ chỉ cô gái trẻ đẩy xe giúp anh: “Vị y tá trẻ luôn thèm thung cậu nói cho tôi biết cậu ở đây.”

Hồ Nhất Hạ cũng đi tới, nghiêng mắt nhìn cô y tá trẻ đang đỏ mặt, sốt ruột cất bước lên trước, trực tiếp đứng ở giữa y tá trẻ và Chiêm Diệc Dương, hỏi Lục Hải Văn: “Sao anh ở chỗ này?”

“Diệc Dương không nói cho em biết anh đang nằm viện?”

“Không có.”

Lục Hải Văn nhún nhún vai: “Chiêm Diệc Dương, cậu này sao không nói ra vậy, tôi đã bảo cậu nhiều lần, bảo cậu dẫn tiểu thư Hồ Ly tới thăm tôi mà.”

Chiêm Diệc Dương trầm mặc không nói.

Mỹ nam bị bệnh ngồi trên xe lăn, tự tạo nên một phong cảnh, Hội Trưởng Hiệp Hội mỹ nam - Hồ Nhất Hạ không khỏi dịu dàng nhỏ nhẹ ân cần nói: “Tại sao phải nằm viện? Không có gì đáng ngại chứ?”

“Có lẽ là lúc hai người đến Maldives du lịch trắng mắt.” Lục Hải Văn chỉ chỉ chân của mình, “Bệnh tình tái phát mà thôi, không phải là chuyện khẩn yếu gì. Ai, không nói chuyện mất hứng này, nói cho anh biết sao em cũng chạy tới bệnh viện, hơn nữa còn cầm bình —— thuốc tiêu chảy?”

Hồ Nhất Hạ ngượng ngừng giấu bàn tay cầm thuốc tiêu chảy ra sau, tránh nặng tìm nhẹ kể ngọn nguồn chuyện, Lục Hải Văn nghe lời từ một phía bật cười ngó ngó Chiêm Diệc Dương, lắc đầu: “Chỉ số thông minh của cậu còn cao hơn chiều cao của cậu, cậu đã làm được 6 sản phẩm quản lý tài sản nguy hiểm nhất, cậu có thể chơi ngân sách đối địch và phần mềm sức khỏe ra hoa, nhưng sao cậu lại dùng chiêu giấu chiếc nhẫn vào kem vừa què vừa dỏm này?”

Vừa què vừa dỏm! Hình dung này quá đúng —— không chỉ vừa què vừa dỏm, còn nguy hiểm vô cùng. Hồ Nhất Hạ học ánh mắt Lục Hải Văn, hơi khinh bỉ nhìn Chiêm Diệc Dương: “Anh xem đi anh xem đi, thậm chí em nuốt chiếc nhẫn là một tay tạo anh thành, anh chính là đầu sở gây nên.”

Mắt của Chiêm Diệc Dương nguy hiểm híp lại, Hồ Nhất Hạ thức thời lui về phía sau, lui về phía sau: “Bụng của em hình như có chút phản ứng, hai người tán gẫu trước, em đi một chút sẽ về.” Nói xong cũng nghiêng đầu chạy như điên về phòng vệ sinh.

Chiêm Diệc Dương và Lục Hải Văn nhìn nhau, một bất đắc dĩ, một bật cười.

Đợi năm phút đồng hồ, mười phút, mười lăm phút. . . . Người phụ nữ đã nói “Đi một chút sẽ trở lại” giống như rơi vào trong cầu tiêu, chậm chạp không có ra ngoài, Chiêm Diệc Dương nói một câu với Lục Hải Văn: “Tôi đi sang xem một chút.” Liền bước nhanh tới phòng rửa tay.

Ánh mắt của y tá trẻ hết sức phức tạp nhìn bóng lưng anh tuần khôi ngô, “Cô ấy là thư ký của anh ấy?”
“Ừ.”

Tại sao ông chủ luôn thích lém phếng với thư ký chứ? Chẳng lẽ thích tướng mạo đẹp? Y tá trẻ than thở rồi.

Qua thật lâu, nữ thư ký được khen trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp mới trắng bệch cả gương mặt từ phòng rửa tay ra ngoài, ông chủ chờ bên ngoài thấy tình hình không đúng, tiến lên đỡ cô: “Khó chịu?”

Hiện tại Hồ Nhất Hạ đã chu miệng đến mức có thể treo hai bình dầu rồi.

“Anh gọi y tá tới đây.” Chiêm Diệc Dương nói xong muốn đi, lại bị cô kéo tay áo.

“Em nói với anh một chuyện.”

“?”

“Anh biết, em là người đặc biệt thích sạch sẽ. Cho nên em. . . . Mới vừa rồi. . . . Vừa đi nhà cầu xong liền phản xạ có điều kiện gạt nước. . . . Cho nên. . . .”

Khóe miệng Chiêm Diệc Dương co giật: “Cho nên?”

“Cho nên. . . .” thanh âm Hồ Nhất Hạ cũng phát run rồi, không có dũng khí nói tiếp, không thể làm gì khác hơn là mang khuôn mặt tươi cười tiến tới, “Hay em tự mình bỏ tiền, mua một chiếc nữa?”

Hồ Nhất Hạ đã chấp nhận, cả đời này của cô đừng nghĩ đến chuyện đẹp nhẵn cười nữa.

Lãnh Tĩnh cũng theo cô dạo qua phố trang sức nhiều lần, nhưng vẫn không tìm được chiếc thích hợp. Không lâu về sau người khác lại đi công tác, Hồ Nhất Hạ hoàn toàn không còn tâm tình đi dạo phố nữa rồi.

Lúc cô rảnh rỗi thì tình nguyện đến bệnh viện thăm Lục Hải Văn. Từ chỗ Lục Hải Văn nghe chút tin tức về Chiêm Diệc Dương, lại từ chỗ y tá trẻ nghe chút tin tức về Lục Hải Văn, tha thứ cô nhiều chuyện như thế đi, đó là bởi vì cô thật sự quá nhàm chán.

Lòng nhiều chuyện vĩnh viễn không ngừng, tựa như cô, sau khi biết có bao nhiêu phụ nữ từng theo đuổi Chiêm Diệc Dương, liền muốn biết Chiêm Diệc Dương từng chủ động theo đuổi bao nhiêu phụ nữ; thật ra thì cô càng muốn biết gái tây giả rất cuộc là được theo đuổi, hay là người theo đuổi.

Hồ Nhất Hạ cảm thấy Lục Hải Văn nhìn thấu tâm tư của mình, nhưng Lục Hải Văn cái gì cũng có thể nói hết, duy chỉ có gái tây giả là một khu cấm.

Cô hỏi anh: “Sao anh và cô ấy lại không đính hôn?” Anh chỉ cười không nói.

Cô hỏi anh: “Sao cô ấy không đến bệnh viện thăm anh?” Anh nói sang chuyện khác.

Cô hỏi anh: “Không phải người nhà của anh đã giúp anh đặt phẫu thuật ở nước ngoài rồi sao, anh chậm chạp không đi, không phải là đang đợi cô ấy chứ?” K trực tiếp bị y tá trẻ “Mời” ra khỏi phòng bệnh.

Hồ Nhất Hạ không quấy rầy được Lục Hải Văn không thể làm gì khác hơn là đi quấy rối Lãnh Tĩnh.

Gần đây Lãnh Tĩnh bận rộn gay gắt vì cô ấy đã đổi công việc mới, cả lời nói cũng thay đổi: “Mình loay hoay đến mức đi cả cũng không dám tới, cậu còn dám tới phiền mình?”

“Đi cả của mình cũng rất lâu chưa tới, chúng ta đồng bệnh tương liên.”

“Ai đồng bệnh tương liên với cậu? Mình à, là thật quá bận rộn, ngày đêm điên đảo, cuộc sống không quy luật mới huyên náo nội tiết rối loạn.”

Tuy là nói như vậy, Lãnh Tĩnh vẫn tốt bụng chứa chấp cô, sau khi Hồ Nhất Hạ dọn về “Nhà của phụ nữ” ở tạm, “Nhà của phụ nữ” dần dần lại có phong thái của ngày xưa.

Chỉ là, cái gọi là “Ổ tạm”, có nghĩa Hồ đồng chí sớm muộn đều phải dọn về nhà mới. Mà dù trễ hay sớm, hoàn toàn đều quyết định bởi thời gian hết công tác, và trở về nước của ai kia.

Ồi không, Hồ Nhất Hạ mấy ngày liên tiếp tinh thần không phấn chấn khi hỏi thăm được số máy bay trở về nước của ai kia, ngay đêm đó liền lập tức lên tinh thần, liên tục đổi vài bộ quần áo: “Lãnh nhị cô, cậu nói ngày mai mình đi đón máy bay mặc bộ nào tốt? Không nên quá khoa trương, nhưng phải cao quý chút. Lãnh nhị cô! Lãnh tiểu thư! Lãnh đại thiết kế sư! Xin thương xót, ỉnh chút ý kiến chuyên nghiệp đi.”

Lãnh Tĩnh đang bận cắt vải cũng không ngẩng đầu lên kéo qua cái áo đầm vừa bị Hồ Nhất Hạ thay ra, một hồi cắt xé vá, một hồi thần công, cái áo đầm liền trở lại trong tay Hồ Nhất Hạ, nghiêm nhiên đã thành một bộ áo đầm ngắn hở vai ôm sát.

Hồ Nhất Hạ thay vào, nhìn thế nào cũng đẹp, nhào qua hôn mạnh một cái lên mặt Lãnh Tĩnh, in một vết son môi lên mặt Lãnh Tĩnh mới bỏ qua.

Mới vừa rồi Lãnh Tĩnh còn thật tốt, bị cô mãnh liệt hôn đột nhiên buồn nôn, ném cây kéo, che miệng chạy vào nhà vệ sinh. Hồ Nhất Hạ nhìn bóng dáng chạy trốn chết của Lãnh Tĩnh, uất ức vô cùng; nụ hôn của cô tệ thế sao, lại khiến Lãnh Tĩnh mắc ói. . . .

Hồ Nhất Hạ bị đả kích rồi.

Hôm sau.

Sân bay.

Người phụ nữ mặc áo đầm ngắn hở vai.

Người phụ nữ tay chống nạnh bày ra tư thế lồi lõm một một trước sau.

Người phụ nữ thỉnh thoảng nhìn đồng hồ đeo tay, thỉnh thoảng xịt nước hoa vào trong miệng mình.

Vừa nghĩ tới sau khi gặp mặt người khác sẽ có một nụ hôn tiêu chuẩn, Hồ Nhất Hạ càng chuyên cần xịt nước hoa hơn.

Vừa nghĩ tới ánh mắt mỉm cười của người khác khi nhìn thấy dáng vẻ này của cô, Hồ Nhất Hạ càng ưỡn ngực thót bụng ngẩng đầu.

Nhưng. . . . Nhưng. . . . Sao máy bay của anh còn chưa tới? Rất nhanh eo Hồ Nhất Hạ liền nhúc, lưng đau, cô vừa tan ca đã chạy tới sân bay, cơm tối cũng chưa ăn. Chỉ mua ly cà phê lót bụng ở sân bay. Thứ bảy phải đi làm, còn chưa có ăn cơm tối, cô đã sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng, có lẽ máy bay chậm chút, Hồ Nhất Hạ liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, lại liếc mắt nhìn, thật sự là không chịu nổi, cô cong eo, khom lưng, kéo dài đôi giày cao gót hồng dưới chân, không còn hơi sức chuyển đến trên ghế dài ngồi xuống.

Vừa xoa mắt cá chân đau nhức vừa thỉnh thoảng nhìn về phía cửa kiểm soát. Không ít người giờ biến tên chờ đợi ở đó, hơi cản trở tầm mắt, Hồ Nhất Hạ vươn dài cổ nhìn ra, dần dần có hành khách ra ngoài, vừa mới bắt đầu người thưa thớt, dần dần người càng tới càng nhiều, Hồ Nhất Hạ vội vàng mang giày vào đi chậm ra ngoài, chỉ sợ bỏ lỡ.

Nhưng rất nhanh chứng thật cô đã lo lắng nhiều, Chiêm Diệc Dương vừa ra tới cô đã thấy anh — vì vóc người cao nhất kia.

Vội vàng xử lý tóc, mím son môi, vẫy tay về phía anh: “Hí!”

Tay của cô mới vừa phát một cái liền cứng lại.

Tại sao gái tây giả ở chỗ này? Hơn nữa rõ ràng là đi ra cửa cùng với anh. . .

Hồ Nhất Hạ mang theo đầy nghi vấn đi về “Nhà của phụ nữ”.

Bóng đêm tối dần, Hồ Nhất Hạ cúi gằm đầu căn bản không nhìn đường phía trước, cho đến một đôi giày Cavans xuất hiện trước mặt cô.

Thứ nhất bởi vì mất hồn mất vía, thứ hai bởi vì sắc trời quá mờ, Hồ Nhất Hạ ngẩng đầu lên nhìn mới nhận ra, người phụ nữ dung nhan giản dị, mặc váy dài đến chân mang giày Cavans, chỉ lộ ra cánh tay và nhiều lắm là một em mắt cá chân, là nữ QQ mấy tháng trước còn làm mưa làm gió chơi bởi hết mình.

Hai người phụ nữ đứng phải ở ngoài cửa lớn, một người vừa nhìn liền biết là có chuyện vui, một người thì lại giống như vừa có tang.

Nữ QQ đưa thiệp mừng cho cô và Lãnh Tĩnh, thấy bộ dạng này của cô, vội vàng cả kinh nhét thiệp mừng về trong túi xách, vươn tay trống đờ cô: “Em làm sao vậy? Bị đánh cướp à?”

Hồ Nhất Hạ nhú mày: “A, bị đánh cướp rồi !”

“Wase! Thật bị chị đoán đúng? Đừng khóc đừng khóc! Vào nhà rồi nói.”

Hồ Nhất Hạ nhú lại lỗ mũi: “Hôm nay em vốn chuẩn bị trở về nhà mới, nên không mang chìa khóa của ”nhà của phụ nữ” theo. . . .”

Nữ QQ thở dài, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Lãnh Tĩnh, qua một lúc lâu kinh ngạc nói: “Có phải Lãnh Tĩnh đổi số di động hay không? Tại sao không có ai?”

Hồ Nhất Hạ hít hít lỗ mũi, xoa hai mắt đỏ bừng: “Lãnh nhị cô là vì tránh nợ tình.”

“Ồ, chị mới bao lâu không gặp cô ấy, cô ấy cũng có nợ tình à? Không tệ không tệ, thật có phong phạm của chị năm đó.” Nữ QQ tán thưởng gật đầu, trên mặt có một dòng khí tràn đầy kinh nghiệm, “Tiểu hồ ly, vậy em gọi điện thoại cho cô ấy đi, bảo cô ấy trở về sớm chút.”

Nữ QQ mới vừa nói xong cũng ý thức được mình nói sai, ngó ngó Hồ Nhất Hạ hai tay trống không: “Chị quên em bị đánh cướp rồi, điện thoại di động cũng bị cướp à? Không có chuyện gì không có chuyện gì, đoán chừng Lãnh Tĩnh cũng sắp trở lại, chúng ta ngồi trên bậc thang đó đi. Hay là chị đi báo cảnh sát với em trước? Cảnh sát ở đây rất tài, nói không chừng có thể giúp em bắt tội phạm !”

Hồ Nhất Hạ chu miệng, nháy nháy mắt. Nữ QQ mới vừa nói xong “Cảnh sát ở đây rất tài, nói không chừng có thể giúp em bắt tội phạm !” Hồ Nhất Hạ liền “Oa” một tiếng khóc lên.

“Thế nào thế nào?” nữ QQ bị nước mũi nước mắt của cô làm kinh sợ.

“Điện thoại di động của em vẫn còn ở trong túi.”

“Oh”

“Nhưng, người đàn ông của em bị cướp đi rồi !”

”À

“Ô ô ô.”

“Đợi chút, đợi chút, em. Em mới vừa nói gì? Em em em em, em bị cướp cái gì?” nữ QQ cả kinh cũng cà lăm rồi.

Lãnh Tĩnh trở lại rất không phải lúc, Hồ Nhất Hạ đã kể xong chuyện ở sân bay, thậm chí còn tức giận khi người nào đó gọi điện thoại đến, không nói lý do liền dập máy, lúc này Lãnh Tĩnh mới nhẹ nhàng đi trở về.

Ba người phụ nữ chạm mặt, Lãnh Tĩnh đầy mùi rượu, nữ QQ đầy khí mừng, Hồ Nhất Hạ thì suy yếu. Lãnh Tĩnh tựa hồ là uống say, lắc lắc đầu: “Hai người. . . . Tại sao ở nơi này?”

Nữ QQ đứng lên, phủi bụi trên móng một cái, mặt không xoa phấn cười đến rất hăng hái: “Chị đến đưa thiệp mời!”

Hồ Nhất Hạ cũng đứng lên, dẹp miệng: “Mình muốn ly hôn!”

* * *

45. Chương 45

Lời vừa nói ra, nữ QQ nhất thời trợn to hai mắt, Lãnh Tĩnh hí hí mắt cẩn thận nhìn Hồ Nhất Hạ, tựa hồ đang hỏi: có phải cậu đã uống rượu hay không?

Lãnh Tĩnh lão đảo, vừa mở cửa vừa hỏi: "Không phải cậu nói hôm nay Chiêm Diệc Dương trở lại, muốn đi đón người sao?"

Hồ Nhất Hạ hung hăng cắn răng một cái: "Đừng nói nữa. Tóm lại, mình muốn ly hôn!"

"Thôi đi! Mình còn không hiểu cậu sao? Gây gỗ với anh ta nhiều vậy, nhưng gây xong không bao lâu thì lại hòa hảo vui vẻ lại rồi?"

Hồ Nhất Hạ thở phì phò nghiêng đầu đi, nữ QQ thần bí hề hề lại gần Lãnh Tĩnh, nhỏ giọng nói: "Lúc này hai người bọn họ có lẽ hơi căng, tiểu hồ ly mới vừa nói với tôi, cô thấy ông xã và. . . ở sân bay"

Nữ QQ sắp nói đến chỗ mấu chốt rồi, Hồ Nhất Hạ đột nhiên mở miệng cắt đứt: "Đừng nói đến... Tóm lại cuộc sống này không có cách nào sống tiếp nữa!"

Cửa mở ra, nữ QQ lắc lắc eo thon nhỏ không hề nhìn ra là đang mang thai đi về phía phòng khách, một bộ váy dài màu xám tro, ăn mặc cực kỳ như "Phụ nữ đẳng hoàng". Lãnh Tĩnh ngó ngó Hồ Nhất Hạ có trạng thái không đúng lắm, lại không tiện nói gì, chỉ có thể trò chuyện với nữ QQ: "Thấy kiểu ăn mặc này của chị em thiếu chút không nhận ra, không phải trước kia chị luôn nói giày cao gót là mạng của chị, không trang điểm sẽ làm chị sống không bằng chết sao? Sao hôm nay ăn mặc thực nữ như vậy?"

"Chị mới từ nhà chồng về đây! Không thể để cho những người lớn bị diện mạo thật của chị hù dọa chứ?"

Không có Hồ Nhất Hạ âm âm ỉ ỉ, Lãnh Tĩnh và nữ QQ cũng cảm thấy thiếu cái gì, cả người không có cảm giác, đồng loạt nhìn về phía Hồ Nhất Hạ, chỉ thấy cô vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, trong miệng nói lẩm bẩm: "Bảo anh đừng phiền em, anh lại thật sự không gọi cuộc điện thoại nào? Khi nào thì anh trở nên nghe lời như thế? Hừ!"

Lãnh Tĩnh hoàn toàn tỉnh rượu, tiếp cận nữ QQ: "Cậu ấy rốt cuộc thấy cái gì ở sân bay?"

"Chị vẫn quyết định không nói, tránh cho em ra chủ ý cùi bắp cho n

Lãnh Tĩnh bĩu môi, tựa hồ cảm thấy lời này có lý, đi tới vỗ vỗ vai Hồ Nhất Hạ vẫn mất hồn: "Ăn cơm chưa?"

Hồ Nhất Hạ đáng thương chu miệng: "Không có."

"Chờ, mình đi làm cho cậu."

Lãnh Tĩnh nói xong, thuận tay kéo nữ QQ vào phòng bếp. Nữ QQ lẩm bẩm: "Hiện tại chị là phụ nữ có thai, chỗ sát sinh như phòng bếp chị không vào được không?" Dưới chân lại không do dự bao nhiêu, ngoan ngoãn đi theo vào phòng bếp.

Lãnh Tĩnh cắt trái cà chua, nữ QQ dựa kệ bếp quan sát toàn bộ hành trình. Lãnh Tĩnh mới vừa cắt xong một miếng, liền bị nữ QQ ăn hết một miếng, Lãnh Tĩnh trừng mắt nhìn cô, nữ QQ không biết sợ: "Hiện tại chị là phụ nữ có thai, em ngàn vạn đừng trừng chị, hù sợ em bé của chị thì sao?"

Lãnh Tĩnh hoàn toàn thua, "Phải, ngài là lão phật gia, em phục vụ ngài!" Cung cung kính kính đưa miếng cà chua đã cắt xong đến khóe miệng nữ QQ.

Nữ QQ hài lòng thu nhận.

Cơm tối Hồ Nhất Hạ chị ăn hai trái cà chua, liền lên lầu nằm ngủ.

Trong mộng có mấy cảnh tượng một mực tái diễn.

Trong sân bay ồn ào, người phụ nữ kia hôn anh, anh cũng không có cự tuyệt; người phụ nữ kia quay đầu đi, ở trong sân bay nhiều người lui tới, anh vẫn đưa mắt nhìn cô biến mất.

Còn có một gian phòng nhỏ lộn xộn. Đồ rơi lộn xộn đầy đất, thứ hoàn hảo duy nhất trong phòng cũng chỉ có bức hình to gần nửa vách tường treo ở trên tường, trong hình chỉ có một bóng lưng phụ nữ và lá phong đỏ đầy đất.

biến mất trong đám người ở sân bay và trong bức hình dần dần hợp hai làm một, Hồ Nhất Hạ từ trong mộng thức tỉnh.

Hồ Nhất Hạ liếc nhìn đồng hồ báo thức, tựa hồ còn chưa tới năm giờ, lật người muốn tiếp tục ngủ, đột nhiên chứng kiến thấy một đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

Hồ Nhất Hạ “A” một tiếng, sợ hãi ngồi dậy, chủ nhân của cặp mắt âm trầm kia cũng ngồi dậy. Hồ Nhất Hạ thông thả hít thở rồi mới nghiêm mặt nói: “Lãnh nhị cô, mình sắp bị cậu hù dọa đến mức bị bệnh tim rồi.”

Ánh mắt Lãnh Tĩnh nhìn về phía cô càng âm trầm hơn rồi, trầm mặc trầm mặc, đột nhiên đưa cánh tay đến trước mặt cô: “Rốt cuộc là ai hù dọa ai? Cậu xem cậu cần mình nè.”

“Mình cần?” Hồ Nhất Hạ nhìn chằm chằm dấu răng trên cánh tay Lãnh Tĩnh, một chút ấn tượng cũng không có.

“Cậu rốt cuộc mơ thấy người không đội trời chung nào, nửa đêm lại cần mình tỉnh dậy?”

“Ai không có việc gì không có việc gì, mau ngủ đi, mình bảo đảm không cần cậu.” Hồ Nhất Hạ đẩy cô nằm xuống, mình cũng ngủ lần nữa.

Nhưng cô làm sao có thể ngủ được?

Mắt mở to đếm “Bánh sủi cảo”, đếm tới một vạn lẻ một cái, cách rèm cửa sổ đều có thể nhìn thấy trời sáng bên ngoài, Hồ Nhất Hạ “Vụt” ngồi dậy từ ngồi trên giường, chân không chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, đầu còn chưa chải, cũng không trang điểm, thay quần áo khác chạy thẳng tới bệnh viện.

Đến ngoài cửa phòng bệnh trực tiếp đẩy cửa vào: “Lục Hải Văn!”

Phòng bệnh không có ai, Hồ Nhất Hạ không hề nghĩ ngợi liền đẩy cửa nhà vệ sinh ra: “Lục H

Hồ Nhất Hạ bên ngoài cửa nhà vệ sinh giật mình.

Lục Hải Văn bám lấy một cái cây gậy cao nửa người hình tròn đứng trước bồn cầu tiểu tiện cũng giật mình.

Thật may là anh đưa lưng về phía cô, Hồ Nhất Hạ may mắn nghĩ, Lục Hải Văn không đợi được cô thức thời lui ra ngoài, bất đắc dĩ vuốt ve trán: “Đóng cửa lại, chờ anh ở bên ngoài một phút, OK?”

Hồ Nhất Hạ giả cười, ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Hồ Nhất Hạ đợi chừng năm phút anh mới ra ngoài, lần đầu tiên cô thấy anh chống gậy đi bộ, xem ra anh còn chưa thuần thục, thật lao lực.

“Nói đi, có chuyện gì?”

Hồ Nhất Hạ suy nghĩ cách dùng từ, nhất thời không dám mở miệng, sợ anh không chịu nói cái gì giống như thường ngày.

“Sáng sớm đã chạy tới, chẳng lẽ là vì nhìn lên anh đi nhà cầu à?”

Hồ Nhất Hạ động viên ình: “Em hỏi anh một chuyện rất nghiêm túc.”

“Không biết vì sao, thấy bộ dáng trẻ con này của em anh liền không nghiêm túc nổi, quá buồn cười.” Anh vẫn còn đang tỏ vẻ thú vị.

Hồ Nhất Hạ bình tĩnh, nghĩ thầm, bất cứ giá nào! “Ngày hôm qua em nhìn thấy bọn họ hôn nhau.”

Người đàn ông này thật là thông minh, cô vừa nói như thế, sắc mặt anh lập tức thay đổi, nói vậy đã đoán được rồi không dám suy nghĩ loạn, vẫn nói ra lời mình đã nghĩ kỹ trước đó: “Hồ Diệc Hạ, hôn Chiêm Diệc Dương.”

Hồ Nhất Hạ cảm thấy lớp mặt nạ của người đàn ông trước mặt mình tan rã từng chút.

Có lẽ bởi vì cô quá quen mặt lạnh của Chiêm Diệc Dương, khi thấy vẻ mặt chân chính không có biểu tình gì của Lục Hải Văn, Hồ Nhất Hạ lại cảm thấy còn dọa người hơn Chiêm Diệc Dương.

Cô lặng lẽ nhích nhích về phía ghế sa lon bên kia, cách áp suất thấp xa một chút: “Em cảm thấy em có quyền lợi biết quá khứ của chồng mình.”

“Em muốn nghe từ đâu?”

“Bắt đầu từ lúc ba người quen biết.”

“Vây cũng hơi lâu, anh không phải dám cam đoan mỗi chi tiết đều có thể nhớ lại.” Lục Hải Văn lại cười thắm một chút, khiến Hồ Nhất Hạ cảm thấy người đàn ông này hơi đáng thương.

Hồ Nhất Hạ cũng không nhịn được muốn than thở giùm anh.

“Sáu năm trước thôi.”

Sáu năm trước, Hồ Nhất Hạ cảm giác số năm này hơi quen tai, ý định không khỏi bay xa, vội vàng kéo thần chí trở lại, ngồi nghiêm chỉnh nghe chuyện xưa.

Sáu năm trước, bọn họ đều còn nhậm chức ở Wall Street.

Vivi. Lin, Calvin. Lu, Mars. Z, là ba người Hoa nổi danh nhất Wall Street năm đó. Tuổi trẻ khí thịnh, cấp tiến đề án tài chính, bọn họ khiến cho người khác phá sản để hoàn thành tích lũy vốn nguyên thủy.

Rốt cuộc người trả thù tìm tới cửa. Xe hơi của bọn họ bị hiếp xe tải đụng ngã lăn, song song hôn mê nặng.

Lục Hải Văn nhặt về mạng, nhưng hai chân tàn tật. Sợ não Chiêm Diệc Dương bị tổn thương, bác sĩ chẩn đoán nói rất có thể cả đời không tỉnh lại. Lục Hải Văn sớm tỉnh, bị tiếp về nước. Tin tức Chiêm Diệc Dương bệnh hiểm nghèo vẫn giữ bí mật đối với bên ngoài, chỉ vì Lục Hải Văn nhớ, một khắc thanh tỉnh cuối cùng sau khi anh xảy ra tai nạn xe cộ đã nói: “Đừng khiến người nhà của tôi lo lắng.”

Đáng tiếc giấy không gói được lửa, mắt thấy sắp không thể gạt được, Chiêm Diệc Dương lại tỉnh lại.

“Sự cố nặng vậy? Không nhìn ra. Thân thể anh ấy vốn không nên quá tốt a, ngày ngày leo cầu thang mà bắp chân còn cân xứng đẹp mắt, không có chuyện gì đều ép em cùng luyện với anh ấy. Ai đứng rồi đứng rồi, hình như em cũng chưa từng thấy trên đầu anh ấy có vết thương gì.”

“Vóc dáng cậu ấy cao như vậy, em không nhìn thấy đỉnh đầu cậu ấy, không kỳ quái.”

Hồ Nhất Hạ bày tỏ hoài nghi với việc này, cô cũng từng trên cao nhìn xuống anh mà? Lúc ấy là một tình huống thế nào? Hồ Nhất Hạ rốt cuộc nghĩ tới, lúc ấy anh. . . . Đang chôn ở giữa hai chân cô. . . .

Hồ Nhất Hạ vội vàng đuổi những hình ảnh cấm trẻ nhỏ ra khỏi đầu óc, nghĩ chuyện nghiêm chỉnh hơn: lúc ấy ý loạn tình mê như vậy, cô ngay cả mình họ gì cũng quên rồi, đâu còn nhớ được trên đầu anh có vết thương không?

Lúc ấy nghĩa công chăm sóc anh, chính là Hồ Diệc Hạ.

Chu kỳ thay đổi nghĩa công rất nhanh, theo lý thuyết sau khi bọn họ kháng phục trên căn bản không thể nào gặp được nghĩa công chăm sóc họ lúc đầu. Nhưng Chiêm Diệc Dương lại lao lực thiên tân vạn khổ tìm được cô ta.

Đàn ông quả nhiên thích phụ nữ có lòng tốt —— chỉ nghe mở đầu chuyện, Hồ Nhất Hạ cũng đã bắt đầu lằm bằm: “Có gì đặc biệt hơn người, em cũng từng còn vì hiến máu cho bệnh nhân mà té xỉu đấy.”

“Tiểu thư Hồ Ly, nghe xong chuyện rồi hãy phát biểu cái nhìn, đây là tu dưỡng một người nghe nên có.”

“Hắc hắc, xin lỗi. Anh tiếp tục, tiếp tục.”

Làm một người đứng xem, anh cũng không xác định Chiêm Diệc Dương và Hồ Diệc Hạ rốt cuộc vì sao mà chia tay, thậm chí không xác định bọn họ có chân chính lui tới hay không.

Nhưng có thể xác định là, chẳng biết tại sao Chiêm Diệc Dương ngày càng xa lánh cô ấy, cô ấy lại vẫn nhớ mãi không quên Chiêm Diệc Dương. Cho dù, sau đó cô trở thành bạn gái của Lục Hải Văn; cho dù, năm đó là cô chủ động tìm Lục Hải Văn, nói: “Em muốn ở chung với anh.”

“Có lắm hay không? Cô ta rõ ràng xem anh là vật thay thế! Anh ở chung với người phụ nữ có người khác trong lòng, đáng đời bị bỏ rơi.”

Lục Hải Văn lắc đầu: “Em còn ngắt lời anh sẽ không kể nữa.”

Một người đàn ông lại có quy củ nhiều như vậy, thật khó phục vụ —— Hồ Nhất Hạ tức oai oái trong lòng, trên mặt lại hèn hạ ti tiện cười: “Hắc hắc, xin lỗi. Anh tiếp tục, tiếp tục.”

“Anh kể xong rồi.”

“Cái gì?”

“Anh nói, anh kể xong rồi.”

“Kể xong thì anh nói sớm đi, sao còn uy hiếp em nói ‘Em còn ngắt lời anh sẽ không kể nữa’?”

“Anh đột nhiên phát hiện, trêu chọc em tức giận là chuyện rất thú vị.” Anh nhàn nhạt

Hồ Nhất Hạ bĩu môi: “Hồ Diệc Hạ là nữ thần của các anh, em là chú hề của các anh, như vậy được chưa? Anh hài lòng chưa?”

“Vậy chúng ta nên bắt tay một cái, nhớ năm đó anh là nam thần trong lòng bao nhiêu phụ nữ, ở trong mắt cô ấy, anh cũng chỉ là chú hề mà thôi.”

“Nam thần? Phì!” Hồ Nhất Hạ “Phì” xong sau liền ý thức được sai lầm của mình, vội vàng cải chính, “Trong bệnh viện có nhiều y tá trẻ đặc biệt thích anh, tin tưởng hiện tại bên ngoài vẫn có rất nhiều phụ nữ thích anh. Nam thần, anh làm được!”

Lục Hải Văn cười khổ.

“Đúng rồi nam thần, nếu, anh đã nói cho em biết chuyện sáu năm trước, liền thuận tiện nói cho em biết một chút, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vào ngày hai người đính hôn!”

“Anh. . .”

“Còn nữa, lúc em đến Maldives nghỉ phép với anh ấy, anh ấy lại gọi cho gái tây giả. . . Ý em là, gọi cho Hồ Diệc Hạ, anh biết chuyện này không?”

“Em đang. . .”

“Còn nữa còn nữa, em rõ ràng nghe được anh ấy nói với cô ta ‘anh yêu em’ ở trong điện thoại, anh nghĩ giùm em, người đàn ông như thế có nên đánh xuống mười tám tầng địa ngục không?”

“.”

“Nam thần, sao không nói lời nào?”

“Anh nói một chữ đều bị em cắt đứt, em bảo anh nói thế nào?”

“Ách. Thật xin lỗi a, em quýnh lên thì tốc độ nói chuyện đặc biệt mau, anh từ từ nói, em bảo đảm không ngắt lời anh.”

“Về đính hôn. . . . Anh thậm chí đã từng nghĩ tới chờ năm năm, mười năm, mười lăm năm, đợi đến khi cô ấy yêu anh, cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh. Nhưng cô ấy cả mặc áo cưới cũng không cam tâm, còn khóc, cô càng như vậy, thì anh càng thấy buồn cười, ngày đó anh chỉ là đột nhiên ý thức được mình nên buông tay mà thôi, đạo lý thật ra thì rất đơn giản, chỉ là anh linh ngộ hơi trễ.”

“Vậy. . .” Hồ Nhất Hạ thiếu chút nữa lại ức chế không được muốn phát biểu thao thao bất tuyệt rồi, sau khi bắt gặp ánh mắt của anh, vội vàng làm một động tác kéo khóa trên miệng, ý là mình sẽ không ngắt lời anh.

“Cậu ấy gọi điện thoại cho Hồ Diệc Hạ, có lẽ cũng có một phần bởi vì anh — lúc ấy anh muốn buông tha trị liệu kang phục. Quyết định này chỉ có người nhà của anh biết, anh có thể đoán được là ai nói chuyện này cho Chiêm Diệc Dương. Có lẽ Chiêm Diệc Dương cho là cô ấy có thể thay đổi thái độ tiêu cực của anh, mới có thể chủ động liên lạc cô ấy. Về phần vấn đề cuối cùng, anh sợ rằng không thể trả lời em, tự em đi hỏi Chiêm Diệc Dương đi.”

“Anh. . . Không phải thật sự bỏ trị liệu chứ?”

“VẬY còn em? Biết quá khứ của chồng em rồi, em định làm gì?”

“Là em hỏi anh trước, nên anh phải trả lời vấn đề của em trước.”

“Bị Chiêm Diệc Dương dạy hư, còn biết cò kè mặc cả rồi.”

“Nghiêm túc một chút!”

Lục Hải Văn bị cô nương này làm khiếp sợ, bất đắc dĩ cười một tiếng: “Được rồi, anh nghiêm túc một chút, chuyện trị liệu anh còn đang do dự, dù sao giải phẫu thất bại, chân của anh sẽ bị cưa bỏ. Mặc dù chng đã không có tri giác thần kinh, nhưng cưa bỏ rồi, về sau cũng ảnh hưởng mỹ quan, em nói đúng không? Tốt lắm, vấn đề của em anh trả lời xong rồi. Vấn đề của anh, em trả lời như thế nào?”

Hồ Nhất Hạ suy nghĩ một chút, liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, nhất thời bừng tỉnh hiểu ra, Lục Hải Văn đang muốn biết cô trả lời thế nào, cô lại đột nhiên đứng lên, gõ gõ mặt đồng hồ: “Thì ra thời gian đã đã trễ thế này, em sắp đi làm trễ, lần tới chúng ta tán gẫu tiếp nha! Bái bai!”

Nói xong chạy đi như một làn khói, Lục Hải Văn cũng không kịp nói tiếng hẹn gặp lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô biến mất ở ngoài cửa. “Trốn tránh, hôm nay chủ nhật, đi làm cái gì?”

Hồ Nhất Hạ chạy đến hành lang mới kịp lấy hơi, một tay chống vách tường một tay quạt gió ình, khăn trương thành ra như vậy, chảy cả mồ hôi rồi, Hồ Nhất Hạ khi dễ mình.

Một cái tay từ bên cạnh đưa qua, đưa cho cô một tờ khăn giấy, cô không chút suy nghĩ liền nhận lấy: “Cảm ơn!”

Hồ Nhất Hạ cầm khăn giấy lau cái trán, đột nhiên cảm thấy được có cái gì không đúng, Hồ Nhất Hạ rũ mắt xuống, vừa đứng nhìn thấy giày của đối phương, giày Oxford khiêm tốn tao nhã, đầu giày và thân giày đều có hoa văn wing-tip[1], Hồ Nhất Hạ cảm thấy đã thấy đôi giày này ở đâu đó rồi. Thoáng giương mắt, chỉ thấy ống tay áo sơ mi của đối phương vén đến cùi chỏ, lộ một đoạn cánh tay gầy gò, cái đồng hồ đeo tay trên cổ tay anh, khiến Hồ Nhất Hạ thấy quen mắt —

Hồ Nhất Hạ nhất thời cảm thấy sợ. Không thể nào? Cô lặng lẽ nói thầm một câu, còn chưa có ngẩng đầu, chỉ nghe thấy thanh âm quen thuộc: “Trò chuyện với Lục Hải Văn vui vẻ không?”

Thanh âm nhàn nhạt thậm chí có công hiệu nâng cao tinh thần, Hồ Nhất Hạ ngẩng đầu, lui về phía sau, động tác làm liền một mạch, lúc mở miệng cô đã thối lui đến phạm vi an toàn: “Sao anh biết em ở đây?”

”Lục Hải Văn gọi tin nhắn nói anh b

Lục Hải Văn không phải một mực nói chuyện với cô sao? Anh ta gửi tin nhắn lúc nào? Sao cô không phát hiện? Hồ Nhất Hạ tức giận không thôi: “Dám bán đứng em!”

Hồ Nhất Hạ âm thầm quyết định cũng phải bán đứng người đàn ông kia, tròn mắt xoay động, nảy ra một kế: “Anh là đồ ngụy quân tử lừa dối đời lấy tiếng! Lục Hải Văn đã kể hết những chuyện hư hỏng của anh cho em biết rồi!”

“Không tệ” anh lại khen cô, “Kế phản gián này của em không tệ, đáng tiếc, anh hiểu rõ Lục Hải Văn, cậu ấy không phải là người như thế.”

“Dù. . . Dù anh ta không tố cáo anh, em cũng có thể xuyên thấu qua hiện tượng nhìn bản chất, nhìn thấu trái tim âm hiểm xảo trá của anh.”

Thấy anh tuyệt không giận, Hồ Nhất Hạ biết mình không gỡ trò được, cúi đầu đi, muốn vòng qua anh đi về phía trước, Chiêm Diệc Dương thông thả ung dung dịch qua trái một bước, thân hình cao lớn thành chướng ngại vật trên đường, “Nói một chút coi, tại sao la hét với bạn thân của em là muốn ly hôn với anh?”

Chiêm Diệc Dương cười không biến sắc, nhất thời lại khiến Hồ Nhất Hạ có cảm giác rơi vào bẫy rập. Anh đẩy cằm của cô ý bảo cô nhìn nghiêng qua trước —

Không nhìn không sao, vừa nhìn liền hóa đá, gái tây giả đang đứng đưa hai chân ngồi ở đằng kia nhìn hai người bọn họ.

Hồ Nhất Hạ không khỏi đề thấp thanh âm, đề thật thấp: “Sao anh không nói với em cô ta cũng ở đây? Để cho cô ta xem chuyện cười lâu vậy, thật mất mặt!”

Chiêm Diệc Dương lặng lẽ ôm chầm lấy vai của cô, không nói lời nào, Hồ Nhất Hạ phản xạ có điều kiện muốn đẩy móng vuốt của anh ra, thấy gái tây giả đứng dậy chân thành đi đến, sững sốt chịu đựng, mỉm cười, cùng cam chịu giả trang một đôi bách nhân.

Gái tây giả nhân nhật liếc cô một cái, lúc nói chuyện mang theo giọng điệu đặc biệt của người xa quê lâu, phát âm không rõ: “Mặc dù cô cho tôi thấy được một Mars có hi vọng ái ố, sẽ kích động, sẽ thỏa hiệp, chịu nói nhiều, nhưng tôi vẫn rất ghét cô.”

Hồ Nhất Hạ giả cười một tiếng: “Cảm ơn — cảm ơn — tôi cũng không thích cô mấy.”

Chờ gái tây giả vừa vào phòng bệnh, Hồ Nhất Hạ liền hất móng vuốt của người khác ra, lúc này anh cũng không ngăn cản cô, Hồ Nhất Hạ nghĩ. Cứ đi như vậy thì quá dễ dãi cho anh, không chiếm chút lời, khó giải mối hận trong lòng cô. Kết quả là, Hồ đồng chí thanh thanh tiếng nói, trình trọng tuyên bố: “Anh đã có thể tùy tiện Goodbye Kiss với người ta, anh cũng Goodbye Kiss với Hứa Phương Chu.”

“Không cho phép.”

“Tại sao không cho phép? Châu quan đốt lửa, dân chúng đốt đèn, ai cũng không cản ai.”

Gương mặt nguội lạnh của anh dần dần cong thành nụ cười yếu ớt, cười cực chân thành, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy kỳ quái. Anh cứ nở nụ cười yếu ớt bất thường, nhỏ giọng nói: “Phải biết, em ghen tỵ chỉ biết gây gỗ, anh ghen tỵ, là sẽ xảy ra án mạng.”

Hôm nay cảm thụ của Hồ Nhất Hạ đã không thể dùng hai chữ “lạnh đến buồn nôn” để hình dung, quả thực là như rút vào hầm băng, máu kết băng, hai tay ôm lấy cánh tay đi nhanh ra đến dưới văng thái dương để phơi nắng, muốn xóa đi cơn lạnh lẽo.

“Tính toán lúc nào về nhà?”

“Xem tâm tình của em, mấy ngày tới đừng để em nhìn thấy anh.”

“Đừng để anh đợi quá lâu, không chừng sẽ có lúc anh không nhận được vắc em trở về.”

“Em đổi chủ ý rồi, vì câu này của anh, em chết cũng không trở về!”

Hồ Nhất Hạ đã thề độc nhưng mấy ngày sau liền hối hận.

Cô hoàn toàn có thể xem tất cả tất cả tội là do ông trời chọc ghẹo, cô cũng hoàn toàn có thể xem đây tất cả là một sự trùng hợp đơn thuần. Nhưng trên thực tế Hồ Nhất Hạ bị thống ý thức được, tất cả đều là tự gây nghiệt không thể sống.

Hai gạch — trúng thưởng! Hồ Nhất Hạ nhìn kết quả biểu hiện trên que thử thai, im lặng nhìn trời. Ai có thể nói cho cô biết, tất cả có phải cũng là trường hợp hoang đường như trước?

Tại sao cô lại thỏa luận vấn đề di căn có tới hay không với nữ QQ? Tại sao cô phải ngửa tay xem xem cái hộp hình chữ nhật lộ ra một góc trong túi của Lãnh Tĩnh là cái gì?

Nếu như không phải cô oán trách di căn của mình chậm chạp không tới với nữ QQ, nữ QQ cũng sẽ không kéo tâm tư của cô đến việc “trúng thưởng”.

Nếu như cô không có ngửa tay mở cái hộp đó ra, cũng sẽ không thấy cái que thử thai.

Nếu như Lãnh Tĩnh chỉ mua một que thử thai, cũng sẽ không có thảm kịch trước mặt xảy ra.

Nếu như không phải là bởi vì hôm nay cô hiếm khi dậy sớm, không có việc gì, cô cũng sẽ không ôm tâm tử “Thử một lần”, vừa “thử” liền “thử” mình vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Nhớ lại trí nhớ xưa kia, nếu như cô không chơi lạnh lòng ở Maldives, cũng sẽ không làm anh phát bực, cũng sẽ không có hai ngày một đêm điên cuồng kia, cô cũng không cần ngồi ở trên bồn cầu khóc không ra nước mắt giống như bây giờ.

Hoặc giả cho phép, lúc ban đầu cô cũng không nên giúp bắt kẻ trộm, đó không phải bắt kẻ trộm, thật là bắt phải con sói ăn thịt người không nhả xương!

Hồ Nhất Hạ nảy ra một ý, Lãnh Tĩnh còn đang ngủ, cô ném que thử thai vào trong thùng rác, dùng phép thôi miên thường dùng để thôi miên mình: đây chỉ là chuyện hoang đường! Tuyệt đối là vậy! Gần đây Lãnh Tĩnh thỉnh thoảng buồn nôn cho nên mới mua que thử thai, mà cô, hoàn toàn không có nôn nghén hoàn toàn không có khó chịu, tất cả đều lầm! Đúng, chính là sai, sai mười phần. . . .

Hôm nay cô còn phải đi làm, cũng không thể bị chuyện hoang đường này ảnh hưởng tâm tình, ngồi ở trước gương trang điểm, hít sâu hai cái, trấn định lại, trang điểm.

Thoa thoa màu mắt, một cái thanh âm liền bắt đầu quanh quẩn ở trong đầu Hồ Nhất Hạ: tôi mang thai? Tôi —— mang thai —— rồi hả ?

Hồ Nhất Hạ cả kinh, chợt hoảng hồn, nhìn mình trong gương lại sợ hết hồn —— màu mắt màu râm nắng đột nhiên lau ở ngoài miệng, Hồ Nhất Hạ vội vàng cầm nước tẩy trang chùi đi. Má, sao cảm thấy mùi nước tẩy trang này trở nên kỳ quái như thế, cúi đầu nhìn lại, Hồ Nhất Hạ hết ý kiến đối với mình ——

Xem nước tẩy mắt là nước tẩy trang.

Vừa vào công ty, đồng nghiệp đều nói: “Tiểu Hồ hôm nay nhìn có vẻ không giống bình thường lắm!”

Việc này cũng có thể nhìn ra? Hồ Nhất Hạ vội vàng sờ sờ bụng, chưa to lên mà, vẫn còn rất bằng phẳng. Lời nói của một đồng nghiệp khác mới khiến thần kinh căng thẳng của cô thư giãn chút: “Đi làm mà không trang điểm cũng phải cần dũng khí.”

“Hôm nay dậy trễ, không kịp trang điểm. Ha ha, ha ha ha. . . .”

Thứ hai là một ngày thanh nhàn, hôm nay Hứa Phó tổng bay đến Hoa Nam, hôm nay Chiêm Phó tổng bay đến Hongkong, cả hội nghị thường kỳ cũng kéo dài thời hạn tổ chức, nhân viên văn phòng căn bản đều rất rảnh, Hồ Nhất Hạ lại đứng ngồi không yên cho tới trưa, chống đến mười giờ rưỡi, không ngồi yên, ôm túi chạy thẳng tới phòng rửa tay.

Núp ở trong phòng riêng trong nhà vệ sinh, ngồi chồm hổm trên mặt đất, những que thử thai đủ mọi màu sắc, hình thù kỳ quái xếp thành một hàng ở trên nắp bồn cầu, những thứ này đều là cô mua trước khi đi làm.

Hồ Nhất Hạ từ que thứ nhất thử đến thứ năm, giống như đang đợi thăm phán cuối cùng, nhìn bọn chúng đều hiện lên hai gạch máu đậm đỏ.

Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào?

Hồ Nhất Hạ tự nói với mình: hít sâu, tỉnh táo; hít sâu, tỉnh táo —— cô hít thở sâu năm phút vẫn không thể tỉnh táo lại, rốt cuộc quyết định nhờ Lãnh Tĩnh giúp đỡ.

“Chị hai Lãnh, làm thế nào? Hình như mình thật mang thai.” Biên tập tốt một cái tin nhắn, ngón tay run rẩy bấm bấm. Hồ Nhất Hạ ném hết que thử thai vào giỏ rác, mình thì ngồi ở trên nắp bồn cầu chờ hồi âm.

Nắp bồn cầu còn chưa có hồi âm thì điện thoại di động đã rung lên, cũng không phải tin nhắn, mà là gọi tới.

“Ở đâu?”

“Hôm nay anh không bay đến Hongkong?”

“Trước không nói chuyện mang thai, nói cho anh biết, em ở đâu?”

Tay Hồ Nhất Hạ khẽ run rẩy, điện thoại di động thiếu chút nữa rớt vào thùng rác.

Sao anh biết? Hồ Nhất Hạ ý thức được một khả năng bi thảm: mình vội vàng nên phạm sai lầm, đã gửi tin nhắn vào điện thoại của Chiêm Diệc Dương rồi.

Mới vừa cầm chắc điện thoại di động, có người đẩy cửa đi vào, bên ngoài phòng vang lên thanh âm, Hồ Nhất Hạ nghe được lại run run.

Điện thoại di động không sai sót chút nào, hoa lệ rơi vào bồn cầu.

Cô còn có thể hơn xui xẻo sao? Hồ Nhất Hạ hoàn toàn vô lực rồi, đặt mông ngồi ở trên nắp bồn cầu, đôi tay che kín mặt, xây dựng cơ sở tạm thời trong phòng này, không đến đâu được cả.

Gần tới thời gian bữa trưa, phòng rửa tay bắt đầu náo nhiệt lên, những gian phòng vệ sinh đều gấp cung ứng, có người tới gõ cánh cửa hơn một tiếng chưa từng mở ra này, Hồ Nhất Hạ núp ở bên trong, bóp cổ chơi biến âm: “Có người.”

Hồ Nhất Hạ cũng không biết mình cần bao nhiêu đồng nghiệp đang mắc ở ngoài, mặc dù nội tâm có thẹn, nhưng cô vẫn không dờn tổ. Bên ngoài càng náo nhiệt, cô trong này thì càng an tĩnh, sau đó rất đột nhiên, vào lúc nào đó, bên ngoài trong nháy mắt lâm vào tĩnh mịch.

Tiếng bước chân “Cộp cộp cộp” đến gần, mỗi một tiếng đều có phong thái vương giả, Hồ Nhất Hạ nghe ra đó là thanh âm do giày da nam phát ra, trong lòng nhất thời chua xót không giải thích được.

“Chiêm, Chiêm, Chiêm tổng, đây là. . . Nhà vệ sinh nữ.” Có người cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở.

“Đều đi ra ngoài.” Giọng nói quen phát hiệu lệnh làm cho người ta nghe được mà lo âu, mọi người nối đuôi ra, cả người trong phòng cũng đi ra ngoài.

Chỉ có một cánh cửa thủy chung đóng, thần sắc Chiêm Diệc Dương rốt cuộc không còn cứng nhắc như trước: “Ra ngoài.”

Sau đó liền nhìn thấy cánh cửa kia nhẹ nhàng mở ra, người phụ nữ ngồi trên bồn cầu ngồi, mím môi không quá phục tùng nhìn anh.

“Anh không bay đến Hongkong sao?” Cô tình nguyện anh bay đến Hongkong rồi, lặn qua như vậy, sau này cô làm sao ở lại công ty?

“Mới vừa lên máy bay chuẩn bị tắt máy, nhận được tin nhắn của em.”

Tại sao bảo vệ sân bay chấp nhận cho anh về?

Anh quét mắt qua bụng của cô, Hồ Nhất Hạ cảnh giác lui về phía sau nửa bước.

“Bây giờ anh vác em ra ngoài, hay em tự theo anh ra ngoài?”

Hồ Nhất Hạ suy nghĩ một chút: “Có thể không đi ra ngoài hay không?”

Cửa nhà vệ sinh chợt bị người đẩy ra, phụ tá hành chánh không thức thời cầm một xấp hóa đơn, nhìn cũng không nhìn tình trạng bên trong liền trực tiếp đi vào: “Chiêm tổng, những giấy phạt siêu tốc này là do lúc này anh chạy quá nhanh trên đường. . .”

Phụ tá hành chánh im lặng rồi, nhìn người phụ nữ cup tai dùng tay che mặt, nhìn Chiêm Diệc Dương đứng đằng kia, mặt không tỏ vẻ gì, rồi lại nhìn băng hiệu trên cửa: “Ách. . . Xin lỗi, xin lỗi.”

Nói bao nhiêu lời xin lỗi cũng vô ích, cửa nhà vệ sinh mở rộng, bên ngoài có một vòng khách vây quanh xem, tất cả đều nhìn chăm chăm cử động của hai người trong phòng rửa tay.

Chiêm Diệc Dương hơi hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn ngoài cửa, Hồ Nhất Hạ thì lộ vẻ đưa đám, loại tình trạng này không ra cũng không được. Hồ Nhất Hạ bị anh kéo tay, lẻ mề đi ra ngoài.

“Hiện tại chính thức giới thiệu, đây là vợ tôi, Hồ Nhất Hạ.”

Công ty quy định rõ ràng, giữa nhân viên cấm yêu đương.

Khi tất cả mọi người cho là chuyện này s do đàn gái từ chức mà kết thúc, thì Chiêm Diệc Dương lại chủ động ẩn lui, mặc dù anh không thể thành công tạo ra truyền kỳ thăng thăng một đường ở công ty đa quốc gia, lại thành toàn kiếp sống viên chức nhỏ của vợ.

Ở trên đó chính là một đoạn giai thoại truyền lư trong nội bộ công ty, nhất là giữa nhân viên nữ. Thiệt giả hay không, đã không cách nào khảo chứng.

Nhưng điều khẳng định là, thành tích nổi bật của Chiêm Diệc Dương sau khi nộp đơn từ chức là —— thành lập công ty mới, đặt tên là L-fox. Mà L-fox nhất định trở thành truyền kỳ của một người khác.

* * *

[1] Wing-tip: Giày có mũi wing-tip là phần mũi giày được “xẻ đôi” về hai bên của giày bằng chi tiết trang trí thông thường là sợi da có đục họa tiết.

46. Chương 46: Ngoại Truyện 1

Chúng ta cùng trở về một buổi sáng trắng mờ gió mạnh.

Lãnh Tĩnh và cô đều ở Manhattan (là 1 vùng nhỏ thuộc thành phố New York) nghỉ hè, một người thì đến các sân khấu thời trang lớn lén lút quan sát, một người đi theo sau cái bóng bạn gái xì căng đan của Hứa Phương Chu, vào bệnh viện làm nghĩa công.

Làm nghĩa công là chuyện món khổ sai, Hồ Nhất Hạ rất yên tâm thoải mái ngủ gật

Thật ra thì nghĩa công sơ cấp chỉ cần ở cạnh người bệnh, đọc báo, dẫn bọn họ đi ra ngoài phơi nắng mặt trời, bảo đảm bọn họ vui vẻ là được, bắt đắ dĩ Hồ Nhất Hạ lại thích chạy loạn khắp nơi, hơn nữa còn bởi vì gia nhập làm nghĩa công nữa chừng, cô không có ai để làm nghĩa công, cũng không có đoàn đội cố định, đến phòng ăn giúp hai ngày, giặt mấy tấm ga giường trong bệnh viện, lại chơi vài trò với mấy đứa bé nằm viện, buổi tối có người nhà bệnh nhân nhờ cô trông chừng giùm, cô liền ôm chăn gối của mình vào phòng bệnh ngủ dưới đất một đêm, qua nửa tháng, cũng cảm thấy công việc này rất mệt mỏi.

Đương nhiên là có lúc cũng không tránh được bị tố cáo, bệnh nhân thứ nhất mà cô chăm sóc là một người Đài Loan, Hồ Nhất Hạ đánh mặt chược Đài Loan với anh ta, cô thắng được đầy bát, nhưng tự nhiên không thể tránh được số mạng bị anh ta khiêu nại.

Bệnh nhân cuối cùng mà cô chăm sóc là một bệnh nhân bị tai nạn xe cộ mà hôn mê nặng, mặc dù có ba hộ công cao cấp thay phiên chăm sóc, còn có một nghĩa công như cô giúp một tay, nhưng Hồ Nhất Hạ chưa từng thấy người nhà bệnh nhân đến thăm, đoán chừng là người đáng thương có nhiều tiền như lại cô đơn.

Buổi tối hai người gặp mặt ở ngoài bệnh viện, lúc ấy Lãnh Tĩnh cũng len lén chạy vào phòng bệnh, tỷ như đêm mưa này. Hôm nay Hồ Nhất Hạ hơi buồn bực, Hứa Phương Chu đến Manhattan rồi, lại không tìm cô. Hồ Nhất Hạ bị Hứa Phương Chu lạnh nhạt đành tìm Lãnh Tĩnh.

Lãnh Tĩnh gặm khoai tây chiên, kéo dài cổ nhìn người nằm trên giường bệnh trong phòng quan sát cách một tấm thủy tinh: “Ừ. . . . Rất đẹp trai chứ sao.”

Hai người núp ở góc phòng quan sát, mặt đất chung quanh toàn là những thực phẩm bị cấm, Hồ Nhất Hạ buồn bực vừa ăn đồ ngọt mà cô thích ăn nhất, từng cái nhỏ bé nhưng nhìn rất đẹp, vừa nghĩ tới Hứa Phương Chu đáng ghét, ít nhiều có chút ý trút giận: “Đầu của anh ta bằng bó thành ra như vậy còn mang theo ống dưỡng khí, chỉ còn hai lỗ mũi và hai mắt, cậu còn có thể nhìn ra được anh ta đẹp trai? Đẹp trai chỗ nào? Lỗ mũi đẹp trai?”

“Làm một thiết kế sư, cảm giác nắm chắc đối với hình thể là một trong các khóa cơ bản, cậu xem. . . .”

Mới nói đến đây thì có y tá trực đêm đi qua hành lang, hai cô bé vội vàng cúi người trốn trong góc.

Tự nhiên lại giận lây sang một người vô tội không thể phản kích, Hồ Nhất Hạ rất nhanh ý thức được sai lầm của mình, hơn nữa còn so sánh hành vi của mình và bạn gái trong xì căng đan với Hứa Phương Chu, cao thấp đã rõ. Hồ Nhất Hạ không cam không nguyện thừa nhận, cô gái kia mới là thiên sứ nhiệt tình.

Có chênh lệch mới có động lực, Hồ Nhất Hạ quyết định chăm sóc bệnh nhân cuối cùng trong kỳ nghỉ hè của cô thật thỏa đáng.

Ba ngày sau bệnh nhân tiến hành lần giải phẫu sọ não thứ hai, bị ra máu rất nhiều. Đời này Hồ Nhất Hạ chỉ có mấy thứ đáng kiêu ngạo: cha, Hứa Phương Chu, bạn tốt Lãnh Tĩnh, còn có loại máu hiếm có của cô. Sau khi hiến máu, Hồ Nhất Hạ nhất thời vô cùng có mặt mũi, thứ nhất cứu một người, thứ hai, cô hiến máu xong bất tỉnh nửa giờ. Lãnh Tĩnh lại thổi phồng lên cho cô, khiến Hứa Phương Chu sợ hãi đi suốt đêm đến thăm cô.

Vị nhân huynh trên giường bệnh xem như là một phần tư người làm mai của cô, Hồ Nhất Hạ tự nhiên quan tâm đầy đủ.

“Anh xem!” Biết rõ anh ta vẫn còn đang hôn mê, Hồ Nhất Hạ vẫn đưa cánh tay tới, cho anh nhìn lỗ kim trên tay mình, “Anh còn giống nhà tư bản hơi ma cà rồng nghiền ép nhân dân lấy máu hơn nhiều, anh trực tiếp hút máu của tôi đó.”

Là ảo giác của cô? Cô lại cảm thấy lông mi của anh ta run lên một cái.

Đoán chừng thật là cô nhìn lầm, lông mi của anh rung động xong, lại không còn động tĩnh, Hồ Nhất Hạ không tự chủ đưa tay chạm lông mi của anh: “Rốt cuộc khi nào anh mới tỉnh lại? Kỳ nghỉ hè của tôi sắp hết rồi, trước khi kiếp sống nghĩa công vào kỳ nghỉ hè của tôi kết thúc, có thể nhìn thấy anh tỉnh lại không?”

“Tôi sẽ hát một bài Cô gái xinh đẹp, cô gái xinh đẹp ngàn ngàn vạn vạn, chỉ có cô, khó nhìn nhất. . . .”

“Tôi lại hát thêm một bài ONLY YOU . Only you, có thể dẫn tôi đến tây thiên”

Bắt đầu hát to lên (#Ami: dưới đây là 1 bài nhạc thiếu nhi TQ, tên Sai hoàn toàn đừng nên tới) ——

Sai hoàn toàn đừng nên tới vũ nhục vẻ đẹp của tôi

Tôi không phải style của bạn, vì sao cố tình bám lấy tôi

Tôi là một bà chủ nhà luống tuổi bình thường

Mỗi ngày nấu cơm giặt quần áo còn phải đi ra ngoài làm việc

Vì được chồng yêu hơn mà thoa mặt nạ mỗi ngày

Nhưng chồng trở về nhìn tôi vẫn không động lòng

Ông xã vay tiền của tôi nói là muốn làm ăn

Kết quả bị tôi bắt được bên ngoài nuôi hồ ly tinh

Lão già bụng phệ này thật không có lương tâm

Sai hoàn toàn đừng nên tới vũ nhục vẻ đẹp của tôi

Tôi không phải style của bạn, vì sao cố tình muốn cưới tôi

Nhưng nếu bạn vẫn thích tôi thì mau chóng lớn tiếng nói ra, yeah!

* * *

Phát âm không chuẩn, làm người ta giận sôi. Người chết đều bị cô hát cho sống lại, huống chi anh chỉ là một người hôn mê.

Chiêm Diệc Dương từ từ mở mắt.

Tỉnh lại, giống như có sinh mạng thứ hai.

Những ngày hôn mê, giống như đã là trí nhớ của kiếp trước.

Cô gái đó, âm sắc không tệ, nhưng ca hát luôn lệch điệu.

Trong đồ ngọt chỉ thích ăn bánh ngọt, cả ngày luôn ăn thử các sản phẩm mới.

Thích màu hồng đến nỗi tặc, cả khăn ở đầu giường của anh cũng đổi thành màu hồng.

Thích trai đẹp, cả khu nội trú da ai tốt nhất, cơ ngực ai lớn nhất cô đều

Đề cử mỹ phẩm dưỡng da của nam sĩ với anh, mặt mày hơn hử kể xong, rồi lại than thở: “Anh rốt cuộc có nghe hay không?”

Đặc biệt khó nói, nói nhiều, lúc cười thì thanh âm hèn hạ ti tiện, có lúc lại rất yếu ớt, sau khi hiến máu xong thì muốn người ta thương, muốn người ta quan tâm.

Hôn lễ trong mộng là Bugatti mở đường, Aston Martin quay phim, Zeppelin DSS hộ tống, cô dâu chú rể cưỡi lừa vào giáo đường.

Rất biết chơi mặt chược, mặt chược Quảng Đông, mặt chược Tứ Xuyên, mặt chược Thượng Hải, mặt chược Đài Loan. . . . Mọi thứ đều tinh thông.

Mỗi ngày đều sẽ nhắc tới một người họ Hứa hoặc họ Từ, còn đúng giờ hơn ba bữa cơm.

Anh còn chưa biết cô, cũng đã rất hiểu cô.

Ba tháng sau anh chuyển viện, người bạn tặng anh một phần quà lớn: một nghĩa công. Hồ Diệc Hạ

Anh rốt cuộc tìm được cô, cố gắng thử, nhưng cảm giác không đúng. Sau khi anh xuất viện vẫn bận làm việc, có lúc anh bận đến cơ hồ quên sự tồn tại của cô.

Cô muốn cãi vạ với anh, nhưng anh lại không phải người lãng phí thời gian vào chuyện cãi vạ. Cuối cùng như người lạ. Cô lựa chọn Lục Hải văn. Lựa chọn một loại phương thức làm người ta không còn cách nào trở lại trong cuộc sống của một người đàn ông tên Chiêm Diệc Dương.

Nhưng cuộc sống của Chiêm Diệc Dương, đã xuất hiện một người khác.

Cô dám uống rượu say trong bữa tiệc làm ăn của anh, cô dám đoạt Microphone của khách hát to: "Cho mọi người thưởng thức bài hát sở trường nhất của tôi, Sai hoàn toàn đừng nên tới vũ nhục vẻ đẹp của tôi

Sai hoàn toàn đừng nên tới vũ nhục vẻ đẹp của tôi

Tôi không phải style của bạn, vì sao cố tình bám lấy tôi

Tôi là một bà chủ nhà luống tuổi bình thường

Mỗi ngày nấu cơm giặt quần áo còn phải đi ra ngoài làm việc

Vì được chồng yêu hơn mà thoa mặt nạ mỗi ngày

Nhưng chồng trở về nhìn tôi vẫn không động lòng

Ông xã vay tiền của tôi nói là muốn làm ăn

Kết quả bị tôi bắt được bên ngoài nuôi hồ ly tinh

Lão già bụng phệ này thật không có lương tâm

Sai hoàn toàn đừng nên tới vũ nhục vẻ đẹp của tôi

Tôi không phải style của bạn, vì sao cố tình muốn cưới tôi

Nhưng nếu bạn vẫn thích tôi thì mau chóng lớn tiếng nói ra, yeah!

Cô dám rửa anh ở sau lưng, trước mặt anh lại chỉ dám chân chó (nịnh nọt) cười.

Đến nhà anh lấy đồ thì có thể ăn hết bánh ngọt trong tủ lạnh, hơn nữa xong rồi thì hoàn toàn quên có chuyện này.

Mỗi ngày không còn nhắc tới Hứa Phương Chu đúng giờ như ba bữa cơm, nhưng lúc ngủ lại thở dài thì thầm một tiếng.

Lúc hôn cô, cô sẽ cười “Khanh khách”, hơn nữa hung ác phản pháo.

Cô sẽ thừa dịp anh ngủ, chụp bên mặt của anh gửi lên diên đàn, kết quả bị anh lấy xuống. . . . Có một ngày cô đau lưng tỉnh lại, phát hiện hình bị xóa, thay vào đó là hình một đôi nam nữ ôm nhau ngủ, xác thực mà nói, chỉ có bên nữ ngủ say sưa, bên nam một tay ôm cô, một tay cầm máy chụp. Cô sẽ ghét bỏ: “Chụp em thật xấu xí.” Rồi lại dùng nó làm hình bảo vệ điện thoại.

Chiêm Diệc Dương gặp được một thiên đường giàu có mà tốt đẹp, tên của cô gọi là Hồ Nhất Hạ.

Trước kia anh trừ kiếm tiền không còn niềm vui thú khác, đột nhiên nảy sinh ra ý niệm tà ác muốn chiếm một người phụ nữ thành của mình.

Bị hỏi tại sao không nói với cô chuyện năm đó, Chiêm Diệc Dương chỉ cười không nói.

47. Chương 47: Ngoại Truyện 2

Khi hồ ly nho nhỏ còn là một phôi thai trong bụng mẹ, có một lần ba phải đi công tác, mẹ vô cùng khéo hiểu lòng người nói: “Không sao, anh đi đi.”

Nhưng quay đầu liền vượt cái bụng của mình đáng thương nói: “Cực cực, ba phải ra nước ngoài, cũng không biết lúc nào ba mới có thể trở lại, chúng ta có phải rất cô đơn?”

Khi hồ ly nho nhỏ bốn tuổi, các bạn nhỏ đang chơi trò chơi, cô giáo đem một giỏ xếp gỗ đặt ở trên bàn bảo các bạn nhỏ tự do phát huy. Chỉ thấy hồ ly nho nhỏ xếp những cục gỗ thành một hàng đứng thẳng trước mặt, sau đó đẩy tới trước, trong miệng hưng phấn kêu: “Em xong rồi!”

Khi hồ ly nho nhỏ bốn tuổi rưỡi, ba hỏi: “Con thấy em gái nhỏ nhà bên có dễ chơi h không? Để mẹ sinh cho con thêm một em gái nhỏ nhé?”

Hồ ly nho nhỏ trả lời: “Trong nhà này có con và mẹ còn ngại không phiền toái sao? Hay bảo mẹ sinh cho con một con chó nhỏ đi, muốn màu trắng!”

Khi hồ ly nho nhỏ năm tuổi, gọi điện thoại đến radio đặt một bài hát ẹ.

Bé nói mẹ của bé rất vất vả, chủ nhật cũng không thể nghỉ ngơi, phải ra tiệm sách mua thật nhiều bài tập cho bé làm, cho nên bé muốn chọn một bài hát ẹ. Người chủ trì vừa nghe, cảm động nói: “Đứa bé rất hiểu chuyện, xin hỏi cháu muốn chọn bài gì ẹ?”

Hồ ly nho nhỏ dùng thanh âm ngây thơ mà trịnh trọng nói: “Cháu chọn bài hát Phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ của Tân Hiểu Kỳ.”

Khi hồ ly nho nhỏ năm tuổi rưỡi, lúc chơi đùa ở ven đường đụng phải một dì bị lạc đường, dì không biết hiện tại ở chỗ nào, liền đi qua vuốt đầu hồ ly nho nhỏ hỏi: “Người bạn nhỏ, đây là chỗ nào?”

Hồ ly nho nhỏ nhìn nhìn cô, nói: “Đây là đầu của cháu nha.”

Khi hồ ly nho nhỏ sáu tuổi, ba mua một con Hello Kitty to, lại cho hồ ly nho nhỏ một con nhỏ hơn. Hồ ly nho nhỏ tham lam nhìn con lớn kia. Ba nói: “Ngoan, đừng làm rộn, con này là ẹ.”

Khi hồ ly nho nhỏ sáu tuổi rưỡi, học thuộc một bài nhạc thiếu nhi, sau khi về nhà hưng phấn hát ẹ nghe: “Hai con hổ, hai con hổ, yêu đương, yêu đương. Hai con đều là công, hai con đều là công, thật biến thái, thật biến thái. . . .”

Khi hồ ly nho nhỏ bảy tuổi, thích một thầy giáo đẹp trai, bé thật vất vả lấy dũng khí thổ lộ với thầy giáo: “Thầy giáo em thích thầy!”

Thầy giáo cười trêu chọc cô: “Nhưng thầy không đứa bé.”

Hồ ly nho nhỏ hết sức nghiêm túc nói với thầy giáo: “Em sẽ cẩn thận, sẽ không có đứa bé.”

Khi hồ ly nho nhỏ bảy tuổi rưỡi, bảo một cô giáo mới tới, cũng chính là bạn gái của thầy giáo đẹp trai kia nhìn một con sâu lông ngọ nguyệt mà mình bắt được.

Cô giáo vừa thấy sâu lông cả người liền phát run, vừa khuyên vừa dỗ nói vài lời trẻ con: “Mau đem nó ra ngoài đi, mẹ nó không tìm được nó nhất định rất đau lòng.”

Hồ ly nho nhỏ xoay người chạy ra phòng học, Cô giáo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ qua một lát hồ ly nho nhỏ lại đi vào, trên cánh tay có một con sâu lớn hơn đang bò, hồ ly nho nhỏ nói với cô giáo: “Cô giáo, em bắt mẹ của con sâu đó vào luôn rồi!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-quan-khong-the-duoc>